

Vượt Khuôn

Contents

Vượt Khuôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 3	5
3. Chương 4	8
4. Chương 5	11
5. Chương 6	14
6. Chương 7	17
7. Chương 8	20
8. Chương 9	23
9. Chương 10	26
10. Chương 11	28
11. Chương 12	31
12. Chương 13	33
13. Chương 14	36
14. Chương 15	38
15. Chương 16	41
16. Chương 17	42
17. Chương 18	45
18. Chương 19	47
19. Chương 20	50
20. Chương 21	53
21. Chương 22	55
22. Chương 23	58
23. Chương 24: Chương 24	61
24. Chương 25	64
25. Chương 26	66
26. Chương 27	72
27. Chương 28	76
28. Chương 29	78
29. Chương 30	80
30. Chương 31	83
31. Chương 32	89
32. Chương 33	91
33. Chương 34	94
34. Chương 35	97
35. Chương 36	99
36. Chương 37	102
37. Chương 38	105
38. Chương 39	110
39. Chương 40	113
40. Chương 41	116
41. Chương 42	118

42. Chương 43	121
43. Chương 44	124
44. Chương 45	126

Vượt Khuôn

Giới thiệu

Cô mìn môi nhìn anh nói: “Nhưng Hâm Lỗi, em thích anh. ” Trước đây cô không đủ can đảm vì sợ r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuot-khuon>

1. Chương 1

Trên quảng trường, ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu xuống. Hôm nay, nhà trường tổ chức buổi mít tinh động viên chuẩn bị cho sinh viên năm thứ nhất huấn luyện quân sự, lãnh đạo nhà trường và các sĩ quan huấn luyện ngồi ở bàn chủ trì

Nhưng bây giờ, Nhung Hâm Lỗi đang trên đài nhúu mảy phát biểu vào micro

Mặc quân phục làm cho đáng vẻ Nhung Hâm Lỗi thêm cao lớn và anh tuấn. Phía dưới hội trường, sinh viên đông nghìn nghịt lẫn lộn cùng với thời tiết có một vài nổi muộn phiền

Thời tiết rất nóng nực, một chút gió thoảng qua làm cho không khí xung quanh cũng trở nên dễ chịu hơn nhiều, như tiếp thêm sức sống cho những sinh viên mới sớm đã không an phận khi ngồi phía dưới hội trường chờ bài phát biểu kết thúc.

Trần Cẩm cầm ô đứng dưới tán cây, dung khăn tay liên tục lau mồ hôi lấm tấm trên trán, tay kia cầm túi xách trắng có vài chai nước cô vừa mới mua ở siêu thị nhỏ cạnh trường. Cô chăm chú nhìn Nhung Hâm Lỗi đang phát biểu trên hội trường khóe miệng hơi cong lên

Rốt cuộc đến khi bài phát biểu kết thúc, mọi người bị nướng cháy thành heo quay mất rồi. “Ngày hôm nay nắng nóng như vậy, họ ngồi phía trên hưởng gió mát còn chúng ta phải ở dưới này chịu nóng” những sinh viên mới bắt đầu bắt mẫn thảo luận nho nhỏ ở phía dưới

“Nếu không muốn vị huấn luyện viên đằng trước bắt được, cậu ngồi yên lặng tí đi” nói xong liền lấy tay chỉ vị huấn luyện viên mặc quân trang phía trước mặt

Nhung Hâm Lỗi vừa nói xong bài phát biểu thì những sinh viên mới bắt đầu rục rịch đứng dậy, có mấy người trực tiếp đứng dậy cầm ghế xoay người rời đi trong chớp mắt, anh đứng trên hội trường nhúu mảy, liếc sang bên cạnh thì cấp dưới Gia Hựu nhanh chóng đi xuống cầm loa hướng về phía dưới hét lớn: “à ã cái gì hả, ai cho các anh chị giải tán, thủ trưởng cho giải tán rồi sao! Tất cả bỏ ghế xuống và đứng nghiêm cho tôi”

Một đám con trai đã chạy tới cổng nghe thế hoảng hốt cầm ghế chạy về bãi tập, Trần Hoan méo miệng cầm theo ghế trở lại vừa đi vừa mắng: “Gia Hựu chết tiệt, hung dữ cái gì chứ, không biết chúng tôi phơi nắng đến cháy đen từ trong ra ngoài rồi sao”

Phía dưới hội trường tương đối hỗn loạn, trên khán đài Nhung Hâm Lỗi đã bắt đầu nổi giận, mím chặt môi đảo mắt quét một vòng phía trước, từ từ đi xuống chính giữa hội trường, lấy tiêu chuẩn quân đội cho hơn một ngàn sinh viên, anh nhanh chóng nhìn quanh hội trường cầm lấy loa từ Gia Hựu hướng về đám sinh viên phía dưới nói lớn: “ ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ, còn lười nhác như vậy tất cả đứng tư thế quân đội một ngày cho tôi ”. Anh không tin hôm nay mình không trị được đám con nít miệng còn hôi sữa này.

Đám sinh viên nghe anh nói lớn như vậy, ngay lập tức im lặng và đứng nghiêm

Sau 5 phút, thấy đám người phía dưới đã yên lặng, anh lạnh lùng quét mắt nhìn khắp hội trường cao giọng hô:

“Tất cả! Nghi”

Ngay lập tức tất cả sinh viên phía dưới đều bước chân trái ra

“Nghiêm”

Toàn thể sinh viên liền khép chân lại

“Các đồng chí đầu hàng chú ý duy trì trật tự, đồng thời tại vị trí của ai thì người đó phải vệ sinh sạch sẽ, ai đưa đồ ăn vặt tới tự giác mang đi! Ăn cơm xong đi nhận đồng phục, qua trưa bắt đầu tiến hành huấn luyện! Ai trễ thì người đó phải chịu trách nhiệm”. Anh nói xong phía dưới lặng như tờ, Nhung Hâm Lỗi hơi nhú mày hô lại một tiếng: “Tất cả nghe rõ chưa”.

“Nghe rõ rồi” đám sinh viên trả lời với giọng điệu hơi mất kiên nhẫn.

Nhung Hâm Lỗi nghe xong bực mình quát lớn: “trả lời lại cho tôi! Hơn một ngàn sinh viên như thế này mà trả lời cũng chẳng rõ ràng! Các anh chị chưa ăn sao? Tôi hỏi lại một lần nữa, nếu còn nhỏ như vậy thì đừng mong sống” anh trừng mắt nhìn nhìn đám người phía dưới rồi hô to lần thứ hai: “tất cả nghe rõ chưa”.

Lúc này đám sinh viên mới đồng thanh trả lời to: “Nghe rõ rồi”. Lúc này thì âm thanh vang khắp các tòa nhà.

Sau đó các sĩ quan huấn luyện cho nghỉ theo thứ tự.

Trần Cẩm đứng cách đó không xa, nghe Nhung Hâm Lỗi lớn tiếng như vậy nhin không được bật cười thành tiếng, chuẩn bị rời đi chứ thời tiết nóng bức như thế này thì chờ đến khi nào.

Trần Hoan cầm ghế từ phía sau chạy tới trước mặt cô: “Bà chị! em biết hôm nay chị nhất định sẽ đến” nói xong cười đùa kéo áo cô.

Cô thở dài lắc đầu, nhìn người trước mặt hai má đỏ bừng, mồ hôi chảy đầm đìa đặc ý nói với mình. Trần Cẩm nhú mày lấy nước trong túi đưa ra cho em: “chị hôm nay tiện đường chịu khó ghé thăm em một tí thôi, 4 năm đại học là quãng thời gian khó quên nhất em phải biết trân trọng đó, nhất là thời gian huấn luyện quân sự”. Rồi cười vui sướng trên nỗi đau của người khác, cẩn thận thay Trần Hoan lau mồ hôi trên trán.

Trần Hoan lập tức chu miệng, cướp khăn tay tức giận trả lời: “em đi, chị làm em nổi da gà lên rồi đây này, thật là biến thái bắt em đứng phơi nắng như vậy! Nhất định là cố ý, sao trước đây em không phát hiện ra anh ta xấu xa như vậy nhỉ!”.

“Em thì biết cái gì, đó gọi là khí phách hiểu chưa. Con bé lừa đảo như em không biết thì đừng nói lung tung, anh ấy cho Gia Hựu chăm sóc em rồi còn gì, nếu không chị lập tức đi nói với chú”. Nghe Trần Hoan nói anh như vậy, Trần Cẩm liền không vui, cho em một cái cốc đầu rồi dạy dỗ một trận, Trần Hoan liền liếc mắt xem thường cô.

“Nói gì vậy!” Nhung Hâm Lỗi với Gia Hựu không biết đến bên cạnh từ khi nào, anh ở trên đài thấy Trần Cẩm chờ ở phía dưới nhưng thấy cô nói chuyện vui vẻ nên chẳng đến quấy rầy. Mà Gia Hựu đứng bên cạnh anh lại hướng về phía Trần Hoan cười cười rồi mới nhìn Trần Cẩm chào hỏi: “chị cũng tới à!”.

“Uh”

Trần Hoan giống như nhớ ra chuyện gì, liền bước tới nhéo Gia Hựu một cái rồi lập tức lùi ra sau vài bước nghiêng đầu nhìn Nhung Hâm Lỗi cười ngây ngô rồi nói: “anh Hâm Lỗi, em và Gia Hựu đi trước, anh nói chuyện với chị sau nha”. Trước khi kéo Gia Hựu đi còn hướng về phía Trần Cẩm làm mặt quỷ.

Gia Hựu liếc nhìn một cái rồi mới đi cùng Trần Hoan.

Nhung Hâm Lỗi nhìn Trần Cẩm cười dịu dàng, sắc mặt Trần Cẩm có chút ửng hồng, cúi đầu hít thật sâu rồi lấy nước ra đưa cho anh: “này, anh uống đi.” Anh nhanh chóng lấy nước từ tay cô, nhìn cô cười nói: “hôm nay em đến thăm Tiểu Hoan à?”. Anh biết rõ cô đến thăm anh nhưng vẫn cố ý nói khác đi.

Lúc này, Nhung Hâm Lỗi cũng ướt đầm, mồ hôi hai bên thái dương rơi xuống, cô lấy khăn trong túi đưa cho anh, nhíu mày cười nói: “anh lau mồ hôi đi.” Nhung Hâm Lỗi nhìn cô một lát rồi mới nhận khăn tay.

“Em thuận đường đến thăm Tiểu Hoan nhưng chủ yếu vẫn là đến thăm anh.” Cô không e dè nhìn anh trả lời. từ .

Câu trả lời giống như dự đoán, sắc mặt anh hơi chùng xuống và nhíu mày lạnh giọng nói một câu phá hư phong cảnh: “một lát nữa, anh bảo Gia Hựu lái xe đưa em về!”

“Em chưa muốn về đâu.” Trần Cẩm bĩu môi giận dỗi trả lời, nói đùa gì vậy, cô vừa mới đến đây, giờ anh lại muốn cho người đưa cô trở về.

“Vậy em phải về trước 7 giờ.” Lấy giọng điệu của anh cả ra ra lệnh cho cô.

“Đêm nay, em có thể ngủ ở kí túc xá với Tiểu Hoan mà.” Cô cúi đầu nói nhỏ với giọng không thuận theo để tranh thủ quyền lợi.

“Không được, đầu chiều hôm nay bắt đầu huấn luyện quân sự, buổi tối sĩ quan huấn luyện còn kiểm tra phòng ngủ nữa.” Anh trầm mặt quát nhỏ cô.

“Được rồi, anh đã không chào đón em thì tối nay em sẽ về ngay.” Trần Cẩm tức giận trả lời.

“Tối anh cho Gia Hựu đưa em trở về, con gái đi về buổi tối không an toàn.”

“Được rồi, được rồi, anh là chính ủy nhưng vẫn còn chính trị viên mà, Gia Hựu muốn ở cùng Tiểu Hoan, em sao không biết xấu hổ làm phiền anh ấy chứ.” Trần Cẩm nói nhỏ với anh, nói xong che giấu nụ cười trên khóe môi nhíu mày lên nhìn anh, kết quả liền được như ý muốn. Nhung Hâm Lỗi nhíu mày lập tức trả lời: “vậy anh đưa em trở về.” Anh vẫn còn thời gian lo lắng cho cô, chỉ sợ cô không đối phó được bọn lưu manh.

Mỗi lần Trần Cẩm đến đơn vị đưa đồ cho chú mới có thể ngẫu nhiên gặp anh, tính đến hôm nay đã gần 3 tháng chưa gặp anh nhưng cô biết là do anh tránh mặt cô. Tiểu Hoan nghe Gia Hựu nói cấp trên phái anh đến trường tiến hành huấn luyện quân sự một tháng, cô hưng phấn cả đêm không ngủ, làm sao cô có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được.

Thật vất vả mới có thể lại gặp anh, cô không ngờ tới anh lại nhanh chóng muốn cô trở về. Ba tháng trước cô và bạn học liên hoan tới hơn 10 giờ mới về, anh lái xe tới đón, cô nửa say nửa tỉnh ngồi vào ghế nhìn anh, thừa dịp say rượu nói ra tình cảm mấy mà cô giành cho anh, lấy hết dũng khí thổ lộ với anh.

Cô mím môi nhìn anh nói: “Nhung Hâm Lỗi, em thích anh.” Trước đây cô không đủ can đảm vì sợ nói ra quan hệ giữa cô và anh sẽ thay đổi nhưng bây giờ thì cô mặc kệ.

Nói xong liền tựa đầu vào vai anh, anh không hề né tránh nhưng nghe hơi thở lúc có lúc không của cô anh buồn phiền không dứt.

Anh cứng ngắc cả người khi nghe Trần Cẩm nói câu này, nín thở, thậm chí anh còn cho rằng mình bị ảo giác, vội vàng quay về phía cô với vẻ mặt không tin hỏi lại: “em nói cái gì?”. Từ trước đến nay anh vẫn xem cô là em gái, một cô em gái không hiểu chuyện.

Trần Cẩm nghe được câu trả lời của anh, hơi sửng sốt, không nhận được quay về phía anh trả lời: “em nói em thích anh, sau này đừng xem em như con nít nữa, em đã 22 tuổi rồi, anh đã nghe rõ chưa?”. Cô rất cuộc không kiềm chế được nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt anh lại tối sầm có chút không tin.

Câu nói của cô làm anh kinh ngạc, không khí xung quanh như ngừng lại chỉ còn tiếng hít thở, anh cũng không thể giả vờ như chưa nghe thấy được, nhứ mày nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, ánh mắt sắc nhọn, cuối cùng mắng cô: “em nói bậy cái gì đấy hả?”.

2. Chương 3

Từ đó về sau, cô không đến trường thăm Tiểu Hoan nữa cho dù Tiểu Hoan đe dọa hay dụ dỗ như thế nào, nhưng không đồng nghĩa là cô bỏ cuộc. Đối với Nhung Hâm Lỗi, cô không vội chờ hết thời gian huấn luyện quân sự, cô còn có rất nhiều cơ hội.

Vì anh mà cô gặp phải không ít phiền não, học cấp ba lúc gần thi đại học cô muốn thi trường quân đội, chú cô nghe xong liền liền giận tím mặt mắng cô một hồi rồi tuyên bố chỉ cần có ông còn ở đó cô đừng nghĩ đến việc thi vào quân đội, ý nghĩ đó không được thực hiện cô liền lên đi học võ ở bên ngoài. Cô nghĩ cô sẽ cố gắng “văn võ song toàn”, một số việc phải cố gắng hết sức không sau này rồi sẽ hối hận.

Bởi vì ba hai người là chiến hữu vào sinh ra tử, nên cô và anh cũng vậy. 15 năm trước, cô 8 tuổi, ba cô Trần Hồng Khải hy sinh khi thực hiện nhiệm vụ, cô ngay cả lễ tang của ba cũng không dám đi, ngày đó anh hai và chú đi tìm khắp nơi, nhưng cuối cùng là anh tìm thấy cô trốn trong tủ quần áo, khi đó đối với cô anh chỉ người hay chơi đùa cùng thôi.

Sau này, cô được chú thím chăm sóc, hai người mất liên lạc. Hai người gặp lại đã là chuyện của 9 năm sau, sư đoàn của chú cô với một sư đoàn khác diễn tập quân sự trong một tháng, diễn tập xong đoàn trưởng Hồng quân cùng đoàn trưởng Lam quân dẫn người nhà đi liên hoan.

Lần liên hoan này, người của quân đoàn đến không ít, các sĩ quan tụ tập lại một chỗ thi nhau uống rượu, đúng lúc này cửa mở ra, là Nhung Hâm Lỗi đến, cô thức ăn cũng chưa gấp xong, ngẩng đầu nhìn người quân nhân trước mặt. Cô chỉ thấy quen quen không biết đã gặp ở đâu rồi, bộ quân trang trên người làm anh thêm oai phong và hiên ngang, không thể không thừa nhận anh là người anh tuấn nhất đơn vị của chú cô. Cô kinh ngạc nhìn anh mất mấy giây, anh tự nhiên nhìn về phía cô khẽ mỉm cười.

Đối với sự chủ động của anh làm cô có chút chống đỡ không nổi, mặt đỏ lên rồi cúi đầu.

“Hâm Lỗi đến đây, ngồi bên cạnh chú này!” Trần Hồng Phong uống rượu khá nhiều kéo anh lại ngồi bên cạnh Trần Cẩn.

Sĩ quan ngồi đối diện cầm một cái chén đi đến vỗ vỗ vai anh: “Hâm Lỗi, nghe đoàn trưởng nói biểu hiện của cháu trong lần diễn tập này rất tốt, mạnh mẽ đánh phủ đầu đánh thắng trận này.”

Nhung Hâm Lỗi cúi đầu trả lời: “lần này là công của tất cả mọi người mà.”

Rồi hai cùng vỗ vỗ vào vai nhau, tất cả mọi người cùng cười ầm lên, không ngừng chúc rượu. Cả bữa ăn cơm cô thấp thỏm không yên, có cảm giác đã gặp người này ở đâu mà cô không nhớ nổi.

Sau khi cơm nước xong, Trần Cẩn ra ngoài đi dạo một mình, cảm nhận không khí mát mẻ trong sân huấn luyện, tâm tình cũng thư thái hẳn, nhận thấy có ai đứng sau lưng vỗ nhẹ vào vai cô.

“Tiểu Cẩn!” Nhung Hâm Lỗi nhìn về phía cô cười nói.

Cô xoay người nhìn anh ngẩn ra một lúc, người này có khuôn mặt rất đẹp.

“Anh đẹp trai, anh là?” cô nhìn chăm chăm anh rồi hỏi.

“Thế nào, không nhận ra anh nữa hả? Anh là con trai bác Nhung, anh Hâm Lỗi này! Ngày xưa em ngày nào cũng theo anh đi chơi khắp nơi mà, không nghĩ cô bé đã lớn như thế này rồi đó mà còn càng ngày càng xinh đẹp.” Anh nói xong vẫn không quên vuốt tóc cô, ánh mắt còn rất dịu dàng.

Trần Cẩn lùi về phía sau mở to mắt nhìn anh, thì ra vị soái ca này là con trai bác Nhung, là người trong tang lễ của ba cô đưa cô đến mộ ba. Lúc đó, anh 26 tuổi là Đại đội trưởng sư đoàn của chú cô còn cô chỉ mới 16 tuổi.

Trong mắt cô, anh cái gì cũng tốt chỉ có điều cô không chịu được ánh mắt thương hại của anh dành cho cô.

Có lẽ tình cảm cô dành cho anh bắt đầu từ lúc ấy, từ khi đó trở đi mỗi khi rảnh rỗi cô đều đến doanh trại thăm chú để được nhìn thấy anh.

Cô về đến nhà đã là 1 giờ, bạn cô Hàn Tinh Tinh giục cô về trường. Về đến kí túc, Hàn Tinh Tinh không ở phòng mà gọi điện cũng chẳng bắt máy.

Vừa mới ra khỏi cửa kí túc thấy mọi người xúm lại, càng ngày càng đông, cô tò mò lại xem liền thấy hai sinh viên nữ đánh nhau nhưng không có ai ra can ngăn mà chỉ đứng một bên xem góp vui, là Hàn Tinh Tinh cùng bạn nữ phòng bên cạnh đánh nhau, chưa biết thắng thua nhưng bây giờ Hàn Tinh Tinh yếu thế rồi.

Hàn Tinh Tinh bị cô đó túm lấy tóc không thả. Hai người ai cũng bị thương rồi nhưng chẳng thấy ai lên can ngăn cả, Trần Cẩn liền xông về phía trước tách hai người ra, giữ chặt tay Hàn Tinh Tinh lại quát: “Tinh Tinh đừng đánh nữa?”

“Trần Cẩn, cậu đừng ngăn mình, mình phải cho cô ta một bài học.” Trần Cẩn lườm Hàn Tinh Tinh một cái, không ngờ cô bạn hất tay cô ra làm cô lão đảo lùi về phía sau mấy bước.

Hai cô gái lại tiếp tục đánh nhau, Hàn Tinh Tinh kéo cô gái đó xuống từ trên cầu thang, Trần Cẩn bị hành động này dọa ngây người, thấy cô bạn đó sắp ngã xuống, không kịp suy nghĩ liền chạy tới đỡ, cả hai người bị ngã xuống nhưng cô lại nằm phía dưới thành đệm thịt, đau mà khóc không ra nước mắt.

Không biết ai đã báo cảnh sát, xe cảnh sát đã đến cổng trường, thấy hai cảnh sát xuống xe bắt luôn cả Trần Cẩn lên xe. Cô kinh ngạc nhìn anh cảnh sát nói to: “Anh cảnh sát, anh bắt sai người rồi!”

“Có gì oan uổng về đồn rồi nói sau!” anh cảnh sát liếc mắt nhìn cô trả lời. Phiền phức nhất là loại sinh viên rảnh rỗi không có việc gì làm, gây rối thêm việc cho bọn họ, nhưng cũng không ngờ lần này là hai sinh viên nữ.

“Gi? Còn phải viết biên bản, tôi có phạm pháp đâu!” Trần Cẩn tức giận nói.

Có nghĩa là, cô là đồng phạm nên cũng phải đưa về đồn cảnh sát.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu cô tới đây, nhìn khắp xung quanh nhưng không giống trong suy nghĩ của cô cho lắm, viết xong biên bản, hai người bị giam lại ở phòng tạm giam.

Cô bạn kia được cảnh sát đưa đi bệnh viện kiểm tra.

Quan sát xung quanh phòng tạm giam, vách tường loang lổ, cửa vào lạnh lẽo, Trần Cẩn liền vỗ cho bạn mấy cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hàn Tinh Tinh, cậu đánh nhau với người khác vào đồn cảnh sát còn kéo mình vào đây làm gì? Làm thế nào bây giờ?”

Không ngờ Hàn Tinh Tinh nhìn cô cười gian nói: “thì ở đây thôi, mà không ngờ cậu cũng nghĩa khí đấy chứ. Hai chúng ta cùng vào sinh ra tử.”

Hai người nghiêng đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất, giống như hai cô gái pha phách, ngang ngược.

Trần Cẩn lắc đầu đẩy bạn xuống: “thôi đi, tớ không muốn chung hoạn nạn với cậu đâu, cùng cậu hưởng giàu sang thì được, mà cậu đánh nhau ở đâu không đánh lại tìm ngay cổng trường đánh nhau! ở trước mặt nhiều người như thế mà đánh nhau, làm bạn với cậu thật là một sai lầm.”

“Tại đôi cậu nam nữ kia khoe khoang trước mặt tớ, cô ta xúc phạm tớ, tớ tức điên lên liền cho cô ta một bạt tai, nhưng cô ta đánh lại tớ thế là đánh nhau luôn.” Hàn Tinh Tinh bất đắc dĩ trả lời cô với bộ dạng không quan tâm.

Lần này Trần Cẩn nhào tới mắng: “chị hai, vì một chút chuyện của kẻ vứt bỏ cậu như hán ta cậu làm thế có đáng không? Lập tức đi gọi điện cho ba cậu bảo lãnh cho chúng ta ra nếu không chúng ta phải qua đêm

ở đây đó. Không biết trường xử phạt chúng ta như thế nào đây? ở đây buổi tối nhiều muỗi, côn trùng, tớ sợ, tớ không muốn qua đêm ở đây.” Nghĩ đến đó mà cô đã nổi cả da gà lên.

“Không được, nếu ba tớ biết tớ vào đây không chừng muốn tớ ở đây thêm mấy ngày nữa ấy chứ, Cẩn Cẩn cậu không thể đẩy tớ vào hố lửa.” Hàn Tinh Tinh nức nở nói.

“Yên lặng, hai cô vẫn còn nói chuyện được sao?” nghe được bên này có tiếng ồn, cảnh sát liền lại nhìn hai cô.

Hai cô yên lặng nhìn nhau không biết trả lời làm sao. Cuối cùng, Trần Cẩn mặt dày gật đầu một cái: “tạm được.”

“Tạm được, vậy thì chờ thêm đi.” Đồng chí cảnh sát nhìn cô đáp lại

Thấy đồng chí cảnh sát căn bản không có ý thả hai người ra, trừ Nhung Hâm Lỗi ra bây giờ Trần Cẩn thật không nghĩ ra là ai có thể bảo lãnh cho cô ra ngoài, nếu chú cô mà biết thì cô chết chắc luôn.

Rất không tình nguyện nhưng cô vẫn phải lấy điện thoại ra gọi nói cho anh biết tình cảnh bây giờ của cô.

Đang ăn cùng Đoạn Cao Thụy thì anh nhận được điện thoại của Trần Cẩn, anh nhíu mày nhìn điện thoại một chút rồi mới nghe máy, sau đó bỏ đĩa xuống nhìn Cao Thụy nói: “cậu ăn đi, tôi đi đây có chút việc.”

“Đợi chút.” Đoạn Cao Thụy dập tắt thuốc hít hít mắt ngẩng đầu nhìn anh không vui nói: “Chuyện gì, tại sao mỗi lần hai chúng ta họp mặt cậu đều có chuyện là sao?”

Nhung Hâm Lỗi nghiêm túc trả lời: “bạn tôi bị cảnh sát bắt, tôi phải đi bảo lãnh cô ấy.”

Đoạn Cao Thụy nghi ngờ nhìn anh một lúc, sâu đó cười to mấy tiếng: “tôi thật sự cậu còn có bạn như thế đó, được, tôi đưa cậu đi, có tôi ở đó mọi chuyện dễ giải quyết hơn.” Rồi bước đến khoác vai Nhung Hâm Lỗi cười mờ ám.

Anh đến đồn cảnh sát thì đã 10 giờ tối, Đoạn Cao Thụy vẫn đang còn đi theo sau lưng. Người của đồn cảnh sát thấy Đoạn Cao Thụy liền bước tới chào hỏi: “Đoạn đội trưởng sao anh lại đến đây?”

Đoạn Cao Thụy đi đến bàn bên cạnh bàn làm việc của cảnh sát ngồi xuống, nhận thuốc lá từ người cảnh sát lúc này, rồi đưa thuốc là cho Nhung Hâm Lỗi nhưng anh nghiêm mặt nói: “Tôi không hút thuốc lá.”

“Em gái tôi gây chuyện cho nên tôi đến để bảo lãnh cho cô ấy. Nghe nói đã kiểm tra, cô gái kia không sao đúng không?”. Đoạn Cao Thụy tựa vào ghế, neho mắt hút thuốc nhìn rất bất cần đời hỏi, có ý là người bị hại không có chuyện gì mà cũng không truy cứu trách nhiệm thì có phải nên thả người không.

“Là em gái của anh à, người nhà mình cả. Tiểu Vương, mau thả hai cô ấy ra đi.” Đồng chí cảnh sát liền lập tức trả lời. Đoạn Cao Thụy vừa đến, đồn cảnh sát liền lập tức thả hai cô ra.

Ra tới cửa Trần Cẩn liền thấy Nhung Hâm Lỗi đang nói chuyện với một người mặc đồng phục cảnh sát, cô vẫn cúi đầu không dám nhìn anh.

Đoạn Cao Thụy nhìn theo anh mắt của Nhung Hâm Lỗi, thì biết rõ người bạn đó của Nhung Hâm Lỗi nhất định là Trần Cẩn, Đoạn Cao Thụy nhìn cô gái trước mặt làm cho kinh ngạc, nhìn cô rất xinh đẹp, tóc thẳng dài ngang vai, mặc áo sơ mi trắng, thân thể gầy gò, nhìn thế nào cũng không giống là người gây sự đánh nhau.”

Sửng sốt nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt rồi quay lại nhìn Nhung Hâm Lỗi cười khê nói: “Là cô bé này à, nhìn cô ấy không giống người như vậy cho lắm, mà cô bé này là ai đấy, rất xinh đẹp.” Câu cuối cùng ghé sát tai Nhung Hâm Lỗi mới nói.

“Là em gái của tôi!” Nhung Hâm Lỗi lạnh mặt trả lời.

“Vậy sao, cậu có bao nhiêu em gái vậy! Tiểu tử, cậu đừng lén lút yêu đương nha.” Đoạn Cao Thụy vỗ vào của anh nói rồi cười to.

Nghe nói vậy, Hàn Tinh Tinh một bên bật cười, kéo kéo áo Trần Cẩn.

Nhưng Hâm Lỗi đánh mặt lại, cố ý né tránh chuyện này: “Cậu đừng nói bừa, chuyện hôm nay chưa đủ phiền sao, tôi đưa hai cô ấy về trước đã!”.

“Được, cậu đi đi!” nói rồi vỗ vỗ vào vai Nhung Hâm Lỗi.

Đoạn Cao Thụy vừa rời khỏi đồn cảnh sát, ánh mắt của anh liền tập trung trên người Trần Cẩn.

“Rốt cuộc là chuyện gì, dám to gan để anh đến đồn cảnh sát bảo lãnh cho em, giải thích đi vì sao em lại đánh nhau.” Anh trầm mặt xuống, lạnh lùng hỏi cô. Khi anh và Đoạn Cao Thụy ăn cơm, đúng lúc cô gọi điện đến, cô nói mình đang ở đồn cảnh sát làm anh ngăn cả người, còn tưởng rằng cô có chuyện gì, càng không nghĩ tới Đoạn Cao Thụy đi cùng anh đến đồn cảnh sát. Đến nơi mới biết cô đánh nhau với người khác nên mới bị bắt, người kia đang được cảnh sát chở đi bệnh viện kiểm tra.

“Em không đánh nhau, em chỉ can ngăn bọn họ đánh nhau thôi, ai biết cảnh sát cho nói em là đồng phạm nên bắt em đó chứ.” Trần Cẩn uất ức trả lời anh.

Lúc này sắc mặt của Nhung Hâm Lỗi càng thêm khó coi.

Thấy tình hình có chút không đúng, Hàn Tinh Tinh vội kéo Trần Cẩn qua một bên thay cô giải thích: “là em đánh nhau, cậu ấy chỉ ngăn em lại thôi, thật sự cậu ấy không đánh nhau đâu.”

Sau khi lên xe, hai người cũng chẳng ai lên tiếng, xe dừng lại trước cổng trường, Hàn Tinh Tinh đẩy cửa xe, chào Nhung Hâm Lỗi rồi chạy về phòng trước.

Lúc này thở Trần Cẩn cũng chẳng dám thở mạnh lên tiếng: “em lên phòng đây.” Nói rồi mở cửa xuống xe.

“Đứng lại!” ánh mắt anh sắc lạnh, gọi cô lại theo thói quen.

3. Chương 4

Cô bước hơi chậm lại, xoay người hướng về phía anh cúi đầu nói: “em thật sự không đánh nhau, Hâm Lỗi, anh phải tin em. Chuyện này em không muốn làm phiền anh nhưng em sợ chú em biết, lần sau.....”

“Em vẫn còn muốn lần sau, anh có nói gì em sao?” anh cắt ngang lời cô chuẩn bị nói. Nhìn bộ dạng đáng thương của cô, sợ mình mắng thêm ít câu nữa cô khóc cũng nên. Trái tim anh mềm nhũn, dừng lại một lát rồi nhẹ nhàng nói: “em yên tâm đi, anh không nói chuyện này cho sư trưởng biết đâu.”

“Cảm ơn anh!” cô cúi đầu nhìn xuống đất, hôm nay cô đã tự tay phá hỏng hình tượng trước mặt anh mất rồi.

Nhìn hành động khác thường của cô, anh cười mỉm nói: “được rồi, em về phòng ngủ đi!”. Nha đầu này làm anh cho cũng không biết nói gì cho đúng nữa.

Về đến phòng ngủ, Hàn Tinh Tinh liền kéo tay, tò mò hỏi không ngừng hỏi cô: “Cẩn Cẩn, đó là anh chàng cậu nói đó sao? Vừa rồi ở đồn cảnh sát anh ấy thật là oai nha.”

Trần Cẩn đẩy tay bạn, chán nản nằm xuống giường chờ dẫn nhìn trần nhà, niềm tin, hy vọng của cô bây giờ đã tan biến chẳng còn sót lại một chút nào nữa rồi, cô lắc đầu: “đừng nói nữa, tớ sẽ không bao giờ yêu ai nữa đâu!” rồi vùi mặt vào gối, cô biết từ đồn cảnh sát ra sắc mặt anh rất khó coi, không thêm nhìn cô nữa, trước kia dù cô trước mặt anh làm cái gì đi chăng nữa thì anh vẫn bao dung, tha thứ hết nhưng bây giờ thì hết thật rồi.

Không ngờ nghe xong Hàn Tinh Tinh lại ôm bụng cười to: “Cẩn Cẩn, nói chuyện với cậu vui thật, tớ nói là cậu coi trọng chứ có nói cậu yêu yêu anh ấy đâu.”

Nghe bạn nói thế, cô chớp mắt rồi nhanh chóng từ trên giường đứng dậy, tự an ủi bản thân, Trần Cẩn cô không thể vì một chút chuyện hờ mà từ bỏ anh như vậy được, chỉ mới vào đồn cảnh sát có một lần thôi mà.

Sau khi huấn luyện quân sự xong, Nhung Hâm Lỗi liền đưa sĩ quan của mình về doanh trại, ngồi trong phòng việc cẩn thận đọc hồ sơ, muốn tìm trong đội trình sát mấy người bắn tỉa tốt để chuẩn bị cho đợt diễn tập cuối năm.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Mời vào.” Anh ngẩng đầu lên nhìn, lập tức cười nói: “lão Hạng, sao anh lại đến đây, ngồi xuống đi.” Người tới chính là Hạng Triễn Bằng đội trưởng đội trình sát.

Nhung Hâm Lỗi chỉ ghé ngồi trước bàn làm việc. Hạng Triễn Bằng cười mờ ám rồi ngồi xuống ghế đối diện anh.

“Nghe nói cậu muốn chọn trong đội trình sát của tôi để huấn luyện thành tay súng bắn tỉa hả? anh đề cử cho cậu mấy người. Người này có trong hồ sơ của cậu đọc đây, anh đối với cậu cũng không tệ đúng không?”

Ba anh là sư trưởng bộ binh quân khu A nên trong này ai cũng nhường anh vài ba phần mà anh lại ghét nhất là những người nhờ anh nói chuyện với ba, ở đời là vậy không có chuyện gì có thể giấu diếm mãi được nên cả sư đoàn ai cũng biết lại lịch của anh, nhưng anh rất cao ngạo, từ khi nhập ngũ cho đến bây giờ đã là doanh trưởng anh đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy, nên dĩ nhiên không muốn ai bảo anh nhờ vả ba cả.

Anh đứng dậy rót nước cho Hạng Triễn Bằng, cười nói: “haha, vậy thì phải cảm ơn anh rồi....” đang suy nghĩ nói vài lời khách sáo thì điện thoại trong phòng vang lên.

Anh liền bước lại nghe điện thoại ngay: “ Alo, chính ủy, có chuyện gì sao ạ?”

“Hâm Lỗi, lần này cậu định chọn bao nhiêu người để hạch sát vậy, huấn luyện được như thế nào rồi?”

“Quân số còn chưa xác định, còn đang chọn, còn chuyện huấn luyện thì chính ủy yên tâm.”

“Còn có một chuyện nữa, đừng trách chú không nói trước, cô bé kia lại đến, bảo vệ không ngăn được đâu.” Chính ủy tốt bụng nói trước cho anh.

“Cảm ơn chú, cháu biết rồi.” Cúp điện thoại anh tựa vào ghế thở dài, lắc đầu cười khổ.

“Sao vậy, đang yên lành sao mặt mày biến sắc thế rồi, có người đến thăm cậu, không có chuyện gì nữa tôi đi trước nha.” Hạng Triễn Bằng đoán Trần Cẩm đến thăm Nhung Hâm Lỗi nên vội vàng ra về.

“Được, vậy tôi không tiện nữa, khi nào lập xong danh sách tôi sẽ cảm ơn anh sau.” Anh xem hồ sơ lại lần nữa nhìn Hạng Triễn Bằng cười nói.

Hạng Triễn Bằng ra về, anh vừa mới ra khỏi phòng lại thấy Trần Cẩm đứng ngoài cửa chờ anh rồi.

“Hâm Lỗi.” Thấy anh cô hưng phấn kêu lên.

Thấy tiểu nha đầu này sắc mặt anh không thay đổi nhưng ánh mắt lại sáng lên, trong lòng có chút vui mừng, nhưng tâm mắt dừng lại nơi mấy túi ni lon trên tay cô thì sắc mặt liền hơi tối lại.

“Không biết trên dưới gì cả, gọi anh biết không?” anh nhíu mày nghiêm mặt nói cô.

“Vào đi, em cầm gì trên tay đó?”. Anh vừa dứt lời, cô nhanh tay đưa cho anh luôn.

Bĩu môi nhìn anh hừ một tiếng rồi nói: “em không gọi là anh đâu, em đưa bánh ngọt đến nè, để buổi tối anh có đói bụng thì ăn. Là em tự làm để cảm tạ đại ân đại đức của anh, không cho anh nói không.” Nhung Hâm Lỗi thản nhiên nhận lấy.

Cô chăm chú nhìn anh mới thấy một tháng huấn luyện quân sự anh đen đi một tí, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hình tượng anh tuấn của anh trong lòng cô.

“Tiểu nha đầu, em nghịch ngợm vừa thôi.” Anh đen mặt nhìn cô bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Tùy anh thôi, cái gì em cũng không nghe, không nghe được. Em đưa đồ đến rồi, em về luôn đây.”

“Em về luôn hả?” anh không hiểu nghi ngờ nhìn cô, tiểu nha đầu vầy vừa đến mà đã về không giống bình thường cho lắm.

“Dạ, chẳng lẽ anh không nở để em về à, thôi, buổi chiều em còn phải đi học nữa.” Nói xong le lưỡi rồi hướng anh vẫy vẫy tay.

Nhìn cô rời đi, anh trở lại chỗ ngồi nhìn túi ni lon trước mặt sững sờ một lúc rồi mới đặt lên giá sách. Nhìn đồng hồ, lấy lại tinh thần đi nhanh ra cửa hướng về phía cô gọi to: “em đợi đã nào...!”

Nghe anh gọi cô liền lập tức dừng, quay đầu khó hiểu nhìn anh.

“Này, em đã ăn cơm chưa đó?” anh nhủ mày nhẹ giọng dò hỏi, giọng nói rất dịu dàng, đã hơn 12 giờ rồi, đoán chừng giờ cô cũng chưa ăn trưa.

Cô cắn cắn môi lắc đầu.

“Em chưa ăn.”

“Đi, anh đưa em đi ăn cơm.” anh giả vờ chỉnh sửa quần áo rồi đi về phía cô cười một tiếng.

Trần Cẩm thấy anh chủ động đưa mình đi ăn thì mừng rỡ nhưng cố gắng kiềm chế hướng anh gật đầu.

Hai người vào phòng ăn lại gây ra rất nhiều chú ý, ai cũng ngừng ăn kinh ngạc nhìn họ, rất kì quái nhưng cũng phải công nhận cô bé này cũng rất có bản lĩnh, tháng trước doanh trưởng bọn họ còn tránh mặt mà bây giờ lại đưa cô cùng đi ăn cơm rồi.

Nhưng nhìn từ xa họ cũng rất xứng đôi, Trần Cẩm như chú chim nhỏ nép vào người anh, chờ anh bưng thức ăn đến, hai người bọn họ như vậy lại trở thành một bức tranh rất đẹp trong phòng ăn.

Trì Gia Hựu đang ăn trưa với chính trị viên Lục Văn Ngạn, thật ra cả doanh trại ai cũng biết Trần Cẩm có tình cảm với doanh trưởng bọn họ, Lục Văn Ngạn đã từng nói bóng gió cho anh nhưng bị anh trừng mắt rồi lạnh lùng trả lời: “cậu đừng nói lung tung.”

Lục Văn Ngạn nín cười nhìn về phía Nhung Hâm Lỗi gọi: “Hâm Lỗi, cậu mang em gái đi ăn cơm à.” Vừa nói xong, tất cả sĩ quan ăn cơm đó liền cười ầm lên, Trì Gia Hựu ngồi một bên suýt phun cơm ra ngoài.

Nhung Hâm Lỗi lúng túng, tức giận tái mặt, hướng bọn họ quát: “Cười đã chưa, còn cười nữa thì tất cả ra sân gấp bụng 40 cái cho tôi.” Rồi đen mặt tức giận nhìn Lục Văn Ngạn, ngược lại Trần Cẩm lại thấy như vậy rất tốt.

Mọi người lập tức ngừng cười, không phải là chống đối mà là gấp bụng, mới ăn xong mà gấp bụng thì chắc bọn họ cũng không còn mạng nữa rồi.

Nhung Hâm Lỗi đem thức ăn đặt lên bàn nhìn Trần Cẩm cười nói: “Đừng để ý đến bọn họ, em ăn nhiều một chút. Thức ăn ở đây không được như ở nhà nhưng vẫn ăn được.”

“Dạ!” cô nheo mắt nhìn anh gật đầu, rồi hạ giọng nói nhỏ: “em thấy họ nói cũng đúng mà.”

“Em mau ăn đi.” Anh cầm đũa bắt đầu dĩ nhiên cô nói nhỏ.

Anh chờ cô lên xe rồi mới trở về doanh trại, hôm nay cô rất vui vẻ, không ngờ anh lại phá lệ đưa cô đi ăn cơm. Cô liền lấy điện thoại thông báo cho Tiểu Hoan luôn.

Trở lại phòng làm việc, chuẩn bị chương trình huấn luyện, được nửa tiếng lại nhận được điện thoại của chính ủy bảo sư trưởng Trần Hồng Phong gọi anh lên phòng làm việc.

Vừa vào phòng sư trưởng thấy ông đang nói chuyện điện thoại anh liền gật đầu chào, Trần Hồng Phong liền cúp điện thoại rồi cầm tài liệu xem.

Xem một lúc vẫn thấy Nhung Hâm Lỗi đang đứng, ông mím môi nhìn anh hỏi: “Lần này có phát hiện được ai có năng lực không, kế hoạch huấn luyện cuối tháng chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Báo cáo! Đang chuẩn bị tiến hành hạch sát còn kế hoạch đã chuẩn bị xong, có thể thực hiện bất cứ lúc nào.”

“Ừ, lần này cố gắng tìm cho được khoảng 50 người.” Trần Hồng Phong nhìn anh gật đầu, sau đó dừng lại một chút rồi ngập ngừng nửa muốn nói nửa không.

Trần Hồng Phong ngẩng đầu nhìn anh, đặt tay lên trên bàn chậm rãi nói: “Hâm Lỗi, bây giờ chúng ta bỏ qua quan hệ cấp trên cấp dưới, cậu trả lời cho chú với tư cách là người bề trên, rốt cuộc cậu có tình cảm với Tiểu Cẩn hay không?”

“Không có.” Trần Hồng Phong vừa hỏi xong anh liền trả lời luôn không cần suy nghĩ.

“Cháu không cần trả lời nhanh như vậy, hãy suy nghĩ thật kỹ. Dù sao thật lòng chú vẫn đồng ý cho hai đứa qua lại.” Trần Hồng Phong tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nhìn kỹ ánh mắt của anh. Không muốn bỏ sót bất kỳ vẻ mặt nào của anh, ông muốn xem cuối cùng thì Nhung Hâm Lỗi trả lời thế nào

4. Chương 5

“Chú Trần, cháu thật sự không có. Làm sao cháu có thể thích em gái mình chứ, chú là người nhìn cháu lớn lên chú phải người biết rõ chứ.” Anh nóng nảy trả lời, tin chắc là có người đem chuyện lúc này nói cho chú Trần biết rồi.

“Cháu đã không thích Tiểu Cẩn thì đừng có che chở cho nó như vậy nữa, để cho hiểu lầm, Tiểu Cẩn cũng không còn bé nữa. Đừng làm nó thêm khổ nữa, hướng chỉ anh trai chú chỉ có một đứa con gái, Dự Lâm chưa rõ tung tích. Chú không có ý gì đâu, chỉ muốn nói cho cháu biết tính tình Tiểu Cẩn rất bướng bỉnh.” Lúc đầu giọng ông vẫn có chút cứng rắn nhưng khi nói đến anh trai mình lại dịu xuống.

Đội Nhung Hâm Lỗi ra về, ông thở dài nhìn ngoài cửa sổ một lúc, anh mắt có chút đỏ lên, trong ánh mắt ông có một chút bi thương và bất đắc dĩ.

Trần Cẩn đối với Trần Hồng Phong cũng như Trần Hoan, thậm chí còn quan trọng hơn, ông đã nói sẽ cho cô một ngôi nhà hạnh phúc, người khác có cái gì cô cũng không thiếu. Đó cũng là câu đầu tiên mà ông nói với Trần Cẩn khi đón cô về nhà.

Nhung Hâm Lỗi bất đắc dĩ trở về phòng làm việc, đi rửa mặt rồi lấy súng đi tập bắn. Mỗi lần bóp cò thì bình mục tiêu đều rơi trên không xuống vỡ nát, giống như trong sân chỉ có một mình anh không bận tâm đến chuyện gì khác.

Hít một hơi thật sâu, bóp cò lần nữa, xác định hướng có thể bắn trúng mục tiêu. Hôm nay, Trần Hồng Phong tìm anh nói chuyện, ông nói đồng ý cho hai người bọn họ qua lại nhưng thật ra là muốn nói anh đừng làm phiền Trần Cẩn nữa, từ trước đến nay anh vẫn luôn coi Trần Cẩn là em gái, nhưng nếu không có tình cảm với cô mà anh và cô phải cắt đứt quan hệ, làm như vậy anh thấy có chút quá mức.

Từ doanh trại về, Trần Cẩn liền đến trường học, rồi chuẩn bị luận văn tốt nghiệp và còn muốn xin đi thực tập. Thu dọn sách vở để ra về lại bị Hàn Tinh Tinh rủ rê đi dạo phố, liền gọi điện xin phép tối nay không ăn cơm ở nhà.

Hai người đến một nhà hàng tây ăn bữa tối, ra về thì Hàn Tinh Tinh lại kéo cô đi mua quần áo, mặt thì đỏ bừng chắc là do khi này uống rượu vang.

Hai cô lảo đảo từ cửa hàng ra ngoài, Hàn Tinh Tinh say rượu mất rồi, nghiêng đầu không chớp mắt chăm chú nhìn phía trước, mơ hồ kéo áo Trần Cẩn: “Cẩn Cẩn, cậu mau nhìn xem, anh chàng của cậu đang ngồi với một cô gái kia.” Lấy tay chỉ vào đôi nam nữ đang ăn ở phòng trước mặt.

Nghe Hàn Tinh Tinh nói Nhung Hâm Lỗi đang ở gần đây, cô liền ngẩng người nhìn theo ngón tay Hàn Tinh Tinh, qua cửa thủy tinh thấy một đôi nam nữ đang ăn cơm, nhất là cô gái đó luôn nhìn anh cười cười, ánh mắt vô tình hay cố ý quyến rũ anh.

Nhìn hai người họ như vậy theo bản năng cô nắm chặt tay Hàn Tinh Tinh, hít một hơi thật sâu, trong lòng thật khổ sở và chua xót, đứng dậy kéo bạn bạn ngồi xuống ghế dài bên ngoài, bây giờ cô chỉ muốn biết anh và cô gái đó rốt cuộc có quan hệ gì.

Bên trong phòng ăn, Nhung Hâm Lỗi đang cùng Thích Vân Hâm nói chuyện rất vui vẻ. Thích Vân Hâm lấy khăn giấy lên lau miệng rồi cúi đầu vén tóc ra sau cười duyên nhìn anh: “ba em vẫn thường xuyên nhắc đến anh, em đã nghe về anh nhiều nhưng không ngờ.....”.

Nhung Hâm Lỗi khẽ cười, tùy ý đặt tay lên bàn cười nói: “Không ngờ cái gì?”

“Uhm, để em suy nghĩ đã, so với lời họ nói còn tốt hơn đó. Khó trách họ muốn hai chúng ta cùng đi ăn cơm.” Rồi cười khẽ, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc nhìn anh nhưng lại không thấy mặt anh lộ ra chút gì khác thường. Ở trong quân đội, cô cũng đã gặp anh mấy lần, cô tự nhận điều kiện của mình rất tốt, trong nhà ba đời đều là quân nhân, bản thân cũng là quân nhân nữ, lần này theo thủ trưởng đến quân khu, không nghĩ đến có cố ý hợp tác cho bọn họ, cô dĩ nhiên rất vui mừng.

Trần Cẩn và Hàn Tinh Tinh đợi gần nửa tiếng, cuối cùng cũng thấy hai người bọn họ nắm tay nhau đi ra, cô tức giận cắn chặt môi, dùng sức nắm chặt tay Hàn Tinh Tinh, đau quá Hàn Tinh Tinh kêu: “tình địch cậu trước mặt kia, cậu tức giận nhưng đừng nắm tay tớ như thế,..... đau quá, tớ vô tội mà.”

Thấy khuôn mặt buồn thiu của Trần Cẩn, Hàn Tinh Tinh đưa tay vỗ vỗ trên vai cô, vội vàng an ủi: “đừng buồn, không có chuyện gì đâu, cậu bình tĩnh đi! Cẩn Cẩn, anh chàng của cậu sẽ không coi trọng cô gái đó đâu,có lẽ họ chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Bạn bè bình thường, Tinh Tinh đó chỉ là cái cơ thôi, anh ấy ngay cả tay tớ cũng chưa chạm qua nhưng lại nắm tay cô gái đó. Cô nhũ mày, khổ sở nhắm mắt.”

“Dạ, dạ, xin đại gia bớt giận, nếu không đại gia cứ đánh tiểu nhân đi.” Hàn Tinh Tinh liền buông tay cầu xin tha thứ.

Lúc ra về, đến bãi đỗ xe Nhung Hâm Lỗi rất lịch sự thay Thích Vân Hâm mở cửa xe, không nghĩ Hàn Tinh Tinh lại kéo Trần Cẩn lên xe taxi theo dõi hai người kia.

“Bác tài, giúp tôi đuổi theo chiếc xe trước mặt.” Hàn Tinh Tinh nói xong rồi nắm tay Trần Cẩn: “để cho anh ấy giải thích đã.”

“Tinh Tinh, cậu tin hay không, anh ấy biết chúng ta đang theo dõi đấy...” cô ủ rũ cúi đầu xuống, nắm chặt tay bạn.

“Biết thì thế nào, căng lễ cậu không muốn biết cho rõ ràng hay sao?” Hàn Tinh Tinh lập tức phản bác lại.

“Muốn.” Cô bĩu môi gật đầu một cái.

“Vậy hãy hỏi anh ấy đi.”

Xe taxi vẫn bám theo xe Nhung Hâm Lỗi cho đến khi thấy xe anh dừng lại, Nhung Hâm Lỗi xuống xe mở cửa cho Thích Vân Hâm.

Thích Vân Hâm nhìn về phía anh vẫy vẫy tay chào: “tạm biệt, hẹn gặp lại!”.

“Uh.” Nhung Hâm Lỗi hời hợt đáp lời.

Trần Cẩn bị Hàn Tinh Tinh đẩy xuống xe nhưng không dám lên tiếng gọi anh, trốn sau cây yên lặng từ phía xa nhìn anh chào tạm biệt Thích Vân Hâm.

“Nhìn cũng đủ rồi đấy.” Nhung Hâm Lỗi nghiêm mặt nhìn về phía cô nói.

Trần Cẩn đang trốn phía sau giật cả mình, xem ra đúng là anh biết cô theo dõi anh. Cô cúi đầu từ phía sau cây đi ra, sau đó lấy hết dũng khí nhìn vào mắt anh.

Anh chỉ chăm chú nhìn vào cô, cũng không tức giận, nhưng nhìn ánh mắt của anh thì cô biết mình không có chỗ dung thân nữa rồi. Nhung Hâm Lỗi cũng không ngờ tiểu nha đầu này còn dám theo dõi anh, cũng không nghĩ xem anh là ai mà dưới mắt anh còn làm ra cái trò này.

Lúc này Hàn Tinh Tinh từ trong xe nhô đầu ra nhìn Trần Cẩn nói lớn: “Cẩn Cẩn, tối nay nhờ anh ấy đưa cậu về nhà, tớ có việc phải về trước.” Rồi gật đầu chào hỏi Nhung Hâm Lỗi và ngêng ngang rồi đi.

“Đi theo anh lâu như vậy em muốn làm gì?” anh trầm mặt hỏi cô.

“Cô gái lúc này là ai vậy, bạn gái anh? Không phải anh chưa có bạn gái sao, kể từ khi chia tay với chị Phó Lâm.....”.

“Tiểu Cẩn, anh có bạn gái hay không có liên quan gì đến em sao?” vừa nghe thấy Trần Cẩn nhắc đến Phó Lâm, anh liền nhú mồm nhưng giọng vẫn rất lạnh nhạt.

“Đương nhiên là có liên quan, bởi vì em thích anh!” cô không hề trốn tránh ngược lại to gan trả lời anh rồi bước thêm mấy bước rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Đây là lần thứ hai cô đứng gần anh như vậy, hôm nay anh mặc áo sơ mi màu xám, thân hình rất hoàn mỹ, anh ăn mặc tùy tiện nhưng nhìn lại rất dịu dàng.

Anh chăm chú nhìn cô khẽ lắc đầu cười: “Tiểu Cẩn, hôm đó ở trường học anh đã nói rồi chẳng lẽ em không hiểu sao?” anh nói vậy làm cho cô không còn chỗ trốn nữa rồi. Gương mặt tuấn tú của anh bỗng áp lại gần, làm cho cô hô hấp cũng có chút khó khăn nhưng lấy hết dũng khí, nhón chân gần sát mặt anh: “thế nào, có phải anh cảm thấy em không thể đùa giỡn không?”.

Hơi thở cô thổi quá gần anh, anh không ngờ cô lại dám trêu đùa anh như vậy, đầu nóng lên, môi mím chặt lại, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn cô một lúc.

Anh gật đầu khẽ cười một tiếng, lấy tay bóp chặt cằm cô và áp cô lên thành xe rồi đột nhiên hôn cô, đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, thô bạo hôn. Trần Cẩn tròn mắt nhìn anh, thân thể khẽ run, không muốn như vậy nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, cô chưa từng nghĩ tới chuyện anh chủ động hôn mình làm cho cô thấy một chút cảm giác vừa xa lạ vừa thân mật, cô không đẩy anh ra mà ngược lại sau khi thích ứng vòng tay ôm cổ anh nhiệt tình đáp lại.

Anh hít một hơi thật sâu, ôm chặt cô, hai người dán chặt vào nhau không một chút khe hở, anh chỉ muốn kiềm chế bản thân không nghĩ về cô nữa thôi, anh tiếp tục hôn cô chiếm thành đoạt đất, xung quanh chỉ còn lại tiếng hít thở, không muốn nghĩ đến nhưng môi anh lại có cảm giác đau đớn.

Cùng lúc đó hông cô có cảm giác đau làm cho cô bừng tỉnh, anh dùng sức bấm vào eo cô, thở hổn hển nhìn cô, giọng nói của anh có chút khàn khàn: “em cắn anh?” trong mắt anh bây giờ có chút sâu xa khác thường.

“Là anh cắn vào đầu lưỡi của em, em....em sao không thể cắn anh?” cô bất mãn nhìn anh mắng nhưng nói xong lập tức cúi đầu không dám nhìn vào anh nữa. Thì ra hôn cắn bản cũng không có gì tốt đẹp giống như Tiểu Hoan và Hàn Tinh Tinh nói, ngoại trừ khó thở cùng với cảm giác đau đau tí thì cô chẳng cảm nhận được một chút tình cảm nào trong đó. Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, chỉ là do anh không thích cô thôi, không thích thì làm sao có tình cảm trong đó.

Anh nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không có ý định buông cô ra, mắt đỏ lên, cúi đầu sát tai cô tàn nhẫn nói: “Muốn chơi đùa với anh? Tiểu Cẩn anh sợ em chơi không nổi đâu! Em nên nhớ anh là quân nhân nhưng cũng là đàn ông!” rồi buông cô ra, đi đến mở cửa xe.

Anh nói cô không chơi nổi, nghe vậy cô cắn chặt môi, kiềm chế khổ sở trong lòng, im lặng không nói gì.

“Lên xe, anh đưa em về nhà.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Cô chưa kịp phản ứng anh đã kéo cô lên xe làm cho cô té ở ghế ngồi, liền nghe bên cạnh: “Tách.” anh đã nhanh chóng đóng cửa xe, cô liền nhanh tay mở cửa xe để xuống nhưng cửa xe đã bị khóa, nghiêng đầu sang bên thì thấy anh đã ngồi cạnh, cô không thể làm gì đành phải chấp nhận.

“Không cần. Em tự về được, em không cần anh đưa về, Nhưng Hâm Lỗi, em ghét anh. Anh cố ý làm cho em ghét anh đúng không? Em nói cho anh biết, em vẫn còn thích anh. Em thích anh 6 năm chứ không phải mới một hai ngày, muốn bỏ là bỏ được, anh nghe rõ không em thích anh 6 năm rồi!”

Anh nghe cô nói mà giật mình ánh mắt sững sốt nhìn cô hồi lâu, rồi nghiêng đầu lái xe: “Tiểu Cẩn em phải nhớ rõ, vừa rồi là do em quyến rũ anh. Hơn nữa anh chỉ xem em là em gái thôi. Anh không có cách nào thích em gái của mình được.” Anh không biết Tiểu Cẩn đã thích anh từ 6 năm trước, anh vẫn cho rằng cô chỉ là ngộ nhận thôi, không ngờ tình cảm cô dành cho anh đã lâu như vậy rồi.

Anh nói những lời kia làm cho Trần Cẩn vừa nghe xong liền nổi giận: “Dừng xe, em không về trường, em muốn về nhà.” Cô vừa nghiêng đầu vừa kéo tay lại nhưng không thấy anh nhúc nhích gì cả.

“Vậy anh đưa em về nhà!” khẩu khí của anh có chút lạnh lùng.

“Nhưng Hâm Lỗi, anh không nghe rõ hả? dừng xe, anh dừng ven đường là được, em tự bắt taxi về, không làm phiền anh nữa đâu!” cô hét lên với anh.

“Về dưới nhà anh sẽ dừng xe, bây giờ khuya rồi, biết chưa? Em đừng có mà hồ đồ, im lặng! Đừng có mà quậy!” anh cũng không còn kiên nhẫn nhìn tiểu nha đầu bên cạnh quát lớn. Anh quát lớn làm cho cô sợ một hồi lâu, không trả lời chỉ có thể cắn môi hung hăng trừng mắt nhìn anh.

5. Chương 6

Bây giờ cô chỉ cảm thấy rất tủi thân, bị anh quát lớn như vậy sưng sốt cả người, từ khi quen anh đến tận bây giờ anh chưa lần nào nổi giận với cô như vậy, chua xót, đôi mắt tròn to lập tức ửng lên một tầng nước mỏng, nhưng vẫn gắt gao cắn chặt môi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng Hâm Lỗi bỗng thấy có không khí có chút không đúng, nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô quay mặt ra ngoài cửa sổ không để ý đến anh nữa, trong lòng liền thở dài, nghĩ đến vừa rồi anh kích động quát lớn như vậy chắc là cô sợ anh mất rồi, anh ào nào vào đầu, hối hận không thôi, bệnh nghề nghiệp lại tái phát, đem cô trở thành lính anh mất rồi.”

Xe chạy đến dưới nhà cô thì dừng lại, anh nghiêng mặt xuống xe vòng sang bên kia mở cửa xe cho cô, Trần Cẩm sau khi xuống xe cũng không để ý đến anh nữa, cắn chặt môi, cũng không thèm chào hỏi bước nhanh vào trong nhà.

“Chị, chị về rồi à!” tiếng của Trần Hoan từ trong phòng khách truyền ra, vừa nhìn thấy Trần Cẩm lập tức chạy tới kéo tay cô hỏi nhỏ: “sao rồi, chuyện hại người tiền triển đến đâu rồi chị?”

Trần Cẩm theo thói quen hơi nhếch môi, lắc đầu rồi thở dài: “còn như thế nào được, em nhìn mặt chị thì biết thôi.”

Trần Hoan nheo mắt nghi ngờ nhìn cô: “phải không, cho em nhìn chút, chị miệng chị đỏ hết lên rồi này.” Ánh mắt chuyển đến đôi môi sưng đỏ của Trần Cẩm vui mừng vỗ tay hoan hô.

“Suyt! Em nhỏ giọng một chút, đừng hại chị, chú đang ở đây đó.” Cô vỗ tay Tiểu Hoan một cái, sợ nó lại nói sai.

“Ba em đang nói chuyện với chú Lôi trong phòng làm việc rồi.”

Vừa nghe Lôi Tử Kiển đến nhà. Cô ngẩn cả người, ánh mắt có chút ảm đạm, nghiêng đầu nhìn Trần Hoan cười, kéo em cùng ngồi trên ghế sofa, lấy điều khiển mở TV. Tâm tình phiền muộn. Không biết có chuyện gì mà đích thân trung đoàn trưởng của trung đoàn trinh sát đích thân đến nhà không biết, cô thật sự không muốn nghĩ thêm gì nữa, trong lòng vẫn còn một tia hy vọng nhỏ nhoi nhưng sợ là kết quả không như cô mong muốn.

Đợi khoảng 20 phút của phòng làm việc mới mở ra, Lôi Tử Kiển ra ngoài, Trần Hồng Phong cũng đi theo phía sau, ông ra tiễn Lôi Tử Kiển về. Hai người vừa mới ra khỏi phòng gần đến phòng khách thì Trần Hoan nghe thấy tiếng động liền đứng dậy chào: “con chào chú Lôi!”

Lôi Tử Kiển nhìn Trần Cẩm một lát rồi nói: “Uh, Tiểu Cẩm về lúc nào đó cháu?”

“Dạ cháu mới về. Khi nào chú lại đến ạ?”

“Chú cũng không biết chính xác được.” Ánh mắt Lôi Tử Kiển ngẩn ra và lập tức khôi phục nhìn cô cười khê, sau đó xoay người nhìn Trần Hồng Phong nói: “Lão Trần, đừng tiễn nữa, tôi tự xuống dưới là được rồi.” Lấy tay ngăn lại, kéo cửa ra rồi đi.

“Dạ, chú về!” nhìn Lôi Tử Kiển rời đi Trần Hoan liền hướng phía cửa chào.

Trần Hồng Phong trở lại phòng làm việc, ngồi tựa vào ghế hút thuốc nhìn rất cô đơn, lúc này cửa phòng chợt mở ra.

Ông nghiêng đầu đem thuốc đặt thuốc vào trong gạt tàn, nheo mắt nhìn người vừa vào, trong nháy mắt nhú mày, giọng có chút không vui hỏi cô: “cháu vào đây làm gì?”

“Chú, có phải có tin tức về anh trai con không, chú nói cho con biết đi, đừng lừa con, chú Lôi đích thân đến nhà mình nhất định là có tin về anh trai con.” Trần Cẩm bước đến chăm chú nhìn chú cô.

Trần Hồng Phong nhìn cô chăm chăm, ông không ngờ cô lại nhạy cảm như vậy, thuốc cháy sát tay có cảm đau rồi ông mới cúi đầu dập thuốc vào gạt tàn, điều chỉnh lại cảm xúc rồi kiên nhẫn nói: “chúng ta bàn về chuyện diễn tập quân sự thôi, liên quan gì đến Dự Lâm. Sau này chuyện của anh trai, cháu không cần lo lắng, anh cháu sẽ tự trở về thôi.”

“Chú, thật ra thì.....” Trần Cẩm còn do dự muốn hỏi tiếp.

Trần Hồng Phong lập tức ngắt lời cô: “được rồi, chú biết cháu muốn hỏi gì nhưng chú cũng không biết, Tiểu Cẩm, cháu có hỏi thêm thì chú cũng không trả lời được, muộn rồi cháu tắm rửa rồi đi ngủ đi.” Rồi khoát tay bảo cô nhanh lên một chút.

Trần Cẩm vừa mới ra đến cửa thì Trần Hồng Phong còn nói: “tỷ nữa thì quên, tối mai theo chú đi dự tiệc, vốn định cho cả hai đứa đi nhưng Tiểu Hoan buổi chiều phải về trường rồi.”

“Dạ, nhưng sao thím không đi!” cô không vui lắm bầm trong miệng.

“Thím cháu mai có việc ở cơ quan, tối nay cũng sẽ về trễ.” Trần Hồng Phong buồn bực trả lời.

“Dạ.” Trần Cẩm nói xong đi ra thuận tay đóng cửa phòng lại.

Về phòng ngủ cô lại im lặng không nói gì, Trần Hoan lên giường trải chăn xong: “chị, chị làm sao vậy, có phải ba biết chuyện chị với anh Hâm Lỗi không?” mỗi lần cô về nhà hai chị em đều ngủ cùng nhau.

Trần Hoan cho rằng ba cô thấy môi chị Tiểu Cẩm đỏ lên mới gọi chị cô lên phòng dạy dỗ.

Lại không ngờ Trần Cẩm tức giận lườm cô: “nha đầu, trong đầu em chỉ có Trì Gia Hựu thôi sao, suốt ngày nghĩ chuyện không đúng đắn thôi sao.”

“Vậy sao mặt chị ỉu xiu như vậy. Thôi.....nếu không phải như vậy thì chuyện của chị với anh Hâm Lỗi tiến triển đến đâu rồi?” nói xong lại gần cô dò hỏi.

Trần Cẩm lấy gối ôm vào trong ngực, tiếp tục không trả lời: “sao em không hỏi anh Gia Hựu của em ấy.”

“Em muốn hỏi lắm chứ nhưng em sợ anh Hâm Lỗi phạt anh ấy không giữ bí mật thôi.” Trần Hoan lấy lòng kéo kéo áo cô.

“Ồ, em suy nghĩ cho bạn trai chu đáo thật, thật ra chuyện này nói ra cũng sẽ không bị phạt đâu, cũng không phải là bí mật quân sự. Tóm lại chị em hôm nay thê thảm lắm. Được rồi bây giờ đi ngủ, tỉnh dậy lại chiến đấu tiếp.” Không phải cô không muốn nói chuyện này nhưng lúc này cô cảm thấy chú đang giấu cô chuyện gì đó, làm tâm tình cô bứt rứt không yên.

Tối nay, cô cùng chú đi dự tiệc, tất cả mọi người trong phong chủ yếu đều là quân nhân, chú cô và cô vừa đến, mọi người lập tức liền giơ tay chào theo quân lễ, ông lập tức giơ tay chào đáp lễ.

“Mọi người ngồi xuống ăn tiếp đi.” Vừa nói xong đoàn trưởng Phạm Hàn Mặc đi đến gần họ: “sư trưởng đến rồi”, rồi đưa Trần Hồng Phong lại bàn bọn họ.

Thật ra khi anh đã thấy Trần Cẩm khi cô vừa mới đến cửa, nhìn cô gầy gầy như nhưng chỉ mặc quần áo bình thường trong đám người đêm nay cô lại rất nổi bật. Ngồi cạnh anh là Thích Vân Hâm, đây cũng không phải là ý của anh, chắc là đoàn trưởng muốn mai mối cho anh, cho nên vẫn luôn cố giữ chỗ ngồi thay anh và Thích Vân Hâm.

Trần Cẩm cũng vội vàng đi theo, lại đến đứng bàn của Nhung Hâm Lỗi. Cô liếc mắt nhìn anh một tý rồi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chú. Không ngờ vừa ngẩng đầu lên lại thấy Thích Vân Hâm ngồi đối diện, Thích

Vân Hâm mặc quân trang, tóc ngắn ngồi bên cạnh anh, vừa rồi mới vào cô không thấy cũng không ngờ Thích Vân Hâm cũng đến lại mà còn là quân nhân nữa, cô thật là khổ đủ đường mà.

Cô yên lặng quan sát Thích Vân Hâm, cảm thấy đáng vẻ nhìn cô gái này rất thùy mị, trên vai là ba sao một gạch, không ngờ lại là thượng úy, chẳng trách cô ấy lại ở đây.

Thích Vân Hâm là người thông minh, Trần Cẩn vừa đến ánh mắt đã đặt trên người Nhung Hâm Lỗi, cô liền biết là cô gái này nhất định là coi trọng anh rồi, cô cảm thấy ánh mắt Trần Cẩn có chút thù địch nhưng Thích Vân Hâm chỉ xem Trần Cẩn là một cô bé nên không để ý đến, đứng dậy rót rượu cho tất cả mọi người trên bàn.

Chính ủy đứng chăm chú nhìn trên bàn ăn của Trần Cẩn, xem ra cô bé này ghen thật rồi, nếu không sao vừa nhìn thấy Thích Vân Hâm liền xị mặt xuống. Thấy vậy ông liền phá vỡ cục diện bế tắc này, cười to nhìn Trần Cẩn nói: “nha đầu, rảnh rồi thì đến đây chơi đi, đối diện cháu là Thích Vân Hâm người mới được điều đến là kỹ sư thông tin đó.”

Thích Vân Hâm nói thế nào đi nữa cũng là người có gia thế, nếu không làm sao có thể ngồi ở bàn này, trong quân đội con gái xinh đẹp chút là rất hiếm, nên có rất nhiều người theo đuổi nhưng Thích Vân Hâm lại là ngoại lệ, bởi vì gia đình cô rất có quyền thế nên chẳng ai dám theo đuổi cô.

“Em chào chị.” Trần Cẩn rất không tình nguyện nhìn về phía Thích Vân Hâm chào hỏi.

Thích Vân Hâm nhìn cô khẽ cười rồi trả lời: “Em đừng khách sáo.”

Trần Hồng Phong uống một ngụm vừa vặn nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng đang tính toán, ngắt đầu hỏi Thích Vân Hâm: “nghe lão Phạm nói cháu là nghiên cứu sinh đúng không?”

“Dạ.” Thích Vân Hâm gật đầu một cái.

“Được lắm, đất nước chúng ta đang cần nhiều nhân tài ở lĩnh vực này lắm.” Nói xong lấy đũa gắp một hạt đậu phộng hỏi: “sao thế đã có người yêu chưa?”. Nghe sư trưởng hỏi vậy tất cả mọi người liền cười ầm lên.

“Dạ, chưa có đâu à.” Thích Vân Hâm đỏ mặt, thẹn thùng trả lời.

“Vậy cháu thấy Hâm Lỗi thế nào, cậu ấy là con trai bạn chú đấy!” Lời này vừa nói ra, ai nấy đều á khẩu khó hiểu nhìn sư trưởng nhà mình, chẳng lẽ sư trưởng không nghĩ đến cháu gái ông sao, ở đây ai cũng biết Trần Cẩn có tình cảm với Nhung Hâm Lỗi.

Nhung Hâm Lỗi nghe xong mà giật cả mình, vừa cầm cốc để uống lại đặt xuống, tất cả mọi người đều nhìn anh và Thích Vân Hâm, sao sư trưởng lo lắng cho anh còn hơn ba anh như thế nhỉ.

“Như thế không tốt lắm đâu.” Thích Vân Hâm chưa kịp trả lời thì Trần Cẩn tức giận nói chen ngang, nói xong làm như không có chuyện gì nhìn mọi người mỉm cười: “Là cháu không cần thận nói sai.” Lại không phát hiện sắc mặt Nhung Hâm Lỗi bây giờ hết sức khó coi.

Trần Cẩn lần này đã rõ, chú cô cố ý nói vậy, ông cố ý làm mai cho anh để cho cô thấy. Cô cúi đầu không nói gì, chỉ liên tục uống rượu, cô không ngờ chú cô lại giúp người ngoài, trong lúc vô tình liếc mắt thấy Nhung Hâm Lỗi trầm mặt nhìn cô. Lúc này chính ủy lại nhìn cô trêu đùa: “không phải con cùng sư trưởng kết hợp trêu đùa Hâm Lỗi đấy chứ?” mọi người nghe xong liền cười to mấy tiếng phụ họa.

Hôm nay, tất cả mọi người ai cũng rất vui vẻ, thi nhau chúc rượu, Trần Cẩn cảm thấy buồn buồn nên nói với chú: “Chú, cháu ra ngoài đi dạo một lát.” Cũng không quan tâm ông có đồng ý hay liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cô đi quanh sân huấn luyện, cúi đầu nhìn đất cát dưới chân, hôm nay cùng chú đến đây là một sai lầm, nghĩ đến đây cô liền hất tung đất cát dưới chân làm cho nó văng tung tóe, lúc này Nhung Hâm Lỗi đã đứng sau lưng chăm chú nhìn cô được một lúc rồi.

Nhìn thấy bên cạnh có bóng người, cô quay đầu nhìn anh hỏi: “sao anh cũng ra đây?”

Anh chỉ cau mày nhìn cô mà không nói gì. Anh thật sự không muốn ở trong kia nữa, bây giờ ghép anh với Thích Vân Hâm để trêu chọc rồi.

Trần Cẩn đứng dưới tán cây nhìn anh, ánh mắt trong nháy mắt sáng rực: “không phải là anh bị mấy thủ trưởng trong đó trêu chọc nên xấu hổ ra đây trốn đấy chứ?”

“Giấu cọt anh vui lắm sao?” anh nhăn mặt nhíu mày, không ngờ nha đầu này lại dám giấu cọt anh.

Biết mình đoán đúng rồi, vẻ mặt Trần Cẩn rất hưng phấn: “Không có, em chỉ cảm thấy rất vui về thôi. Nói như vậy anh cùng cô gái đó không có quan hệ gì cả.” Nếu anh và Thích Vân Hâm không có quan hệ gì có nghĩa là cô vẫn còn cơ hội.

Anh cúi đầu không để ý đến cô, xoay người nhìn binh sĩ chạy bộ trong sân, hít một hơi sâu.

Cô nhìn chăm chăm mặt anh.

“Có gì à? Sao em nhìn anh chăm chăm vậy?” anh khẽ cười, nói đùa với cô.

“Anh không nhìn em làm sao biết em đang nhìn anh chứ.” Cô liền trả lời, cũng không ngờ anh sẽ tự động nói chuyện với cô.

Anh bị cô nói cho không biết làm đáp lại nên dứt khoát không để ý đến cô nữa. Trần Cẩn đặt tay ra sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực về phía anh nói: “Chỉ cần ở đây anh chưa có ai.....” lấy tay chỉ vào trái tim của anh, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “thì em vẫn đang còn có cơ hội.” Giọng nói của cô rất tự tin và chắc chắn.

Anh nghe cô nói xong hơi sững sốt, ánh mắt nhìn cô rất chần chú rồi khẽ cười: “anh rất tò mò em trở nên can đảm như vậy từ lúc nào?”

Mời các bạn sang web . đọc nhé

Trần Cẩn tức giận đẩy anh trả lời: “Em vẫn sẽ không thích ai khác ngoài anh đâu. Với lại anh đã hôn em rồi, anh phải chịu trách nhiệm đi chứ.”

Khóe miệng anh liền co quắp, rồi ngừng cười nghiêm túc nói: “Tiểu Cẩn, những lời anh nói trước đây em nghe đều không hiểu hả? như em nói thì anh phải chịu trách nhiệm với bao nhiêu cô gái?” giọng nói anh rất lạnh lùng chẳng một chút tình cảm

6. Chương 7

Lúc ra về cùng Trần Hồng Phong, cô vẫn im lặng không nói chuyện.

“Sao vậy, thái độ gì đây, sao mặt mày nhăn nhó vậy, có chuyện gì muốn nói với chú hả?” Trần Hồng Phong cúi đầu nhìn cô hỏi.

Cô nghe xong hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ mặc kệ chú, Trần Hồng Phong thấy vậy liền không nói gì nữa.

Về đến nhà, hai chú cháu vừa thay giày xong, thím cô từ phòng ngủ đi ra ngoài giúp chú cởi áo khoác, nhìn sắc mặt hai chú cháu đều nhăn nhó cả, liền lắc đầu cười nói: “Chuyện gì đây, sao hai chú cháu đều mặt nhăn mày nhíu như thế này. Ở buổi tiệc gặp chuyện gì không vui à?” Trần Hồng Phong chỉ hừ một tiếng, không nói gì đi đến sa lon ngồi, cầm cốc nước uống một hơi.

Thấy hai người đều im lặng, Hứa Văn liền hiểu được một phần, đi lên trước vỗ vai Trần Cẩn, kéo cô vào phòng hỏi nhỏ: “Sao vậy Tiểu Cẩn, cháu giận chú chuyện gì à?”

Trần Cẩn chỉ bĩu môi không lên tiếng, Hứa Văn cười rồi nghiêng đầu vào phòng khách nói to: “Anh nói gì với Tiểu Cẩn đó hả?”

“Anh nói gì đâu, lúc trên xe nó đã bày cái mặt nhăn nhó như vậy rồi đó chứ.” Trần Hồng Phong không vui trả lời.

Trần Cẩn nghe xong liền nổi cáu: “Chú, đừng nghĩ làm như vậy thì cháu sẽ không thích anh Hâm Lỗi nữa, chuyện đó là không thể nào xảy ra đâu.”

“Khụ, khụ, khụ.....” Trần Hồng Phong vẫn đang uống trà, nghe cô nói vậy liền bị sặc, Hứa Văn thay ông vỗ vỗ lưng, một lát Trần Hồng Phong ngẩng đầu nhìn cô nói: “Chú có nói gì cháu đâu, mà cháu là con gái sao cháu lại nói năng như vậy hả?”

Trần Cẩn dứt khoát tựa đầu vào ghế rồi phản bác: “cháu...cháu...thì sao chứ, cháu thích anh ấy là do cháu mà, chú không thể trách anh ấy.”

“Cái gì? Cháu đừng tự mình đa tình được không?” Trần Hồng Phong đen mặt, tức giận nói cũng không quan tâm Trần Cẩn có thừa nhận hay không.

Trần Cẩn nghe xong, cắn chặt môi kìm nén phần nộ trong lòng, rồi đứng dậy nhìn Trần Hồng Phong cười mỉm nói: “ cháu gần đây rất thích cảm giác tự mình đa tình.”

Lần này Trần Hồng Phong bị cô chọc giận không nhẹ, ông không ngờ cô cố ý chọc giận ông, Trần Hồng Phong tức đỏ mặt hít sâu mấy cái lại uống mấy hớp nước, Hứa Văn thấy thế vội vàng lại vuốt vuốt giúp ông, Trần Hồng Phong chỉ tay vào Trần Cẩn: “ Em nhìn xem, nha đầu này có phải khắc tinh của anh hay không chứ! Lại còn dám trêu tức anh nữa cơ mà.” Trần Hồng Phong nói lời này là muốn Hứa Văn ra mặt hộ ông.

Nhưng không ngờ Hứa Văn lại nhìn ông nhíu mày nói: “Được rồi, anh đừng ồn ào nữa, Tiểu Cẩn theo đuổi hạnh phúc thì có gì sai đâu, Hâm Lỗi là người thế nào anh chưa biết sao? Nếu có thể cùng Tiểu Cẩn nhà chúng ta thành đôi thì rất tốt chứ mà!”

Khuyên chồng xong, Hứa Văn lại nhìn Trần Cẩn cho cô những lời khuyên thật lòng và rất sâu sắc: “Tiểu Cẩn, tuy cháu thích Hâm Lỗi, theo đuổi hạnh phúc là đúng nhưng cũng phải có giới hạn, là con gái thì phải hiểu chuyện đó. Không thể dây dưa, quần lầy Hâm Lỗi không buông, không còn chút tự trọng thì trong lòng Hâm Lỗi cháu cũng không coi trọng cháu đâu.”

Nghe thím nói thế, ánh mắt Trần Cẩn sáng lên, mỉm cười, nhiều năm rồi thím đối với cô như mẹ cô vậy, chỉ cần việc cô muốn thím đều ủng hộ, trừ chuyện cô muốn thi trường quan đội, còn những chuyện khác thím đều không phản đối.

Trần Cẩn hưng phấn gật đầu: “thím, cháu hiểu rồi. Yên tâm, cháu sẽ tìm về một cháu rể tốt cho hai người.” Nói xong tự tin vỗ ngực đảm bảo.

Trần Cẩn đã tìm được công ty thực tập, cô làm biên tập ở một tòa soạn, ngày đầu thực tập về, cô với Hàn Tinh Tinh liền đi quán bar ăn mừng.

Đây là lần đầu tiên hai người đi cùng nhau đến nơi xa hoa như thế này, còn Trần Cẩn đã đi cùng bạn học đến mấy lần rồi, bây giờ trên sàn có mấy cô gái nước ngoài đang còn đang nhảy.

Nhìn thấy như thế này, cô cảm thấy rất vô vị, cô không thích những nơi ồn ào hỗn tạp như thế này chút nào nhưng gần đây tâm tình phiền muộn quá cần tìm nơi phát tiết. Còn Hàn Tinh tinh lại là khách quen ở đây, thường xuyên đến đây uống rượu, cả nhân viên quầy rượu lẫn nhân viên tạp vụ đều biết cô ấy cả.

“Hello! Hôm nay tôi dẫn bạn đến.” Hàn Tinh Tinh kéo tay Trần Cẩn về phía người pha chế rượu ở quầy bar vẫy tay.

Người pha chế rượu nhìn Trần Cẩn cười rồi sau đó lại tiếp tục pha chế. Trần Cẩn nằm trên quầy bar nhìn bốn phía, bây giờ cô đã tạm thời thích ứng được ở đây rồi, chỉ là nhìn mãi vẫn không phát hiện được chuyện gì thú vị cả.

“Hàn Tinh Tinh, cậu là khách quen ở đây à?” Trần Cẩn nhíu mày hỏi.

“Gần như vậy, này, cho cậu.” Hàn Tinh Tinh bưng một ly rượu đưa cho cô, Trần Cẩn nheo mắt nhìn một tý rồi cầm lấy, ly rượu trước mặt có cả màu xanh lẫn ít màu đỏ, đang từ từ trộn lẫn vào nhau, cô chăm chú nhìn một lúc rồi lắc lắc ly rượu, cúi đầu nhắm nhấp từng tý, mùi vị rất đều rất được.

“Hương vị thế nào? Đây gọi là lam sắc chi luyện đó.” Hàn Tinh Tinh chống hai tay trên quầy bar, nghiêng đầu nhìn cô nói.

Trần Cẩn nghe tên xong liền cứng đờ, nhìn Hàn Tinh Tinh trả lời: “Mùi vị cũng được nhưng tên thì không được cho hay lắm, lam sắc chi luyện, sao cậu không đặt là Trái Tim Mùa Thu hay Thiên Không Chi Thành đi.”

Hàn Tinh Tinh tức giận quát cô: “Cẩn Cẩn, cậu không muốn thì đừng uống tớ không ép.”

Trần Cẩn nhún vai một cái, tiếp tục bưng ly uống, không rảnh để ý cô nàng Hàn Tinh Tinh.

Hai người đang vui vẻ trêu đùa nhau thì có một gã đàn ông đến ôm vai hai cô rồi nói: “hai vị mỹ nữ, tối nay có rảnh không?”

Trần Cẩn chưa kịp phản ứng liền phát hiện đôi tay gã đó đã ôm chặt eo cô, cô cắn răng tức giận nói: “Chết đi!” cũng không nhìn rõ đối phương là ai, lập tức giơ tay lên đấm, khi cô định thần lại thì mới biết người này là người đi cùng Nhung Hâm Lỗi đến đồn cảnh sát bảo lãnh cho cô.

Trần Cẩn thở hổn hển thu tay lại: “là anh?”

Đoạn Cao Thụy cười xấu xa cúi sát tai cô nói nhỏ: “Cẩn thận tôi kiện cô tội hành hung cảnh sát đấy.”

“Anh là cảnh sát sao, làm gì có cảnh sát nào giống như anh đâu?” Trần Cẩn lập tức phản bác.

Lúc này Hàn Tinh Tinh bưng miệng, tròn mắt rồi chỉ vào Đoạn Cao Thụy hét lên: “Ồ, đây không phải là người đi cùng anh chàng của Cẩn Cẩn đến đồn cảnh sát sao?”

“Uh.” Đoạn Cao Thụy nheo mắt rồi buông tay đang ôm Trần Cẩn ra nói nhỏ với hai cô: “Xin lỗi, làm phiền hai cô phối hợp với tôi một chút.” Nói xong liền ngồi giữa hai người bọn họ, lấy ly rượu trong tay Trần Cẩn uống nhưng ánh mắt lại liếc nhìn người đàn ông đầu trọc đối diện.

Trần Cẩn khẽ cắn môi rồi gật đầu, cô muốn xem Đoạn Cao Thụy này cuối cùng thì muốn giở trò gì.

Hàn Tinh Tinh chăm chú nhìn vào ánh mắt Đoạn Cao Thụy xem thật giả như thế nào, nhưng nhìn được một lúc mặt liền đỏ bừng.

Họ nói xong thì bàn phía trước lại có người đánh nhau, làm chai với ly trên bàn rơi xuống vỡ nát hết. Đoạn Cao Thụy biết anh đã bứt dây động rừng rồi, bọn chúng đang chạy trốn. Lúc này quán bar rất hỗn loạn, tiếng hét chói tai liên tục vang lên, mọi người ai cũng chen nhau tìm chỗ chạy trốn.

Mấy cảnh sát mặc thường phục thấy Đoạn Cao Thụy gật đầu ra lệnh liền đồng loạt xông lên phía trước, Đoạn Cao Thụy liếc mắt nhìn mấy người bàn đối diện rồi nhanh chóng bắt gã đàn ông đầu trọc, còng tay hắt lại giao cho cảnh sát bên cạnh.

Có mấy người ở trong góc đã phát hiện, đang dùng sức đẩy bàn thủy tinh ra, chuẩn bị chạy trốn, mấy người cảnh sát thấy thế liền đuổi theo, không ngờ bọn họ lại chạy về phía Trần Cẩn và Hàn Tinh Tinh, hai người các cô vẫn đang còn ngơ ngác thì Đoạn Cao Thụy từ phía trước đạp lên trên bàn kính chạy như bay đến chỗ hai cô, đẩy hai người đi: “Hai cô nhanh ra ngoài đi.”

Trần Cẩn ngăn cả người còn Hàn Tinh Tinh run rẩy kéo áo cô nhỏ giọng thúc giục: “Cẩn Cẩn, nhanh lên đi ngoài đi.....anh chàng đẹp trai này tối đây là để bắt người đó.” Hai người mới đi được vài bước.

Một gã lão đảo rồi ngã xuống đất, sau đó nhanh chóng cầm chai bia bên cạnh đứng dậy hướng trước Trần Cẩn đập vỡ, Hàn Tinh Tinh sợ quá kêu to: “Cẩn Cẩn, cẩn thận!” Đoạn Cao Thụy cũng đang đánh nhau nhưng thấy Trần Cẩn gặp nguy hiểm liền lập tức chạy như bay tới.

Trần Cẩn phản ứng kịp thời đẩy Hàn Tinh Tinh ra rồi nhặt ghế bên cạnh ra đỡ, chai bia đập trúng ghế “bùm” một tiếng, mảnh vỡ bay tứ tung.

“A” Hàn Tinh Tinh sợ quá hét lên, nhưng Trần Cẩn lại bị chọc giận: “Dám đánh chị đây à! chị cũng không trêu chọc ai, muốn chết hả?”

Trần Cẩn khom lưng cởi giày cao gót ra, đi về phía người vừa đập chai bia đánh cho túi bụi, người kia bị cô đánh cho ngã nhào, muốn đứng dậy nhưng lần này cô rất tức giận nên sử dụng hết sức đánh một quyền nữa, chân trái đập trúng cổ hần, nên bàn chân rất đau nhưng cô vẫn cố chịu đựng đập hần năm im trên mặt đất.

Đoạn Cao Thụy liền chạy tới còng tay hần lại, nhìn cô ân cần hỏi han: “Sao rồi? cô không bị thương chứ?”

“Không sao, chân chỉ hơi đau một chút thôi.” Bây giờ thì môi cô trắng bệch nhưng vẫn lắc đầu miễn cưỡng trả lời.

Đoạn Cao Thụy giơ ngón tay lên ca ngợi cô: “Không ngờ cô cũng có chút bản lĩnh đấy! Cô làm cho ba cô rất hãnh diện đó.”

Nghe Đoạn Cao Thụy nhắc đến ba, mặt cô cứng ngắc mấy giây, sao đó nhìn Đoạn Cao Thụy khẽ mỉm cười.

“Tất nhiên, Cẩn Cẩn nhà ta vì anh chàng của cô ấy mà đi học võ.” Trần Cẩn chưa kịp trả lời thì Hàn Tinh Tinh đã nhanh nhẩu nói trước rồi định cúi xuống lấy giày cao gót cho Trần Cẩn nhưng vô tình thấy trên sàn nhà có một vũng máu, nhìn lên thì thấy máu từ trên chân Trần Cẩn không ngừng chảy xuống sàn nhà.

“Cẩn Cẩn, Cẩn.... ..Cẩn, chân của cậu....” Hang Tinh Tinh lắp bắp, run rẩy đẩy vai Trần Cẩn.

“Không biết có phải đập trúng thủy tinh hay không nữa, lòng bàn chân đau quá, chắc không đi được nữa.” Trần Cẩn cắn chặt môi môi trắng bệch nhìn Hàn Tinh Tinh nói.

Hàn Tinh Tinh bị cô dọa sợ tái mặt, Đoạn Cao Thụy nhìn chân Trần Cẩn, sắc mặt liền thay đổi, không nói lời nào liền bế Trần Cẩn chạy thẳng đến một xe cảnh sát hét lớn: “Đến bệnh viện, nhanh lên.”

7. Chương 8

Đi đến bệnh viện, bác sĩ giúp cô rửa vết thương rồi băng lại. Trần Cẩn phải nằm yên trên giường, tay trái còn phải truyền nước biển, cả người giống như vừa trải qua một trận chiến đẫm máu vậy, chán nản nhìn trần nhà.

Hàn Tinh Tinh nhìn Trần Cẩn như vậy liền bật khóc, lúc này nhìn Trần Cẩn rửa và băng vết thương cô chỉ biết cắn chặt môi không nói câu nào, nắm chặt tay.

Thấy Hàn Tinh Tinh khóc, Trần Cẩn lườm cô rồi mắng: “Tinh Tinh, người phải khóc là tớ chứ, cậu khóc cái gì hả?.” Giọng nói vô cùng yếu ớt.

“Cậu có đau lắm không?....sao không nói câu gì cả vậy?” Hàn Tinh Tinh ngồi trước giường bệnh khịt khịt mũi dứt quãng hỏi.

“Tớ không sao, đừng khóc nữa.” Trần Cẩn an ủi bạn nhưng không ngờ Hàn Tinh Tinh lại càng khóc to hơn, lúc này ở quán bar cô đã rất sợ rồi, hôm nay Trần Cẩn bởi vì cô bị thương nên cô rất áy náy.

Trần Cẩn thấy bạn như vậy nhắm mắt hít một hơi, nhịn đau nói: “Cậu đừng nói nữa, giúp tớ tiết kiệm một chút sức lực thì tớ liền không đau nữa đâu, lúc này cậu không phải rất anh hùng sao, còn dám thay tớ đỡ chai bia nữa cơ mà. Chỉ là chân bị thương rồi chắc để lại sẹo, sau này mùa hè chắc không thể mặc váy với quần ngắn nữa rồi.” nói đến đây cô liền dừng lại, nhớ lại lúc này ở quán bar cô bị dọa cho ngẩn ngơ, không ngờ Hàn Tinh Tinh chạy lại muốn đỡ hộ cho cô.

“Không sao đâu, mấy tháng nữa tớ dẫn cậu đến viện thẩm mỹ để xóa sẹo là có thể mặc váy được mà.” Hàn Tinh Tinh quan sát bắp chân cô rồi nghiêm túc nói.

“Vậy cậu tài trợ cho tớ nha.” Trần Cẩn tức giận đáp lại ngay.

Hàn Tinh Tinh nghe vậy sáng mắt lên, vỗ ngực đảm bảo: “Nhất định rồi.”

Đoạn Cao Thụy này giờ đứng một bên nhìn hai cô tranh cãi, liền muốn trêu chọc nên chế nhạo: “Hai cô càng ngày càng thú vị nha.” nói xong còn xem thường cười chế nhạo.

Đoạn Cao Thụy không nói thì Trần Cẩn cũng không không nhớ đến anh ta, hơn nữa anh ta hại cô phải nằm tự kỷ trên giường bệnh cả tháng.

“Tôi qua anh đến quán bar làm gì vậy?” cô nhắm mắt uể oải nhìn Đoạn Cao Thụy tra hỏi.

“Làm nhiệm vụ, còn những chuyện khác tôi không trả lời được. Thật xin lỗi cô, lần này vì tôi mà cô bị thương, đây là lỗi của tôi, xin lỗi cô.” Đoạn Cao Thụy nghiêm mặt rồi nhìn cô cúi đầu xin lỗi.

“Xin lỗi thì có ích gì, cảnh sát các anh làm việc như thế sao?”. Hàn Tinh Tinh không nhịn được liền phản bác, thấy Đoạn Cao Thụy tròn mắt nhìn cô.

Hàn Tinh Tinh cũng không nhịn được hung hăng trợn mắt nhìn lại rồi mắng: “Anh nhìn cái gì? Nếu không phải vì tên ngựa đực như anh thì Cẩn Cẩn nhà tôi sẽ không bị thương như thế này!”

Ngựa đực, nghe Hàn Tinh Tinh nói Đoạn Cao Thụy như vậy Trần Cẩn liền bật cười.

Đoạn Cao Thụy đen mặt đáp lại: “Tôi nói này, cô đừng có mà lảm miêng nha.” Nếu bình thường thì anh nhất định sẽ phản kích nhưng hôm nay là anh có lỗi trước cho nên không thể làm gì để mặc cho Hàn Tinh Tinh mắng chửi.

“Tôi lảm miêng thì thế nào chứ, là do anh mà.” Hàn Tinh Tinh lập tức đáp trả.

Trần Cẩn mím môi nín cười nhìn Đoạn Cao Thụy nói: “Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, mà tôi có hai yêu cầu với anh, thứ nhất không được nói cho chú tôi biết, tôi không muốn dọa chú và thím tôi sợ. Còn nữa làm phiền anh đừng nói với Nhung Hâm Lỗi.”

“Chuyện thứ nhất tôi có thể làm được, chỉ là tôi rất ngạc nhiên sao cô lại không muốn cho Hâm Lỗi biết.” Đoạn Cao Thụy vừa rồi còn chuẩn bị gọi điện cho Nhung Hâm Lỗi đến thăm

“Tôi bị thương thì liên quan gì đến anh ấy?” cô tức giận bĩu môi nhìn Đoạn Cao Thụy nói. Thật ra cô chỉ không muốn cho Nhung Hâm Lỗi nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác như thế này của cô, Nhung Hâm Lỗi cũng không có nghĩa vụ phải gác chuyện của quân đội để đến bệnh viện thăm cô.

Đoạn Cao Thụy nghe cô nói vậy liền nhăn nhó một lúc rồi mới nói: “Xin lỗi, nếu không phải bởi vì hôm nay tôi phải thực hiện nhiệm vụ, cũng không muốn kéo hai người vào chuyện này.” Anh cúi đầu giải thích, vốn chỉ muốn nhờ hai cô giúp anh che giấu hộ để tránh bị bọn chúng nghi ngờ, về chuyện Trần Cẩn bị thương là chuyện anh cũng không ngờ đến.

Hàn Tinh Tinh lập tức đáp trả: “Cẩn Cẩn, khi nãy cậu đang băng bó tớ gọi điện thoại cho Tiểu Hoan rồi.”

Trần Cẩn chán nản lắc đầu, nhất định Tiểu Hoan sẽ gián tiếp nói cho Nhung Hâm Lỗi mà.

“Tớ có chọc giận cậu đến cậu sao hả Tinh Tinh?” Trần Cẩn vẽ mặt đau khổ, nhìn Hàn Tinh Tinh bất đắc dĩ nói.

Nhung Hâm Lỗi ở đơn vị đang tiến hành lựa chọn người có khả năng bắn tỉa tốt, buổi trưa mọi người đang nghỉ ngơi, chỉ có một mình anh đang nghiên cứu kế hoạch huấn luyện, thì có người gõ cửa. Anh không ngẩng đầu liền trả lời: “Mời vào!”

Trì Gia Hựu đẩy cửa bước vào, hướng anh chào theo kiểu quân nhân.

Anh chăm chú nhìn kế hoạch trước mặt, sau đó mới ngẩng đầu lên hỏi: “Sao vậy?”

“Báo cáo, có 176 người vượt qua 500 chướng ngại vật cố định, còn ở bia tự do thì ít hơn 67 người. Tiếp đến là chuẩn bị huấn luyện ở vùng núi.”

“Tiếp tục.” Anh gạt đầu, sau đó nhìn Trì Gia Hựu nói: “Danh sách chỉ cần 50 người, ai không kiên trì được thì có thể chủ động rút lui, cậu lập tức đưa bọn họ về doanh trại, đừng làm cho doanh trại chúng ta mất mặt!”

Nói xong một lúc thấy Trì Gia Hựu vẫn chưa đi, anh cau mày hỏi: “Sao cậu vẫn chưa ra ngoài?”

“Báo cáo, còn có một việc nữa nhưng không liên quan đến việc huấn luyện.” Trì Gia Hựu ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

“Cậu nói nhanh đi!”

“Lúc này Tiểu Hoan gọi điện thoại cho tôi nói Trần Cẩm vào bệnh viện.” Lúc này Nhung Hâm Lỗi ném bút lên bàn trực tiếp đứng lên, khẩn trương nhìn Trì Gia Hựu hỏi: “Cô ấy có sao không? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thấy phản ứng này của doanh trưởng, Trì Gia Hựu liền đoán được một ít, mím môi nhìn Nhung Hâm Lỗi nói: “Bắp chân cô ấy bị thủy tinh quệt phải nên bị thương thôi, đã được băng bó rồi không có chuyện gì lớn nữa.” Nói xong nhìn Nhung Hâm Lỗi dò hỏi anh: “Thủ trưởng có muốn đến bệnh viện thăm cô ấy không?”

“Không đâu, nếu đã không có chuyện gì chắc cô ấy sẽ chịu đựng được.” Anh lập tức khôi phục lại vẻ mặt, nhặt bút lên rồi tựa lưng vào ghế, không phải anh không muốn đến thăm cô dù gì lấy thân phận là anh trai đến thăm cũng không có gì quá đáng nhưng anh vẫn chưa quên lời nhắc nhở của Trần Hồng Phong.

Cháu đã không thích Tiểu Cẩm thì đừng có che chở cho nó như vậy nữa, để cho nó hiểu lầm, Tiểu Cẩm cũng không còn bé nữa. Đừng làm nó thêm khổ nữa! Những lời này anh vẫn còn nhớ rõ.

Trần Cẩm cảm thấy bây giờ cô mất nhiều hơn được, mới tìm được việc làm liền bị thương luôn. Cô không muốn để cho chú cô biết tình trạng bây giờ của cô nên chỉ có thể ở ở chung với Hàn Tinh Tinh, Hàn Tinh Tinh mỗi ngày thay cô rửa vết thương, Trần Cẩm bị thương nên Hàn Tinh Tinh lại trở thành bảo mẫu của cô luôn, chăm sóc cô hằng ngày, Đoạn Cao Thụy trước khi đi còn chủ động đưa số điện thoại của anh để lại cho hai người, nói có chuyện gì thì liên lạc cho anh.”

Mới nghỉ ngơi được bốn ngày cô liền đòi sống đòi chết đi làm, dù sao cô không muốn để lại ấn tượng xấu cho cấp trên, cho nên phải mang theo vết thương đi làm, Hàn Tinh Tinh không thể làm gì khác là gọi điện thoại cho Đoạn Cao Thụy đưa Trần Cẩm đi làm.

Hàn Tinh Tinh đỡ Trần Cẩm xuống dưới nhà, cô cả đi cả nhảy, tay kia còn chống gậy, vừa xuống đến cổng liền thấy có một chiếc xe quen thuộc dừng trước cổng trường học, hai chân cô liền dừng lại không bước đến nữa.

Cô liếc mắt liền nhận ra xe của anh rồi, nhìn anh bình tĩnh bước từ trên xe xuống, cô cũng sợ tại chỗ không bước được bước nào nữa, hôm nay Đoạn Cao Thụy đưa cô đi làm sao bây giờ lại biến thành Nhung Hâm Lỗi rồi. Cô bất giác lùi về phía sau mấy bước may có Hàn Tinh Tinh đỡ một bên.

Nhìn anh từ từ đi lại gần mình.

“Anh đến đây làm gì?” Trần Cẩm ngẩng đầu nghi ngờ nhìn anh hỏi.

“Đoạn Cao Thụy hôm nay có việc bận nên bảo anh đến đón em.” Anh nghiêm mặt quan sát cô, trên bắp chân vẫn còn đang bị băng lại, lúc trước nghe Cao Thụy nói chân cô bị thương, bây giờ tay trái còn chống gậy, sợ là vết thương lại rách ra nữa rồi, nghĩ đến đây sắc mặt anh đen lại rất khó coi.

“A” cô chưa kịp phản ứng gì thì anh đã bước lên ôm ngang eo cô, không để ý đến ánh mắt của mọi người bên cô cẩn thận đặt lên xe.

Hàn Tinh Tinh lúc này cũng đang há miệng trố mắt nhìn. Sắc mặt Trần Cẩm bây giờ cũng rất quần tưng, để anh cài dây an toàn cho cô, nhìn anh lấy gậy từ trong tay Hàn Tinh Tinh ném vào ghế sau, rồi đóng cửa xe lại.

“Tinh Tinh, tớ đi đã nha.” cô nhìn về phía bạn vẫy tay chào.

Trên xe Nhung Hâm Lỗi trầm mặt, rồi đóng cửa xe lại nghiêng đầu hỏi cô: “Sao vẫn còn phải cần gậy?”.

“Em sợ đau.” Cô cúi đầu, khó chịu trả lời, nhưng nghe anh nhắc đến gậy của mình sắc mặt lại ảm đạm một chút.

Hôm qua anh nhận được điện thoại của Đoạn Cao Thụy, không ngờ Cao Thụy lại nhờ anh đón cô đi làm, lúc đầu anh định từ chối nhưng lại bị Đoạn Cao Thụy nói một câu hơi hợm chọc giận: “Dù sao người bị thương cũng không phải là tôi, tôi ngày mai không rảnh đâu, tôi đem chuyện này giao cho cậu, đi hay không là tùy cậu nhưng cô ấy nhìn rất bướng bỉnh cũng có thể là mang vết thương đó đi xe buýt cũng nên, cô bé đó chuyện gì cũng có thể làm được.”

Nghe xong Đoạn Cao Thụy nói thì anh liền quyết định đi đón cô.

Hai người trong xe đều im lặng không nói chuyện, cô nghiêng đầu nhìn gò má hoàn mỹ của anh, hài lòng mím môi, lát sau cô còn nói: “Ai bảo anh đến đón em? Anh có biết hôm nay em chẳng muốn gặp anh tí nào, nhìn bộ dạng của em bây giờ có phải rất ngổ không, chân thì quần băng, tay thì chống gậy, có phải rất buồn cười không?” càng nói cô càng cúi đầu thấp, gần như không muốn nói tiếp.

Thấy anh không trả lời mà vẫn chăm chú lái cô, cũng không muốn nói chuyện với cô, Trần Cẩm tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ không để ý đến anh nữa, đến khi gặp đèn đỏ anh mới dừng lại.

“Làm sao em đem mình thành như thế này? Có đau lắm không?” anh cúi đầu nhìn chân cô ân cần hỏi han, giọng nói của anh bây giờ rất dịu dàng

8. Chương 9

Cảm thấy anh đang quan tâm đến mình, cô liền tủi thân, khịt khịt mũi: “Hỏi thừa, tất nhiên là đau rồi. Anh không biết lúc ở bệnh viện đau như thế nào đâu.” Nói xong liền đỏ mắt nhìn anh quát.

Lúc này đèn xanh liền sáng lên, anh khởi động xe rồi lái đi, khóe miệng hơi cong lên: “Đoạn Cao Thụy nói em lúc bác sĩ xử lý vết thương có nói câu nào đâu, còn nói em rất mạnh mẽ, à mà xem ra hôm nay em vẫn không muốn gặp anh?”

“Trước mặt anh mà khóc không phải đã rất buồn cười sao, còn muốn em ở trước mặt người khác kêu trời kêu đất thì không phải là rất mất mặt sao, em không muốn, về chuyện em không muốn gặp anh là vì em không muốn anh thấy bộ dạng nhếch nhác, xấu xí của em thôi.” Câu cuối giọng nói của cô nghe rất có vẻ rất uất ức.

Nghe cô trả lời như vậy trái tim anh mềm nhũn: “Vậy bây giờ em không sợ mất mặt nữa sao?” anh khẽ cười, chuyển động tay lái, giọng nói rất dịu dàng.

“Em mất mặt không ít lần trước mặt anh rồi, còn có ai bảo anh đến đón em hả?”

Lúc băng bó vết thương cô nhìn đau, cô cảm thấy có thể nhịn được, không để mình rơi nước mắt, nhưng cô cũng rất để ý việc anh thấy cô trong bộ dạng xấu xí như thế này. Cô hy vọng anh chỉ nhìn thấy mặt tốt nhất của cô thôi, con gái trước mặt người con trai mình thích rất chú trọng vào vẻ đẹp bên ngoài.

Xe đến cổng công ty thì dừng lại, cô cố gắng chống gậy đi vào cửa, thấy cô mới đi được mấy bước mà đã trông rất mệt mỏi, anh khẽ thở dài xem ra chống gậy đi làm cũng không phải là lựa chọn tốt, thấy cô dừng lại đứng nghỉ thì anh biết chắc cô chắc đã mệt rồi, liền đi nhanh đến cầm lấy cây gậy trong tay cô, chuẩn bị ôm cô vào thang máy.

Thấy tay anh đang ôm ngang eo mình, cô khó hiểu nhìn anh rồi đột nhiên hiểu ra, cô liền đẩy tay anh ra, trợn mắt che ngực ấp úng nói: “Anh đỡ em đến thang máy đi được không? Mặc dù em thích anh bế nhưng bây giờ thì không được hay cho lắm!”. Được anh bế cô rất thích nhưng dù sao bây giờ đang ở dưới cửa công ty cô.

Anh nghiêm mặt nhìn cô, ánh mắt tối lại, không trả lời, chỉ cầm gậy giúp cô rồi dìu cô vào thang máy.

“Được rồi, buổi chiều anh không cần đến đâu, anh cứ làm việc của anh đi.” Cô cúi đầu nói.

“Hôm nay anh rảnh cả ngày.” Nhưng Hâm Lỗi nghiêm mặt nhìn cô nói rồi thay cô mở thang máy.

Đưa Trần Cẩm đến công ty rồi anh mới lái xe đi, hình như ai thấy anh bế cô cũng rất kinh ngạc thì phải ai nấy đều trở mắt nhìn anh bế cô.

Về chuyện cô bị thương anh vẫn đang mơ hồ không rõ lắm, nghĩ đến đây anh liền lái xe đến nhà Đoạn Cao Thụy.

Nhấn chuông cửa thì quả nhiên là Đoạn Cao Thụy ra mở cửa.

Đoạn Cao Thụy mắt đang mơ màng ngái ngủ, không muốn mở cửa, nhú mày nhìn, không ngờ người tới lại là anh, liền tươi cười nói: “Sao cậu đến đây?”. Bây giờ Đoạn Cao Thụy chỉ mặc một cái quần ngắn, nhìn bộ dạng Nhung Hâm Lỗi rất nghiêm trọng chắc là đến hỏi cung hần đây mà.

Nhung Hâm Lỗi liếc nhìn bạn một cái, đi vào nhà lại sa lon ngồi xuống: “Không phải cậu nói hôm nay cậu có việc sao, cậu bận ngủ đây hả?” anh không trả lời ngay mà lại hỏi ngược lại Đoạn Cao Thụy.

Đoạn Cao Thụy cũng không trả lời anh ngay mà đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt trước, rồi cầm dao cạo râu đi ra ngoài vừa đi vừa nói: “Tôi không phải đang giúp cậu hoàn thành chuyện lớn sao? Mà sao cậu biết tôi ở nhà?”

“Nếu cậu thật sự đang bận thì nói chuyện điện thoại với tôi sẽ không vượt quá 6 giây, sáng nay cậu cố ý gọi cho tôi, lại còn nói tới tận 1 phút, cậu không rảnh rồi thì là cái gì?” anh cau mày nhìn Đoạn Cao Thụy không vui nói, vốn anh đang định nói tiếp nhưng tiếng dao cạo râu ngừng lại Đoạn Cao Thụy cất xong rồi trở ra hỏi lại: “Ồ, cậu thật hiểu tôi đấy.” Nói xong lại tiếp tục mặc quần áo.

“Cậu đừng có mà đổi chủ đề, tại sao chân cô ấy lại bị thương?” mặt anh âm trầm hỏi đến cùng.

Đoạn Cao Thụy mặc xong áo sơ mi, lại vào phòng ngủ lấy áo khoác định mặc thêm: “Sao đây, cậu hỏi làm gì, không phải ngay cả đi thăm cô ấy cậu cũng không muốn đi sao?” Đoạn Cao Thụy chậm rãi trả lời muốn trêu chọc Nhung Hâm Lỗi một chút, anh muốn xem cậu ta có thể nhịn được bao lâu, nói xong liền giả bộ tức giận nhìn Nhung Hâm Lỗi.

“Cậu không nói phải không?” Nhung Hâm Lỗi nghiêng răng hỏi, tức giận cho tái mặt, anh thật muốn đánh cho Đoạn Cao Thụy một trận.

“Tôi không giống cậu thừa nước đục thả câu đâu, nhớ vụ án lần trước không? Tôi nhận được tin bọn chúng đang làm việc ở quán bar, không ngờ đến đó lại gặp cô ấy, khi đó chúng tôi đang bắt người, cô ấy bị thương khi đó nhưng không ngờ cô nàng cũng rất bản lĩnh còn giúp chúng tôi bắt được một tên.” Nói đến đây khoe miệng Đoạn Cao Thụy khê cong lên che giấu một chút đùa giỡn bằng ánh mắt rất vô tội. Hần không dám nói sự thật, nếu để Nhung Hâm Lỗi biết vì hần mà Trần Cẩm bị thương thì hần chết chắc.

“Cô ấy dám đi quán bar?” anh từ ghế sa lon đứng dậy kinh ngạc không tin hỏi lại.

Đoạn Cao Thụy âm hiểm nhìn anh cười nói: “Cậu kích động cái gì? Con gái bây giờ đi quán bar là rất bình thường mà, thế nào? Cô ấy đi quán bar là chuyện rất khó tin sao?” hần phớt lờ sắc bộ mặt khó coi của Nhung Hâm Lỗi, tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Cậu chú ý giọng điệu nói chuyện đi, không thì đừng có trách tôi, tôi với cô ấy không phải như cậu nghĩ đâu.” Anh lập tức phản bác.

“Được, cậu cứ tiếp tục ở đó mà khó chịu đi, dù sao cậu cũng đã chia tay với Phó Lâm lâu rồi, tôi thấy cô nàng Trần Cẩm này cũng tốt đó chứ, nếu không phải cô ấy thích cậu thì tôi sẽ theo đuổi cô ấy. À, nghe nói cô ấy có còn có em gái phải không?” bây giờ Đoạn Cao Thụy đã mặc chỉnh tề, ngồi trên sa lon hút thuốc, neho mắt nhìn từng vòng khói bay lên, chờ câu trả lời của Nhung Hâm Lỗi.

Anh không ngờ Đoạn Cao Thụy lại chuyển chú ý lên Tiểu Hoan, quả nhiên danh tiếng lừng lẫy nhiều năm của Đoạn đội không phải sai, nhắm trúng mục tiêu liền ra tay, anh liền nhú mày, cứng rắn nói: “Em cô ấy có người yêu rồi, là anh em của tôi, cậu đừng mơ tưởng nhưng mà cô bạn cô ấy lại đúng khẩu vị của cậu đó.”

“Cậu nói cái gì?” Đoạn Cao Thụy đen mặt, đem thuốc đang hút dở ném vào gạt tàn nhìn anh khó sỗ nói: “Cái cô gái đó hả, con gái gì mà như bà chằn, ai đen đủi lấy phải cô ta thì chắc phải hầu hạ cô ta như Phật, thôi đừng, cho tôi xin, tôi cũng không phải người thích bị ngược đãi.” Lần đầu tiên hần sợ một đứa con gái như vậy.

Ở công ty, Trần Cẩm sau khi làm xong việc, liền lên mạng tìm một ít tài liệu, tổng biên tập thấy cô bị thương nên cũng không làm khó cô. Sau khi tan sở, cô nhờ đồng nghiệp đỡ cô vào thang máy, bây giờ trời đã hơi tối rồi.

Người đồng nghiệp đỡ cô hí hửng nói: “A, Trần Cẩm bạn trai tới đón kìa.”

Cô mới ra đến cửa vừa đúng lúc anh dừng xe trước cửa công ty, anh vội bước xuống cảm ơn đồng nghiệp cô, rồi cẩn thận đỡ cô lên xe.

Nữ đồng nghiệp nhìn thấy đẹp trai nên hơi ngượng ngùng, rồi trả lời: “Đừng khách sáo” nói xong vẫy tay chào Trần Cẩn.

Khi về đến trường thì trời đã tối, anh dừng xe ở trước cổng trường, đi vòng qua bên kia mở cửa xe đỡ cô xuống, tay kia cầm gậy giúp cô.

Khi hai người đến phòng ăn, anh mới nghiêm mặt nói: “Sau này tốt nhất là em đừng đến quán bar nữa.” Giọng nói rất cứng rắn, lấy giọng điệu của thủ trưởng ra lệnh cho cô.

“Vì sao?” cô hốt hoảng, đoán chắc tên Đoạn Cao Thụy đáng ghét kia nói cô đi quán bar nói cho anh biết, phát hiện anh đang quan tâm đến mình nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Không tại sao cả.” Anh biết trong lòng cô hiểu rõ nên không muốn nói nhiều lời.

“Anh đừng ra lệnh cho em.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, sau đó tựa vào tường suy nghĩ một lúc, rồi ghé sát gần tai anh nói đùa: “Em sẽ suy nghĩ việc nghe lời nếu anh đi theo em, không thì đừng nghĩ em sẽ nghe lời anh.”

Anh không ngờ cô lại bày ra trò như vậy, những lời này của Trần Cẩn làm những lời dạy dỗ của anh định nói liền chết non, anh dừng bước trừng mắt nhìn cô gật đầu: “Anh đi theo em làm gì? Em đi đâu cũng chẳng ai ngăn cản.”

“Là anh nói không ngăn cản đấy, chờ chân lành em sẽ đi. Dù sao trong quán bar có rất nhiều trai đẹp, không chừng em có thể gặp được.” Trần Cẩn nói xong, không nhận ra sắc mặt anh tối lại, vẫn tiếp tục thử dò xét.

Anh kinh ngạc nhìn cô một lúc, cười lạnh một tiếng, bây giờ ánh mắt anh như tóe lửa nhưng trên mặt vẫn nhìn vẫn rất bình thường, anh gật đầu nói: “Tùy em thôi, chỉ cần đừng tùy tiện chơi tình một đêm là được, như vậy không tốt cho sức khỏe.” Muốn chọc giận anh chỉ sợ cô chưa đủ trình độ.

Cô không ngờ anh lại nhắc đến tình một đêm với mình, anh xem cô là loại con gái gì? Cô điều chỉnh lại cảm xúc giận dữ nói với anh: “Cảm ơn anh nhắc nhở, em sẽ thử một chút, lớn như thế này rồi nhưng em chưa chơi tình một đêm đâu, nghe nói rất kích thích. Anh nhớ kỹ anh là người gợi ý cho em đi đấy.”

Bây giờ anh thật sự bị cô chọc giận rồi, ánh mắt buồn bã nhìn cô quát: “Anh gợi ý cho em đi lúc nào hả?”, gân xanh trên trán hiện rõ, ánh mắt tức giận nhìn cô, rồi dậm mạnh lên trên tường.

Một tiếng vang lớn làm cô giật cả mình, cả người cô rúm hai mắt thì nhắm lại, bây giờ cô biết cô đã chạm tới ranh giới cuối cùng làm anh rất tức giận, cô chỉ muốn dò xét, không để ý đến ý tốt của anh, bởi vì cô nghĩ anh đối với cô không giống người khác nên mới nói chuyện với anh như vậy.

Cô mở mắt nhìn anh, đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra: “Anh Hâm Lỗi, thật ra anh có thích em đúng không? Em có cảm giác được anh đối với em không giống trước kia, sao anh lại tự lừa mình dối người như người như vậy, không dám đối mặt với tình cảm của mình, vì sao anh khẳng định anh đối với em chỉ có tình cảm anh em thôi.”

Anh cảm thấy lời nói của Trần Cẩn làm lòng anh chảy máu đầm đìa, nhìn Trần Cẩn trước mặt mà anh chỉ muốn trốn chạy thôi. Anh vẫn luôn cố gắng duy trì mối quan hệ anh em với cô, bởi vì ngay cả anh cũng không hiểu rõ tình cảm của anh đối với cô là loại tình cảm gì nữa, là xuất phát từ lòng cảm ơn đối với ba cô, vẫn còn một loại tình cảm khác nữa tồn tại.

“Trần Cẩn, em nghe cho kỹ cho anh, anh đối tốt với em hoàn toàn là do từ lúc nhỏ anh vô cùng kính trọng và cảm ơn ba em, không hơn không kém, sau này em muốn làm cái gì anh cũng sẽ không ngăn cản, dù sao anh cũng đã làm hết trách nhiệm của một người anh.” Anh để tay lên tường cúi xuống nhìn cô lạnh lùng nói.

“Nói nhiều như vậy xét cho cùng thì là do anh thương hại em.” Ánh mắt Trần Cẩn cô đơn nhìn anh, ngay cả cũng rất mí mắt nặng nề, cô cười khổ nhắm mắt lại, mấy giây sau lại mở mắt hững hờ nhìn anh, giống như muốn nhìn thấu con người anh, cô cắn chặt môi nhẹ giọng nói tiếp: “Nhưng Hâm Lỗi, xát muối vào vết thương của em rồi có phải anh thấy rất vui hay không? Em biết em là cô nhi, ở quán khu nhiều năm như

vậy cũng không ai nhắc nhở em đấy, nhưng như vậy em cũng không cần sự thương hại của anh, anh đừng tự mình là đúng.” Nói xong liền dùng sức gạt tay anh ra, chống gậy khập khiễng bước đi, mỗi bước đi đều rất kiên quyết và dứt khoát.

Nghe cô nói xong, anh đã rất hối hận, ở trước mặt Trần Cẩm thì chuyện của ba cô ấy là đề tài cấm kỵ, ngay cả những ông cụ ở quân khu cũng không dám nhắc lại chuyện năm đó, anh cảm thấy giống như mình vội vã phải sạch quan hệ, cố ý nói làm tổn thương cô, anh cũng sợ nhìn bóng dáng nhỏ bé, gầy gò đang cố hết sức đi phía trước, lại lần nữa bước lên đỡ cô.

Tay phải khẽ chạm vào tay cô, ngón tay khẽ động rồi giữ chặt cô, lại sợ cô hất tay anh ra lần nữa, anh cảm nhận được cả người cô run rẩy, cô quay lưng về phía anh, giọng khàn khàn nói: “Đừng chạm vào em! Em ghét anh.” Bây giờ cô không nhìn được nước mắt liền trào ra.

9. Chương 10

Nhung Hâm Lỗi áy náy cúi đầu xin lỗi: “Tiểu Cẩm, xin lỗi em, anh lúc này có hơi nóng nên nói lung tung.” Anh xị mặt xuống nắm chặt tay cô, không muốn buông cô ra, chỉ sợ cô lại tức giận rồi chạy trốn luôn.

Bây giờ anh cảm thấy tay chân luống cuống, hốt hoảng không thôi, anh biết Trần Cẩm đang khóc nhưng lại không biết an ủi cô như thế nào, vì vậy chỉ đứng im như vậy.

Cô đưa lưng về phía anh, không để ý đến chút áy náy của anh lúc này, mặc kệ anh cầm chặt tay cô, đợi mình khóc đủ, hít sâu rồi nói: “Nhưng Hâm Lỗi trong lòng anh hiểu rõ, cái em muốn không phải đơn giản chỉ là câu xin lỗi.” Cô nghiêng đầu cầm chặt gậy, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh.

Anh nhíu mày cúi đầu nhìn cô, đứng im không trả lời, ánh mắt anh bây giờ sâu không thấy đáy, thật ra thì anh cũng không biết bây giờ mình nên trả lời như thế nào nữa, thấy mặt cô đầy nước mắt, anh muốn đưa tay giúp cô lau khô nhưng rồi kiềm chế lại.

Trần Cẩm cười khổ, lần nữa gạt đầu, lau khô nước mắt, đưa tay gạt tay anh ra, chống gậy đi về phòng. Người nói vô ý, người nghe hữu ý, giải thích thế nào cũng như vậy thôi.

Cô biết dù có ép anh như thế nào cũng vô dụng, tính cách của anh luôn như vậy, bức bách anh mà nhận được đáp án cô không muốn nghe không bằng cô giữ lại tình chút lòng tự trọng còn hơn, thích một người là chuyện tốt nhưng vì người đó mà vứt bỏ hết tôn nghiêm của bản thân, sợ rằng cuối cùng cũng vì người đó mà phá hủy cả bản thân, cô không ngờ như vậy, cô chỉ muốn lấy một người thật sự yêu thương cô, chỉ vậy thôi.

Vất vả lắm mới về đến phòng ngủ, thật may phòng ngủ bọn cô là ở tầng hai, Hàn Tinh Tinh vẫn để cửa phòng ngủ chờ cô, mấy bạn cùng phòng khác chuẩn bị tốt nghiệp nên đã ra ngoài tìm việc không ngủ ở phòng, Hàn Tinh Tinh thấy cô mệt mỗi bước vào phòng, liền chạy lại đỡ cô, thấy cô vẫn cúi đầu, mắt thì đỏ ửng, liền ân cần hỏi thăm: “Cẩm Cẩm, sao cậu lại khóc, có chuyện gì sao, ai khi bắt nạt cậu à?”

Trần Cẩm chỉ cắn chặt môi không trả lời, ngồi xuống giường vùi mặt vào gối.

“Cẩm Cẩm, thật ra là có chuyện gì, đừng khóc nữa được không, có phải anh chàng kia khi bắt nạt không, anh ta làm gì cậu hả?” Hàn Tinh Tinh hỏi liên thoảng không đợi Trần Cẩm trả lời nhưng Trần Cẩm vẫn im lặng không nói gì cả. Thật ra thì cô vùi mặt vào gối không ngừng khóc.

Thấy hai vai Trần Cẩm run run, Hàn Tinh Tinh ngồi xuống bên cạnh mắng: “Sao cậu chẳng có chút tiền đồ nào vậy, chưa bắt đầu đã vì anh ta khóc lên khóc xuống thì làm sao mà thành công đánh gục anh ta được.” Ai ngờ Trần Cẩm nghe xong lại khóc to hơn, có lẽ khi khóc xong cô sẽ không vì anh mà bị tổn thương nữa.

Hàn Tinh Tinh ngồi nhìn Trần Cẩm từ từ nín khóc, cũng không dám nói thêm một câu nào.

Trần Cẩm là một người mà khi tâm tình không tốt thì mặc cho ai nói sao cô cũng chỉ hững hờ, thờ ơ thôi, chờ cô khóc mệt, mắt sưng đau, cô mới đứng dậy vuốt đôi mắt đang sưng đỏ nói: “Cậu nói đúng, tớ chẳng

có tiền đồ tí nào, chờ sau này khi anh ấy cũng thích tớ rồi tớ sẽ cho anh ấy biết thế nào là cảm giác tan nát cõi lòng.”

Hàn Tinh Tinh nhìn cô gật đầu, rồi nắm chặt tay giơ cao quả đấm nói: “Nhất trí, tớ tin cậu sẽ làm được.”

Khi thích một người, trong lòng tràn đầy hy vọng nên luôn ảo tưởng là người đó cũng thích mình, nhưng khi cố gắng tìm chân tướng thì cuối cùng người bị tổn thương nhiều nhất cũng chỉ là bản thân mình thôi, bởi vì họ không thật sự cố gắng hết sức cho nên đối phương sẽ không thể nào cảm động được. Trần Cẩn cũng như vậy mà Nhung Hâm Lỗi cũng như vậy.

Không ngờ đêm đó Hàn Tinh Tinh gọi điện mắng cho Đoạn Cao Thụy một trận, hắn chỉ còn cách im lặng nghe Hàn Tinh Tinh mắng, lại tiếp tục ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mấy ngày sau, Nhung Hâm Lỗi vội vàng trở về doanh trại, sửa lại kế hoạch huấn luyện, còn cả kế hoạch tuyển quân cuối năm, anh vội đem mình thành người luôn bận rộn công việc.

Ngược lại Trần Cẩn bây giờ rất rảnh rỗi, đi làm đều ngồi taxi, đang ngồi sửa lại kế hoạch cuối tháng thì lại nhận được điện thoại của Đoạn Cao Thụy.

“Cô bé, hôm nay có rãnh không ?” Đoạn Cao Thụy tựa lưng vào ghế trong phòng làm việc nhả ra từng ngụm khói, cười hỏi cô.

“Tan làm thì rãnh, có chuyện gì sao?” Trần Cẩn cao giọng tức giận hỏi.

“Đi ăn cơm cùng tôi được không, thay cho lời xin lỗi của tôi.”

“Được.” Trần Cẩn liền vui vẻ nhận lời.

Cùng Đoạn Cao Thụy đến phòng ăn, tùy tiện tìm chỗ trống ngồi xuống, thấy cô đầu tiên Đoạn Cao Thụy cúi đầu nhìn xuống chân cô hỏi: “Vết thương đã lành chưa?”

“Ồn rồi, nhẹ nhàng một chút thì không sao, ít nhất là không phải đi đâu cũng mang theo cái gậy đáng ghét kia.” Cô cúi đầu nhìn chân mình nói.

Chọn xong thức ăn Trần Cẩn đem thực đơn cho phục vụ rồi nhìn Đoạn Cao Thụy dò xét hỏi: “Sao anh không gọi cho Tinh Tinh đến đây?”

Vừa nghe đến tên của Tinh Tinh, Đoạn Cao Thụy liền sợ tới mức mặt mày trắng bệch, khoát tay: “Cô muốn tôi gọi bà chằn kia đến đây, hai người mà cùng ăn tôi tiền đâu mà trả chứ.”

“Hai người thật hợp nhau đấy, một người tên ngựa đực, một người tên bà chằn.” Nói xong cô liền bật cười, nhìn sắc mặt tái mét của Đoạn Cao Thụy, cô ghé lại gần nheo mắt hỏi: “Anh năm nay bao nhiêu tuổi, đã kết hôn chưa?” trong đầu cô chợt lóe lên ý nghĩ, không chừng tên này cùng Tinh Tinh có thể hợp thành một đôi, hai người bọn họ rất giống một đôi oan gia.

Thấy Trần Cẩn hỏi thảng như vậy, hắn liền mím môi rồi nói: “Cô hỏi chuyện này làm gì? Không phải cô thích Nhung Hâm Lỗi sao? Chẳng lẽ cô muốn đi tìm tình yêu khác hả?” hắn chắc chắn nhìn cô cười gian nói.

Trần Cẩn đánh giá bộ mặt đáng ghét của Đoạn Cao Thụy một lúc, nhìn khuôn mặt của hắn đúng là dễ làm cho người ta mê muội, nhìn thế nào đi nữa thì hắn cũng đẹp trai hơn Nhung Hâm Lỗi một chút: “Ông chú, chú nghĩ nhiều rồi.”

“Ông chú? nha đầu, tôi nói cho cô biết tôi cùng tuổi với Nhung Hâm Lỗi đấy, bây giờ cũng chưa có bạn gái thì vợ ở đâu ra.”

“Anh đừng dọa tôi nha, anh còn chưa có bạn gái, chẳng lẽ....” Trần Cẩn tròn mắt quan sát anh hồi lâu, rồi trịnh trọng nói: “Tôi nói cho anh biết, anh Hâm Lỗi là của tôi, anh nghĩ cũng đừng nghĩ.” Nhắc đến Nhung Hâm Lỗi sắc mặt cô liền ảm đạm một chút rồi khôi phục như cũ.

Đoạn Cao Thụy đang uống nước nghe cô nói xong, suýt tí nữa phun nước ra ngoài.

“Không thể hiểu nổi những cô gái thời nay trong đầu nghĩ cái gì nữa, quả thật không thể nào chấp nhận nổi.” Đoạn Cao Thụy dở khóc dở cười nhìn cô nói.

“Thời đại này, người anh lớn tuổi như anh, điều kiện lại tốt, trừ những người làm hòa thượng trong quân đội ra, không có bạn gái thì chắc đã ly hôn hoặc chính là góa.” Nói đến đây thì nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Trần Cẩm liền tươi cười nhìn về phía phục vụ gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Đoạn Cao Thụy liếc nhìn thức ăn trên bàn, ở bên gật đầu, lầm bầm nói nhỏ: “Khó trách Nhung Hâm Lỗi cũng không chống đỡ được.”

Nha đầu này đã không lên tiếng thì thôi còn nếu đã lên tiếng thì ai cũng bái phục, mới nói mấy câu với cô mà hần đã bị cô nói cho cơm cũng nuốt không được.

Hai người câu qua câu lại giống như bạn bè lâu năm rồi, tuy cách nhau mười mấy tuổi nhưng nhìn thế nào cũng giống bạn bè cùng tuổi.

Ở trường nửa tháng, vết thương trên đùi cô gần như là khỏi hẳn rồi, cô mới dám bắt xe về nhà. Thím không ở nhà, Tiểu Hoan thì nhất định là đi hẹn hò với Trì Gia Hựu. Hôm nay là thứ bảy cũng không phải là ngày nghỉ, chú cô chắc vẫn đang còn ở quân khu, nghĩ đến đây cô liền bắt xe đến quân khu thăm chú. Kể từ hôm đó, cô cũng không gặp anh, thật ra nếu cô muốn gặp anh thì rất dễ dàng.

Cô rất lâu rồi chưa đến đây, đứng trước cửa quân khu hít sâu một hơi, tâm tình bỗng chốc thoải mái hẳn, ngẩng đầu nhìn hai đồng chí lính gác cười rồi vẫy tay chào, cũng không chờ họ chào lại liền nghênh ngang bước vào.

Mới bước qua cửa được một đoạn liền thấy Nhung Hâm Lỗi và tình địch Thích Vân Hâm đang đi dạo ở đằng xa, hai người họ vừa đi vừa nói chuyện nhìn rất vui vẻ, Trần Cẩm định thần nhìn lại, mắng thầm trong lòng: “Hôm nay cô ra cửa quên thấp hương rồi, vừa mới vào cửa đã gặp hai người bọn họ.”

Trần Cẩm nhìn anh rồi tính toán qua khúc quanh trước rồi sẽ đi đường vòng. Nhung Hâm Lỗi đang nói chuyện với Thích Vân Hâm nhưng cô vừa mới vào cửa anh đã nhận ra cô ngay, mặc dù đang nói chuyện với Thích Vân Hâm nhưng ánh mắt luôn dõi theo hình dáng gầy gò của Trần Cẩm.

“Thật xin lỗi, anh chỉ có thể đưa em đến đây thôi, anh bây giờ còn có chút việc bận, chúc em nghiên cứu thành công hệ thống định vị.” Anh dừng lại nhìn Thích Vân Hâm nhẹ nhàng nói.

Thích Vân Hâm vẻ mặt buồn bã, nhìn anh cười nói: “Dạ, cảm ơn anh, vậy anh cứ đi làm việc đi, hẹn gặp lại!” cô biết Nhung Hâm Lỗi muốn đi tìm Trần Cẩm nhưng sao cô có thể không biết xấu hổ mà cản trở.

Trần Cẩm ở đằng xa nhìn hai người bọn họ quyến luyến, tay nắm chặt lại không để ý đến, nhanh chân đi về phía khúc quanh, chuẩn bị đi tìm Trần Hồng Phong.

“Trần Cẩm, em đứng lại đó cho anh.” Giọng nói của anh vang lên sau lưng, thấy cô đứng yên tại chỗ, anh liền bước lên trước mặt cô nghiêm mặt rồi nói nhỏ: “Bây giờ thấy anh cũng không thèm chào nữa rồi hả?”

Cô cúi đầu khẽ cắn răng, cô nghĩ không ra tại sao lại gọi cô lại, tức giận hất cằm lên nhìn anh nghi ngờ không hiểu nói: “Em không phải lính của anh, sao gặp anh thì phải chào?”

10. Chương 11

Anh trừng mắt nhìn cô gật đầu một cái: “Em được lắm.” anh lại bị mấy câu nói của Trần Cẩm chọc tức rồi, không ngờ nha đầu đến bây giờ vẫn chưa hết giận. Trần Cẩm nhìn anh cười lạnh một tiếng rồi quay đầu rời đi, anh lập tức giữ tay cô lại, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Anh là đàn ông mà chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, tay cầm súng hằng ngày bây giờ lại cầm chặt tay Trần Cẩm, thậm chí còn siết chặt mà anh cũng không hay biết, cô đầu đến nỗi phải hít vào một hơi: “Nhung Hâm Lỗi, anh cuồng bạo lực hả, anh buông tay em ra.”

“Muốn anh tay buông ra, không có chuyện đó đâu.” Anh nói xong rồi cầm cổ tay cô giơ lên cao, nhú mào nhìn cô, giọng nói rất khác thường.

“Anh nổi cáu cái gì? Buông tay ra!” cô dùng sức để kéo tay ra, nhưng làm sao cô có thể, kiềm chế tức giận nói: “Đây là doanh trại quân đội, anh đừng có mà động tay động chân với emcẩn thận em kiện anh lên tòa án quân sự đấy.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt sâu hút của anh.

Anh lại giống như cũ đứng im, nắm chặt tay và lạnh lùng nhìn cô không nói câu nào.

Trần Cẩm bắt đầu đỏ mặt nhìn anh gật đầu: “Nhưng Hâm Lỗi, anh không thả phải không? Vậy đừng trách em không nói trước.” nói xong cô liền dùng chân đá anh, nhưng không ngờ lại bị anh nhanh tay bắt được gót chân, anh cau mày hỏi thăm: “Vết thương trên đùi đã khỏi hẳn chưa? Còn nữa anh không muốn đấu võ với em ở đây.” Anh vừa dứt lời liền buông tay ra.

Ai ngờ cô lại cực kỳ tức giận ra tay đánh anh lần nữa, anh nhanh tay bắt lấy tay cô thuận đà ôm cô vào trong ngực, rồi cầm luôn tay còn lại của cô, ôm chặt làm cô không thể cử động được nữa.

“Một chút võ công như thế này mà muốn đánh anh sao?” nhìn cô mấy lần rồi anh ghé sát tai cô lạnh giọng nói.

Cảm nhận được hơi thở của anh sát bên tai, sắc mặt cô liền thay đổi, không nói chuyện cũng không thêm giấy giữa nữa, chờ phản ứng của anh.

Anh phát hiện người trong ngực có chút kì lạ, liền buông tay ra nhìn thẳng vào cô, lo lắng hỏi: “Sao thế? Em bị thương ở đâu rồi hả?” anh ảo não vô đầu, lúc này sao anh không khống chế sức lực của mình chứ, lại còn đánh nhau với cô.

“Nhưng Hâm Lỗi, anh bắt nạt em.” Mắt ửng một tầng nước nhưng vẫn hung hăng nhìn anh.

“Anh không có.” Mặt anh bây giờ hốt hoảng không có lời nào diễn tả được.

Không chút do dự cô cầm tay anh lên, rồi cúi đầu cắn mạnh vào tay anh không nhả, thấy anh không hề động đậy cô lại càng cắn mạnh hơn, anh chỉ có thể cắn chặt răng để cô muốn làm gì thì làm, đau nhưng cũng không dám nói.

Cắn chán cô mới buông tay anh ra, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Nhưng Hâm Lỗi, không phải là em thích anh thì anh muốn làm gì thì anh có thể động tay động chân với em, chỉ có em mới có quyền đó! Còn nữa em còn chưa hết giận anh chuyện lần trước đâu.” Nói xong liền hung hăng trừng anh rồi xoay người rời đi.

Anh đứng im nhìn cô đi càng lúc càng xa, khóe miệng khẽ cười khổ, anh vén tay áo nhìn chỗ cô vừa cắn, trên tay có cả hình dấu răng, bị cô cắn không nói nhưng bây giờ lại cắn cho chảy máu luôn rồi, nha đầu này đúng là ra tay không thương tiếc mà.

Nhung Hâm Lỗi vừa về phòng làm việc thì chính ủy Đơn Thái Xa liền vào theo sau.

“Chính ủy, sao anh lại đến đây? Mời ngồi.” anh liền cất tài liệu nhìn Đơn Thái Xa cười nói.

Đơn Thái Xa vào phòng liền tự rót nước uống, nhìn anh nín cười nói: “Hâm Lỗi, cậu đừng khách sáo với tôi như vậy, thời gian này doanh trại nhiều việc lắm sao?”

“Cũng bình thường.” Nhung Hâm Lỗi tựa lưng vào ghế chậm rãi nói.

“Cậu vừa mới gây gỗ với cô bé Tiểu Cẩm hả?” Đơn Thái Xa biết mà vẫn cố ý hỏi, hẳn vừa nhìn thấy Nhung Hâm Lỗi với Tiểu Cẩm gây gỗ xong.

“Sao hôm nay anh không đưa chị dâu về đây?” sắc mặt Nhung Hâm Lỗi xám xịt, lập tức chuyển đề tài.

“Bà xã anh đưa con về nhà ba mẹ vợ chơi rồi. một mình anh không có việc gì làm nên đến đây thôi, cậu nói rõ xem nào, người có sẵn bên cạnh không thích, hay là cậu thích Thích chủ nhiệm rồi? cậu cũng nhiều tuổi rồi đấy, chuẩn bị cưới vợ đi là vừa.”

“Anh đừng nói bậy! Mà đừng nói chuyện này nữa được không?” anh thật sự không có tình cảm gì với Thích Vân Hâm cả, trong này ai cũng cho rằng hai người bọn họ rất môn đăng hộ đối, nhưng lại không quan tâm nhiều như vậy.

Trần Cẩm thừa dịp Nhung Hâm Lỗi đang áy náy với cô, cô liền báo thù rửa hận, bây giờ trong lòng liền thoải mái hẳn, muốn đến phòng làm việc tìm chú lại nghe lính gác nói chú cô đi uống rượu mới ông cụ ở quân khu rồi cũng không biết bao giờ mới về.

Về đến nhà thấy thím đang nấu ăn trong phòng bếp, cô cũng ngoan ngoãn đi vào hỏi: “Thím cháu giúp thím rửa rau nha.” rồi cầm cái trắng đem đến.

“Không cần đâu, mình thím làm được rồi, mà sao dạo này thứ 7, chủ nhật cháu lại không về nhà thế?”

Cô suy nghĩ một chút tìm lí do cho phù hợp: “Cháu phải ở trường học, luận văn tốt nghiệp có chút vấn đề nên không về nhà được, hôm nay xong cháu về nhà ngay luôn.” Cô biết lý do này rất gượng gạo này cũng hơi khó tin nhưng cô không thể nói là do cô đi quán bar nên chân bị thương không dám về nhà được, nghĩ đến đây cô chẳng dám nhìn thẳng vào mặt thím.

Hứa Văn bất đắc dĩ lắc đầu ôn hòa nhìn cô cười: “Được rồi, tâm ý của cháu thím hiểu mà.”

“Dạ, chỉ thím hiểu cháu nhất mà.” Nói xong liền đem cái trắng đang cầm rửa sạch.

Đến gần 10 giờ tối Trần Hồng Phong mới về nhà, ông uống nhiều rượu nên lái xe phải đỡ ông lên nhà, thấy vậy cô và thím vội vàng chạy lại đỡ ông, Trần Hoan bây giờ cũng đang đứng trước cửa nhà.

“Hoan Hoan, em còn đứng đó làm gì nữa, lại đây giúp một tay đi.”

Nghe Trần Cẩm nói vậy Trần Hoan mới có phản ứng, nhanh chóng vào cửa thay giày rồi cùng đỡ Trần Hồng Phong đến sa lon. Hứa Văn đi vào trong bếp làm nước giải rượu đưa ra cho Trần Hồng Phong uống: “Nói ông uống ít một chút nhưng chẳng lần nào chịu nghe.” Hứa Văn ngồi cho ông uống vừa than vãn.

“Mấy chiến hữu mấy chục năm không gặp nhau bây giờ gặp lại nên vui quá, anh uống hơi nhiều. Lần sau sẽ không như thế này nữa.” Trần Hồng Phong vỗ tay vợ rồi giơ tay lên đảm bảo.

Trần Hồng Phong nằm trên ghế sa lon cũng tỉnh rượu dần rồi, Hứa Văn xỉ mặt xuống: “Được, vậy tối nay anh cứ nằm đây mà ngủ.” nói xong liền tức giận bỏ vào phòng ngủ.

Trần Hoan vẫn cúi đầu từ lúc này tới bây giờ, không dám nói lời nào, Trần Hồng Phong

Yên lặng nhìn chăm chăm cô hồi lâu, nhìn thấy điệu bộ bây giờ của ba cô cũng không dám ho he chỉ sợ chọc giận ba. Trần Cẩm thấy thế liền đẩy vai Trần Hoan ý bảo cô vào phòng tránh trước đi, tránh cho hai ba con trở mặt.

Đợi Trần Hoan rời phòng khách, cô nhìn Trần Hồng Phong tươi cười rồi rót nước bưng đến: “Chú, chú uống trà đi.”

Trần Hồng Phong liếc cô một cái rồi lấy chén nước trong cô: “Chú nghe nói, hôm nay cháu đánh nhau với Hâm Lỗi là vì trước cửa quân khu cháu nhìn thấy Hâm Lỗi đi chung với Thích chủ nhiệm phải không?” nói xong để ly nước xuống chăm chú nhìn mặt bàn lắc đầu, rồi lại ợ hơi rượu.

Trần Cẩm trợn to mắt không thể tin hỏi lại: “Cái gì? Chú, người nào mà lắm chuyện xuyên tạc sự thật vậy?”. Cô cũng không biết lúc chiều gây gổ với anh lại đến tai chú nhanh như vậy, hơn nữa lại xuyên tạc sự thật thành ra như thế này nữa.

“Sao chú có thể không biết, chuyện trong quân khu việc gì mà chú chẳng biết. Nói đi vì sao lại đánh nhau với Hâm Lỗi?” Trần Hồng Phong nheo mắt tiếp tục hỏi cô.

“Cháu đánh anh ấy khi nào? Còn nữa bọn cháu cũng không đánh nhau trước cửa quân khu, chú đừng nghe người khác nói lung tung. Do anh ấy bắt nạt cháu trước, cháu chỉ tự vệ thôi mà.” Cô nóng nảy nhìn chú giải thích.

Trần Hồng Phong bị biểu hiện của cô bây giờ làm cho kinh ngạc một lúc, sau đó nhú mày nói: “Nếu Hâm Lỗi thích Thích Văn Hâm, cháu đừng có mà ghi hận bọn họ, Tiểu Cẩm, chú nói cho cháu biết, chuyện của hai người bọn họ đều là lệnh của cha mẹ, cháu cũng không thể trách Hâm Lỗi được.”

“Chú nói cái gì, Chú Nhưng muốn anh Hâm Lỗi ở cùng cô ta hay sao?” nghe chú cô nói xong, cô tròn mắt nhìn chú hỏi lại với giọng không tin.

“Đúng vậy, chuyện này....Hâm Lỗi cũng không thể như thế này mãi, nó cũng hơn 30 tuổi rồi, ít nhất bây giờ cũng phải có đối tượng rồi, ánh mắt nó cao như vậy nên mới giới thiệu Thích Văn Hâm cho nó, thật ra chuyện này cũng rất tốt.” Ông áp úng nói xong rồi bắt chéo tay để ra sau đầu nằm tựa trên ghế sa lon nhắm mắt lại.

Cô nghe nói xong liền cắn môi, hai tay nắm chặt, cô vẫn cho là chỉ cần anh không thích Thích Hâm Vân thì cô vẫn còn cơ hội, nhưng không nghĩ đến hôm nay lại nghe được chuyện này làm cô không biết phải làm sao, bây giờ cô mới biết Nhung Hâm Lỗi đang gặp gỡ với Thích Vân Hâm, hơn nữa là ọi người đều hợp tác cho họ.

Cô cũng không biết mình về phòng như thế nào, bây giờ cô giống như cái xác không hồn, chưa bao giờ cô lại cảm thấy khó chịu như thế này.

11. Chương 12

Trần Cẩm lão đảo tựa vào tường, Trần Cẩm thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của cô liền bị dọa cho hết hồn liền chạy lại hỏi han: “Chị, chị làm sao vậy?”

Cô cười khổ rồi ngã lên giường mở mắt nhìn trần nhà nói: “Bây giờ chị hết hy vọng thật rồi, có lẽ anh ấy ở bên nữ sĩ quan đó sẽ tốt hơn.”

“Chị đừng nói lung tung, anh Hâm Lỗi có đồng ý đâu.” Trần Hoan bĩu môi nói với giọng hiển nhiên không tin.

“Chuyện đó chị cũng không rõ lắm, ai cũng thích Thích Vân Hâm vừa thùy mị vừa nét na, bây giờ ba anh ấy lại để bọn họ làm chung một quân khu, không chừng lâu ngày có thể nảy sinh tình cảm.” Cô lắc đầu cười khổ, nhắm mắt lại không muốn nói tiếp, “À quên, sao chú lại nhìn em với ánh mắt đó, em chọc giận gì chú hả?”

Trần Hoan cúi đầu vuột chân, nhỏ giọng trả lời: “Lúc này anh Gia Hựu đưa em về ba em thấy, cho nên mới nhìn em như vậy đó.”

Cô cười cười, dịch người lại gần, vỗ vỗ tay Tiểu Hoan dịu dàng nói: “Không có chuyện gì đâu, Trì Gia Hựu với nhà chúng ta cũng rất môn đăng hộ đối, chú với ba hẳn cũng biết rồi, chắc tại em không nói với chú nên chú không vui thôi, tin chị đi, chú không phản đối đâu. Hai người nhất định phải lấy nhau, để cho chị còn chút lòng tin.”

Trần Hoan gật gật đầu: “Chị, thật ra có những chuyện cũng không cần cố chấp quá, có một số việc trong lòng chị hiểu rõ là được rồi không cần phải tra xét cho đến cùng đâu.”

Trần Cẩm cười khẽ, suy nghĩ một tí rồi nói: “Vây cũng đúng, ngốc chút cho dễ sống, mọi chuyện quá rõ ràng cũng không phải là chuyện tốt, như chị bây giờ trừ chuyện tình cảm không thuận lợi ra, còn những chuyện khác chị không hề oán hận, quả nhiên là người đang yêu, em nói chuyện rất yêu đời nha.”

Nhung Hâm Lỗi bây giờ đang tiến hành một loạt huấn luyện, trời đã hơi tối chỉ có thể bật đèn để tiến hành bắn bia hạch sát, trong sân huấn luyện gió lạnh liên tục thổi đến, tiếng súng chọt vang lên, sau một lúc: “Báo cáo, người số một 5 phát, số hai 6 phát, số ba 4 phát, số tư 4 phát, số năm 6 phát, số bảy 3 phát.”

Anh nghe báo cáo thành tích xong đen mặt lại, cầm lấy loa trong tay Trì Gia Hựu hướng về phía đám sĩ quan quát: “Các cậu tưởng mình là thần súng hay sao? Đừng tưởng rằng có thể vào đội trình sát mà ngông cuồng, tự đại, xem lại mình xem! Mới thay đổi ít thời gian và dụng cụ mà bia cũng bắn không trúng phải không? Vây mà định chọn các cậu vào đội tinh nhuệ của quân khu đấy! Lập ra thành tích như thế này tôi cũng thấy xấu hổ thay các cậu. Quả thật lãng phí quân tư! Đất nước bồi dưỡng các cậu mà các cậu làm gì thế này!” anh chỉ thẳng vào bọn họ quát lớn.

Các sĩ quan ai cũng im re, thở cũng chẳng dám thở mạnh, không nói câu nào nghe anh khiển trách.

Anh quát xong rồi nhìn Trì Gia Hựu lạnh lùng nói: “Đem súng lại đây.” Trì Gia Hựu liền nhanh chóng đem súng lại đặt lên bàn, anh ngẩng đầu nhìn, nhanh tay cầm lấy súng tháo rồi lắp súng lại, dùng tốc độ nhanh nhất nhắm bia, nín thở bắn liên 30 phát tất cả đều trúng tâm bia, thành tích như vậy trong quân đội trên căn bản là có rất ít người làm được, mà bây giờ lại là buổi tối nên càng khó hơn.

Một người cầm bia tới cho đám sĩ quan quan sát, ai cũng tròn mắt há miệng, bây giờ ai cũng tâm phục khẩu phục anh rồi. Đối với cách sử dụng và tháo lắp súng thì anh đã thành thạo từ lâu, lúc học trong quân đội anh cũng đã từng nghiên cứu rất kĩ về súng, ở liên đội anh đã nổi tiếng với biệt danh là Tay súng thần rồi.

“Thấy chưa, nếu các cậu không quan sát tình hình thực tế, chỉ phát năng lực cá nhân thì các cậu làm thế nào? Nếu là bia chuyển động trong điều kiện như thế này, liệu các cậu có dám chắc bắn trúng bia hay không? Cuối năm diễn tập quân sự thì sao đây! Nếu sau này các cậu được giao nhiệm vụ giải cứu con tin thì làm thế nào? Nếu ra chiến trường thật sự thì mấy ngày huấn luyện này với đồng lý thuyết các cậu học được xem như là vô dụng! xem ra mấy ngày tới chúng tôi phải tăng cường huấn luyện.” Anh nói xong liền trực tiếp ném loa cho Trì Gia Hựu xoay người rời đi, anh cũng không biết vì sao mấy ngày nay mình như ăn phải thuốc súng, chỉ cần có chút sai lầm nhỏ là liền nổi nóng.

Trần Cẩn chỉ còn hai tháng nữa là chính thức tốt nghiệp, lớp tổ chức đi quán bar liên hoan, hơn nữa bắt buộc hôm đó ai cũng phải đưa người yêu tới, cô lúc ấy đang vui mừng nắm chặt tay Hàn Tinh Tinh nói: “Dù sao tớ cũng không sợ độc thân, làm sao cũng có cậu cũng đang cô đơn giống tớ.” Nói xong còn nhìn Hàn Tinh Tinh nhướn mày, tặc lưỡi cười.

Ai biết Hàn Tinh Tinh lại đẩy tay cô ra, sờ lên cằm mình nói: “Tớ là người rất sĩ diện, vì thế tớ đã nhờ được người đi cùng rồi. Cẩn Cẩn cậu đừng coi thường tớ quá.”

Từ lúc đó cô luôn tò mò người Hàn Tinh Tinh nói là ai, đến quán bar liền thấy Đoạn Cao Thụy đứng ở cửa khom lưng nhìn Hàn Tinh Tinh giơ tay ra, Hàn Tinh Tinh cười một tiếng buông tay cô ra rồi ôm cánh tay Đoạn Cao Thụy. Bây giờ cô mới biết người trong miệng Hàn Tinh Tinh nói là Đoạn Cao Thụy, hai người trước mặt cô mà vô sỉ ân ái ái ái, rõ ràng rất giống đang yêu nhau mà.

“Hai người các người thật sự có gian tình.” Cô tròn mắt nhìn Hàn Tinh Tinh quát.

Hàn Tinh Tinh khinh thường phản bác Trần Cẩn: “Ai cùng anh ta có gian tình, tớ và anh ta chỉ là tạm thời thôi, cậu đừng nói bậy.”

Đoạn Cao Thụy cảm thấy mất mặt, không nhịn được liền nói theo: “Đúng làm sao tôi có thể thích bà chán này được.”

“Ui da.....” Đoạn Cao Thụy đau qua phải hít một hơi thật sâu, thì ra Hàn Tinh Tinh đang捏o tay anh.

Đi vào phòng, ai không có bạn trai thì rất thê thảm, Đoạn Cao Thụy thay Hàn Tinh Tinh cạn hết rượu còn một mình Trần Cẩn phải uống hết tất cả rượu mời, mọi người trong phòng ai cũng đều nhắm vào cô mà chúc rượu, đến khi Hàn Tinh Tinh ra đỡ hộ cô mới nghỉ được một chút, đầu óc cô bây giờ rất choáng váng, tựa lên vai một bạn nam trong lớp ngủ gục, Hàn Tinh Tinh giống như có dự cảm, liếc mắt thấy Trần Cẩn đang nằm trong ngực một bạn nam ngủ liền nói với Đoạn Cao Thụy: “Còn không nhanh gọi điện cho người anh em của anh, không cẩn thận Cẩn Cẩn sẽ là của người khác đó.” Nói rồi liếc nhìn Trần Cẩn ở ghế sa lon.

Nghe Hàn Tinh Tinh nói, Đoạn Cao Thụy đi vào nhà vệ sinh gọi điện thoại. Kết quả là lúc bạn nam kia đang cẩn thận dìu Trần Cẩn thì Nhung Hâm Lỗi đến, thấy cô đang ngã trong ngực một gã đàn ông, lòng anh cảm thấy rất khó chịu, máu như chảy ngược, đôi tay nắm chặt nổi cả gân xanh, bước nhanh về phía trước không chút nhẹ nhàng kéo cô vào ngực.

Bạn nam kia lúng túng buông tay ra, bạn học xung quanh liền ồ lên tranh nhau nói: “Anh là bạn trai Trần Cẩn à, sao chưa bao giờ gặp vậy, anh không đi với cô ấy nên cô ấy phải uống rất nhiều rượu đấy.” Nghe bọn họ nói xong sắc mặt anh liền đen lại, càng ngày càng khó coi.

Đoạn Cao Thụy vỗ vỗ vai anh với nụ cười rất nham hiểm nói: “Chúc cậu gặp nhiều may mắn.” Rồi ôm Hàn Tinh Tinh trong ngực đi luôn.

Anh dìu cô đến bãi đỗ xe, một tay mở cửa dùng sức nhét cô vào xe, cô giống như nhận ra cái gì, lắc lắc đầu đứng dậy liền đụng vào cửa sổ xe, lập tức tỉnh táo lại không ít. Quan sát xung quanh thấy quen thuộc nên không phản kháng nữa, yên lặng ngồi tựa vào ghế.

Anh thấy có thấy cô yên lặng ngồi trên ghế phụ, liền thay cô thắt dây an toàn nhưng sắc mặt vẫn thì vẫn đang nhăn nhó, không ngờ anh đã nói cô đừng đi quán bar mà hôm nay cô vẫn còn đi.

Trần Cẩn nheo mắt nhìn anh thấy anh nhíu mày liền to gan đưa tay lên vuốt, “Em lại nổi điên cái gì thế?” anh cau mày định đem hai tay nắm chặt, hướng cô quát lớn, lại bị cô tránh ra.

“Em không điên, em cho anh biết, em đang say rượu nhưng hiện tại em vẫn biết mình đang làm cái gì.” Nói xong tức giận lắm bầm, lại nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm.

Cầm thấy cô nhìn anh không chớp mắt, anh liền lạnh lùng nói: “Em đừng nhìn anh như vậy được không?”

Trần Cẩn bật cười khúc khích rồi đưa tay vuốt má anh, Nhung Hâm Lỗi liền cho xe dừng lại, nhìn cô quát: “Trần Cẩn, em ngồi yên đi, đừng có táy máy tay chân.”

“Không! Lần trước anh hôn em, lần này em chỉ sờ mặt anh thôi mà, anh cười một cái xem nào.” Bây giờ tiếng của Trần Cẩn át hẳn tiếng anh nói luôn, rồi lại đưa tay sờ sờ cầm anh trên đầu, anh đưa tay gạt tay cô xuống, cô thật muốn bức điên anh mà.

Mới ngồi yên lặng được một lúc rồi lại nghiêng đầu tiếp tục chăm chú nhìn anh vừa lầm bầm: “Nhung Hâm Lỗi, anh có biết 4 năm trước khi thấy anh vì Phó Lâm đau khổ, anh biết em lúc đau như thế nào không?” cô đột nhiên ghé sát tai anh nói nhỏ, rồi nghiêng đầu rời đi, cười khúc khích nói: “Anh không biết phải không, anh làm sao biết được lúc đó em rất tuyệt vọng và đau khổ không?”. Năm đó khi anh chia tay với Phó Lâm, ánh mắt đau đớn tuyệt vọng đó của anh không tránh được mắt cô, cũng bởi vì chuyện này mà cô thất bại trong cuộc thi đấu võ, cũng vì lần đó mà cô bị gãy chân phải nằm bệnh viện quân khu, 4 tháng đó không hề xuất hiện trước mặt anh.

Ánh mắt cô mờ mịt, rồi khẽ cười nhẹ tiếp tục nói: “Em muốn thi trường quân đội, muốn vào đó với anh, muốn mình có thể cùng làm việc với anh nhưng người nhà em không ủng hộ, vì em không đủ năng lực để thi vào đó và nếu vào được thì sẽ mất hết bạn bè.”

Cô co người trong ghế gỗ ngắm nhìn anh: “Anh có biết hay không?”. Cô cười khổ một tiếng, nhìn anh hỏi: “Anh biết không? Tự mình lau nước mắt, càng lau nước mắt càng chảy nhiều, càng khóc nhiều hơn nhưng lại vô dụng không biết làm gì.” Cho nên cô mới thổ lộ mấy năm tình cảm dành cho anh, nếu không cố gắng bọn họ mãi mãi sẽ không có kết quả.

Anh nhắm mắt lại, nín thở nghe cô nói tiếp: “Em vẫn cho rằng chỉ cần em muốn, sẽ cố gắng hết mình, nhưng những cố gắng của em đều bị anh phủ nhận hết, anh lập tức xử tử nó, trên đời này có nhiều đàn ông như vậy, sao em lại chỉ thích một mình anh để rồi bị xem thường như thế này.” Cô nói xong liền ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, cố gắng kiềm chế không cho nước mắt rơi, ngậm ngút tự giễu.

“Đừng nói nữa....Tiểu Cẩn.” Anh không nhịn được liền nói, rồi kéo cô lại nhìn thẳng vào mặt mình, tay anh do cầm súng nhiều năm nên bị chai sần, đặt lên mặt làm cô hơi đau, ánh mắt anh bây giờ sâu hút không thấy đáy, anh cứ chăm chú nhìn cô, càng nhìn lại càng đau lòng.

Trần Cẩn lắc đầu kéo tay anh ra lại nói tiếp: “Em không cần sự thương hại của anh...hiện tại em sống rất tốt, chú thích đều đối xử như ba mẹ ruột, đừng nhìn em bằng ánh mắt thương hại như thế, em cầu xin anh đó!”

12. Chương 13

“Anh biết rõ, em luôn rất mạnh mẽ và kiên cường.” Nhung Hâm Lỗi thở dài, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

“Em kiên cường thì thế nào, ở đây,” cô nhìn sang một bên, cười khổ tay ôm lồng ngực nói: “Đều không chịu nổi đả kích, anh nói em phải làm sao bây giờ?”

“Tiểu Cẩn, hôm nay em sao vậy, nói cho anh biết có phải có xảy ra chuyện gì không?” anh cau mày đưa tay ôm vai cô đem cô xoay người lại nhìn thẳng vào mình lần nữa. Hôm nay cô rất khác thường, mọi hôm cho dù anh trốn tránh hay cự tuyệt cô thế nào thì cô vẫn luôn để ngoài tai, không giống như bây giờ, luôn nhìn anh với ánh mắt tuyệt vọng và đau khổ.

Cô im lặng để trách mắng anh máu lạnh sao, bây giờ thật sự thì anh cũng không rõ về tình cảm của mình như thế nào nữa, cô nhìn anh suy nghĩ rồi cười cười rồi phát tay: “Em không sao. Em rất khỏe, rất tốt....” cô gạt đầu trả lời rồi nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Thật ra cô không muốn nói tiếp nữa, cô sợ mình sẽ đánh mất luôn cả tự tôn, sợ mình sẽ không nhịn được mà ôm anh khóc, muốn lớn tiếng hỏi anh sao lại nghe theo lời ba mẹ đồng ý gập gờ Thích Vân Hâm.

Nhưng cô không dám, cô sợ kết quả sẽ làm cho bản thân tuyệt vọng, cho nên lần nữa lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trong xe bây giờ rất tĩnh lặng, anh nhìn cô nhắm mắt không muốn nói chuyện với mình nữa, anh cởi áo khoác đắp cho cô, rồi hạ cửa kính xe cho gió thổi vào, gió chiều mang hơi lạnh, đem tất cả muộn phiền của anh thổi đi, anh chợt tỉnh táo, tiếp tục nổ máy lái xe.

Xe dừng lại ở dưới nhà Trần Cẩm, anh cúi đầu cởi dây an toàn ra cho cô, bây giờ Trần Cẩm đã ngủ từ lâu, anh nhẹ nhàng mở cửa rồi cẩn thận bế cô lên nhà, anh hết sức cẩn thận và nhẹ nhàng chỉ sợ làm cô tỉnh dậy.

Trần Cẩm rất nhẹ nên anh rất nhanh bế cô lên tầng 6 ấn chuông cửa, là Hứa Văn mở cửa, Hứa Văn nhìn thấy anh đứng trước cửa, lại còn bế Trần Cẩm thì rất ngạc nhiên, đầu tiên chăm chú nhìn anh, rồi mới gật đầu cười nói: “Hâm Lỗi đến sao.” Anh ôm Trần Cẩm lúng túng chào lại: “Dạ, chào dì.”

“Đứng trước cửa làm gì, vào nhà nhanh lên cháu.” Hứa Văn vội vàng lấy dép đưa cho anh thay, tay bế Trần Cẩm, thay dép xong thì nghe Hứa Văn nói sau lưng: “Sao Tiểu Cẩm lại uống rượu như thế này, cả người toàn mùi rượu, giờ ra cả phòng cũng toàn mùi rượu rồi.” nói xong liền dẫn Nhung Hâm Lỗi đến phòng Trần Cẩm, nhìn anh cười rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Anh nhận ra Hứa Văn cố ý tránh đi, anh cũng không nói gì, cẩn thận đặt cô lên giường, cởi giày ra rồi kéo chăn mỏng đắp lên cho cô.

Anh chăm chú nhìn cô ngủ, thấy lông mi cô động đậy, môi lại mím, bộ dạng cô ngủ rất ngoan ngoãn, bây giờ với khi bình thường đúng là khác nhau một trời một vực.

Anh đứng dậy rồi đi, đóng cửa phòng lại.

Lúc này Trần Cẩm mới dám mở mắt ra, vội vàng vỗ ngực, hít sâu. Lúc này làm cô sợ chết khiếp, chỉ sợ bị anh biết, thật ra khi anh ôm cô lên nhà thì cô đã tỉnh rồi nhưng cảm thấy ngượng nên không dám mở mắt ra với lại cô rất thích cảm giác được anh ôm trong lòng, lúc đó cô đã cho rằng anh là người đàn ông của mình.

Cô không ngờ rằng anh lại bế cô vào tận phòng ngủ, thím lại còn đặc biệt tránh mặt cho hai người bọn họ, cô biết anh vẫn luôn nhìn cô, cho nên lúc này cô mới không không chế được giật giật mi, cảm thấy khó thở, chờ anh đi ra mới thở phào.

Nhung Hâm Lỗi ra đến phòng khách thấy Trần Hồng Phong đang ngồi với Hứa Văn ở sa lon, ánh mắt chăm chú nhìn mình. Anh liền dừng nghiêm chào Trần Hồng Phong nhưng vẻ mặt ông nặng nề ngồi im, lông mày nhíu chặt, ánh mắt sắc bén quan sát anh một lúc rồi mới lên tiếng: “Đi vào phòng làm việc chú, chú có chuyện muốn nói với cháu.” Giọng nói ra lệnh không cho phép từ chối.

Vào phòng làm việc, ông liền khóa cửa lại, đưa lưng cho anh nhìn ra cửa sổ, sau đó rồi mới xoay người lại quát anh: “Chuyện chú nói với cháu lần trước cháu quên rồi sao! Lần trước chính cháu nói với chú là không thích Tiểu Cẩm, vậy bây giờ cháu giải thích cho chú như thế nào? Cháu đừng đối xử với Tiểu Cẩm như vậy nữa, nó cũng lớn rồi! Hâm Lỗi, có phải cháu cố ý như vậy đối với nó như vậy hay không?”

Không đợi Nhung Hâm Lỗi trả lời ông lại hỏi tiếp: “Sao Tiểu Cẩm lại đi uống rượu?”

“Có phải cháu nói gì tổn thương nó hay không?”

“Chú Trần, cô ấy uống rượu với bạn học, cháu nhận được điện thoại nên mới đi đón cô ấy về.” Nhung Hâm Lỗi giải thích.

“Vậy cháu với Thích Vân Hâm là sao? Không phải ba con muốn hợp tác cho hai người đứa sao? Hôm nay lại dây dưa với Tiểu Cẩm như thế này nữa. Chú nói cho cháu biết, mặc kệ hai nhà chúng ta có giao tình như thế nào nhưng cháu dám đùa giỡn với Tiểu Cẩm thì đừng có trách chú không nể tình.” Trần Hồng Phong nhìn anh nói to.

Nhung Hâm Lỗi cúi đầu, mặc cho Trần Hồng Phong quát mắng, mặt cứng lại rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Trần Hồng Phong nói: “Chú Trần, cháu và Thích chủ nhiệm chỉ là bạn bè bình thường, còn ba cháu muốn như thế nào là chuyện của ông ấy, đó không phải là ý của cháu, chuyện của cháu chẳng liên quan gì

đến ba cả.” anh nói với giọng chắc chắn và thản nhiên, anh nghĩ tối nay Trần Cẩm hạ như vậy chắc cũng liên quan đến chuyện này, khó trách cô lại nói với anh những lời như thế.

“Vậy bây giờ cháu với Tiểu Cẩm thì quan hệ gì?” Trần Hồng Phong trợn mắt nhìn anh trách mắng.

“Cháu với Tiểu Cẩm quen nhau từ nhỏ, đưa cô ấy về là chuyện bình thường mà.” Anh tiếp tục trả lời.

“Cháu rất biết kiềm chế trốn tránh trách nhiệm. Tiểu Cẩm nhà chú ra ngoài cũng rất ưu tú, có rất nhiều người thích nó, nó cũng không phải không có cháu là không được, chỉ là bây giờ nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện mà thôi.”

Trở lại doanh trại, việc đầu tiên là anh chạy vào nhà tắm tắm nước lạnh. Hôm sau khi gặp Đoàn Cao Thụy, hần hả hề cười anh rồi chế nhạo: “Sao mặt lại đen thui thế? Tối hôm qua ở cùng cô gái nhỏ cảm giác như thế nào nói tôi nghe một chút xem nào?”

“Sao tôi thấy lời nói nào từ trong miệng cậu nói đều xấu xa vậy.” Anh nhìn Đoàn Cao Thụy mắng.

Đoàn Cao Thụy khinh bỉ nhìn anh giơ tay lên nói: “Đừng nói với tôi là cậu một chút suy nghĩ cũng không có nha, tôi chỉ nói ra mặt mà cậu không dám đối diện thôi.”

“Tôi cũng không biết làm sao nữa, sợ khi tiếp nhận tình cảm của cô ấy rồi mới biết tình cảm đối với cô ấy không phải là tình yêu...đến lúc đó không phải là tôi đang đùa giỡn tình cảm cô ấy sao.” Anh nói lỏng cổ áo, rồi hít một hơi thật sâu.

“Để thôi mà, chỉ cần cậu tiếp xúc với cô ấy nhiều thì sẽ nảy sinh tình cảm thôi.” Đoàn Cao Thụy lại nhìn anh tặc lưỡi cười cười.

Nhưng Hâm Lỗi trừng mắt lườm hần nói: “Đừng nghĩ tôi cũng giống như loại người lãng nhăng đa tình như cậu.” Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Phụ nữ thật khó hiểu, khi đã thích thì nói rất thâm tình nhưng muốn chia tay thì cũng rất tuyệt tình.”

“Để tôi nói à nghe, chắc chắn cậu bị Phó Lâm làm tổn thương, cho nên trong lòng cậu luôn bị ám ảnh đúng không? Phó Lâm yêu cậu là có mục đích, cô ta biết rất rõ bản thân muốn cái gì, ngoài miệng luôn nói yêu cậu nhưng thật ra cô ta yêu bản thân cô ta hơn, thật ra cậu cũng biết nếu là Trần Cẩm thì cô ấy có bao giờ ép buộc cậu vì cô ấy mà xuất ngũ không?” Đoàn Cao Thụy tức giận mắng anh xối xả.

Nhưng Hâm Lỗi nghe xong cũng không trả lời, anh biết Phó Lâm khi đang ở trong trường quân đội, Phó Lâm là mối tình đầu của anh, năm đó khi yêu cô ấy thì anh rất bận rộn, ở trường thì bạn phải nghiên cứu về súng ống, làm thế nào để được thành tích tốt nhất, lại muốn thoát khỏi danh tiếng, địa vị của ba nên anh luôn chỉ chú tâm vào công việc. Khi diễn tập quân sự thì Phó Lâm phải nhập viện, anh không thể đến thăm cô ấy, cũng không thể liên lạc với cô ấy tròn ba tháng.

Sau khi diễn tập kết thúc anh chia tay với Phó Lâm, bởi vì cô ấy nói không thể nào chịu được khi vào lúc quan trọng nhất, cần nhất thì người yêu không bên cạnh. Lúc đó Phó Lâm nói cho anh hai lựa chọn: “Một là anh chuyển công tác, hai là bọn họ chia tay.” Vì vậy hai người liền chia tay.

Anh với Phó Lâm chia tay, phần lớn trách nhiệm thuộc về anh, Đoàn Cao Thụy nói đúng, tình cảm không thể ích kỷ như vậy, nhưng muốn anh bỏ đi trách nhiệm của mình thì anh không làm được, tính mạng anh thuộc về quân đội, thuộc về quốc gia.

Anh lắc đầu cười khổ: “Tôi từng nghe chú Trần nói Tiểu Cẩm đã từng định thi trường quân đội.”

“Thế là được rồi, cậu còn sợ cái gì nữa, chẳng lẽ cậu định nghe theo lời ba cậu cùng nữ sĩ quan kia gặp gỡ hả?”

Nhưng Hâm Lỗi nhìn hần chất vấn: “Chuyện này làm sao cậu biết?”

“Cô bé nhà tôi nói cho tôi biết.” Đoàn Cao Thụy nhả ra từng vòng khói nhìn về phía anh khiêu khích.

Xem ra Trần Cẩm nghĩ chuyện này là thật rồi, cho nên hôm qua cô mới có những biểu hiện lạ như vậy, “Hai người các cậu tiến triển nhanh thế, không phải cậu nói không có tình cảm với bạn Tiểu Cẩm sao?” Nhưng Hâm Lỗi suy nghĩ một chút rồi chuyển đề tài.

“Cũng bình thường, nhanh là so với cậu thôi..... tôi cảm thấy cô ấy cũng được, vậy cậu lúc trước cũng nói không có tình cảm với Trần Cẩm mà, chết mà vẫn còn không chịu thừa nhận cơ mà.”

Nhung Hâm Lỗi nghe vậy mắt liền nhăn nhó, nhú mồm một lúc.

13. Chương 14

Nói chuyện với Đoàn Cao Thụy lần này làm anh khai thông được một số chuyện.

Trở lại quân đội tiếp tục thực hiện hạch sát trong kế hoạch huấn luyện, khảo sát cho diễn tập sắp đến, anh cũng phải tranh thủ thời gian để chuẩn bị. Thời gian này anh với Trần Cẩm rất ít gặp nhau, nhưng cô mỗi lần đến quan khu đều cố ý tránh mặt anh.

Bây giờ anh đang hạch sát chọn người bắn tỉa tốt, trời rất âm u, không khí xung quanh cũng rất ngột ngạt. Nguy cơ bốn phía, đám sĩ quan đều lo lắng đứng ngồi không yên, bởi vì họ lúc nào cũng có thể bị loại ra khỏi cuộc hạch sát bất cứ khi nào.

Màn hình điện tử hiện lên những vị trí ẩn nấp của các sĩ quan, nhiệm vụ lần này của bọn họ là phân thành nhóm nhỏ để tiến hành huấn luyện, khảo sát khả năng phối hợp tác chiến và năng lực ứng biến của mỗi người khi có hỏa lực.

Bây giờ Nhung Hâm Lỗi đang đứng trước màn hình chăm chú quan sát rồi chỉ huy: “Chuẩn bị xe tăng.”

Trong sân huấn luyện có người lái xe tăng ra ngoài, người trong phòng lái liền phát hiện mục tiêu, lập tức báo cáo: “báo cáo, phát hiện mục tiêu đang nguy trang cách bụi cỏ 100 thước.”

Nhung Hâm Lỗi chỉ vào màn hình hét lớn: “Mặc kệ mục tiêu có sử dụng hỏa lực uy hiếp hay không, nhất định phải tiêu diệt.”

Bởi vì xe tăng chỉ hoạt động trong phạm vi cấm hỏa pháo, tạo nên một vùng chết, lúc này đột nhiên có một tiếng súng vang lên, trong xe các tay súng bắn tỉa còn chưa xuất phát, cùng lúc đó người ở phòng lái bốc khói hồng có vẻ hẳn đã bị bắn trúng cũng như đã mất đi năng lực chiến đấu.

Nhung Hâm Lỗi không ngờ hai người này phối hợp tốt như thế, anh khẽ nhếch miệng nhìn chằm chằm hai sĩ quan trong màn hình, khẽ cười rồi nghiêng đầu nói nhỏ với Trì Gia Hựu bên cạnh: “Nhớ hai người kia, sau này cậu so tài với họ xem sao.”

Rồi tiếp tục nhìn mục tiêu kế tiếp, trên màn hình điện tử có sĩ quan nào đó đang ẩn nấp trong bãi cỏ, anh liền phát hiện ra, căng thẳng chỉ huy: “Chỉnh camera lại gần anh ta đi.” Dem mục tiêu phóng lớn, anh lúc này đang nín thở, chờ đợi mục tiêu nhanh chóng bắn hỏa lực.

Thấy sĩ quan kia đang cầm súng nhắm ngay phí trước bắn, “Bùm!” một tiếng súng vang lên đồng thời ở nơi khác lại có khói hồng bốc lên đồng nghĩa với việc tiếp tục có một người đã chết, bởi vì phạm vi hoạt động của mục tiêu khá rộng nên hẳn tiếp tục ẩn nấp chỗ cũ để thăm dò địa hình.

Sau một lúc lâu mới thấy mục tiêu hoạt động, sĩ quan nhắm mục tiêu phía trước bắn chết tại chỗ, không ngờ lại mục tiêu chỉ bị thương, vẫn còn năng lực chiến đấu.

Nhung Hâm Lỗi đứng trước màn hình liền xì mặt, nhìn Trì Gia Hựu nói: “Loại, đưa về doanh trại.”

“Báo cáo, nhưng bình thường thành tích hạch sát của anh ta rất tốt.” Thấy Trì Gia Hựu vẫn còn muốn nói tiếp nhưng thấy sắc mặt anh trầm xuống liền không dám nói tiếp.

Đầu tiên Nhung Hâm Lỗi nhắm mắt lại, những chuyện này anh đều biết, trước khi tiến hành hạch sát anh đã xem rất kĩ hồ sơ của bọn họ, lần lượt chọn ra những người ưu tú, nhưng cơ hội chỉ có một lần, nếu ở chiến trường không cho phép bọn họ mắc một chút sai lầm nào.

Anh thấp giọng nói với Trì Gia Hựu: “Cậu biết vì sao không? Bởi vì hẳn đang ở vị trí bắn tỉa tốt nhất, có thể nói địa hình ở chỗ đó hết sức có lợi chính vì vậy không thể mắc một chút sai lầm nào. Nếu đây là chiến trường thật thì người chết chính là hắn.”

Lần hạch sát này kéo dài hai ngày hai đêm, cho đến buổi sáng ngày thứ ba mới xong, lần này chọn được 60 người tinh nhuệ, 15 người bị đưa về doanh trại, theo kế hoạch thì chỉ lấy 50 người nhưng anh cũng phải là người luôn rập khuôn theo quy cũ, đã vượt chỉ tiêu nhưng phải sau khi kết thúc hạch sát lần nữa mới có thể tham gia diễn tập quân sự được.

Trần Cẩn ở bên này cũng xoay xở cho sút đầu mẻ trán, bởi vì Hàn Tinh Tinh kết giao với Đoạn Cao Thụy, cho nên chủ nhật Hàn Tinh Tinh không ở cùng cô, Trần Hoan thì hẹn hò với Trì Gia Hựu, chỉ còn cô cô đơn một mình.

Cô đến doanh trại thay thím đưa cho chú ít đồ, không ngờ lại bị ông kiên trì muốn cô ăn cơm ở phòng ăn của doanh trại rồi mới cho về, cô không đành lòng từ chối chú nên miễn cưỡng đồng ý, cô vừa đến phòng ăn bộ đội ăn cơm không ngờ mới vào căng tin, mọi người ở đây đều ngơ ngác nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía Nhung Hâm Lỗi.

Cảm nhận được không khí có chút lạ thường, Nhung Hâm Lỗi ngừng ăn nhìn Trì Gia Hựu ngồi đối diện hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Doanh trưởng nhìn chẳng phải sẽ biết sao.”

Anh lập tức nghiêng đầu, không ngờ lại nhìn thấy người đã nửa tháng anh không gặp, anh chỉ liếc nhìn Trần Cẩn một cái, cảm thấy hơi lúng túng quay đầu lại tiếp tục ăn cơm.

Mọi người thấy doanh trưởng không nói gì, liền ồn ào trêu chọc cô: “Ồ, cô gái nhỏ đến lúc nào vậy?”

Trần Cẩn mím môi nhìn bọn họ cười rồi gật đầu chào. Cô cố ý đến căng tin sớm chính là sợ gặp anh, thật không ngờ bây giờ anh cũng đang ăn cơm ở đây.

Cô nhìn xung quanh, liếc nhìn anh một cái, chính trị viên Lục Văn Ngạn bưng chén lên, biết rõ tâm tư của cô, nhếch miệng cười một tiếng, lấy dưa trong tay chỉ vào Nhung Hâm Lỗi: “Hâm Lỗi ở đây này.” Hắn vừa nói xong thì mọi người lập tức nín cười cho đỏ cả mặt, Trì Gia Hựu đầu tiên là đưa tay bịt miệng sau đó giả vờ ho khan mấy tiếng rồi trừng mắt nhìn Nhung Hâm Lỗi đối diện, thấy anh vẫn cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người, liền lấy tay đẩy anh một cái.

Lúc này sắc mặt Trần Cẩn cứng đờ nhìn mọi người vẫy tay cười nói: “Xin lỗi, mọi người ăn trước đi, tôi có việc bận đi trước nha.” cô biết rõ anh đã nhìn thấy cô nhưng vẫn bỏ mặc cô không quan tâm.

Trần Cẩn nói dứt lời, đôi dưa trong tay Nhung Hâm Lỗi liềng dừng lại, ngẩng đầu không tin nhìn cô. Không ngờ nha đầu này vừa thấy anh đã vội kiểm soát, nếu cô trước kia khi bị mọi người trêu chọc với anh cô sẽ rất vui mừng hưởng ứng.

Không khí bây giờ như ngừng lại, Lục Văn Ngạn nói lớn: “Tôi ăn xong rồi.” nói xong liền đứng dậy rời đi, thấy mọi người vẫn còn sững sờ tại chỗ, hắn không vui quát: “Các người đều ăn xong rồi, không về đi ngồi lý ở đây làm gì?”

Lục Văn Ngạn nói xong thì Trì Gia Hựu liền đứng dậy lau miệng nói với Nhung Hâm Lỗi: “Tôi cũng ăn xong rồi.” nhưng thấy mọi người vẫn đang còn ngơ ngác liền nhắc nhở: “Mọi người ăn xong rồi thì về luôn đi.”

Lúc này mọi người hiểu ý rồi rút đi về, bây giờ trong phòng ăn chỉ còn lại anh và Trần Cẩn.

Anh nhíu mày nhìn cô, rồi đứng dậy đi tới.

Trần Cẩn cho rằng anh không muốn thấy cô, cho nên đợi mọi người về hết rồi anh mới ra về, cô mím chặt môi, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Em về trước đây.” Rồi xoay người đi ra cửa, vừa mới bước ra đến cửa thì tiếng Nhung Hâm Lỗi vang lên sau lưng.

“Đứng lại.”

Cô nghiêng đầu không hiểu, nghi ngờ nhìn anh, thấy tay anh đang cầm một ít thức ăn, “Không phải em đến ăn cơm sao, mau đến đây ngồi ăn đi.” Giọng nói anh bây giờ rất dịu dàng.

Cô sững sờ nhìn anh một lúc lâu rồi mới phản ứng lại, thì ra không phải anh nhìn thấy cô liền ra về mà là đi thay cô bưng thức ăn qua, ngồi cùng bàn với anh. Nhìn anh lấy dưa đặt ở đối diện.

Trần Cẩm khẽ mỉm cười, không tự nhiên nhìn anh nói: “Cảm ơn.”

Anh không vui nói lại: “Em trở nên khách sáo với anh từ khi nào vậy hả?” nói xong thấy sắc mặt cô đột nhiên ảm đạm liền nhẹ giọng nói lại: “Ý của anh là không cần phải khách sáo với anh như vậy, em ăn nhiều một chút.” Anh buồn bực cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Cô ngồi đối diện liếc mắt nhìn anh, mới một thời gian không gặp anh mà hình như anh gầy đi thì phải, ánh mắt nhìn rất mệt mỏi, mặt thì lạnh lùng, chỉ là khuôn mặt của anh vẫn đẹp trai như vậy, quá lâu không thấy anh thế nên bây giờ cô chăm chú nhìn anh quên cả ăn cơm. Cho đến khi Nhung Hâm Lỗi lúng túng không biết làm thế nào mới dụi dằm nhắc nhở: “Em ăn nhanh lên, thức ăn nguội hết cả rồi.”

“Dạ.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cẩn thận ăn cơm, trước đây cũng không phải chưa từng ăn cơm với anh nhưng lúc trước ăn cơm nói chuyện đều tránh chuyện gì cả, mặc dù khi đó cô còn nhỏ nhưng sau khi cô thổ lộ với anh mỗi khi gặp nhau thì đều luôn dè dặt và cẩn thận như bây giờ.

Cô bây giờ chỉ cần gặp anh là cô lại nhớ lại những lời cô nói với anh lúc trên xe tối hôm đó, bây giờ nghĩ lại cô chỉ muốn kiếm khe hở nào mà chui vào thôi, khi tỉnh lại cô không nghĩ cô lại nói ra những lời như vậy.

Sau khi ăn xong, anh đi theo sau lưng cô, hai người cùng đi trên con đường nhỏ, ai cũng trầm mặc không nói chuyện, đi được một lúc thấy anh vẫn đi theo sau, cô quay lại hỏi: “Anh không bận việc gì à?”

Anh nghe xong liền nhíu mày, bất đắc dĩ trả lời: “Anh không nói anh bận mà, hơn nữa bây giờ đang giờ nghỉ trưa.”

Cô tự nhiên gật đầu: “À, em quên.” Sau khi ra khỏi phòng ăn thì đây là những câu nói đầu tiên của hai người họ.

Đi đến cổng, Trần Cẩm oán giận trong lòng sao quãng đường này lại ngắn thế, dừng chân, ngoảnh lại nhìn anh khẽ cười: “Được rồi, em về đây, anh giữ gìn sức khỏe nha.” cảm giác giống đôi vợ chồng mới cưới tạm biệt nhau vậy, thấy anh thời gian này gầy đi rất nhiều, cô có chút đau lòng thay anh.

Vừa mới bước đi được vài bước, “Đợi đã nào..!” Nhung Hâm Lỗi đột nhiên gọi cô lại.

Nhìn cô từ từ xoay người lại nhìn mình, ánh mắt anh lúng túng nhìn thẳng vào mắt cô, nghĩ một chút rồi mới nói: “Tiểu Cẩm.”

“Dạ.” Cô không hiểu nghi ngờ nhìn anh, anh đột nhiên gọi cô lại làm cô rất kinh ngạc.

“Anh với Thích Vân Hâm chỉ là bạn bè bình thường thôi, chứ không có quan hệ gì đặc biệt cả, ý của ba anh cũng không phải là ý của anh.” Anh rất cuộc cũng nói ra chuyện muốn nói với cô.

Cô nghe xong liền cười tươi, trong lòng hết sức vui sướng, nhìn anh cười nói: “Em biết rồi ạ.”

“Em đã biết rồi thì đừng buồn nữa, cũng đừng suy nghĩ lung tung, lại càng không được đi quán bar uống rượu.” Khi nói đến quán bar thì anh nhíu mày cố ý nhấn mạnh.

14. Chương 15

Nhung Hâm Lỗi cảm thấy khi anh nói ra những lời này đã có dụng ý rất rõ ràng, bởi vì trong lòng không biết từ khi nào luôn để ý đến suy nghĩ của Trần Cẩm, anh rất khi đi giải thích với người khác nhưng hôm nay phá lệ giải thích cho Trần Cẩm.

Cô nghe anh nói xong thì trên môi luôn tươi cười, ánh mắt sáng rực, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, còn được voi đòi tiên đòi hỏi: “Vậy sau này tốt nhất là anh giữ khoảng cách với cô ta đi, đừng trước mặt em vui vẻ trò chuyện như vậy nữa, mà anh không thích cô ta sao vẫn hay trò chuyện nhiều như vậy, cô ta thích anh mà người ngoài ai cũng nhận ra cả, dù sao anh làm như vậy khiến em rất khó chịu.”

Anh chăm chú nhìn cô hơi nhíu mày chứ không nói gì cả, ai biết cô còn to gan kéo tay anh nũng nịu nói: “Như thế nha, anh không nói gì coi như là đồng ý rồi.” nói xong vui vẻ xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, anh lắc đầu nói với theo: “Anh thân thiết với Thích chủ nhiệm khi nào vậy hả?”. Trong trí nhớ của anh thì anh chỉ cùng Thích Vân Hâm ăn cơm mấy lần mà giờ lại bị Trần Cẩn nói thành như thế này, không ngờ nha đầu này lại còn để ý đến những chuyện nhỏ nhặt như thế nữa.

“Trong lòng anh biết rõ nhất mà.” Cô đặt tay ra sau lưng, ngẩng đầu tức giận nói, thấy sắc mặt anh đang rất khó chịu, tâm tình cô liền tốt hơn hẳn, nhìn anh vẫy tay chào rồi vội vàng bỏ chạy.

Anh nhìn theo bóng dáng cô cho khi bóng dáng đó mất hút, miệng khẽ nở nụ cười, xoay người về phòng làm việc.

Cửa còn chưa kịp đóng thì có tiếng nói vang lên sau lưng anh, “Cô gái nhỏ về rồi hả?”. Lục Ngạn Văn lập tức đi lên trước mặt Nhung Hâm Lỗi đập vai anh cọt nhả nói, thấy sắc mặt Nhung Hâm Lỗi hơi lúng túng, nhanh nhẹn tránh ra, hần lần này không thể bỏ qua cho Nhung Hâm Lỗi dễ dàng được: “Tôi nói này, Hâm Lỗi, trong lòng cậu tám phần là đang vui mừng lắm phải không, Hâm Lỗi tôi cảm thấy là dù cậu có trốn thế nào cũng không thoát đâu. Bé con nhà người ta theo đuổi cậu rất nhiệt tình với lại cô bé đó cũng có ý với cậu một hai năm rồi mà.” Lúc này hần tiếp tục cố ý đến gần anh cười nói.

Trì Gia Hựu đứng lúc đến phòng làm việc, sau khi chào hai người bọn họ xong mới phát hiện ở đây có chút khác lạ.

Nhung Hâm Lỗi đi vòng qua bàn ngồi xuống ở chỗ khác, không để ý đến Lục Ngạn Văn, bởi vì quả thật anh nghe Lục Ngạn Văn nói quả thật không sai, không biết phản bác như thế nào, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Lục Ngạn Văn không hổ là chính trị viên ngay cả nói chuyện cũng làm cho người ta thể nói lại được.

Để Lục Ngạn Văn cười ha ha một lúc, Trì Gia Hựu mới nói: “Lão Lục, anh đừng trêu lão đại với Trần Cẩn nữa, anh không thấy Lão đại nhà ta đang xấu hổ sao?”.

“Về sau cậu không được gọi cả họ cả tên cô gái nhỏ kia nữa đâu, không chừng lập tức phải gọi là chị dâu cũng nên.” Lục Ngạn Văn cắt đứt lời nói của Trì Gia Hựu.

Nhung Hâm Lỗi nghe xong khóe miệng liền co quắp, sau đó nghiêm mặt nói: “Nói những chuyện này trong phòng làm việc cậu cảm thấy thích hợp sao? “. Nói xong liền đưa mắt nhìn Trì Gia Hựu hỏi: “Cậu nói chuyện cùng lão Hạng thế nào rồi?”

“Rất thuận lợi.” Trì Gia Hựu tự tin trả lời.

Tháng sau sẽ hạch sát chuẩn bị cho diễn tập quân sự, bây giờ anh còn có rất nhiều việc phải làm, cật lực làm việc, ngày nào cũng tiến hành các khóa mục huấn luyện liên tiếp, cũng chỉ diễn tập quân sự mới làm anh mất ăn mất ngủ như thế này, bởi vì anh chưa bao giờ để thua cả.

Lúc ăn cơm trưa Trần Cẩn nhận được điện thoại của Hàn Tinh Tinh, nghe xong điện thoại cô ngồi ngây ngô trong phòng cả buổi tối, những lời Hàn Tinh Tinh làm cô耿耿 cả người, cũng không biết Đoạn Cao Thụy cho Hàn Tinh Tinh uống gì mà kể từ khi hai người bọn họ quen nhau, số lần Hàn Tinh Tinh về phòng ngủ ít hẳn đi, lúc nói điện thoại cô cũng đã dặn dò Hàn Tinh Tinh đừng có chơi đùa quá mức không rồi sau này dễ hối hận mà không biết có nghe không nữa.

Kể từ lần gặp nhau ở trong doanh trại, cô cũng không gặp lại anh lần nào nữa, thật ra ý của anh nói cô cũng hiểu được, anh không phải cố ý để cô hiểu lầm, nếu không sao anh lại giải thích với cô, có thể không lâu nữa anh sẽ là người của cô, nghĩ đến đây trong lòng cô liền nảy sinh một ý nghĩ khác, sau khi tan việc cô liền chủ động gọi điện cho anh, không ngờ anh không nói gì, lập tức đến công ty cô.

“Có chuyện gì sao em?” Nhung Hâm Lỗi chạy đến công ty cô, nhìn thấy cô câu đầu tiên nói chính là như vậy.

Trần Cẩn nghe anh nói hơi ngẩn ra, không biết phải trả lời anh như thế nào, nhìn anh vội vàng vàng chạy đến, cô có chút xấu hổ, cô cắn cắn môi nói: “Thật ra thì em...em....em không có chuyện gì đâu, chỉ là em nhớ anh, lâu rồi không gặp.....anh có khỏe không?” cô cúi đầu, nhỏ nhẹ hỏi.

Mấy câu nhớ thương cô nói không tiếng động chạm vào lòng anh, trái tim bỗng thấy ấm áp, mềm mại hẳn đi rồi lập tức khôi phục về mặt nghiêm túc: “Rất khỏe.”

“Em thì sao?” hai người vừa đi đến bãi đỗ xe vừa nói chuyện.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, suy nghĩ rồi nói: “Gặp được anh rồi thì em sẽ khỏe ngay.”

Anh nghe xong liền khẽ cười: “Anh đưa em về trường học.”

“Dạ.” Sau khi lên xe anh liền thắt dây an toàn cho cô, thuận đường đưa cô đến nhà hàng ăn cơm luôn.

Anh mở cửa xuống xe, rồi đi vòng sang mở cửa xe cho Trần Cẩm, cô gương mặt nhìn anh hỏi: “Sao lại đến nhà hàng?”

“Em chưa ăn cơm phải không?” anh trầm mặt hỏi lại cô.

Thấy cô không trả lời, anh khẽ bĩu môi, sau đó đưa cô đến phòng ăn, bây giờ là thời gian ăn tối nên phòng ăn cũng khá đông.

Cô chọn một ghế dài không có ai ngồi, ngồi xuống, nhìn anh đang ngồi nghiêm chỉnh ở đối diện, anh ra ngoài vẫn nhớ thay quần áo bình thường mặc nên khí phách của anh bây giờ không được như khi mặc quân trang nhưng trông có vẻ hiền hòa, dễ gần hơn.

Đem thực đơn cho Trần Cẩm, nhìn cô gọi thức ăn, anh ở bên cạnh liếc mắt nhìn và lặng lẽ nhớ kỹ. Trong cả bữa tối anh chỉ nhìn cô ăn, mặc dù cách ăn uống của cô cũng không thể gọi là tao nhã nhưng anh cảm thấy hết sức thú vị, thật ra thì anh đã ăn cơm tối rồi.

Sau khi ăn xong anh liền lái xe đưa cô về trường học, hai người chậm chậm dạo bước trên sân trường, cô không biết nên nói chuyện gì với anh, không thể làm gì khác ngoài việc nhìn những hòn đá cuội nằm trên đường cả.

Anh thấy cô chẳng nói lời nào, mình cũng không nói chuyện, hai người cứ yên lặng đi về phía trước, cuối cùng Trần Cẩm tức giận chạy lên phía trước, vừa thở hổn hển vừa nói: “Hâm Lỗi, anh đi chậm một chút, em theo không kịp rồi.”

Nghe vậy anh liền bước chậm đi, Trần Cẩm chạy đến bên cạnh kéo kéo tay anh, anh nhúu mày nhìn cô hỏi: “Sao vậy?”

Đang muốn nói thì cô nhìn anh cười khẽ, rồi to gan ôm lấy cánh tay anh thật chặt.

“Tiểu Cẩm, buông ra.” Anh hít một hơi thật sâu rồi nghiêm túc nói.

“Không buông, em không buông đâu, Hâm Lỗi anh rõ ràng cũng thích em, sao anh phải làm như thế?”. Nói xong cô vòng tay ôm chặt anh từ phía sau.

Nhưng Hâm Lỗi đặt tay lên tay cô, suy nghĩ rồi nói: “Tiểu Cẩm, bây giờ anh cũng không phân biệt được tình cảm anh dành cho em thuộc loại nào, nơi này bây giờ đang rất hỗn loạn.” Anh lấy tay chỉ vào ngực mình.

“Đừng nói với em là anh chỉ xem em là em gái, Hâm Lỗi anh có thể nhìn thẳng vào lòng mình đi, anh nhìn em đi.” Cô đi đến trước mặt nhìn thẳng vào mắt anh, nhón chân đưa tay ôm cổ anh, mắt vẫn chăm chú nhìn vào mắt anh: “Hâm Lỗi, anh nghe cho kỹ, em thích anh, rất thích anh.” Anh nhìn nhìn môi cô chuyển động nói từng chữ, bây giờ đang ôm trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc, anh cảm thấy cơ thể mình nhiệt huyết đang trào, làm anh chỉ muốn bỏ chạy ngay, không ngờ cô lại to gan kéo mặt anh xuống hôn.

Bây giờ ánh mắt anh rất lúng túng, sâu không thấy đáy, lần thứ hai anh bị cô hôn lên, anh cũng không đẩy cô trong ngực mình ra chỉ hạ giọng nói: “Tiểu Cẩm, anh không thể đặt em ở vị trí đầu tiên, anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em khi em cần anh, càng không thể khi nào cũng ở bên cạnh em được. Em còn trẻ có thể chưa hiểu hết được những vấn đề khi hai chúng ta ở bên cạnh nhau đâu.” Trong lời nói của anh còn mang theo một chút áy náy. Anh cũng muốn ở bên cô, nhưng Đoàn Cao Thụy nói đúng, anh sợ bây giờ là do cô nhất thời xúc động nên mới có ý nghĩ đến với anh, anh sợ cuối cùng cô và anh cũng sẽ giống như kết quả của mình với Phó Lâm vậy.

Trần Cẩm nghe được câu trả lời của anh, liền ngẩng đầu nhìn anh buột miệng nói: “Em không hiểu, nhưng em biết cả đời này em chỉ cần anh thôi, không cần ai ngoài anh cả, thậm chí em có thể làm được thì em cũng sẽ làm được, Hâm Lỗi em không quan tâm, chỉ cần trong lòng anh em vẫn có vị trí của em là được.” những câu sau giọng nói cô có chút nghẹn ngào, rồi chui đầu vào trong ngực anh.

Nhung Hâm Lỗi nhắm mắt lại, anh thừa nhận anh bị những lời nói của cô làm cho cảm động không biết phải nói như thế nào nữa, anh biết mình không còn lý do gì để cự tuyệt cô, chỉ có thể thừa nhận tình cảm của bản thân dành cho cô, một lúc sau anh vòng tay ôm chặt cô, chống cằm trên đầu cô nói nhỏ: “Nhớ, sau này không được phép như thế này với người đàn ông khác nghe chưa?”

Cô từ trong lòng anh ngẩng đầu lên cổ ý hỏi: “Tại sao?”

“Em đừng tưởng rằng ai cũng chịu đựng trên choker của em như anh?”

Trần Cẩn cười thầm, nhón chân hôn lên mặt anh: “Em biết rồi, sau này em chỉ làm như vậy với anh, được chưa?” nói xong lại chui vào trong ngực anh.

15. Chương 16

Trần Cẩn về đến phòng ngủ thấy đèn vẫn sáng, mở cửa ra nhìn, không ngờ người ở phòng lại là Hàn Tinh Tinh, thấy Trần Cẩn đứng trước cửa về mặt nghi ngờ nhìn mình, Hàn Tinh Tinh lập tức nhảy xuống giường nhìn Trần Cẩn quát: “Cẩn Cẩn, cậu đi đâu, sao về muộn như thế này?”

“Hết giờ làm việc thì tớ đi ăn cơm với anh Hâm Lỗi, không phải cậu nói không về sao? Sao cậu không ở cùng với anh Đoạn của cậu mà lại về đây?” vừa nhắc đến Nhung Hâm Lỗi thì mặt Trần Cẩn liền đỏ lên.

“Để mình hỏi trước, cậu với anh ta xem ra rất tốt nha, các cậu bắt đầu từ khi nào? Thành thật khai báo, là cậu nói trước hay anh ta nói trước?” Hàn Tinh Tinh vừa nghe nói Nhung Hâm Lỗi đưa Trần Cẩn đi ăn cơm, lập tức tò mò bước đến, thấy Trần Cẩn vẫn không để ý đến mình, cô chặc lưỡi bước lên kéo tay Trần Cẩn, “Lại đây, Cẩn Cẩn cậu lại đây ngồi đi, nói cho rõ rốt cuộc chuyện là như thế nào? Làm sao cậu thu phục được anh ta vậy?”

Trần Cẩn lườm Hàn Tinh Tinh một cái rồi mới lại ngồi bên cạnh cô ấy, cúi đầu: “Vừa mới bắt đầu lúc này. Là tớ nói trước.....tất cả đều do tớ chủ động.”

“Cậu thật có tiền đồ nha.” Hàn Tinh Tinh nắm chặt tay cô nhủu mồm nói.

Trần Cẩn ngẩng đầu liếc Hàn Tinh Tinh một cái rồi lập tức nói lại: “Vậy thì sao? Ai bảo tớ chỉ thích anh ấy thôi. Tớ không có tiền đồ, vậy Hàn Tinh Tinh còn cậu thì sao?” nhìn Hàn Tinh Tinh một chút, cô nín cười nói tiếp: “Cậu thật giỏi, đừng cho là tớ không biết cậu cả ngày chìm đắm trong mỹ sắc, nhớ là phải khiến Đoạn Cao Thụy đưa đến cục dân chính đó.”

Hàn Tinh Tinh liền giơ hai tay lên, giọng điệu rất tự tin nói: “Tất nhiên, tớ chỉ lo cho cậu thôi, còn Đoạn Cao Thụy đã là của tớ rồi, đời này anh ấy chỉ có thể lấy tớ nếu không tha cho đâu! Tớ nói cho cậu biết, cậu đừng nuông chiều vị kia nhà cậu quá nếu không anh ta sẽ làm phản liền.” Hàn Tinh Tinh vỗ vai cô cũng không quên nhắc nhở cho cô.

Trần Cẩn rửa xong lên giường nằm ngủ, có chuông điện thoại làm cô giật mình tỉnh dậy, cô nghĩ là Nhung Hâm Lỗi gửi tin nhắn cho cô, lập tức mỉm cười, mở khóa màn hình nhìn, không ngờ lại là tin nhắn vừa xa lạ vừa quen thuộc gửi đến, là ngân hàng gửi tin nhắn đến, giống như trước có một người nào đó gửi tiền vào tài khoản cô, mấy năm nay cô liên tục nhận được một số tiền gửi vào tài khoản, nhưng bởi vì chú cô thường cần tiền, nên số tiền đó vẫn còn nguyên trong thẻ.

Cô cầm điện thoại suy nghĩ một chút, nhắm mắt mấy giây, rồi lấy điện thoại ra nhìn, không biết anh bây giờ đã nghỉ ngơi chưa, cô nhìn màn hình ngẩn ngơ một lúc, hạ quyết tâm gửi tin nhắn cho Nhung Hâm Lỗi: “Hâm Lỗi.....”

Nhung Hâm Lỗi mới vừa về phòng, anh vừa chỉnh sửa xong tài liệu ở phòng làm việc, liền về phòng ngủ, rửa mặt xong chuẩn bị ngủ, thì thấy điện thoại trên bàn reo, anh nhanh chóng cời quần trang treo lên tường, rồi đi lại bàn lấy điện thoại, thì ra là Trần Cẩn gửi tin nhắn cho anh, trên màn hình điện thoại chỉ có tên của mình thì khóa miệng anh không tự chủ mỉm cười, nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc mới trả lời tin nhắn cho cô: “Có phải nhớ anh rồi không?”

Trần Cẩn bên này nhận được tin nhắn của anh lập tức tỉnh táo lại, không hề suy nghĩ trả lời: “Dạ, anh thì sao, có nhớ em không?”

Anh suy nghĩ một chút rồi nhần lại: “Anh cũng nhớ em. Em nhanh đi ngủ đi, ngày mai còn đi làm nữa đó.”

Trần Cẩn sau khi nhận được tin nhắn cuối cùng của anh thì tâm tình rất tốt, cả buổi tối cô ôm chặt điện thoại trong ngực ngủ, tất cả đã xảy ra giống như một giấc mơ, cô đã mơ mộng rất nếu anh với cô bên nhau sẽ như thế nào, nhưng đều không có cảm giác chân thật như hôm nay, không ngờ đêm nay chỉ vì mấy tin nhắn của anh mà thay đổi tâm tình.

Khi sa vào tình yêu thì con gái ai cũng giống nhau, ngay cả lúc đi làm Trần Cẩn miệng lúc nào cũng hé nụ cười, yêu đời hơn, nghĩ đến tối hôm qua lại nhận được tin nhắn của ngân hàng, cô quyết định sau khi tan làm sẽ về nhà.

Bởi vì cô đã gọi điện thông báo trước cho thím nên khi về đến nhà thím cô đã chuẩn bị thức ăn xong rồi, thay giày vào nhà, cửa phòng ngủ mở ra, Trần Hoan từ trong phòng chạy ra: “Chị về rồi à!”

“Uh, chị về rồi.” cô đi lại ghé sát tai Trần Hoan nói nhỏ: “Tối chúng ta trò chuyện đi.” Hai chị em mà ở cùng một chỗ thì nói thế nào cũng không hết chuyện, đi vào phòng bếp bưng thức ăn lên, ba người vui vẻ ăn cơm tối, ăn cơm xong Trần Cẩn nhìn thím và Tiểu Hoan ngồi đối diện nói: “Thông báo cho hai người một tin vui, thím, Tiểu Hoan, con và Nhung Hâm Lỗi đã chính thức bên nhau.”

Vừa mới dứt lời Trần Hoan liền buông đĩa kính ngạc hỏi: “Thật hay giả, từ lúc nào vậy chị?” Trần Hoan không ngờ chuyện lớn như vậy mà anh Gia Hựu lại không nói cho cô.

“Từ tối hôm qua, anh ấy rút cuộc cũng đồng ý rồi.” Trần Cẩn nói đến chỗ này liền cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Hoan.

“Giỏi lắm, Hâm Lỗi nên thông suốt sớm hơn, thím vẫn luôn cảm thấy hai đứa rất xứng đôi.” Hứa Văn ở bên cạnh khích lệ cô, lần trước thấy Nhung Hâm Lỗi đưa cô về nhà thì bà cũng đã đoán được Nhung Hâm Lỗi đã động tâm với Tiểu Cẩn rồi, đáy mắt Hâm Lỗi biểu lộ tình cảm của nó cho Tiểu Cẩn rất rõ ràng.

Cô nói xong liền đứng dậy vào phòng bếp rửa chén, mới vừa ra khỏi phòng bếp liền thấy Trần Hồng Phong về, cô nhìn ông cười khê: “Chú về rồi à.” Rồi rót nước bưng lên mời ông.

“Ừ.” Trần Hồng Phong đi đến sa lon ngồi xuống, cầm ly nước lên uống một hớp, Trần Cẩn chạy vào phòng ngủ lấy thẻ ngân hàng trong túi xách rồi đi ra.

Đi đến phòng khách cô ngồi xuống sa lon nhìn Trần Hồng Phong cúi đầu nhỏ giọng nói: “Chú, giống như mọi lần lại có người gửi tiền cho cháu.”

Cô còn muốn nói tiếp thì mặt chú cô liền căng thẳng, cắt ngang lời cô: “Vào phòng làm việc, chú có chuyện muốn nói với cháu.”

Trong phòng làm việc cô thấy rất sợ, mặt chú cô bây giờ rất nặng nề đúng là dọa cô sợ mất hồn, đem thẻ ngân hàng đặt lên bàn, rồi xòe hai tay ra, ý là không còn vật nào nữa, cẩn cẩn môi hỏi: “Có phải là tiền anh trai gửi cho cháu không?”

Trần Hồng Phong ngồi vào bàn làm việc, lấy thẻ cất vào ngăn kéo rồi khóa lại, ông nhú chặt chân mày nhìn cô trả lời: “Cháu đừng đoán mò, chuyện của Dự Lâm cháu nghĩ chú không lo sao? Thẻ này chú cầm tạm mấy ngày, tuần sau về nhà chú trả lại cho.”

16. Chương 17

Cô mím môi, nghĩ đến lúc này anh hôn cô mà tim vẫn còn đập thình thịch, lần này anh hôn cô khác với lần trước rất nhiều, lần đó anh hôn cô rất thô bạo, cô biết hôm đó anh hôn cô chỉ đơn thuần là muốn phát tiết mà thôi, không hề nghĩ đến cảm nhận của cô, nhưng trong nụ hôn lúc này cô cảm nhận được anh rất dịu dàng và còn có thương yêu trong đó.

Cô nép vào lòng anh, hít một hơi thật sâu nói: “Em biết rõ, cho dù em có nói thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn cứ liều mạng như vậy thôi, nếu không thì chẳng phải là Nhung Hâm Lỗi mà em biết.”

Anh nghe xong liền mỉm cười, không nói gì, màn đêm cũng bắt đầu buông xuống, hai người nắm tay nhau đi dạo vài vòng trong sân huấn luyện rồi dắt nhau ra cổng, bây giờ anh chưa muốn cho cô trở về, từ khi họ

chính thức bên nhau thì thời gian anh bên cạnh cô là rất ít, bây giờ anh mới nhận ra mình luôn quý trọng mỗi phút giây khi ở bên cô, đi được một lát anh liền dừng lại, nhìn cô muốn nói rồi lại thôi: “Anh không thể lấy xe đưa em về được nên em đi về cẩn thận một chút. Về đến nơi nhớ gọi cho anh.”

Cô cúi đầu nhìn mặt đất một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn anh: “Dạ.”, bỏ tay vào túi áo rồi xoay người rời đi, mới đi được vài bước nhưng cảm thấy anh vẫn đứng yên nhìn cô rời đi, cô liền dừng lại ngây người mấy giây, sau đó xoay đầu nhìn anh cười, bỗng cảm nhiên cảm thấy lưu luyến nên chạy nhanh lại ôm chặt anh.

“Sao vậy em?” nhìn hành động của cô thật giống một đứa trẻ con anh cảm thấy hơi buồn cười, vỗ vào vai cô nhẹ nhàng hỏi.

“Em không muốn xa anh chứ sao nữa.” Cô vùi đầu vào trong lòng anh, lưu luyến trả lời. Anh khẽ cười buông cô ra, ánh mắt dịu dàng nhìn thẳng vào mắt cô, những đường cong cứng nhắc trên mặt anh cũng mềm mại đi không ít.

“Anh biết mà, em nhanh về nhà đi, về muộn là bị mắng đó.” Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, giọng nói rất cưng chiều.

Cô về đến nhà, thay giày xong, lấy túi xách cất vào phòng ngủ liền lấy điện thoại nhắn tin cho anh: “Hôm Lỗi, em về đến nhà rồi.”

“Ừ.” Hình như nhắn tin anh rất tiết kiệm chữ thì phải.

Ngồi chờ tin nhắn anh, ánh mắt cô trở nên rất buồn bã khi nhận được tin nhắn trả lời chỉ có một chữ của anh, ôm chặt điện thoại vào trong ngực cười khổ, chốc lại lại khôi phục nét mặt.

Ra phòng khách thấy Trần Hoan đang ở trên sân thượng tưới hoa, cô bước đến liếc mắt nhìn chậu Huệ Lan, châm chọc nói: “Sao bình thường thấy thím chăm sóc mà bây giờ lại là em, chăm sóc hoa thú vị lắm sao?”

“Em cũng hết cánh rồi, ba đã liên tục dặn là phải chăm sóc nó cho tốt mà, với lại em cũng đang rãnh rồi không có việc gì làm.” Trần Hoan nhìn chậu Huệ Lan trước mặt tưới nước lên, rồi xới đất dưới chậu, tưới thêm một lần nước mới đưa dụng cụ vào phòng bếp. Trần Cẩm nhìn theo thờ dài, chú cô lớn tuổi rồi mới bắt đầu yêu thích trồng hoa.

Bữa tối, khi hai chị em đang ăn cơm thì Trần Hồng Phong về nhưng vẻ mặt của ông rất lạ, thấy Trần Hoan đang múc canh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Trần Hoan một lúc rồi mới nói: “Lúc nào rảnh đưa con rể tương lai về nhà cho ba xem mặt, muốn lấy được con gái của Trần Hồng Phong này thì xem có vượt qua kiểm tra của ông già này hay không đã.”

Trần Hoan liền ngừng tay lại, tròn mắt nhìn ông không tin hỏi lại: “Ba, ba đồng ý cho bọn con bên nhau rồi.” nghe giọng điệu của ông thì Trần Hoan và Trì Gia Hựu đã thành công rồi.

Trần Hồng Phong uống một hớp canh, tựa lưng vào ghế hừ một tiếng: “Cũng không chắc chắn, nêu như không đưa về nhà thì cũng có thể coi như không thể.” Ông nói nhưng ánh mắt vẫn như có như không liếc nhìn Trần Cẩm.

Hứa Văn ở bên cạnh cười cũng không nói gì.

Còn Trần Cẩm giả vờ như không nghe thấy cúi đầu ăn cơm.

“Con cảm ơn ba.” Trần Hoan vui mừng nói, tươi cười nhìn Trần Cẩm ra dấu thành công.

Lần này ăn xong Trần Hoan xung phong đi rửa chén, thấy Trần Hồng Phong ngồi trên ghế sa lon nhưng ánh mắt nhìn cô rất chăm chú, nhưng lại im lặng không nói gì, cô nhìn ông gật đầu một cái rồi đi vào bếp lấy bình tưới nước, ra ban công không ngừng tưới nước cho chậu Huệ Lan, giống như nó có thâm thù đại hận gì với cô vậy, cô cố ý làm vậy để cho chú cô nổi giận trước thôi.

“Dừng tay lại cho chú.” Trần Hồng Phong nghiêm mặt nhìn cô quát lớn. Thấy nha đầu Trần Cẩm giãy vò chậu lan quý ông yêu thích làm ông đau lòng không dứt.

Mặc dù bị tiếng quát của chú làm cho hết hồn nhưng cô vẫn đứng yên tại chỗ giả vờ không hiểu nghiêng đầu hỏi: “Sao vậy chú?”

“Nha đầu kia. Cháu cố ý phải không, biết chậu lan này là chậu lan quý của chú, chú tốn bao nhiêu công sức để chăm sóc nó, cháu lại giày vò nó không thương tiếc thế hả.” ông nhú chặt lông mày nhìn cô không vui mắng.

Biết suy nghĩ của mình bị chú nhìn thấu, cô bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Chú có chuyện gì muốn nói với cháu sao, sao lại nhìn cháu với ánh mắt đó mà lại không nói gì cả?”

Trần Hồng Phong vút tờ báo lên bàn, neho mắt nhìn thăm dò hỏi cô: “Chú nghe thím cháu nói, cháu và Hâm Lỗi yêu nhau rồi phải không?”

“Dạ.” Cô cúi đầu ngoan ngoãn trả lời.

Lấy được câu trả lời chắc chắn từ Trần Cẩm ông liền cười to, cầm tờ báo lên rồi nói: “Không tệ, xem Lão Nhung lần này có thể nói gì nữa không, ha ha, lần này lại có thêm mấy chậu lan quý nữa rồi.”

Cô còn tưởng chú cô sẽ chế nhạo cô mấy câu, như vậy mới giống tính cách của chú cô, không hề nghĩ đến ông lại có tính toán như vậy.

“Không phải chú nói, chú Nhung muốn hợp tác cho anh Hâm Lỗi với nữ sĩ quan đó nên mới để cô ấy vào làm chung quân khu với anh Hâm Lỗi sao?” cô không vui chất vấn chú.

“Chú nói lúc nào? Huống chi giao tình nhà ta với nhà lão Nhung rất tốt, ông ấy tại sao không đồng ý chuyện hai đứa chứ.”

Nói xong ông cũng không để ý Trần Cẩm mặt u ám nhìn mình, đi vào phòng làm việc, mở ngăn kéo lấy thẻ ngân hàng ra, nhìn ngó xung quanh thấy Hứa Văn và Trần Hoan không ở phòng khách liền đưa thẻ cho Trần Cẩm nói: “Nếu như lại có người gửi tiền vào thì cháu cứ đưa về nhà, à mà khi nào có thời gian đưa Hâm Lỗi về nhà mình ăn cơm.”

“Dạ.” Cô buồn bực nhận thẻ rồi trả lời.

Từ lúc bắt đầu chính thức yêu nhau đến bây giờ, cô suốt ngày luôn lo được lo mất, thời gian này cô liên tục gọi cho anh hỏi thăm tình hình của anh như thế nào, nếu có lúc cô gọi anh mà anh bận không nghe thì lúc sau anh sẽ gọi lại cho cô.

Nhưng thời gian nói chuyện với anh cũng rất ngắn, cô chỉ biết là vết thương trên cánh tay bây giờ không còn gì đáng ngại nữa rồi. Mà anh thì không hề biết những lo lắng này của cô, trong lòng anh thì không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của quân đội cả.

Mấy ngày nay lượng công việc của cô rất nhiều, tổng biên tập giao cho cô với Chu Thành biên tập lại mấy bài viết, cô vừa mới làm thì tiếng Chu Thành ồm ồm vang lên sau lưng: “Tiểu Cẩm Cẩm, em cứ làm xong công việc trước mặt đi đã nha.” nói xong cũng không quên ấy tay chỉ vào màn hình máy tính cho cô.

Nói đến Chu Thành nổi bật nhất thì phải kể đến cách ăn mặc rất giống phụ nữ rất nữ tính, giọng nói thì nhẹ nhàng mà nói đúng ra thì là ảo lả, khi nói chuyện thì có chút quyến rũ, hơi thùy mị, thỉnh thoảng còn ăn đậu hủ của đồng nghiệp nam trong công ty.

Cô đợi Chu Thành làm xong, rồi hai người cùng nhau ghép lại một lúc nữa mới xong, gửi email qua cho tổng biên tập rồi cô mới tắt máy tính để chuẩn bị về.

Tốt nghiệp rồi nên cô không ở kí túc xá của trường nữa, mà nhà cô cánh công ty khá xa nên hết giờ làm việc là cô bắt xe về ngay. Cô đang đứng trên vỉa hè chờ taxi thì xe của Chu Thành đi đến, nhìn cô gọi: “Tiểu Cẩm Cẩm, lên xe đi tôi chở em về.”

“Chị gái, chị có nói đùa không đấy chứ?” cô bước lại gần nhìn Chu Thành không tin cười hỏi lại.

Nghe cô gọi mình là chị thì sắc mặt Chu Thành liền dịu dàng hơn: “Tôi không thừa thời gian nói đùa với em, nhanh lên xe đi.” Nói xong còn nhìn cô đá lông neho làm cô sững sờ một lúc mới có phản ứng.

Sau khi cô lên xe Chu Thành nhìn gương sửa lại kiểu tóc rồi mới lái xe đi, liếc mắt nhìn cô nhắc nhở: “Nhớ thắt dây an toàn vào.”

Nói địa chỉ cho Chu Thành xong thì hai người đều im lặng không nói chuyện, nhưng thật ra cô cũng chẳng biết nói chuyện gì với Chu Thành cả, với lại Chu Thành cũng không có hứng thú với phụ nữ nên cô coi anh ta như đồng nghiệp nữ luôn.

Xe đến dưới nhà, cô tạm biệt Chu Thành, xuống xe thì thấy Nhung Hâm Lỗi đang đứng tựa lưng vào thành xe chờ cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Nhung Hâm Lỗi im lặng không trả lời, còn Trần Cẩn lại hỏi tiếp: “Anh đứng đây làm gì? Sao không lên nhà đi? Mà anh chờ em lâu chưa?”

“Anh vừa mới đến.” Anh theo thói quen nhíu chặt mày, giọng nói anh bây giờ không tốt chút nào nhìn cô trả lời.

“Anh làm sao vậy?” nghe giọng điệu của anh rất lạ, cô liền ngẩng đầu hỏi anh.

“Người đàn ông lúc nãy đưa em về là ai vậy?” anh không trả lời mà hỏi lại cô, giọng nói có chút không vui. Thật ra thì anh cũng nhìn không rõ người đàn ông trong xe, chẳng qua nghe thấy giọng nói của người này rất quái lạ, trong lòng cũng không thích buổi tối có người đàn ông nào đưa cô về cả.

“Là đồng nghiệp của em mà, vừa mới làm xong việc với anh ấy nên anh ấy đưa em về luôn.” Cô lơ đãng trả lời.

Mặt anh vẫn còn xị xuống, không trả lời cô nghiêng đầu nhìn anh dò xét hỏi: “Hâm Lỗi, anh ghen sao?”

Lúc này Nhung Hâm Lỗi cũng im lặng không trả lời cô, cô liền hiểu ra, ôm chặt cánh tay anh miệng thì tươi cười nói: “Anh đừng nghĩ nhiều, anh ấy là gay chỉ thích đàn ông thôi. Tình cảm chị em thôi mà.”

Anh kinh ngạc nghe khi nghe cô giải thích, khóe miệng khẽ nâng lên, bây giờ không thể nhìn ra tâm trạng của anh được.

17. Chương 18

“Cô vừa mới nói gì? Cô muốn gặp Tiểu Cẩn! Tôi trả lời cô bây giờ luôn, không có chuyện đó đâu.” Trần Hồng Phong từ trên ghế sa lon đứng dậy nhìn người phụ nữ đối diện quát lớn. Sắc mặt của ông trong nháy mắt đỏ lên, Hứa Văn vội vàng kéo tay ông, ý bảo ông đừng quá kích động, rồi khuyên nhủ: “Hồng Phong, có chuyện gì thì ngồi xuống nói chuyện, anh đừng kích động như vậy.”

Người phụ nữ ngồi đối diện khẽ thở dài, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Hồng Phong với ánh mắt ai oán: “Chú Trần, không cần xin chú nể mặt anh chú, là một người mẹ tôi xin chú cho tôi gặp Tiểu Cẩn một lần, cho tôi nói với con bé mấy câu...tôi chỉ muốn thấy con bé lớn lên như thế nào thôi.” Người phụ nữ đang cậu xin đó là Chu Di mẹ của Trần Cẩn.

“Cô còn dám nhắc đến anh trai tôi, tôi cho cô biết! Chu Di, bây giờ Tiểu Cẩn đã là con gái tôi rồi, con bé sống với chúng tôi rất tốt, tôi cực khổ nuôi con bé lớn lên lẽ nào lại để cho cô đưa đi.” Nói đến đây Trần Hồng Phong kích động vươn tay ra chỉ Chu Di rồi lấy ly trà trên bàn uống một ngụm, rồi lại cắn răng nghiêng lợi nói tiếp: “Cô đừng trở về làm khổ Tiểu Cẩn, tôi nói cho cô biết, không có chuyện đó đâu, chuyện này không thương lượng gì hết! Ngày xưa cô không nói tiếng nào đưa Dự Lâm đi thì thôi, chuyện đó cũng lâu rồi, bây giờ mới chú ý đến Tiểu Cẩn sao, cô đi đi.”

Hứa Văn ở một bên liên tục thay Trần Hồng Phong vuốt ngực cho dễ thở, ánh mắt Chu Di hơi nhắm lại, bà biết hôm nay đến đây chắc chắn sẽ bị Trần Hồng Phong trách mắng, chỉ là không ngờ Trần Hồng Phong lại nói giọng này, giọng nói cứng rắn không thể thương lượng.

Bây giờ trong phòng khách yên tĩnh mấy giây, Trần Hoan mới từ phòng ngủ đi ra, cảm thấy phòng khách vẫn tràn ngập thuốc súng liền thức thời trở về phòng.

“Nói như vậy là chú nhất quyết không cho tôi gặp Tiểu Cẩn sao?” Chu Di cười khổ một tiếng rồi nhìn lại ánh mắt sắc bén của Trần Hồng Phong.

Lúc này Trần Cẩn đang đứng trong thang máy với Nhung Hâm Lỗi, hoàn toàn không biết trên nhà xảy ra chuyện gì, cô giả vờ tò mò nhìn người trước mắt cố ý hỏi: “Nói mau, sao hôm nay anh lại đến đây?”

Anh đen mặt lại, nhìn cô một chút, không thể làm gì mới nói: “Anh nhớ em, không được sao?”

Cô nghe xong liền buồn bực buông tay anh ra, cắn cắn môi: “Nhung Hâm Lỗi, anh nói giọng dễ nghe chút không được sao. Nghe uất ức giống như là em ép anh vậy.”

Anh không trả lời chỉ nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn camera trước mặt, rồi đột nhiên ôm cô vào trong ngực, hai người cùng nhau đi ra khỏi thang máy.

Mở cửa ra, hai người đi vào thay giày nhưng tay vẫn đang còn nắm chặt, Trần Cẩn cười cười nhón chân đến trước mặt Nhung Hâm Lỗi nói: “Em phải cho chú một kinh hỉ, chú nhất định không ngờ được là anh đến đây.”

Vừa mới đi đến phong khách thì thấy Trần Hồng Phong đi đến trước mặt Chu Di, nghiêm mặt nói: “Số tiền này trả lại cho cô, cô cứ yên tâm, Tiểu Cẩn không cần tiền của cô, lần nào con bé nhận được tiền đều đưa cho tôi, tôi đem tiền gửi vào thẻ này, bây giờ trả lại cho cô, con bé chẳng nợ cô cái gì cả.”

Trần Hồng Phong nói ra mọi người ai cũng sững sờ tại chỗ, Trần Hồng Phong lúc này mới phát hiện Trần Cẩn cùng với Nhung Hâm Lỗi đã về, không khí xung quanh giống như đóng băng, Hứa Văn vội vàng cười bước lên trước nói: “Hâm Lỗi và Tiểu Cẩn về rồi sao?”

Vừa nghe đến tên Trần Cẩn, Chu Di vội vàng đứng dậy, quay đầu lại ánh mắt mờ mịt chăm chú nhìn Trần Cẩn, cả người bà phát run, một lúc lâu mới ấp a ấp úng gọi: “Cẩn Cẩn, con....cũng đã lớn như vậy rồi.” Nói xong hốt hoảng lau nước mắt đang không ngừng rơi.

Trần Cẩn nhìn người phụ nữ trước mặt đang chăm chú nhìn cô rất lạ, cảm thấy người này vừa xa lạ vừa quen thuộc. Trực giác nói cho cô biết người này chính là mẹ cô, Nhung Hâm Lỗi ở bên cạnh dùng lực ôm chặt cô vào lòng.

Trần Cẩn mím môi, ánh mắt sắc bén nhìn Chu Di, cô cố gắng cười nhưng không thể chỉ có thể duy trì vẻ mặt như lúc đầu.

Trần Hồng Phong vẻ mặt hốt hoảng và căng thẳng, nhìn Chu Di nói: “Cô có thể đi được rồi đó, bây giờ cô đã gặp Tiểu Cẩn rồi, con bé rất khỏe mạnh và sống rất vui vẻ, cô có thể yên tâm.”

Chu Di còn muốn nói với Trần Cẩn nhưng nghe Trần Hồng Phong nói vậy, nắm chặt thẻ trong tay, sau đó nức nở gật đầu nói: “Xin lỗi, đã làm phiền mọi người.” Ánh mắt bà bây giờ rất hỗn loạn, bà phát hiện ra bà là khách không mời mà đến của ngôi nhà này, thì ra năm đó bà bỏ đi không ảnh hưởng chút nào đến Trần Cẩn cả, cô nhìn Trần Cẩn bây giờ sống rất tốt, không cần sự bồi thường của bà. Bà không hề biết tất cả đều do Trần Hồng Phong tốn rất nhiều công sức Trần Cẩn mới được như vậy.

Chu Di che miệng chạy ra khỏi phòng khách, Trần Cẩn đứng yên nhìn theo bóng dáng của bà, cho đến khi bóng dáng ấy khuất sau cánh cửa cô mới lấy lại tinh thần, trong miệng còn lẩm bẩm nói nhỏ: “Mẹ.....”

Mấy người còn lại sững sờ nhìn nhau.

Ánh mắt Trần Cẩn đờ đẫn nhìn Trần Hồng Phong, sau một lúc mới nói chuyện: “Chú có phải chú dẫu cháu chuyện gì không?”

Trần Hồng Phong liếc mắt nhìn Nhung Hâm Lỗi và Hứa Văn, sau đó nhìn Trần Cẩn nói: “Chúng ta vào phòng làm việc chú nói chuyện.”

Khi hai chú cháu đứng trong phòng làm việc, cô nghiêng đầu, nhìn chú mình trừng mắt trách móc: “Chú, không phải chú nói mẹ con đã mất rồi sao? Vậy chuyện vừa rồi là sao? Sao chú lại nói như vậy?”

Nghe Trần Cẩn gọi Chu Di là mẹ, Trần Hồng Phong xoay người lại, mắt đỏ lên nhìn cô nói: “Cháu gọi cô ta là mẹ? Cô ta không chết nhưng cũng không khác nhau là bao, ba cháu hy sinh khi thực hiện nhiệm vụ không được bao lâu thì cô ta mang Dự Lâm đi, hai chú trăm ngàn cay đắng đi tìm hai mẹ con họ, ai biết được sau này hai người họ sống rất sung sướng. Cháu cho rằng ban đầu thật sự là Dự Lâm muốn bỏ nhà đi, con mẹ nó, căn bản là không phải là cô ta mang đi đấy! Thế nào cháu vẫn muốn nhận mẹ nữa sao?” cô

trách móc làm Trần Hồng Phong nổi giận, nói xong thuận tay cầm lấy cốc nước trên bàn ném mạnh xuống đất, “Choang” cốc nước vỡ văng tứ tung, nhìn cô quát.

Cô bị hành động của Trần Hồng Phong dọa không nhẹ, vội vàng lùi về sau mấy bước, tựa lưng vào cửa, tay cầm nắm cửa nhìn Trần Hồng Phong lắc đầu nói: “Chú đừng kích động, cháu không muốn gây gổ với chú, cháu chỉ hỏi một chút thôi mà nhưng mà cháu cảm thấy tối thiểu cháu phải có quyền biết chuyện này.”

“Vậy bây giờ cháu đã biết chưa, là cô ta vứt bỏ cháu, cháu có muốn nhận cô ta làm mẹ nữa không?” ánh mắt Trần Hồng Phong sắc bén nhìn cô, từng bước từng bước ép sát hỏi.

Nhung Hâm Lỗi đứng ngoài phòng khách nghe trong phòng làm việc có tiếng vang lớn, lập tức chạy nhanh vào, không ngờ lại gặp Trần Cẩm dừng dừng nổi giận từ trong phòng chạy ra.

Vừa nhìn anh liền hiểu được mấy phần, đang muốn đuổi theo cô, thì Trần Hồng Phong cũng từ trong phòng chạy ra đuổi theo Trần Cẩm ra lệnh: “Trần Cẩm, cháu đứng lại cho chú.” Không ngờ câu trả lời lại là “Rầm.” một tiếng lớn! Cô đã đóng cửa lại, trong nháy mắt đem tất cả ngăn cách.

“Chú Trần, để cháu đuổi theo cô ấy.” Anh lập tức chạy đi.

Cô chỉ muốn đuổi theo người phụ nữ ấy hỏi cho rõ, hỏi bà tại sao lại đối xử với cô như vậy nhưng chẳng thấy bóng dáng bà ấy đâu nữa.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ năm 8 tuổi, tang lễ của ba cô, trong nhà toàn xe quân đội đến, ánh mặt trời ảm áp đã trở nên lạnh lẽo, cảnh tượng xa lạ làm cho cô chỉ muốn chạy trốn. Cô cảm thấy mình đã chạy rất xa rồi, không muốn bị Nhung Hâm Lỗi tìm được. Cô cũng không muốn nói lại chuyện xảy ra nhiều năm trước nhưng tại sao họ chẳng để cô được như ý muốn.

Nhung Hâm Lỗi đuổi theo gọi tên cô sau lưng, thấy cô cứ chạy không dừng lại anh liền chạy nhanh đến kéo cô vào lòng ôm thật chặt nói: “Tiểu Cẩm, em đừng chạy nữa.” Anh ôm chặt lấy cô chậm rãi nói, giọng nói của anh lúc này rất dịu dàng giống như là sợ cô lại chạy đi.

“Em không muốn về nhà.” Trần Cẩm nép vào lòng anh run rẩy nói.

Nhung Hâm Lỗi cúi đầu nhìn cô, hoảng hốt ôm chặt cô an ủi: “Được, chúng ta không về nhà, Tiểu Cẩm, không có chuyện gì đâu, em còn có anh mà.” Nói xong thấy cô không trả lời mặt anh liền biến sắc bế cô lên.

Trần Cẩm để mặc cho anh ôm vào ngực, đi đến bãi đậu xe, lại để cô xuống.

Sau khi lên xe, anh đóng cửa xe lại, thay cô thắt dây an toàn, cô vẫn dõi theo những hành động của anh nói: “Nhung Hâm Lỗi, có khi nào anh đột nhiên rời xa em hay là chúng ta sẽ chia tay không?” giọng nói của cô bây giờ rất lạnh nhạt.

“Không có chuyện đó đâu, em đừng nói lung tung.” Ánh mắt anh buồn bã, nghiêng đầu nhìn cô trả lời rất chắc chắn, anh có thể hiểu được ý trong câu nói của cô.

Giống như là không hề nghe câu trả lời của anh, cô gật đầu lẩm bẩm: “Nếu như có một ngày như vậy anh phải nói trước cho em biết, để em chuẩn bị tâm lý trước, em cũng sẽ không dây dưa, níu kéo anh đâu, chỉ cần ra anh ám hiệu, đến lúc đó em sẽ bỏ anh chứ không phải là anh bỏ em.” Nói xong câu này ánh mắt của cô bỗng chốc trở nên rạng rỡ.

“Anh không cho em nói lung tung, Tiểu Cẩm em điên rồi sao.” Nhung Hâm Lỗi hốt hoảng nhìn cô quát, tiến đến trước mặt cô cúi đầu trực tiếp ngăn miệng cô lại, hung hăng hôn cô.

18. Chương 19

Cảm nhận được cái hôn nóng bỏng của anh, Trần Cẩm mới bừng tỉnh, anh hôn cô một lúc lâu mới buông cô ra, bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt ánh mắt Trần Cẩm trở nên thẹn thùng.

Cô mím môi vòng tay ôm cổ anh, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú: “Đây là lần thứ ba anh chủ động rồi.” Nói cô cô khẽ mỉm cười, mặt còn hơi ửng hồng. Anh không trả lời chỉ nhếch môi cười, sau đó ngồi lại ghé lái xe đi.

Thấy mình càng đi càng xa nhà, cô nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Anh đưa em đi đâu vậy?”

“Đến nhà anh.” Anh vẫn nhìn thẳng lái xe trả lời. Khi cô run rẩy trong ngực anh nói không muốn về nhà thì anh đã tính toán dẫn cô về nhà anh qua đêm, hai người trong xe vẫn trầm mặc không nói chuyện, bên ngoài cửa xe những tòa nhà cao tầng không ngừng lùi lại phía sau, đêm đêm xa hoa trụy lạc trở thành hư vô.

Nhận ra đây cũng không phải là đường về doanh trại, cô liền nghi ngờ hỏi lại: “Hâm Lỗi, anh muốn đưa em đi đâu, đây không phải đường về doanh trại mà.”

“Đến nơi em sẽ biết.” Anh trả lời cô ngắn gọn, cũng chẳng giải thích gì thêm, tiếp tục lái xe đi. Xe chạy đến một đường lớn vắng vẻ, rồi lại quẹo vào một con đường nhỏ mấy phút, anh dừng xe ở một ngôi nhà khá lớn, xuống xe nhấn mật mã, cánh cổng từ từ mở ra, anh liền lái xe vào gara.

Trần Cẩm sững sờ nhìn ngôi nhà trước mặt, sau đó mới hỏi: “Hâm Lỗi, sao em không biết anh còn có một ngôi nhà như thế này? Rốt cuộc anh có mấy ngôi nhà vậy?”

Cô đã từng đến nhà anh, bởi vì ba anh vag ba cô là chiến hữu vào sinh ra tử, cho nên lần đó cô đến nhà anh, ba mẹ anh đối với cô hết sức ân cần, nhưng anh còn có một căn phòng ở quân khu nữa, cô vẫn cho rằng anh sẽ ở căn phòng mà quân đội phân cho nhưng không ngờ anh vẫn có thêm một căn nhà ở bên ngoài.

Anh khẽ cười nói: “Chuyện em không biết còn rất nhiều, bình thường nếu doanh trại không có chuyện gì thì anh mới về đây nghỉ ngơi.” Anh mở cửa, bật đèn rồi dắt cô vào phòng.

Cô đứng trong phòng khách, nhìn xung quanh tất cả đều rất xa lạ, nhất thời trong lòng có chút không yên, anh nhìn ra tâm tư của cô liền cúi đầu nhìn cô cười nói: “Em ngồi xuống đi, với anh không cần khách sáo vậy đâu.”

“Anh xác định ở đây không có ai khác nữa?” lòng cô vẫn còn chút sợ hãi ngẩng đầu lên hỏi, nghĩ đến đây cô bất mãn hừ một tiếng, không chừng anh với Phó Lâm đã sống ở đây rồi.

“Không có, chỉ có hai chúng ta thôi.” Anh nhún mày, không ngờ nha đầu này lại đa nghi đến vậy.

Trần Cẩm quan sát xung quanh một lần nữa rồi đến ngồi ở quầy rượu, tựa người vào ghế chăm chú quan sát ánh mắt anh: “Anh chưa mang Phó Lâm đến đây chứ?” cô bĩu môi nhìn anh hỏi.

“Chưa đâu.” Về mặt anh có chút buồn bực trả lời.

Nghe được câu trả lời của anh, những lo lắng trong đầu cô bỗng chốc tan biến hết, lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, cô lấy ra nhìn thì ra là Trần Hoan gọi đến, ấn nút nghe: “Alo, chị, bây giờ chị đang ở đâu? Chị không sao chứ?”

“Chị đang ở với anh Hâm Lỗi, em đừng lo lắng.” cô giải thích một lúc mới khiến Trần Hoan ở bên kia yên tâm ngắt điện thoại.

Nhưng Hâm Lỗi đã vào phòng bếp từ lâu, một lát thì anh làm xong cơm chiên, bưng ra ngoài: “Không có chuyện gì nữa thì ăn cơm thôi.”

Trần Cẩm ngồi trên quầy rượu vừa ăn vừa hỏi anh: “Anh biết nấu ăn sao?”

Anh cười khẽ một tiếng: “Anh cái gì cũng biết hết. Tối nay em ngủ phòng của anh ở trên lầu.” Nói xong anh liền lên lầu chuẩn bị khăn mặt, trải chăn và lấy đồ ngủ của mình ra cho cô.

Cô ăn cơm xong thì lên lầu nghỉ ngơi, nằm trên giường lăn qua lộn lại nhưng vẫn không ngủ được, hoàn toàn không biết anh bây giờ đang tắm, cô hết sức mong chờ chuyện xảy ra kế tiếp, cô tính toán tối nay sẽ ăn hết anh luôn, Hàn Tinh Tinh nói rất đúng, muốn bắt tái tim một người đàn ông làm tù binh của mình thì đầu tiên phải hạ thủ trên thân thể đối phương, nghĩ đến đây cô liền che miệng cười trộm mấy tiếng.

Một mình nằm trên giường suy nghĩ một lúc, nghĩ đến tình huống xảy ra tối nay thì nụ cười trên môi cô chợt tắt, cô không suy nghĩ đến chuyện không vui nữa, chợt phát hiện ra cô nằm trên giường thật lâu rồi mà không thấy anh vào, cô chần chờ một lát rồi mặc áo vào chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng Hâm Lỗi tắm xong trên người chỉ mặc chiếc quần sooc ngắn, trên người vẫn chưa lau khô nước vẫn còn nhỏ xuống, trực tiếp đi ra phòng khách, vừa mới bật đèn liền thấy Trần Cẩm đã đứng trong phòng khách rồi, hai người sững sờ nhìn nhau một lúc, muốn phá tan bầu không khí quái dị này nên anh lúng túng mở miệng: “Sao em lại xuống đây?”

Cô bây giờ đang chìm đắm trong sắc đẹp, mắt hồn nhìn anh, nghe anh hỏi cô mới bừng tỉnh vội bưng ly trà bên cạnh cười nói: “Em ...em xuống uống nước. Hâm Lỗi...”

“Nói đi.” Anh không kiên nhẫn tiếp lời cô.

“Cái đó, thân hình anh cũng không tệ nha.” cô tươi cười, ánh mắt không chút kiêng kỵ quan sát khắp người anh.

Cô chưa nói hết thì sắc mặt anh tối sầm lại nhanh chóng xoay người cầm khăn lau tóc.

Cô nhìn bóng lưng của anh mà nuốt nước miếng, mặt đã có chút ửng đỏ.

“Sao vẫn còn chưa lên đi ngủ đi.” Anh không xoay người lại hỏi cô rồi tiếp tục lau tóc.

“Em không phải đang chờ anh đây sao.” Cô cúi đầu xuống nói câu này với tốc độ rất nhanh.

“Không cần chờ anh... tối nay anh ngủ trên sofa.” Anh nhíu mày nói.

Cùng lúc đó Trần Cẩm tròn mắt há hốc miệng không tin hỏi lại: “Anh nói cái gì?”. Là cô không hề có chút sức quyến rũ nào nên anh ngồi bên cạnh mà không hề có chút tâm tư làm loạn sao, cô cảm thấy vừa rồi cô nói rất dễ hiểu mà.

Cô thở ra một hơi, nhìn anh nói: “Em không muốn anh ngủ trên sofa, dù sao thì anh ngủ đâu em ngủ ở đó.”

“Tiểu Cẩm?” anh đen mặt lại xoay người không tin nhìn cô hỏi.

Trần Cẩm tròn xoe hai mắt vô tội nhìn anh: “Dạ, sao vậy anh?”

“Anh là đàn ông đấy.” Nhưng Hâm Lỗi mặt căng thẳng, nặng nề nói.

“Em biết rõ, hơn nữa anh còn là người đàn ông của em.”

Cuối cùng Nhưng Hâm Lỗi bất đắc dĩ phải lên lầu ngủ cùng cô, hai người nằm trên giường nhưng anh vẫn quay lưng lại cho cô, vì giường không rộng lắm nên anh định dịch người ra sát mép giường, không muốn cùng tới gần cô sợ không kiềm chế được. Trần Cẩm nằm trên giường thấy anh cố ý nằm cách xa cô như vậy thì rất buồn bực, cực kỳ tức giận tiến lại gần anh, từ phía sau vòng tay ôm lấy anh.

Nhưng Hâm Lỗi hít vào một hơi khí lạnh, đem hai tay cô đang ôm anh gỡ ra, không muốn cô lại như vậy lần nữa, anh dùng lực đẩy nhẹ cô rồi mắng: “Tiểu Cẩm, em có thể nằm cho yên được không, đừng động tay động chân với anh.”

“Em mặc kệ, Hâm Lỗi, sao anh nằm cách xa em như vậy, trên người em có gai sao? Anh chán ghét em lắm sao?” Trần Cẩm lại dịch sát lại gần anh, trực tiếp ôm chặt vai anh, thấy anh lại muốn đẩy mình ra, cô giả vờ uất ức nói: “Nhưng Hâm Lỗi, anh chán ghét ở gần em hay là anh có vấn đề?”

Nhưng Hâm Lỗi trán đã sớm đầy mồ hôi, trong bóng tối nên Trần Cẩm dĩ nhiên không thấy mặt anh đang đỏ lên, anh cố gắng kiềm chế bản thân nói: “Tiểu Cẩm, anh nói lại một nữa, em tốt nhất là buông anh ra, để anh tức giận rồi thì đừng có mà khóc.” Nói xong liền nắm chặt hai tay.

“Em không buông. Em muốn ăn anh đó! Sao nào?” cô đem mặt dán sau lưng anh, tranh luận.

Nhưng Hâm Lỗi nghe xong liền sững sờ một lúc, cũng không đẩy cô ra nữa.

“Đây là do em nói.” Nói xong anh liền kêu một tiếng, rồi xoay người đè cô dưới thân, vội vàng và hung hăng hôn cô, cảm thấy được anh hít thở càng ngày càng nặng nề, cô biết mình chơi đại rồi, ban đầu nếu không phải Hàn Tinh Tinh khuyến khích cô dụ sắc anh thì cô cũng không nghĩ đến.

Cảm giác thân mật chưa bao giờ biết đến này cô chờ đợi đã lâu nhưng trong lòng cô bây giờ vẫn có chút sợ hãi, anh xé rách quần áo của cô, thô bạo hôn môi cô và từ từ chuyển xuống xương quai xanh gặm cắn. Tay anh mang theo hơi ẩm trong chốc lát đã phủ lên người cô, do cảm sung lâu năm nên tay anh chai sần làm

cô đau nhưng cô vẫn cảm thấy có chút hưng phấn và mong chờ. Cảm nhận được dị vật giữa hai chân anh sát vào người mình làm cô hơi sợ hãi.

Trần Cẩn cả người run bắn lên, khó chịu hít sâu một hơi, chỉ có thể để mặc anh muốn làm gì thì làm, không dám làm gì thiếu suy nghĩ cả. Hôn cắn đến trước ngực thì anh liền dừng lại, chăm chú nhìn cô rồi tiếp tục hôn môi cô, giày xéo môi cô một lúc rồi mới ôm cô vào ngực, thở dốc, giọng nói của anh cũng vì thế mà trở nên khàn khàn: “Thế nào, bây giờ em đã biết sợ chưa?”

Lúc này nếu không có một chút lý trí sót lại trong đầu nhắc nhở mình, anh thật muốn để mặc dục vọng bản thân lập tức ăn cô. Nhưng anh phải nhịn, nếu anh chưa xác định được bản thân có thể cho cô tương lai hay không thì anh không thể hành động lỗ mãng.

Bởi vì cô là Trần Cẩn chứ không phải là người khác.

Trần Cẩn không ngờ anh lại dừng lại vào lúc này, hơn nữa cô cũng rất mong đợi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo nhưng bây giờ thì cô chỉ biết mặc anh ôm chặt cô vào trong ngực anh.

Thấy cô ở trong ngực anh không nhúc nhích, anh sợ lúc này anh hơi kích động làm cô sợ, cúi đầu sát bên tai cô nói nhỏ: “Tiểu Cẩn.”

“Dạ.” Cảm nhận được hơi thở của anh sát bên tai, cô nép trong trong anh nhỏ nhẹ đáp lời.

“Hâm Lỗi....” cô tủi thân lên tiếng gọi anh.

“Sao vậy em?” Nhưng Hâm Lỗi dịu dàng hỏi.

“Sao anh không tiếp tục?” giọng nói của cô lúc này còn mang theo một chút bất mãn và nghi ngờ.

Anh không ngờ lúc này đến giờ nha đầu này lại bắn khoản chuyện đó, anh khẽ mỉm cười cúi đầu hôn lên trán cô dịu dàng nói: “Chờ anh viết báo cáo kết hôn rồi chúng ta tiếp tục chuyện này.” Đây cũng là lời giải thích của anh.

“Dạ, em chờ anh.”

19. Chương 20

Trần Cẩn không nghĩ ra làm thế nào để có thể đem Nhung Hâm Lỗi giữ chặt, sau hôm đó, Hàn Tinh Tinh mời cô đến nhà ăn cơm. Ba người cơm nước xong thì Đoạn Cao Thụy nói: “Sớm biết như thế này thì gọi Hâm Lỗi đến, hẳn cả ngày bận rộn không nghĩ thể làm gì chứ.”

“Bảo anh đi rửa chén sao vẫn còn ngồi đây?” Hàn Tinh Tinh đến bên cạnh Đoạn Cao Thụy nhẹ nhàng thở ra, giọng nói càng lúc càng cao.

“Bà xã, anh lập tức đi rửa chén ngay.” Về mặt ai oán của Đoạn Cao Thụy lập tức tan thành mây khói, tươi cười đứng dậy đi vào phòng bếp, cũng không dám có một câu oán hận. Trần Cẩn ghen hờn trở mắt nhìn một màn này, khiếp sợ nhìn Hàn Tinh Tinh, lại thấy Hàn Tinh Tinh nhìn mình Lâm ra tư thế cây kéo.

Trần Cẩn lập tức không để ý đến Hàn Tinh Tinh nữa, biết rõ cô và Nhung Hâm Lỗi một tháng chỉ có thể gặp nhau một hai lần, hai người này không có việc gì lại ân ái trước mặt cô, không chút kiêng nể gì khoe khoang tình cảm, cô chịu đủ rồi.

Trần Cẩn ngồi trong phòng khách nghiêng người, nhìn Đoạn đội đang rửa chén trong phòng bếp, lắc đầu chặc chặc cười: “Quả nhiên đàn ông rửa chén có sức quyến rũ nhất, Hàn Tinh Tinh, cậu dùng cách nào mà khiến Đoạn đội nghe lời cậu như vậy?” giọng điệu cô có chút không tin tưởng.

Hàn Tinh Tinh ngồi trên sofa, vỗ ngực kiêu ngạo cười nói: “Có thể dùng cách gì hơn, tất nhiên là uy hiếp và dụ dỗ rồi.” Thấy Trần Cẩn vẫn nhìn mình cô tức giận hỏi lại: “Thế nào, cậu không tin phải không?”

Trần Cẩn chăm chú nhìn cô thật kỹ một lần nữa, khẽ mỉm cười nói: “Tổ tin, cậu đừng vỗ ngực nữa không bẹp dí đi bây giờ.”

“Cao Thụy nhà tớ không quan tâm đến những thứ này.” Hàn Tinh Tinh nóng nảy giải thích, đang lúc ấy thì Hàn Tinh Tinh tắc lưỡi tiến đến bên hỏi nhỏ Trần Cẩn: “Cậu và vị nhà cậu chuyện kia đến giai đoạn nào rồi, thành công hay không?” nói xong liền trực tiếp khoác tay lên vai Trần Cẩn, cảm thấy vai bất chợt nặng, Trần Cẩn nghiêm mặt gặt đặt trên vai mình xuống tức giận nói: “Cậu đưa ra ý kiến bấp cùi, đem đó tớ có làm như thế nào thì anh ấy cũng không chạm vào tớ cả.”

Hàn Tinh Tinh nghe xong không thể tin sững sốt mất một lúc, sau đó ghen hòng nhìn Trần Cẩn chăm chăm.

Trần Cẩn đáp trả ánh mắt kinh ngạc của bạn bằng: “Thế nào? Cậu đừng nhìn tớ bằng ánh mắt như vậy có được không?”

“Không thể nào, Cẩn Cẩn cậu cũng quá kém rồi.” Hàn Tinh Tinh nói xong liền cười ha ha, Đoạn Cao Thụy ở trong phòng bếp cắt xong bát dưa, lúc này lại nghe tiếng cười vang lên trong phòng khách, liền biết tiếng cười này nhất định là do từ miệng vợ yêu của anh mà ra, anh mỉm môi cắt tạp dề, nghiêng người nhìn về phía phòng khách hỏi: “Có chuyện gì mà cười vui như vậy?”

“Chính là Tiểu Cẩn....Ừm.” Hàn Tinh Tinh còn chưa nói xong thì Trần Cẩn liếp nhanh chóng bịt miệng bạn lại, nhìn Đoạn Cao Thụy cười cười nói: “Không có việc gì đâu, chuyện con gái ấy mà, anh không cần biết đâu.” Trần Cẩn nhìn Đoạn Cao Thụy giải thích, sau đó trừng mắt nhìn Hàn Tinh Tinh cảnh cáo: “Tớ cấm cậu nói chuyện này cho anh ấy nếu không thì cậu coi chừng tớ sẽ nói với anh ấy là do cậu dạy tớ đấy.” Lời này Trần Cẩn nói dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hàn Tinh Tinh nghe xong thì mặt biến sắc gơ hai tay đầu hàng: “Đừng, Cẩn Cẩn, tớ không nói là được chứ gì, cậu không cho thì tớ không nói.” Hàn Tinh Tinh lập tức cầu xin tha thứ.

Từ tối hôm đó, nhiều tuần rồi cô cũng không gặp Nhung Hâm Lỗi, cô vẫn như cũ ngày nào vẫn đi làm rồi hết giờ là về, ở công ty cô âm thịnh dương suy, đồng nghiệp Chu Thành đôi lúc im lặng đến đáng sợ, mặc dù đôi lúc tổng biên tập giao cho hai người bọn họ việc cùng nhau làm, không muốn vượt quá giới hạn đồng nghiệp nên anh ta luôn vạch rõ giới hạn rõ với cô. Sau này nghe đồng nghiệp trong công ty nói lại, ai hợp tác Chu Thành thì anh ta đều có thái độ như vậy cả.

Cô cũng chỉ có thể để mặc anh ta như vậy, bởi vì diễn tập quân sự mà Nhung Hâm Lỗi tắt điện thoại hơn 1 tháng nay rồi, không hề có một chút tin tức gì của anh cả, cô rất ghét cảm giác này, lo lắng không biết anh có bị thương không, vì tính cách của anh là vậy khi thực hiện nhiệm vụ luôn sẵn sàng hy sinh bản thân. Mà cô thì không thể hỏi anh làm cái gì được, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, khổ sở chờ đợi, mặc dù gian nan nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện, khi hai người chính thức bắt đầu thì cô biết mình phải trải qua những chuyện này.

Khi quân diễn chính thức bắt đầu thì màn đêm đang dần buông xuống, tất cả đều yên tĩnh, Nhung Hâm Lỗi và đồng đội của mình đang ẩn nấp trong rừng rậm, chỗ bọn họ chính là tâm điểm chính nơi quân có thể có trợ giúp về hỏa lực, mục đích chủ yếu của bọn họ bây giờ là tìm ra nơi đóng quân của chỉ huy Lam Quân để tiêu diệt.

Lúc này lính trinh sát nhắc nhở: “Mục tiêu xuất hiện! phương hướng 10 giờ, mục tiêu số 7, khoảng cách 1500 thước. Xong”. Người này nói xong người khác lại tiếp lời: “Phương hướng 9 giờ, mục tiêu số 3, khoảng cách 700 thước. Xong”.

“Phương hướng 2 giờ, mục tiêu số 4, khoảng cách 900 thước. Xong.”

Nhung Hâm Lỗi nghe xong nín thở rồi ra lệnh: “Tất cả các đội chú ý, cho dù mục tiêu có hỏa lực trợ giúp chúng ta nhất định phải tiêu diệt được.”

Nói xong anh đưa tay nắm một nắm đất gơ lên, chậm chậm bóp vỡ, đất vỡ vụn trong tay anh từ từ rơi xuống, mượn ánh sáng yếu ớt của ánh trăng nhìn qua trình rơi xuống của mảnh vụn đất trong tay rồi anh nhắm tay kính ngắm, phán đoán tốc độ gió, phương hướng của mục tiêu, nhắm trúng mục tiêu một phát hạ gục quân địch trong nháy mắt.

Trì Gia Hựu bên cạnh khiếp sợ nhìn anh một tý rồi tiếp tục tìm kiếm mục tiêu.

Ẩn nấp trong rừng hồi lâu, chờ đợi xe tăng Lam Quân đến thì trình sát nhắc nhở: “Báo cáo, hướng đông nam, cách 2000 thước có trực thăng đang tiến lại gần phía này, xin chỉ thị. Xong.” Anh không nghĩ ra mình đã ẩn nấp ở vị trí rất bí mật mà làm sao bọn họ vẫn phát hiện được, vì ổn định lòng quân, anh lập tức ra lệnh cho các tổ: “Tất cả các tổ chú ý, quân địch mới chỉ nghỉ ngơi, chắc chắn sẽ không dùng hỏa lực, lập tức dọn dẹp hiện trường, rút lui.”

Mọi người sắp dọn dẹp xong thì Nhung Hâm Lỗi lấy Tướng chôn địa lôi xuống đất, chờ địch từ phía trên xuống liền bị đụng phải, anh mang lính của mình rút lui, quan sát kỹ xung quanh tìm điểm phục kích, mọi người đứng ở điểm phục kích quan sát trực thăng của Lam Quân đang xoay tròn trên đầu.

Trì Gia Hựu nói: “Báo cáo, hiện tại có nên tấn công không, có nên bắn rơi trực thăng không?” nói xong thấy sắc mặt Nhung Hâm Lỗi liền tới lại một lát liền ra lệnh: “Tất cả các tổ chú ý, để tôi bắn rơi trực thăng.” Muốn bắn rơi trực thăng đâu có dễ như vậy, Trì Gia Hựu cúi thấp người tiến lại gần anh, quan sát, đem kính ngắm quan sát đến, ngắm trực thăng phía trên một lúc rồi báo cáo: “Hướng đông nam, cách 600 thước.”

Nhung Hâm Lỗi nín thở, qua kính ngắm nhắm ngay trực thăng phía trên, mỗi nhịp tim cũng làm anh rất khẩn trương, nếu anh không bắn trúng thì toàn phân đội sẽ bị tiêu diệt, hơn nữa sẽ làm căn cứ bị bại lộ hoàn toàn, nhắm trúng mục tiêu, một tiếng súng vang lên, bằng tốc độ nhanh nhất anh bắn trúng bình xăng của trực thăng, tiêu diệt luôn cả cơ trưởng trong một phát súng.

Trong lần diễn tập này Nhung Hâm Lỗi được xem là người có công lớn trong chiến thắng này.

Trận diễn tập này anh rất mệt mỏi, mấy ngày rồi không chợp mắt, Trì Gia Hựu sau khi tắm rửa sạch sẽ liền lập tức đi gọi điện thoại cho Trần Hoan, không ngờ Trần Hoan lại cùng Trần Cẩm đến doanh trại.

Hai người đứng trước cửa chờ Nhung Hâm Lỗi và Trì Gia Hựu, thấy hai người bọn họ đi ra, Trần Hoan chạy nhanh đến ôm tay Trì Gia Hựu, Trì Gia Hựu hé miệng cười cười ôm chặt Trần Hoan vào lòng, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc. Ngược lại Nhung Hâm Lỗi lại đứng im nhìn Trần Cẩm, hai người bọn họ cứ im lặng chăm chú nhìn nhau, cuối cùng Trần Cẩm bước đến ôm lấy anh. Tay anh nhất thời cứng ngắc giữa không trung, một lúc sau mới có phản ứng, vỗ vai cô thấp giọng nói: “Anh còn chưa tắm đâu, cả người toàn mồ hôi.”

“Em mặc kệ.” Anh càng nói như vậy, cô càng ôm chặt hơn, anh bất đắc dĩ cười cười rồi nói: “Tiểu Cẩm, chúng ta về nhà thôi.”

“Về nhà?” Trần Cẩm tròn mắt không tin nhìn anh, cô vừa mới đến mà không ngờ anh lại muốn đưa cô về, hình như anh biết cô nghĩ gì, liền cúi thấp đầu, ánh mắt cương cường nhìn cô chăm chú nói: “Bây giờ về nhà anh.” Nói xong liền cười khẽ một tiếng, từ sau đêm ở nhà anh thì hai người bọn họ bây giờ mới gặp nhau, thời gian anh ở bên cạnh cô rất ít, thứ mà anh có thể cho cô cũng không nhiều, anh không thể giống như Đoạn Cao Thụy đối với Hàn Tinh Tinh có thể làm hết chức trách của bạn trai, nên anh chỉ có thể tận dụng từng phút giây để được bên cô.

Hai người vào nhà, Trần Cẩm mới miễn cưỡng buông tay anh ra, anh khẽ mỉm cười đi vào phòng ngủ lấy vật gì đó nắm chặt trong tay rồi đi ra ngoài đứng trước mặt Trần Cẩm nhìn cô.

“Sao vậy anh?” cô nghi ngờ hỏi anh, Nhung Hâm Lỗi không trả lời mà trực tiếp đặt vào tay cô.

Trần Cẩm cảm thấy trong tay có chút lạnh, cô nhú mào mở tay nhìn thì ra là chuỗi chìa khóa, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn anh, lúc này anh mới nói: “Sau này em có thể tự mình đến đây.” nói xong anh liền lấy quần áo vào nhà vệ sinh.

Buổi tối cô vẫn đòi ngủ chung với anh, anh đành phải ngủ chung với cô như lần trước chỉ có điều lần này anh không trốn tránh nữa, sợ cô không vui, quân diễn xong cả người anh mệt nhọc, giả vờ nhắm mắt một lát liền ngủ say.

Trong khi Trần Cẩm bên cạnh, đầu tiên là to gan vuốt ve mặt anh, thấy anh không có phản ứng liền le lưỡi một cái.

Lăn qua lăn lại mà vẫn khó ngủ, cô mở mắt nhìn anh: “Hâm Lỗi?”, cô dè dặt gọi anh, không biết lúc này anh đã ngủ hay chưa dù sao mới diễn tập xong, nhất định là anh rất mệt mỏi.

“Sao vậy?”

“Anh chưa ngủ sao?” nghe được câu trả lời của anh cô kinh ngạc hỏi lại.

“Không ngủ được.” anh đã thiu thiu ngủ rồi, nhưng anh vì nghề nghiệp nên anh rất nhạy cảm, một chút gió thổi lá bay cũng có thể làm anh tỉnh ngủ, huống chi cô nằm một bên lăn qua lăn lại trong chăn, hơi thở của cô cứ quanh quẩn bên người anh, kiềm chế được bản thân anh đã phải rất cố gắng rồi nói gì đến ngủ.

“Anh không ngủ được thì chúng ta làm tiếp tục chuyện hôm trước đi.” Nghe được anh chưa ngủ, cô liền hưng phấn ghé sát tai anh nói nhỏ.

20. Chương 21

Những lời như vậy đáng lẽ là do Nhung Hâm Lỗi nói nhưng bây giờ lại là Trần Cẩn nói ra, anh cảm thấy những lời như thế thì con gái không nên nói ra tí nào, anh xoay người ôm cô cười xấu xa nói: “Tiểu Cẩn, là do em đưa đến cửa.” Nói xong liền đặt cô dưới thân. Trong bóng tối, hơi thở nặng nề của anh vang sát tai cô, cô nuốt nước miếng nhìn anh nhưng anh lại không có hành động gì thêm, chỉ lấy tay vuốt mặt cô nói: “Tiểu Cẩn, những lời như vậy không phải là những lời một cô gái nên nói đâu.”

“Vậy em nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói là em muốn ăn anh sao, anh có biết nhìn mà không ăn được rất khó chịu không?” cô nằm trong ang tức giận nói lại, ngay lập tức anh chặn miệng cô lại bằng một nụ hôn, thở dốc bên tai cô rồi trêu chọc, anh cảm thấy cảm thấy thân dưới của mình run bắn lên, anh cười nhẹ nói bên tai cô: “Đừng sợ, anh sẽ cho em được toại nguyện.”

Trần Cẩn nghe anh nói xong liền sững sốt mấy giây, thấy anh ở phía trên vẫn không cử động, cô mở to hai mắt nhìn anh, hô hấp bắt đầu trở nên rối loạn. Anh dọc theo cổ của cô hôn một đường xuống, không tốn một chút sức lực nào cởi áo cô ra, cúi xuống ngậm cắn đỉnh mẫn cảm trên ngực cô.

Phía dưới Trần Cẩn thở hổn hển, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc này lại đến một lần nữa, cùng lúc ấy Nhung Hâm Lỗi tăng lực đôi tay đang giầy vò trên ngực cô, sau đó tay lại đưa xuống vùng đất bí ẩn giữa hai chân rồi cởi quần lót cô ra, nghiêng người tiến lên hôn môi cô, hai người cùng nhau triền miên, cảm nhận được giữa hai chân cô đã bắt đầu ướt, anh khẽ cười, dời tay lên bụng rồi lại vuốt ve qua lại rồi lại hung hăng bóp mông cô, dùng sức chuyển động vào nơi bí ẩn của cô, Trần Cẩn cắn chặt môi nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng kêu đau, móng tay cắm chặt vào bờ vai anh, cô vừa khóc vừa nói: “Nhung Hâm Lỗi, anh muốn giết chết em à, đau quá.”

Nghe cô nói vậy anh đỏ mặt lên, từ từ rút ra, tiến lên hôn khô nước mắt của cô, ánh mắt lúng túng không chớp mắt nhìn cô: “Anh sao có thể giết em, đau lắm sao em?”. Vuốt ve mặt cô rồi lại tiếp tục hôn cô, chậm rãi chen vào nơi bí ẩn giữa hai chân cô, không ngừng thở dốc bên tai cô.

“Tiểu Cẩn, em sẽ không rời xa anh đúng không?”, nói xong rồi lại dùng sức đâm mạnh một cái, làm cô phải hít sâu một hơi, hai mắt rơm rớm nước mắt hỗn hờn hén thở rồi nói: “Không có chuyện đó đâu, Hâm Lỗi em sợ anh đột nhiên rời xa em.”

Ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô, rồi lại ôm chặt cô vào trong ngực liều chết triền miên.

Anh ở bên tai cô nói nhỏ, bắt lấy hai chân cô nâng lên cao, cho đến khi hai người thân mật không còn một khe hở anh mới buông cô ra, Trần Cẩn quay mặt nhìn đi nơi khác, lại bị anh kéo lại hôn lên môi cô, lại một lần nữa đưa cô lên đỉnh.

Một trận đánh lâu dài cuối cùng cũng ngừng nghỉ, anh ôm chặt cô vào ngực rồi hôn cô lần nữa, trên lông mi của cô bây giờ vẫn còn sót lại một vệt nước mắt, anh vẫn còn muốn tiếp tục nhưng cô đã sớm ngất đi nên anh tạm thời chỉ có thể nhìn đi ôm cô mà ngủ.

Sáng sớm thứ hai, khi cô rời giường thì không thấy anh ở bên cạnh, trong lòng cô chợt dâng lên cảm giác sợ hãi, mình rời giường lại phát hiện người kia không ở bên cạnh chắc chắn là điều rất khổ sở, kìm chế cảm giác hốt hoảng trong lòng nhẹ nhàng lên tiếng gọi: “Hâm Lỗi.” Trong phòng ngủ không có động tĩnh gì, cô chịu đựng đau nhức giữa hai chân đứng dậy, mở cửa phòng, lại nghe tiếng động dưới nhà. Biết anh dậy sớm xuống dưới nhà chuẩn bị bữa sáng cho cô, cô mới khẽ thở phào một hơi rồi xoay người vào phòng vệ sinh.

Mặc quần áo tử tế rồi cô mới xuống dưới lầu, vừa đúng lúc anh bừng thức ăn ra ngoài, nhìn thấy cô khó khăn bước đến bàn ăn, anh bước đến nhìn thẳng vào mắt cô, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, Trần Cẩn cuống quýt quay mặt đi nơi khác, cảm thấy hơi thở của anh chợt áp lại gần, lúc này anh đưa tay thân mật khoác lên vai cô, đỡ cô ngồi xuống.

Trần Cẩn uống một hớp sữa tươi, vẻ mặt nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Hôm nay anh lại phải đi nữa sao?”

“Ừ. Buổi chiều anh phải đến doanh trại nhưng tối nay anh sẽ về.” Nói xong thấy sắc mặt cô ảm đạm đi, anh liền dịu dàng nói với cô: “Anh sẽ cố gắng về sớm với em.”

Nghe xong lời giải thích của anh cô gật đầu thay câu trả lời, “Sao vậy?” thấy sắc mặt cô có chút thay đổi nho nhỏ, anh quan tâm hỏi.

“Không có gì, chỉ là lúc này tỉnh dậy không thấy anh ở đâu cả...” cô cúi đầu nói nhỏ trong miệng.

“Không có chuyện gì đâu, em đừng lo lắng.” trên môi anh bây giờ luôn hé nụ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cô trả lời.

“Tiểu Cẩn.” nghe được anh gọi cô ngẩng đầu lên trả lời: “Dạ.”

“Chú Trần biết em qua đêm ở đây.” Một lúc sau Nhung Hâm Lỗi nhỏ giọng nói.

Trần Cẩn đặt ly sữa xuống, khẩn trương nhìn anh hỏi: “Chú em không mắng anh đấy chứ?”

“Không có.”

“Vậy thì tốt. Là em ăn anh, sao chú có thể mắng anh được.” cô yên tâm vỗ ngực nói.

Nhung Hâm Lỗi nhú mào nhìn hành động của cô, lập tức nhắc nhở cô: “Sau đó sẽ đến lượt anh ăn em.”

Sau khi ăn xong Trần Cẩn liền lên phòng ngủ để dọn dẹp, mới vào cửa phòng thì Nhung Hâm Lỗi cũng nhanh chóng bước vào theo, ôm cô vào ngực, dùng chân đóng cửa phòng lại, Trần Cẩn cảm nhận được thân thể anh biến hóa, thì biết lần này anh sẽ không tha cho cô.

“Hâm Lỗi.” ánh mắt mờ mịt, làm ra bộ dạng nũng nịu đáng yêu nhìn anh. Cô bây giờ bị anh đè lên trên cửa phòng không thể cử động được, đành phải cầu xin tha thứ.

“Sao vậy?” anh một tay chống lên trên cửa, còn tay kia cầm lấy cằm cô nâng lên, trong mắt anh bây giờ đều là ý cười, vẫn không có ý định buông cô ra.

“Em biết em sai rồi.” Cô cúi đầu thành khẩn nhận lỗi, trong lòng thầm mong anh có thể bỏ qua cho cô.

“Em sai ở chỗ nào?” anh vẫn giữ chặt cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào mình, ánh mắt biết cười nhìn cô hỏi ngược lại.

“Em không nên có suy nghĩ ăn anh.” Cô cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt nóng rực của anh, thấp giọng trả lời. Xem ra cô không nên nổi hứng sắc lang trên đùi anh, bây giờ thì hay rồi có báo ứng ngay tức thì luôn rồi.

“Nhưng em cũng đã ăn rồi, hơn nữa còn ăn no rồi, nhưng....” Nhung Hâm Lỗi cúi đầu găm lên bả vai cô, cười khê một tiếng, mặt anh cũng đã ửng đỏ, sau đó mới nói tiếp: “Nhưng mà anh ăn chưa no, Tiểu Cẩn, em nói nên làm sao bây giờ?” nói xong bàn tay xấu xa đưa xuống vuốt ve thân dưới của cô.

Thân thể Trần Cẩn lập tức run lên, lập tức ngăn lại: “Từ từ đã, Hâm Lỗi, em hỏi anh, rốt cuộc anh có thích em hay không?”, cuối cùng cô cũng có can đảm hỏi anh, cô với anh yêu nhau nhưng cô rất hoang mang, suốt ngày lo được lo mất, mặc dù trong lòng cô biết anh có tình cảm với cô nhưng giờ phút này cô vẫn rất khẩn trương, rất muốn biết đáp án của anh.

Nhung Hâm Lỗi dừng tay lại, nhú mào ở bên tai cô nhỏ giọng chất vấn: “Sao em lại hỏi như vậy?”

“Mặc dù em biết giữa hai chúng ta tình cảm không hề ngang hàng, nhưng em vẫn muốn biết.”

“Tiểu Cẩn, nếu trong lòng anh không có em thì đêm hôm đó anh sẽ không như vậy.” Nói xong trực tiếp ôm chặt cô trong ngực bước nhanh đặt cô trên giường, rồi nhanh chóng đưa trực tiếp vật nóng rực của anh vào nơi tư mật của cô mạnh mẽ đâm vào, dày vò cho đến khi cô ngất trên giường mới dừng lại.

Trần Cẩm ngủ đến hai giờ chiều mới tỉnh dậy, Nhung Hâm Lỗi thì đã đến doanh trại.

Nằm trên giường nhìn đồng quần áo vứt bừa bãi trên sàn nhà, bắt đầu dĩ thử dài, kéo chân mỏng đang đắp trên người ra, lại thấy ở ga giường có một vết máu đỏ thẫm, làm cô nhớ lại chuyện tối hôm qua, cắn răng lấy hết sức lực xuống giường, kéo ga giường ra nhưng vừa mới đặt chân lại đứng không vững nên cả người và ga giường ngã nhào trên sàn nhà, cảm giác đau đớn làm cho cô tỉnh táo lại, nghiêng rằng hùng hổ nói: “Nhung Hâm Lỗi chết tiệt, mặt người dạ thú, rõ ràng người dục vọng chưa thỏa mãn là mình, sao bây giờ lại là anh.”

Nói xong nhặt ga giường lên, gian nan lắm mới lê chân qua phòng khách, trực tiếp ném ga giường vào máy giặt, thật sự cô phải bái phục thể lực của anh, cô cẩn thận bước về phòng, mỗi bước đi phía dưới lại càng đau rát hơn.

Vào phòng ngủ tìm quần áo của anh, sau khi tắm xong cô mặc quần áo của anh rồi ra phòng khách ngồi, lấy thức ăn anh đã làm cho cô bỏ vào lò vi sóng cho nóng lên để ăn.

Ăn xong cô lại lên lầu ngủ tiếp, hơn 9h tối Nhung Hâm Lỗi mới về đến nhà, định ở doanh trại thêm một lát nữa nhưng nhớ đến Trần Cẩm còn đang ở nhà liền vội vàng về xem cô như thế nào, về đến nhà, thấy đèn phòng khách vẫn sáng anh còn tưởng Trần Cẩm đang chờ mình, hơn hờ mở cửa ra thì lại không thấy cô, nhú chặt mày lên tiếng gọi: “Tiểu Cẩm.”

Không có người trả lời.

Anh nhẹ nhàng bước lên lầu mở cửa phòng ngủ ra, thì thấy cô đang ngủ say trên giường rồi, anh cởi quần áo ra vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi mới lên giường, thấy Trần Cẩm nằm co ro một góc, anh khẽ mỉm cười, một tay kéo cô sát lại gần anh.

Động tác này của anh làm cho Trần Cẩm thức giấc, lấy tay dụi dụi mắt, ánh mắt mơ màng hỏi: “Anh đã về rồi.”

“Ừ.” Nhung Hâm Lỗi kéo cô vào lòng, ôm chặt rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhưng cô lại cảm nhận được vật nhay cảm đang chống đỡ giữa hai chân mình, cô lập tức tỉnh táo lại, mở to hai mắt nhìn anh.

“Sao vậy em?” thấy cô mang bộ mặt uất ức nhìn mình, anh nghi ngờ nhìn cô hỏi.

“Hâm Lỗi...tối nay không cần làm tiếp có được hay không, nơi đó thật sự đang rất đau. Mấy ngày nữa chúng ta lại tiếp tục có được không?” cô cúi đầu vào trong lòng anh nói nhỏ, “Hâm Lỗi, như vậy có được hay không?” cô nũng nịu nói với anh.

Anh liền hiểu ý cô, vỗ vỗ bả vai cô, dịu dàng nói bên tai cô: “Em ngủ đi, tối nay chúng ta không làm gì cả.” Anh biết mình nín nhịn nhiều năm rồi, tối hôm qua mới dốc hết sức lực lên trên người cô, bây giờ anh mới thấy có chút hối hận, hôm qua anh hơi nóng vội hại cô bây giờ mới đau rát như vậy. Nghĩ đến đây anh đau lòng ôm chặt cô vào lòng.

Nhung Hâm Lỗi giao chìa khóa nhà cho cô nên thi thoảng cô lại đến dọn dẹp nhà cửa cho anh. Kể từ tối hôm đó thời gian mà cô gặp anh càng ngày càng ít, lâu lâu mới nói chuyện điện thoại được với nhau. Nhưng mỗi lần nói chuyện điện thoại đến nửa chừng thì anh lại có việc gấp nên phải tắt máy, một lúc sau anh lại gửi tin nhắn an ủi cô.

Cũng từ sau đêm hôm đó thì tình cảm của hai người cũng tăng lên không ít, mỗi lần về nhà thì chú cô Trần Hồng Phong cũng chẳng nói gì, cô cũng muốn ngồi xuống nói chuyện với ông nhưng đều bị ông nghiêm mặt nhìn rồi bỏ vào phòng làm việc làm cho cô nói câu nào. Chủ nhật, cô nhận được một cuộc điện thoại từ 1 số lạ, hẹn gặp cô ở phòng ăn, Trần Cẩm suy nghĩ một lúc rồi đồng ý, có một số việc phải nói thì mới hiểu hết được.

21. Chương 22

Cô vừa đến phòng phòng ăn thì có phục vụ liền dẫn cô đến một phòng kín, đẩy cửa ra ngẩng đầu nhìn người trong phòng, người đó thấy cô thì sững sờ, ánh mắt hốt hoảng che đã che giấu nhưng vẫn lúc này lại hiện

lên rõ ràng, hai người nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng Chu Di lên tiếng trước: “Tiểu Cẩn, mau ngồi xuống đi.” Muốn đứng dậy tiến đến phía cô nhưng lại bị ngăn lại: “Không cần đâu, bà đi ngồi là được rồi.”

Sắc mặt của Chu Di liền ảm đạm lại nhìn cô, một lúc sau mới có phản ứng lại, đưa thực đơn cho cô rồi tươi cười nói: “Tiểu Cẩn, con gọi thức ăn đi, gọi cái gì con thích ấy.”

“Không cần đâu, bà gọi đi, bà ăn cái gì tôi ăn cái đó thôi.” Trần Cẩn hé miệng cười, đem thực đơn trả lại cho bà.

Về mặt bà chợt tái lại, ánh mắt dừng lại trên mặt cô một chút rồi cười khổ rồi thực đơn: “Ta nhớ lúc nhỏ con rất thích ăn hải sản.” Bà vừa nói vừa nhìn thực đơn, đánh vào những món nghĩ là cô sẽ thích ăn rồi mới gọi phục vụ vào phòng.

“Tiểu Cẩn những năm qua, con sống tốt chứ?” Chu Di hỏi con gái, đứa con gái mà bà ngày nhớ đêm mong đang ở ngay cạnh bà, bà có rất rất nhiều lời muốn nói với con nhưng không biết lấy tư cách gì mở miệng hỏi, hôm nay bà chỉ có thể lấy thân phận của một người xa lạ để trò chuyện với cô.

“Rất tốt, cảm ơn bà đã quan tâm.” Trần Cẩn cúi đầu cười khổ rồi lại giả vờ hưng phấn nói: “Anh ấy bây giờ như thế nào rồi?” cô hít sâu một hơi nhìn lại ánh mắt của Chu Di hỏi.

“Dự Lâm sao, nó sống rất tốt, mấy năm trước ra nước ngoài, bây giờ cũng đang sống ở nước ngoài.”

“Vậy thì tốt.” Trần Cẩn hạ thấp giọng gật đầu một cái, sau đó nói tiếp: “Bà còn có muốn nói chuyện gì nữa không?”

“Tiểu Cẩn....” Chu Di ấp úng muốn nói tiếp nhưng lại bị Trần Cẩn ngắt ngang: “Thật ra tôi vẫn muốn hỏi bà, vì sao bà lại bỏ tôi lại chỉ mang anh trai đi. Có phải là do tôi là con gái không?” cô khẽ cười, đứng lúc cửa phòng mở ra, phục vụ mở cửa đưa thức ăn lên.

Sau đó cửa phòng được đóng lại.

“Thật xin lỗi con.” Chu Di mặt đầy nước mắt nói.

“Đừng tìm tôi nói xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi cho rõ lý do để thuyết phục bản thân tôi thôi, chú nói với tôi, mẹ tôi xảy ra tai nạn giao thông, anh trai bỏ nhà đi, nhưng tôi thật không thể tưởng tượng được sự thật lại phũ phàng như thế này. Trên thực tế, bà cũng không cần sự tha thứ của tôi, trong ngày bà bỏ rơi thì chắc chắn bà đã biết trước được sẽ có một ngày như thế này rồi. Lần này bà đến thành phố A chỉ thuần túy muốn xem tôi bây giờ sống như thế nào thôi, tôi rất khỏe, sống rất tốt, bà không cần lo lắng.” nói xong cô liền đứng dậy nhìn về phía Chu Di cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp: “Cảm ý tốt của bà, tôi còn có việc xin về trước”

Cô che miệng kiềm chế không cho nước mắt rơi ra đi nhanh về phía cửa, bóng dáng cô đơn đi trên đường, lấy điện thoại gọi cho Hứa Văn nói tối nay cô không về nhà rồi bắt taxi về nhà của Nhung Hâm Lỗi, nhưng khi nhấn nút mà mở cổng xong thì mới nhớ ra là cô để chìa khóa cửa ở nhà, cô bất đắc dĩ ngồi trước cửa nhà rồi nhắn tin cho Nhung Hâm Lỗi dặn anh về sớm một chút.

Nhận được tin nhắn của cô anh liền ra lấy xe lái về nhà, không ngờ vừa về đến cửa lại thấy một cảnh như thế này, Trần Cẩn co ro tựa lưng vào cửa, thời tiết buổi tối lạnh nên hai má cô lạnh cóng ửng đỏ, bởi vì vội vàng vàng trở về nên quần trang anh cũng chưa kịp thay cũng đã chạy đến đây.

Anh nhíu mày bước đến cởi áo khoác đắp cho cô, kéo cô đứng dậy rồi cẩn thận lấy áo quần chặt người cô, ôm chặt cô vào ngực, Trần Cẩn trong lòng anh không ngừng run rẩy, anh ôm cô vào phòng khách, thấp giọng hỏi nhỏ: “Còn lạnh lắm không?”

“Không sao.” Trần Cẩn trả lời còn chưa rõ ràng, anh ôm cô đến trên ghế sofa nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống rồi nói: “Em ngồi ở đây, anh đi pha nước nóng cho em.” Cô nhìn anh khẽ gật đầu.

Anh lên tầng pha xong nước tắm rồi xuống nhà dìu cô vào phòng vệ sinh, thấy cả người cô vẫn đang run run rẩy rẩy, có chút hoài nghi nên chép miệng hỏi cô: “Có cần anh giúp em tắm không?”

Trần Cẩn nghe xong liền trả lời: “Không, em vẫn có thể tự tắm.” Rồi nhìn anh gật đầu cười nhẹ, ý bảo anh có thể ra ngoài rồi.

“Được rồi, có chuyện gì thì gọi anh, anh chờ em bên ngoài.” Cảm thấy cô hiểu nhầm anh, sắc mặt anh khẽ ngưng lại, nói lại một lần nữa.

Cửa phòng vệ sinh vừa đóng lại, cô nằm vào bồn tắm, liền cảm thấy dễ chịu và thư thái đi rất nhiều. Nhưng Hâm Lỗi, anh là người thích hợp nhất với cô, cô có thể cảm thấy thoải mái khi nằm trong lòng hưởng thụ sự ôn nhu, dịu dàng của anh.

Nhưng Hâm Lỗi ở bên ngoài thì gọi điện cho Trần Hồng Phong xin phép cho Trần Cẩm ở nhà anh và nói cho ông biết chuyện xảy ra lúc này.

Gần 1 giờ trôi qua thì cô mới từ phòng tắm ra ngoài, anh vẫn ở bên ngoài kiên nhẫn chờ cô, nhiều lần muốn mở cửa vào xem cô như thế nào nhưng nghe được tiếng nước chảy anh lập tức dừng bước.

Cô đi ra vừa đi vừa lau tóc, anh nhìn cô một chút hơi nhíu mày, vào phòng ngủ lấy máy sấy ra cho cô. Trần Cẩm liền nhận lấy máy sấy, thổi tóc khô, xoay người vào phòng ngủ cất máy sấy thì anh dưới nhà gọi vọng lên: “Tiểu Cẩm, xuống nhà ăn cơm.”

Sau khi ăn xong hai người vẫn trầm lặng không nói chuyện, anh cảm thấy cô có tâm sự, nhíu mày hỏi: “Sao vậy em?”. Thật ra lúc vừa về đến nhà anh đã cảm thấy vẻ mặt cô rất khác lạ, nhưng nếu cô không muốn nói anh cũng không muốn ép cô.

Thấy cô kinh ngạc nhìn mình, anh khẽ cười nói: “Bình thường không phải lúc nào em cũng nói rất nhiều sao, nhưng hôm nay em không nói câu nào.”

Cô nghe xong chỉ cúi đầu không trả lời, vẻ mặt anh liền ảm đạm lại, ôm cô vào trong lòng nhẹ nhàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao em?”

“Hôm nay mẹ em tới tìm em rồi, bà mời em ăn cơm, nhưng được một lát thì em không chịu được nữa nên tìm lý do trốn về.” Cô nằm trong lòng anh thật thà trả lời.

“Đã rất nhiều lần trong những năm qua em vẫn muốn có mẹ có anh trai, nhưng không ngờ sự thật lại phũ phàng như vậy.” Cô bắt đầu kể về chuyện cười khổ, lời này giống như cô đang tự nói với bản thân, đối với mẹ Trần Cẩm, anh cũng không có ấn tượng sâu sắc cho lắm, không giống như ba của cô, người mà anh vẫn luôn cực kỳ kính trọng.

“Em đừng suy nghĩ nhiều, ngủ một giấc thật ngon, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.” Anh cúi đầu khẽ hôn lên trán cô dịu dàng nói.

“Em sợ sáng mai tỉnh dậy anh sẽ không ở đây nữa.” Cô ở trong lòng anh khẽ đắm nhẹ vào ngực anh, bắt đầu nói.

“Không phải anh đã về đây rồi sao, đừng đoán mò nữa, ngủ đi.” Anh lại một lần nữa ôm chặt cô vào lòng.

Tối nay ôm chặt cô vào lòng anh liền có suy nghĩ muốn sau này sẽ mãi mãi có thể ôm cô như thế này mà ngủ.

Sáng sớm, Hàn Tinh Tinh gọi điện hẹn cô ra ngoài dạo phố, nghĩ cũng thấy kì lạ, Hàn Tinh Tinh không ở cùng Đoạn Cao Thụy mà lại hẹn cô đi dạo phố. Chủ nhật, Nhung Hâm Lỗi vốn được nghỉ nhưng anh vẫn ra ngoài, nhưng dù sao cô cũng không nghĩ nhiều định là ra ngoài mua chút đồ rồi trở về ngay, thời gian hai người bên cạnh nhau cũng không nhiều nên cô không muốn bị lãng phí đi.

Cùng Hàn Tinh Tinh ra ngoài, tâm sự với cô ấy những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, hai người dắt tay vào siêu thị, lấy xe đẩy đi mua những thứ cần thiết, đang đứng xếp hàng đợi tính tiền, thì vô tình cửa thang máy tầng hai mở ra liền nhìn thấy Nhung Hâm Lỗi đang giúp một phụ nữ có thai xách một giỏ mua hàng.

Nếu là người phụ nữ khác thì cô có thể thấy đó là chuyện bình thường, nhưng người phụ nữ đó không phải là ai khác mà là người yêu cũ của anh Phó Lâm, Phó Lâm đang ở khu cửa hàng đồ trẻ em mà anh ở bên cạnh lại rất khẩn trương nhìn cô ta, cả nhân viên phục vụ đều nghĩ họ là đôi vợ chồng trẻ.

Cô đứng nguyên tại chỗ im lặng chăm chú nhìn hai người phía trước, cũng không nhúc nhích chỉ trừng mắt nhìn họ, rồi bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, Hàn Tinh Tinh ở bên cạnh liền cảm thấy có chút kì lạ liền kéo tay cô hỏi: “Sao lại không đi nữa?”

Trần Cẩn vẫn đứng yên không hề có phản ứng, Hàn Tinh Tinh liền tò mò nhìn theo ánh mắt của bạn, có chút ngạc nhiên tò mò hỏi: “Người phụ nữ đó là ai vậy?”

“Bạn gái cũ của anh ấy.” Cô không hề suy nghĩ một chút nào mà trả lời ngay, tim lúc này bỗng chốc nhói đau, cô đã từng thử không suy nghĩ đến người phụ nữ này, xem cô ta như chưa hề tồn tại, nhưng hôm nay sự xuất hiện của cô tại lại một lần nhắc nhở cô, trước đây khi hai người bọn họ bên nhau cô cũng đã từng nhìn thấy tình huống tương tự.

Hàn Tinh Tinh nghe thấy vậy liền cười lạnh, hừ một tiếng: “Tốt lắm.” Nói xong liền tức giận kéo Trần Cẩn đến trước mặt Nhung Hâm Lỗi: “A, Tiểu Cẩn, cậu xem ai đây này!”

Không nghĩ lại nhìn thấy ánh mắt của Nhung Hâm Lỗi có chút không tin.

Phó Lâm lên tiếng chào hỏi Trần Cẩn trước: “Trần Cẩn, em cũng đến đây sao?”. Bởi vì Phó Lâm không hề biết Nhung Hâm Lỗi và Trần Cẩn đang yêu nhau. Lúc này Nhung Hâm Lỗi vẫn đang chăm chú nhìn vào Trần Cẩn không trả lời, anh không hề nghĩ đến mình vừa nhắc tay một cái liền bị cô bắt gặp, Trần Cẩn nhìn anh cười khổ, thấy Phó Lâm đang cầm một món đồ chơi nhỏ bên cạnh lên nhìn Nhung Hâm Lỗi nói: “Hâm Lỗi, cầm giúp em với.” hình như hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt Trần Cẩn lúc này.

Cô nhìn anh cười lạnh mấy tiếng, gật đầu một lần nữa rồi dứt khoát xoay người rời đi, cô không muốn nhìn cảnh tượng ân ái của hai người này thêm một giây phút nào nữa.

Nhung Hâm Lỗi vẻ mặt hốt hoảng đi theo, gọi lớn: “Tiểu Cẩn.”

Thấy cô vẫn như cũ không dừng lại anh liền tiến lên cầm tay cô kéo lại, đứng trước mặt cô buồn bực nói: “Tiểu Cẩn, em có ý gì đây?”

“Em có ý gì? Nhung Hâm Lỗi câu này là em nên hỏi anh mới đúng chứ, nếu anh không thể quên được cô ấy còn em thì sao đây, thì ra hôm nay anh bận đi theo cô ấy sao?!”

“Em đừng cố tình gây sự, anh cũng vừa mới gặp cô ấy thôi.” Anh lập tức giải thích.

Anh nói xong thấy cô vẫn không để ý đến mình xoay người rời đi, anh bước nhanh nắm chặt tay cô lần nữa, không muốn nên cô dùng sức hất tay anh ra: “Em không hề cố tình gây sự, Nhung Hâm Lỗi nếu anh vẫn thể quên được cô ấy, vậy thì chúng ta chia tay.” Cô xoay người về phía anh nói lớn, túi xách hàng của cô rơi toát loạn trên mặt đất.

“Em vừa nói cái gì? Rút lại lời vừa nói cho anh!” anh tức giận lớn tiếng đáp trả lại cô, giọng nói của anh rất lớn nên ai cũng nhìn về phía hai người bọn họ.

“Em nói chúng ta chia tay! Em sẽ không bao giờ nghe lời của anh.” Rồi cố sức thoát khỏi sự kiềm chế của anh nhưng không thể địch nổi sức lực của anh.

“Anh không đồng ý!” anh tái xanh mặt nhìn cô quát lớn.

22. Chương 23

Trần Cẩn bị anh quát to như vậy nên sững sờ tại chỗ tròn mắt không tin nhìn anh chằm chằm, cố gắng thoát ra khỏi sự kiềm chế của anh, lại cúi đầu nhìn thứ rơi toát loạn trên mặt đất trong lòng liền hoảng hốt xoay người rời đi.

Anh nhanh chóng nhặt những thứ rơi trên mặt đất rồi nhanh chóng đuổi theo cô, cầm lấy tay cô kéo cô vào trong ngực rồi ôm chặt cô.

“Em rốt cuộc muốn như thế nào?” anh nhíu mày nhìn cô hỏi.

Trần Cẩn cúi đầu nhìn cánh tay ôm chặt eo cô, dùng sức đâm anh mấy cái, vẻ mặt hoảng hốt: “Em thì có thể muốn như thế nào chứ? Nhung Hâm Lỗi nh buông tay ra, nhiều người đang nhìn kìa.” Trần Cẩn dậm chân nói.

Lời cô vừa nói xong thì sắc mặt anh liền đen lại, ôm chặt cô hơn, cúi đầu nhìn cô hùng hồn nói: “Anh mới không quản nhiều chuyện như vậy! Nhung Hâm Lỗi anh theo đuổi người phụ nữ của mình bọn họ quản sao?”

Thấy cô tức giận, mím chặt môi khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên nhìn anh chăm chăm, Nhung Hâm Lỗi liền quyết định: “Em lên xe cho anh.” Không giải thích mà cứ như vậy ôm cô lên xe, rồi nhanh tay khoá cửa xe lại, nhìn cô nhếch môi cười, trong ánh mắt rất tự tin nhìn Trần Cẩn như có ý nói: “Xem em chạy như thế nào?”

Thấy cửa xe bị anh khoá lại, Trần Cẩn nản lòng nhìn anh gật gật đầu, trong xe đột nhiên lại rất yên tĩnh, cô nghiêng đầu về mặt cô đơn nhìn anh nói: “Nhung Hâm Lỗi, anh nên nghĩ lại trong tim anh có em tồn tại hay không, em không giống như những người khác, có thể luôn ở cạnh một người đàn ông để chờ người ta từ từ quên đi bạn gái cũ, em không làm được chuyện đó, Trần Cẩn em không rộng lượng được như vậy, nếu như anh không thể quên được thì chúng ta chia tay đi.” Cô quyết định đánh cuộc một lần, cô tưởng thời gian ba năm để anh có thể quên đi Phó Lâm, nhưng hôm nay nhìn thấy chuyện như vậy, cô mới nhận ra tất cả chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi. Nói xong liền nhắm mắt lại chờ anh trả lời.

Anh nghe cô nói xong thì hơi ngẩn người, sau đó hạ thấp giọng nói: “Tiểu Cẩn, anh đối với em như thế nào, em không cảm nhận được sao?” anh cực kỳ sốc khi cô nói những lời như vậy, ánh mắt anh trở nên sâu không thấy đáy.

Thấy cô vẫn cúi đầu không trả lời, anh cũng không hề nói chuyện nữa, anh đột nhiên phát hiện cô cũng không hề hiểu chuyện giống như mình suy nghĩ, từ trước đến nay anh luôn trong trạng thái bị động, cho nên cô mới không hề tin tưởng anh như vậy, anh suy nghĩ một lúc rồi mở cửa xe ra.

Cô nhìn anh một chút rồi cuống quýt xuống xe, có mấy thứ vô tình rơi trên xe anh.

Trần Hồng Phong bây giờ đang ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, mà Hứa Văn lại đang phơi quần áo trên sân thượng, cửa nhà vừa mở ra Trần Hồng Phong neho mắt liếc nhìn người vừa mới về, rồi lại tiếp tục khôi phục về mặt xem ti vi, Trần Cẩn thay giày xong vào nhà liền nhỏ giọng chào: “Chú.” Trần Hồng Phong vẫn chuyên chú xem ti vi không để ý đến cô, đợi Hứa Văn phơi xong quần áo trở lại phòng khách thấy cô thì vui mừng nói: “Tiểu Cẩn, cháu về rồi sao.”

“Dạ, cháu về rồi ạ.” Nói xong vẫn đưa mắt liếc nhìn chú mình, “Tiểu Cẩn không trở về thì lo lo lằng lằng, bây giờ cháu trở về rồi, anh bày ra bộ mặt như thế này cho ai xem đó hả?” Hứa Văn cố ý bước lên trước, giả vờ như không biết hỏi chồng.

Sắc mặt Trần Hồng Phong bây giờ rất khó coi, trong mắt Trần Cẩn liền có ý cười nhìn ông gật đầu một cái.

Hình như nhân ra bản thân có chút không đúng, ông ho nhẹ một tiếng nói: “Trở về là tốt rồi, chú còn cho rằng cháu sẽ ở luôn nhà Hâm Lỗi chứ, thật đúng là con gái lớn không thể giữ mà.” Lời kia vừa nói ra, Trần Cẩn liền cúi thấp đầu xuống, thừa dịp thím vẫn đang ở đây cô nhanh chóng chạy về phòng ngủ.

Mấy ngày nay Nhung Hâm Lỗi không hề gọi điện cho cô, cô cũng im lặng không chủ động trở lại nữa, trước đây cô vẫn luôn thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình hình của anh nhưng bây giờ cô cố gắng kiềm chế bản thân, mỗi lần nhìn số anh cô liền ném đi động ra xa, sợ bản thân không khống chế được mà gọi cho anh như lần trước, vừa nhấn phím gọi xong cô liền tắt máy.

Quân diễn còn chưa tổ chức chúc mừng, lần này trung đoàn Trần Hồng Phong giành được toàn thắng, ông liền đưa người nhà đi tiệc, vừa đến mọi người liền giơ tay ra chào theo ông theo kiểu quân đội, đợi ông đáp lễ rồi mới ngồi xuống, trên bàn Nhung Hâm Lỗi ngồi mọi người vẫn rất thức thời giữ lại một chỗ trống bên cạnh anh, Trần Cẩn vừa đến liền nhìn lướt qua anh, thấy ánh mắt anh thâm thúy nhìn mình liền cúi đầu xuống.

Chính ủy Đơn Thái Xa vừa nhìn liền biết đôi vợ chồng son này đang giận dỗi nhau, liền nhìn về phía Trần Cẩn gọi: “Cô gái nhỏ, lại đây ngồi đi.” Còn chưa có phản ứng thì một đám người liền kéo cô qua ngồi bên cạnh Nhung Hâm Lỗi.

Mà Trần Hoan ngồi cùng bàn với Trì Gia Hựu, hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, ngược lại Trần Cẩn và Nhung Hâm Lỗi hai người bọn họ ngồi cạnh nhau nhưng lại giả vờ như không quen biết, sự trưởng khê cười cũng không gì thêm.

Thích Vân Hâm ngồi cũng bàn nhìn mọi người hành động cũng chỉ cười phụ họa. Quả nhiên Nhung Hâm Lỗi vẫn ở bên cô bé kia.

Trần Hồng Phong hắng giọng nói: “Diễn tập lần này biểu hiện của mọi người rất tốt, mong là hằng năm chúng ta đều giữ vững được như vậy. Hy vọng lần diễn tập ở sư bộ lần sau cũng có thể đạt được thành tích như thế này.” Ông nói xong mọi người lập tức vỗ tay, ngược lại Nhung Hâm Lỗi trong lòng muộn phiền buồn bực uống rượu, thấy Trần Cẩm vẫn không để ý đến mình, anh cũng không biết nói chuyện gì, hai người cứ giằng co qua lại.

Mọi người ai cũng vui mừng nên không ngừng đi chúc rượu, nên Trần Hồng Phong bây giờ cũng đã uống rất nhiều, Hứa Văn bên cạnh không ngừng kéo kéo ông ngăn cản ông uống rượu. Một số sĩ quan ồn ào chạy tới mời rượu Nhung Hâm Lỗi, mọi người bây giờ đều ngấm vào Nhung Hâm Lỗi mà mời rượu, nhất định không bỏ qua cho anh.

Lần này Nhung Hâm Lỗi không hề từ chối ai cả, ai đến mời đều uống hết, Trần Cẩm ngồi bên cạnh ăn cũng không ngon, nhìn anh uống nhiều như vậy rất lo lắng cho thân thể của anh nhưng cũng không biết làm thế nào khuyên ngăn anh uống ít đi một chút.

Cuối cùng lúc tiệc liên hoan kết thúc, Trần Cẩm chuẩn bị đứng dậy theo Trần Hồng Phong và Hứa Văn về nhà, mới vừa đứng dậy liền bị Nhung Hâm Lỗi nắm chặt tay không thả. Thấy anh giữ chặt tay mình, Trần Cẩm nhúu mày một chút rồi dùng sức rút tay mình ra, mặt Nhung Hâm Lỗi lúc này cũng rất đỏ nhưng vẫn không hề cử động.

Trần Hồng Phong ra đến cửa không thấy Trần Cẩm liền ngoảnh lại hỏi: “Tiểu Cẩm, nhanh lên, sao còn đứng đấy nữa.” Về mặt Trần Cẩm hốt hoảng, nhìn Nhung Hâm Lỗi vẫn nắm chặt tay mình, sắc mặt liền rất khó coi.

Nhung Hâm Lỗi lập tức đứng dậy nghiêm: “Báo cáo, đợi lát nữa cháu sẽ đưa Tiểu Cẩm về.” Hứa Văn đứng bên cạnh nói giúp: “Bọn nhỏ vừa mới gặp nhau, nhất định là có rất nhiều chuyện để nói, để hai đứa nói chuyện với nhau một lúc đã.”

Trì Gia Hựu đưa Trần Hoan về nhà, còn lại một nhóm người còn lại trong phòng đều chăm chú nhìn họ, thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn nhìn mình, Trần Cẩm trong khoảnh khắc kích động muốn chạy đi, vừa mới đi được mấy bước, Nhung Hâm Lỗi liền chặn lại, cô đi hướng trái anh liền đi hướng phải nhưng nhất định không cho cô thoát khỏi anh.

Các sĩ quan trong phòng nhìn hai người cười ầm lên rồi nói: “Chị dâu, thủ trưởng nói anh ấy biết anh ấy sai rồi, chị tha thứ cho anh ấy đi.” Nghe xong những lời kia, Trần Cẩm lúng túng nhìn Nhung Hâm Lỗi, khóc cũng không được mà cười cũng chẳng xong, chỉ có thể cắn chặt môi, thấy cô không có phản ứng mọi người lại nói to: “Chị dâu, tha thứ cho thủ trưởng đi mà.” Sau khi nói xong cả đám người liền ôm bụng cười to, đám người này quây phá như vậy ngay cả Nhung Hâm Lỗi cũng không có cách trị bọn họ.

Sắc mặt anh không biết là do uống rượu hay là do không khí lúc này mà càng ngày càng đỏ. Chính ủy Đơn Thái Xa cầm một bó hồng lớn tiến đến, dưới sự chứng kiến của mọi người, Nhung Hâm Lỗi mặt đỏ nhận lấy hoa rồi đưa cho Trần Cẩm nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cẩm, đừng giận anh nữa có được không?”

Trong lòng cô có chút cảm động, nhìn anh hành động lớn như vậy, vốn định không thể dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, nhưng thấy tất cả ánh mắt hi vọng mọi người nhìn cô, cô cũng không thể làm mất mặt anh được, không thể không nhận hoa trong tay anh được.

Cô vừa gật đầu đồng ý, trong lòng anh tràn đầy vui sướng ôm chặt cô vào lòng, mọi người xung quanh lại ồn ào vỗ tay: “Hôn đi, hôn đi!”

Trần Cẩm bị bọn họ chọc tức, đỏ mặt nhìn về phía bọn họ quát lớn: “Cho dù muốn hôn, cũng không cho các anh nhìn.”

Đơn Thái Xa đem bọn người ồn ào này ra ngoài, Nhung Hâm Lỗi nắm chặt tay cô dắt cô đến phòng làm việc của anh, vừa mới vào phòng anh liền áp cô lên cửa, vội vã hôn cô, anh nhanh chóng dùng lưỡi len vào trong miệng cô hôn sâu, giống như muốn đem cả người cô nuốt vào. Chờ bản thân cảm thấy thỏa mãn mới buông cô ra.

“Tiểu Cẩm, anh rất nhớ em.” Lời này là do anh có chút men rượu mới dũng cảm nói ra, anh ôm cô vào trong lòng nói lẩm bẩm bên tai cô, không biết vì sao khi nghe anh nói rồi cô có chút chua xót, thậm chí còn muốn

khóc.

Hoa trong tay cô cũng bị anh không chút thương tiếc vứt xuống sàn nhà.

Trần Cẩm hơi đỏ mặt, lập tức khôi phục vẻ mặt đầy đặn anh, rồi cẩn thận nhặt hoa trên đất lên, ngẩng đầu tức giận nhìn anh: “Tất cả đều tại anh, hoa đẹp như vậy mà anh lại phá hỏng rồi.”

Nhung Hâm Lỗi vẫn ôm cô trong lòng nhưng lại cười cười rồi nói với cô: “Nếu em thích hoa thì sau này anh sẽ thường xuyên tặng hoa cho em.”

Cô ngẩng đầu thấy anh cười thì phớt lờ không để ý đến anh nữa, “Mấy ngày nay sao em không thêm để ý đến anh?”. Nghĩ tới mấy ngày trước thái độ của cô rất hồ hởi làm anh luôn canh cánh trong lòng, cũng không thấy liên lạc gì cho anh cả, trong lòng anh rất khó chịu.

“Còn tại sao nữa, sợ anh vẫn không quên được bạn gái cũ nên không dám làm phiền anh chứ sao!” Trần Cẩm bất mãn nói. Nhung Hâm Lỗi nghe xong thì nhủ chặt chân mày, vội vàng giải thích: “Ai nói anh không quên được cô ấy, anh đối với em như thế nào chẳng lẽ em còn chưa rõ sao? Hôm đó anh chỉ tình cờ gặp cô ấy thôi, người ta là phụ nữ có thai nên anh chỉ giúp cô ấy một chút thôi.”

Thấy cô vẫn ngồi im lặng, anh tiếp tục dỗ ngọt: “Tiểu Cẩm, em đừng giận nữa mà, lâu rồi chúng ta mới gặp nhau, đừng giận anh nữa.”

Nghĩ đến hai người gặp nhau cũng rất ít khi được gặp nhau, nhưng cũng không phải cô cố ý gây sự, chẳng qua cô cũng không hiểu rõ tình cảm của anh giành cho cô như thế nào thôi.

Trần Cẩm vẫn đang còn lưỡng lự anh liền ôm ngang eo cô rồi bế lên dứt khoát đặt lên giường, nhanh chóng cởi quần áo ra, cởi cúc áo sơ mi ra, Trần Cẩm ngồi trên giường nhìn hành động của anh, lắc nhẹ đầu, lại thấy anh đã cởi xong quần áo lên giường nằm ôm chặt cô vào lòng rồi.

Lần đầu tiên cô muốn thoát ra khỏi cái ôm của anh, Nhung Hâm Lỗi thấy vậy liền nhủ mày cúi đầu nhìn cô gái trong lòng nói nhẹ: “Sao vậy, anh ôm em chặt quá hả?”

“Không phải, chỉ là tối nay hai chúng ta phải chịu khổ rồi, chọn địa điểm không đúng nơi rồi.” Trần Cẩm giải thích.

Nhung Hâm Lỗi dĩ nhiên là hiểu ý của cô, giọng nói có chút buồn bực: “Anh biết rồi.” rồi lại cúi xuống hôn lên môi cô, cảm nhận được ngực mềm mại của cô dán chặt vào người mình, anh bất mãn buông cô ra rồi lại ôm chặt lại, hít sâu một hơi: “Em đến là để hành hạ anh đây mà! Về sau không cho nói chia tay như vậy nữa nghe chưa, nếu không xem anh xử lý thế nào...Em nghĩ đây là trò chơi sao! Tại sao đến trêu chọc anh rồi lại muốn rời đó, không bao giờ có chuyện đó đâu.”

23. Chương 24: Chương 24

Sáng sớm, Nhung Hâm Lỗi đã dậy từ lúc nào, cô thức dậy chậm rãi xếp chăn ánh nhưng ánh mắt có chút ảm, thì Nhung Hâm Lỗi mở cửa bước vào giúp cô lấy nước nóng, bởi vì bình thường ở quân đội thì bọn anh vẫn dùng nước lạnh, sợ một cô gái nhỏ nhắn như Trần Cẩm không thể chịu được nên anh phải đi lấy nước nóng cho cô, bưng bữa sáng đặt trên bàn, rót thêm cho cô một cốc nước nóng bên cạnh.

Cửa vừa mở ra, Trần Cẩm ngẩng đầu nhìn anh khẽ mỉm cười, anh liền bước lại gần nhủ mày hỏi: “Sao em không ngủ thêm một lát nữa?”

“Ngủ lâu quá dậy sẽ đau đầu!” nói xong gơ tay gõ lên đầu, anh lắc đầu bước đến ngồi trên giường giúp cô xoa bóp một lúc rồi cúi đầu hỏi: “Đã bớt đau chưa?”

“Dạ, đỡ nhiều rồi.” cô nhắm mắt hưởng thụ sự chăm sóc của anh, sau đó cầm hai tay của anh ngẩng đầu nhìn anh cười: “Em chưa hề nghĩ tới giữa hai chúng ta còn có thể như thế này.” Trước đây cô cũng chưa từng nghĩ đến anh sẽ dịu dàng, chăm sóc cô như bây giờ, cô chỉ nhìn thấy anh chăm sóc người khác nhưng đó không phải là cô, bây giờ cô vẫn còn một chút cảm giác mơ hồ, khó tin.

“Chỉ cần em nguyện ý, sau này anh sẽ mãi mãi như vậy.” Nhung Hâm Lỗi khẽ ôm lấy cô vào trong ngực, hé miệng mỉm cười. Trần Cẩm từ trong lòng anh vùng dậy nhảy xuống giường mặc quần áo tử tế rồi

đi đánh răng rửa mặt, anh đã sớm chuẩn bị đồ dùng cá nhân cho cô, ăn xong điểm tâm Nhung Hâm Lỗi cứ ôm chặt cô không thả, hai người ngồi cứ chơi đùa như vậy.

Cảm thấy người trong ngực không an phận cứ níu lấy cổ áo anh chơi đùa, anh vuốt ve tóc cô rồi dò hỏi: “Hôm nay anh không phải huấn luyện, em ở đây với anh được không?”. Trần Cẩm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh rồi cố ý lại sát bên tai anh gật đầu một cái giống như thật sự đồng ý rồi chậm chậm nói: “Được, nhưng anh phải đồng ý với em.....” Cố ý kéo dài chờ anh chủ động hỏi.

“Chuyện gì?” Nhung Hâm Lỗi nhú mày hỏi luôn, nha đầu này không biết lại bày ra trò gì nữa rồi, Trần Cẩm đứng dậy trình trọng nhìn thẳng vào anh nói: “Sau này không cho anh bắt nạt em, không được ra lệnh cho em! Không thể lớn tiếng với em! Em cũng không phải lính của anh.” Giống như đã biết được điểm yếu của anh nên cô vội vàng ra điều kiện ngay.

Anh đen mặt nhìn cô nói, những điều kiện cô vừa mới nói ra khiến anh dở khóc dở cười, im lặng một lúc rồi anh mới lên tiếng: “Anh bắt nạt em lúc nào, anh quát em cũng không phải là do em chọc anh tức giận sao.”

“Em mặc kệ, anh có đồng ý hay không, không đồng ý bây giờ em lập tức đi ngay.” Điệu bộ Trần Cẩm bây giờ giống như một nữ vương, hôm nay cô không tin là cô không trị được anh, Nhung Hâm Lỗi đáng ghét này cứ động một tí là quát mắng cô, tạt xấu này phải chỉnh ngay nếu không sau này cô sống làm sao được.

Thấy cô đi về phía cửa được mấy bước chuẩn bị rời đi, anh vội vàng bắt lấy tay cô níu lại, rồi ôm cô lại từ phía sau, nhỏ giọng nói: “Được, anh cái gì cũng nghe lời em.”

Nhìn vẻ mặt hả hê thắng lợi của cô, anh cười xấu xa ôm cô lại dựa trên cửa phòng rồi nhanh chóng hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, nhẹ nhàng ma sát trên cánh môi và đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô đẩy đưa qua lại, nụ hôn này đặc biệt kéo dài, cho đến khi cả người anh đều nóng lên, không an phận đưa tay từ ngang hông của cô vuốt ve dần lên phía trên, bàn tay không ngừng dầy vò trước nơi mềm mại và mẫn cảm ở ngực cô. Dem cô cắn nuốt từng ngụm vẫn không chịu buông cô ra.

Trần Cẩm có thể cảm nhận được nơi nào đó của anh đang nóng rực dán chặt vào mình, lúc này anh đưa tay xuống giữa hai chân của cô, chuẩn bị cởi quần cô. Cô cũng không biết có nên ngăn cản anh hay không, đành phải để anh muốn làm gì thì làm.

“Cốc, cốc, cốc!” tiếng gõ cửa vang lên, Trần Cẩm bị dọa cho hoảng sợ, mở mắt nhìn chằm chằm Nhung Hâm Lỗi, dùng sức đẩy anh mấy cái thì anh mới miễn cưỡng rời khỏi môi cô, khẽ cắn nhẹ trên cánh môi cô.

Đợi cô chỉnh sửa xong trang phục Nhung Hâm Lỗi đen mặt không tình nguyện mở cửa phòng, “Chuyện gì?” Anh tối mặt, không vui nhìn người phía trước hét lên.

Rõ ràng là trách người này đã phá hỏng chuyện tốt của mình, chính trị viện Lục Văn Ngạn đứng ngoài cửa cười ha hả nhìn bọn họ, thấy Trần Cẩm quần áo xộc xệch, sắc mặt thì đỏ ửng, nhìn kỹ thấy đôi môi cũng sưng đỏ thì liền đoán được hai người bọn họ làm chuyện gì mới ra mở cửa lâu như vậy.

Lục Văn Ngạn che miệng ho khan mấy tiếng, nhìn bộ mặt tức giận của Nhung Hâm Lỗi lúc này cố gắng nín cười nói: “Hâm Lỗi, ra ngoài nói chuyện một lát.”

Về mặt Nhung Hâm Lỗi trầm lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Văn Ngạn, “Em ở đây chờ anh một lát, anh đi rồi sẽ trở lại ngay.” Ánh mắt dịu dàng nhìn Trần Cẩm nhẹ nhàng nói, ai không biết lại tưởng bộ dạng thô bạo lúc này của anh là người khác.

Trần Cẩm xấu hổ mặt đỏ bừng gật đầu.

Đi được một đoạn khá xa, Lục Văn Ngạn không nhịn được nữa bước đến khoác tay lên vai Nhung Hâm Lỗi vui vẻ cười to, Nhung Hâm Lỗi trầm mặt nghiêng người quát to: “Lão Lục, cười đủ chưa?”

Lục Văn Ngạn vỗ vỗ tay: “Chưa đủ, để tôi cười một lúc nữa đã, chú em, không phải anh đây cố ý phá hỏng chuyện tốt của cậu, cậu ngàn vạn lần đừng có mang thù anh.” Vừa nói thế thì sắc mặt Nhung Hâm Lỗi lại càng khó coi hơn.

“Tôi đoán anh nhất định là cố ý nếu không bây giờ lại cười hả hê như thế này.” Nhung Hâm Lỗi nghiêm mặt đáp trả.

“Nhìn cậu nói này, chúng ta đều ba ngày hai bữa không gặp được mặt vợ, gặp mặt xảy ra chuyện đó là bình thường. Chỉ là sáng nay chủ nhiệm Thích tìm cậu có chuyện gì ấy, nên nhờ tôi đi thông báo cho cậu thôi. Tôi làm sao biết hai người đang...” nói đến chỗ này Lục Văn Ngạn mím chặt môi nín cười, nói tiếp: “Huống chi tôi qua hai người cũng chẳng thấy động tĩnh gì.” Nói xong lại tiếp tục cười ha hả.

Nhưng Hâm Lỗi bị những lời Lục Văn Ngạn chọc giận nhưng không biết phải phản bác lại như thế nào. Trở về phòng làm việc liền thấy Thích Vân Hâm đứng trước cửa phòng, trên tay còn cầm một túi hồ sơ, Lục Văn Ngạn nhìn về phía Thích Vân Hâm cười cười rồi rời đi.

Nhưng Hâm Lỗi nhìn về phía cô ta cười nhẹ rồi mở cửa phòng làm việc ra: “Thì ra chủ nhiệm Thích đến.”

“Anh đừng gọi em là chủ nhiệm Thích, gọi tên là được rồi, đừng gọi là chủ nhiệm Thích em cảm thấy là lạ, nếu vậy không phải em phải gọi anh là thủ trưởng sao.” Thích Vân Hâm mỉm cười nói với anh.

“Mời ngồi, hôm nay em tìm anh có chuyện gì sao?” anh đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống.

“Là như thế này, tài liệu liên quan anh bảo em tìm đều ở trong túi hồ sơ cả.” Thích Vân Hâm lấy túi hồ sơ sau lưng đưa cho anh.

Anh nhận túi hồ sơ rồi nhú mảy liếc mắt: “Được, cảm ơn.” Chỉ có một câu duy nhất rồi ánh mắt anh lại tập trung trên túi hồ sơ, không hề nhìn cô ta một lần nào nữa. Thích Vân Hâm nhìn anh chằm chằm một lúc rồi mím môi nói: “Cảm ơn lời chúc tốt lành của anh lần trước, máy dò nhiệt mà đội chúng em đang nghiên cứu vừa mới tiến thêm được một bước, mọi người đang chuẩn bị để thử nghiệm.”

“Vậy sao, mọi người tiếp tục cố gắng.” Nhưng Hâm Lỗi cười cười phụ họa, mỗi khi anh cười thì rất đẹp trai, từ khi Thích Vân Hâm bước vào phòng làm việc ánh mắt cô ta luôn chuyên chú nhìn anh.

Một lát sau thấy cô ta vẫn đang còn đứng ở đấy, anh ngẩng đầu lên nhú mảy hỏi: “Có chuyện gì nữa sao?”

“Oh, không có chuyện gì.” Thích Vân Hâm ra đến cửa thì quay đầu lại nhìn anh rồi hỏi: “Hâm Lỗi, nghe nói anh với cháu gái sư trưởng đang yêu nhau.”

“Ừ, Tiểu Cẩn là bạn gái anh.” Nhắc đến Trần Cẩn thì những đường cong cứng nhắc trên khuôn mặt anh liền mềm mại hẳn đi.

Nghe được câu trả lời của anh, sắc mặt Thích Vân Hâm liền ảm đạm hẳn đi, rồi khôi phục lại trong chớp lát: “Không có chuyện gì nữa, em đi trước đây, chúc hai người hạnh phúc.” Cô thức thời vội vàng rời đi, trước đây cô không tận mắt nhìn thấy nên không thừa nhận, nhưng tối hôm qua ánh mắt của anh không hề rời khỏi người Trần Cẩn, thì cô biết mình với anh là chuyện không thể nào, coi như gia đình muốn hợp tác thì thế nào, Nhưng Hâm Lỗi vẫn không hề đặt cô vào trong lòng.

Nhưng Hâm Lỗi thay đồ bình thường rồi mang Trần Cẩn đến phòng ăn ăn cơm, hai người tay trong tay đến rạp chiếu phim cùng nhau xem phim, thật ra anh cảm thấy xem phim chẳng có một chút thú vị gì nhưng có cô ở bên cạnh nên anh kiềm chế lại tính khí của mình, chờ đến khi hết phim, chỉ cần cô nghĩ muốn làm gì anh liền đứng chờ bên cạnh hay là đưa cô đi dạo khắp nơi, anh cảm thấy thời gian mình có thể bên cạnh cô quá ít, hai ngày nữa anh lại phải trở về doanh trại rồi. Cho nên anh trân trọng từng giây phút khi ở bên cạnh cô.

Không nghĩ ở bãi đỗ xe lại gặp lại Phó Lâm, Nhưng Hâm Lỗi nhìn thấy cô ấy chỉ cười cười, rồi chuẩn bị lên xe để đón Trần Cẩn, thì Phó Lâm từ phía sau gọi lại: “Hâm Lỗi!”

“Sao em lại ở đây một mình?” nhìn cô bụng lớn đứng trước cửa xe, anh hơi nghi ngờ liền hỏi.

“Ừ, anh ấy vừa có chút chuyện nên bảo em lên xe chờ trước.” Phó Lâm cúi đầu, vuốt ve cái bụng bầu của mình. Muốn tìm chuyện để nói với anh nên liền hỏi: “Thì ra anh với Trần Cẩn đang yêu nhau. Xin lỗi, lần trước làm cho cô ấy hiểu lầm anh.”

Nhưng Hâm Lỗi dừng lại một chút, sắc mặt cứng ngắc trả lời: “Không sao.”

Thấy anh không đem chuyện này để trong lòng Phó Lâm liền nói thêm: “A, chúc hai người hạnh phúc, không ngờ tiểu nha đầu đó đã được như ý muốn.” Nói xong sắc mặt có chút ảm đạm. Cô chưa bao giờ nghĩ mình chia tay lại tạo cơ hội cho Trần Cẩn. Mặc dù khi đó cô với Trần Cẩn gặp nhau không nhiều, nhưng là

con gái cô có thể phát hiện được, khi ở trước mặt cô và Nhung Hâm Lỗi cô ấy luôn gượng cười, nhưng sau đó Trần Cẩn liền giữ khoảng cách với Nhung Hâm Lỗi.

Chính cô buông tha trước, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy người yêu trước đây thuộc về mình bây giờ lại là của một người con gái khác, trong lòng có chút khó chịu. Có một số thứ không liên quan đến tình yêu mà chỉ là không cam lòng.

“Làm sao em biết?” Nhung Hâm Lỗi nghi ngờ hỏi lại, thì ra ngay cả Phó Lâm cũng phát hiện Trần Cẩn có tình cảm với anh từ khi đó, tại sao anh lại không biết.

“Năm đó em có thể nhận ra từ thấy ánh mắt cô ấy nhìn anh, chỉ là anh không để ý đến mà thôi, cứ xem cô ấy như đứa trẻ.” Phó Lâm nhìn anh miễn cưỡng cười.

Anh đứng suy nghĩ một lát, rồi mở cửa xe chuẩn lên xe, thì lại bị Phó Lâm gọi lại, ngẩng đầu nhìn anh ánh mắt mờ mờ nói: “Hâm Lỗi, chúc anh hạnh phúc.” Nói xong liền cúi đầu hé miệng cười khổ.

“Cảm ơn.” Anh một tay nắm tay lái, nghiêm túc đáp lời.

Trần Cẩn hai tay xách theo mấy túi hàng vừa mới mua, lảo đảo nghiêng ngã đi đến, Nhung Hâm Lỗi vội vàng bước đến cầm giúp Trần Cẩn, không ngờ lại nhìn thấy Phó Lâm. Trần Cẩn liếc mắt nhìn hai người bọn họ, trong nháy mắt ánh mắt trở nên buồn bã, nhìn Phó Lâm lúng túng gật đầu chào.

Phó Lâm cũng có chút lúng túng, nhìn Trần Cẩn lên tiếng chào: “Chị lên xe trước nha.” Cô sợ Trần Cẩn lại hiểu lầm lần nữa nên vội vàng lên xe.

Nhung Hâm Lỗi mở cửa đợi Trần Cẩn lên xe, rồi đóng cửa xe lại, thay cô thắt dây an toàn.

“Nha đầu, sao lại không vui rồi, em tự tin về bản thân một chút đi.” Thấy cô cắn chặt đôi môi không nói lời nào, anh chủ động cầm tay lại gần.

Trần Cẩn cúi đầu, tức giận nhìn Nhung Hâm Lỗi nói: “em biết hai người là vô tình gặp nhau, nhưng trong lòng em vẫn không thoải mái, em thậm chí cả đời sẽ không quên được bộ dạng của anh vì cô ấy mà đòi sống đòi chết, em tự tin cái gì đây, nghĩ lại thật muốn tìm một người đàn ông cho anh tức chết thôi.”

“Em dám.” Nói xong anh gấp gấp ôm cô vào trong ngực, hít sâu một hơi rồi nói: “Lúc đó làm sao anh nghĩ mình có thể yêu em chứ.”

24. Chương 25

Trần Cẩn sau khi anh nói xong chỉ tức giận bĩu môi chứ không hề đáp lại, tay nắm chặt túi xách. Nhìn ra ngoài cửa xe, không gian xung quang đen kịt chỉ có những vì sao xa xôi nổi bật trên bầu trời, đem sự ồn ào náo nhiệt của thành phố thu vào bên trong.

Hai người cùng nhau xách đồ đi vào nhà, giống như là vừa trải qua một trận đánh, Trần Cẩn vừa về tới nhà liền không còn một chút tinh thần nào. Nhung Hâm Lỗi thấy vậy liền ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hỏi: “Sao vậy? Em khó chịu ở đâu hả?”. hơi thở ấm áp của anh quanh quẩn bên tai, cô cúi đầu nhưng trong mắt ý cười vẫn rất rõ, cô nhẹ nhàng gật đầu. Nhung Hâm Lỗi vừa thấy vậy liền đặt mấy thứ lên bàn ôm cô đến ghế sofa rồi rót nước trên bàn đưa cho cô.

Trần Cẩn hốt hoảng lắc đầu nhưng sau đó vẫn bưng cốc nước anh rót cho uống một hơi cạn sạch rồi nói thêm: “Chân chỉ hơi đau một chút thôi.” Cô vừa nói xong anh liền đặt cô ngồi trên ghế sofa, cởi giày trên chân cô xuống rồi nhẹ nhàng, tỉ mỉ giúp cô xoa bóp bàn chân.

Thấy anh làm như vậy trong lòng Trần Cẩn hết sức ngọt ngào, cơn tối lại do anh chủ động đảm nhận, cô ngồi trên sofa ngắm nhìn anh bận rộn không ngừng trong bếp đột nhiên nhận ra lúc ở cùng Hàn Tinh Tinh ngồi nghe cô nằng nặc nói chuyện của cô ấy với Đoạn Cao Thụy rất vênh váo, nhưng hôm nay Nhung Hâm Lỗi như thế này cô cũng thấy rất tự hào ngồi gật gù cái đầu. Lấy điện thoại ra chụp khoảnh khắc hạnh phúc này lại, trong hình dáng người cao to cùng với phong cách rất mạnh mẽ của anh nhìn thế nào cũng không hòa hợp với cái miệng anh cầm trên tay, cô nhìn bức ảnh hài lòng gật đầu, lưu hình lại rồi cười khúc khích.

Đúng lúc Nhung Hâm Lỗi bưng thức ăn ra ngoài, thấy cô nhìn mình cười rất quỷ dị như vậy, anh nhẹ nhàng hỏi cô: “Có chuyện gì mà đột nhiên cười vui vẻ như vậy?”

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là được ở cùng với anh nên em vui thôi, em xuống bếp lấy thức ăn.” Cô nhìn anh cười thật tươi, cất điện thoại đi, liền vội vàng chạy nhanh xuống phòng bếp bưng thức ăn lên, cô không dám nói với anh là bởi vì hôm nay anh rất giống với mẫu hình đàn ông nội trợ, lại chụp ảnh lưu lại nên mới cười tươi như vậy, với tính tình của anh mà biết được thì không biết sẽ xử lý cô thế nào đến cỡ nào.

Ăn xong cơm tối, Trần Cẩm vào phòng ngủ, vừa mới cởi áo khoác ra, Nhung Hâm Lỗi liền lặng lẽ bước đến: “Tối nay không cần về đâu, anh đã gọi điện xin phép chú Trần cho em ở đây tối nay với anh rồi.” Anh đứng phía sau nhẹ nhàng ôm cô, cúi đầu ngửi hương thơm từ trên người cô, giờ phút này anh thực sự trầm luân mất rồi, ngay mai anh phải dậy sớm để về doanh trại nên anh không thể nào để cô về bây giờ được.

“Chú em có nói gì không?” cô cúi thấp đầu, thận trọng hỏi rồi đem bàn tay nhỏ bé của mình cầm lấy tay anh, mười ngón tay đan vào nhau không tách rời.

“Ừ, chú em nói chúng ta chú ý một chút.” Nói xong anh cười xấu xa, nhẹ nhàng cắn lên bả vai cô, rồi buông cô ra, đợi cô xoay người nhìn anh thì lại nhếch môi chậm chậm cởi từng cúc áo một, nhìn thân bình của anh từ từ lộ ra trước mặt mình, Trần Cẩm nuốt nước bọt nhìn anh nói: “Nhung Hâm Lỗi, em cảnh cáo anh, tốt nhất là anh thu lại ý nghĩ đó đi, đi cả của em đến, em ... em không muốn một cuộc đại chiến đẫm máu đâu.”

Nhung Hâm Lỗi lại không để ý đến cô tiếp tục cởi áo rồi từ từ bước lại gần từng bước từng bước ép sát, ánh mắt nóng rực nhìn cô. Trần Cẩm thấy vậy lại lùi dần về phía sau, cuối cùng lao đảo suýt chút nữa ngã trên bề cửa sổ, anh nhanh chóng bước lên giữ chặt hông cô rồi kéo vào lòng ôm thật chặt, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, cúi đầu nghiêng hôn lên trán cô: “Anh chỉ cởi quần áo thôi mà, em suy nghĩ nhiều quá đấy. Trong đầu em không nghĩ được gì khác sao hả?”

Nói xong anh cười khê, buông cô ra, theo thói quen bước tới cửa sổ kéo rèm cửa lên. Bây giờ anh đã cởi xong áo sơ mi, trên người chỉ mặc áo sát nách đem cô ôm vào trong ngực, rồi bế cô lên đặt trên bàn sách, đưa tay gạt hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống sàn nhà, Trần Cẩm ngây ngốc nhìn anh một lúc rồi mới có phản ứng đoán được kế tiếp anh muốn làm gì, lập tức đẩy anh ra: “Từ từ đã! Nhung Hâm Lỗi, anh muốn làm gì, không phải anh nói chỉ cởi quần áo thôi sao.”

Nhung Hâm Lỗi nhìn thẳng vào mắt cô chân thành nói: “Tiểu Cẩm, cho anh”. Lời nói của anh không cho phép người ta cự tuyệt, nói xong liền cứng rắn ôm cô vào trong ngực.

Trần Cẩm lúc này khóc không ra nước mắt rồi, cô đau khổ nhăn mặt hạ giọng nói với Nhung Hâm Lỗi: “Nhưng em thật sự là đến ngày đó mà, nếu không không cần đến anh hành động em đã ra tay trước với anh rồi.”

Nghe cô nói xong anh chỉ biết cười khổ, tiến lên hôn cô, đầu lưỡi len lỏi vào miệng cô linh hoạt hút hết những ngọt ngào từ miệng cô, hai người triền miên không ngớt, ngọn lửa trong mắt anh mới dần tắt, ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô một lúc rồi mới buông cô ra, xoay người lấy quần áo đi tắm.

Trần Cẩm thấy thế mới yên lòng, lên giường chờ anh nhưng không biết ngủ quên từ lúc nào, chỉ biết có người ôm chặt cô vào lòng, chỉ sợ cô sẽ rời xa mình.

Sáng sớm thứ hai, Nhung Hâm Lỗi phải về doanh trại, cô cũng phải đến công ty đi làm. Đến giờ tam tàm, cô sửa soạn lại rồi chuẩn bị ra về.

Một chiếc xe Mercedes màu đen dừng ngay trước cửa công ty, tại xe nhanh chóng xuống xe mở cửa xe, một vị phu nhân từ trên xe bước xuống, hình như đã sớm đoán được thời gian Trần Cẩm tan ca nên mới đến đúng vào lúc này.

Trần Cẩm vừa mới bước ra khỏi cửa công ty, thấy Chu Di tươi cười nhìn cô, bước chân cô trở nên chậm lại nhìn người phía trước một lúc, Chi Di lại bước đến nhìn cô tươi cười nói, giọng nói hết sức nhẹ nhàng: “Tiểu Cẩm, mẹ chuẩn bị phải về thành phố C, con có thể đi ăn với mẹ một bữa cơm được không?”

Nghe xong những lời này, sắc mặt Trần Cẩm trong nháy mắt thay đổi liên tục, nhìn người trước mặt trả lời: “Được.” rồi lên xe, tài xế đưa hai người đến trước cửa nhà hàng liền dừng lại.

Thì ra là đã chuẩn bị từ sớm, vừa bước vào cửa bồi bàn dẫn hai người đến phòng rồi, thức ăn cũng đã được dọn sẵn ra rồi, cô chọn ghế cách xa Chu Di nhất rồi mới ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn im lặng một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu hỏi: “Khi nào thì đi?”

Chu Di đáp lại: “Ngày mai đi rồi.” Trần Cẩm thoáng nhìn lên bàn thức ăn trước mặt, rồi nghĩ tới vừa rồi chiếc xe chở hai người bọn họ đến đây là Mercedes thì chợt mỉm cười, vẻ mặt bình thản nói: “Xem ra cuộc sống của bà không tệ lắm, ít nhất thì kinh tế cũng rất tốt.”

Chu Di nghe cô nói xong thì cười mỉa mai, rồi chuyển chủ đề: “Nghe nói con với con trai lão Nhung đang yêu nhau phải không?”. Bà cũng biết Trần Cẩm đã đoán được bà đã lấy chồng khác rồi.

Sắc mặt Trần Cẩm không vui nhìn bà ta, bộ dạng nghi ngờ khó hiểu hỏi lại: “Thì sao? Anh ấy không được sao? Tôi với anh ấy yêu nhau thì liên quan gì đến bà?”

“Tiểu Cẩm, con không cần phải cảnh giác với ta như vậy, ta chỉ quan tâm con một chút thôi, con trai lão Nhung dĩ nhiên ta không có gì để nói nhưng con cũng biết hắn là quân nhân đấy.”

“Quân nhân thì thế nào? Ba cùng với chú tôi cũng đều là quân nhân không phải sao?” Trần Cẩm có chút ngạc nhiên nhìn Chu Di rồi khẽ cười, giống như là cô không chấp nhận được loại suy nghĩ này.

Chu Di buột miệng nói: “Tiểu Cẩm, con đừng kích động như vậy, ta không nói quân nhân không được, chỉ là hy vọng con suy nghĩ kỹ một chút, không cần theo bước của ta.” Bà hy vọng Trần Cẩm chỉ lấy một người bình thường sống cuộc sống bình thường là được, quân tử không phải là việc Tiểu Cẩm có thể gánh vác.

“Tôi hiểu ý của bà, lúc trước bà thấy tôi ở cùng Hâm Lỗi khi đó chúng tôi ở cùng nhau chưa được bao lâu, nhưng đối với anh ấy tôi chẳng có suy nghĩ gì, đời tôi nhất định ở cùng anh ấy.”

“Đừng nói trước chuyện gì cả, ban đầu lúc ba con mất, con mới được 8 tuổi, khi đó ta không đủ sức để gánh vác hết gánh nặng về kinh tế dồn lên vai ta. Con có nghĩ đến Hâm Lỗi và ba con chính là chung một con đường hay không?”

“Tôi hiểu, nên bà liền mang theo anh trai bỏ đi đúng không?” ánh mắt Trần Cẩm sâu xa nhìn người được gọi là mẹ mình trước mặt, từng chữ cô nói ra trong nháy mắt đã phá vỡ không khí trong phòng lúc này.

Thức ăn trước mặt Trần Cẩm không hề động đũa, trên bàn đầy sơn hào hải vị nhưng không biết vì sao chỉ cần ngồi với Chu Di trên cùng một bàn thì trong lòng cô dâng lên một cảm giác chua xót, cay đắng khó tả, chứ nói gì đến việc ăn uống.”

“Làm sao con biết chuyện này?” sắc mặt Chu Di hơi hoảng hốt, ánh mắt khiếp sợ nhìn cô, giọng nói có chút run run.

Trần Cẩm chỉ khẽ mỉm cười, trong ánh mắt có chút chán nản chớp mắt liền biến mất, cô hít sâu một hơi nói: “Chú tôi nói cho tôi biết, sao vậy, bà cảm thấy còn ai sẽ biết chuyện này mà nói cho tôi nghe nữa. Ông ấy vẫn luôn nói dối tôi, vì sợ tôi không thể tiếp nhận nổi chuyện bà đưa anh trai bỏ đi mà bỏ tôi lại, nhưng lần trước khi bà đến nhà thì ông ấy đã chịu nói cho tôi biết sự thật này.”

Sắc mặt của Chu Di trắng bệch nhìn Trần Cẩm, môi mím chặt không nói nên câu gì, thấy bà không nói câu gì Trần Cẩm lại nói thêm: “Thật ra thì tôi không sao cả, mỗi người đều vì quyền lợi của mình mà tính toán, nhưng tôi mong chuyện tình cảm của tôi bà không nên nhúng tay vào, bởi vì tôi rất yêu anh ấy. Tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ, sẽ không giống như bà đâu, chỉ cần việc tôi đã quyết định thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi.”

25. Chương 26

Chưa đến giờ tập hợp nhưng tiếng kễng đã vang lên, tất cả chiến sĩ ở đội súng bắn tỉa nghe được tiếng kễng liền chuẩn bị trang bị vội và đến sân huấn luyện rồi nhanh chóng tập hợp, mặt trời cũng gần tắt hẳn nên bầu trời đã nhá nhem tối, một chút lạnh lẽo quanh quẩn trên không trung, trong không khí lại tản ra mùi thơm của bùn đất, họ đứng yên nghe lệnh chuẩn bị xuất phát mà cảm xúc dâng trào, chí khí sục sôi.

Liên trưởng Trì Gia Hựu và chính trị viên Lục Văn Ngạn đứng ở sau lưng Nhung Hâm Lỗi, Nhung Hâm Lỗi đứng trước mặt các chiến sĩ ánh mắt lạnh lùng quét qua các chiến sĩ đang tập hợp một lượt rồi lớn tiếng nói: “Huấn luyện kế tiếp là huấn luyện dã ngoại sinh tồn, đây là một phương pháp huấn luyện bình thường trong quân đội, tôi tin tưởng ngoài lính trinh sát thì các đồng chí ở đây đều vượt qua đợt huấn luyện lần này, lần này chúng ta không có kế hoạch huấn luyện, toàn bộ mọi người đều phải phát huy tốt khả năng của mình tại chỗ, mong các đồng chí đừng làm tôi thất vọng, tôi chờ tin tốt từ các đồng chí! Còn về địa điểm huấn luyện và nhiệm vụ thực hiện sẽ được thông báo sau. Các đồng chí đừng sợ tôi huấn luyện chết vì tôi cũng sợ huấn luyện chết mọi người. Tất cả các đồng chí đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Chuẩn bị xong! Sẵn sàng lên đường.” âm thanh trả lời của những tay súng bắn tia tương lai vang xa, rõ ràng, họ chờ đợi từng ngày từng ngày để đi đến đích.

Nhung Hâm Lỗi hướng về phía họ gật đầu rồi rời đi, Trì Gia Hựu liền xuống kiểm trang bị của bọn họ, xem bọn họ còn đưa theo những trang bị không cần thiết hay không.

Trực thăng đưa bọn họ đến dải đất hoang vu còn phía là rừng rậm âm u, nơi này điều kiện cực kỳ gian khổ, nguồn nước rất ít ỏi mà quy định của đợt huấn luyện này là không an theo bất kỳ một loại lương thực nào chỉ được mang theo các vật phẩm cần thiết, bọn họ chỉ có thể lấy nguồn sống từ thiên nhiên mà ở đây có rất nhiều dã thú và rắn rết. Lựa chọn nơi này để huấn luyện với mục đích là để những người chiến sĩ này có khả năng thích ứng với hoàn cảnh với môi trường thiên nhiên. Nhung Hâm Lỗi và Trì Gia Hựu đứng cạnh màn hình điện tử thần nhiên nhìn trực thăng từ từ xuống thấp, các chiến sĩ lúc này đang bắt đầu tìm vị trí ẩn nấp nhưng vẫn không quên tìm kiếm kẻ địch.

Nhung Hâm Lỗi đứng bên màn hình điện tử ánh mắt sắc lạnh chỉ huy: “Chuẩn bị xuất kích.”

Trực thăng vừa hạ xuống còn chưa kịp chuẩn bị thì một người chỉ huy ẩn nấp trong bụi cây đột ngột xuất hiện, chỉ cách chiến sĩ tập huấn không quá năm thước, anh ta tiến lên đoạt súng và nhanh chóng đánh chiến sĩ trẻ ngã trên mặt đất, lúc này thì những chiến sĩ khác cũng đã phát hiện được mục tiêu, chuẩn bị để đánh trả thì người chỉ huy bất ngờ tung người nhảy lên vòng đi hướng khác trong nháy mắt đã biến mất không thấy dấu.

Các chiến sĩ đều ngây người sợ hãi với hành động kinh người này, khi trực thăng của bọn họ vừa mới đáp xuống thì Nhung Hâm Lỗi đã chỉ huy trạm kiểm soát thứ nhất thực hiện nhiệm vụ lúc này làm ọi người ai nấy đều bàng hoàng. Nhung Hâm Lỗi đứng nhìn màn hình cười lạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử chỉ huy: “trước tiên án binh bất động, chờ bọn họ thích ứng với hoàn cảnh đã.”

Trì Gia Hựu vẫn đứng im quan sát bên cạnh Nhung Hâm Lỗi chợt nói xen vào: “Thủ trưởng, có nên cho bọn họ khảo nghiệm thêm, đưa bọn họ vào rừng rậm thử xem sao?”

Nhung Hâm Lỗi nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu: “Ý kiến này không tồi, đem mục tiêu chuyển vào rừng rậm như vậy cũng tăng độ khó của huấn luyện lên.”

Màn hình chuyển đến hình ảnh một chiến sĩ đang cầm la bàn định vị phương hướng, Nhung Hâm Lỗi vừa mới hạ lệnh di chuyển hết mục tiêu thì màn hình điện tử trước mặt đột nhiên tối sầm lại, tất cả phương thức liên lạc bị cắt đứt trong nháy mắt.

Sắc mặt Nhung Hâm Lỗi liền trầm xuống cầm bộ đàm lên nói to: “Số 07, nghe được xin trả lời.” Nhưng lại không hề nghe thấy âm thanh trả lời của người bên kia. Anh nắm chặt hai tay thành quả đấm, chân mày nhíu chặt lại nhìn Trì Gia Hựu bên cạnh nói: “Nhanh đi kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra?”

Một phút sau, Trì Gia Hựu chạy đến phòng chỉ huy báo cáo: “Báo cáo, tín hiệu bị nhiễu, tất cả liên lạc đều bị cắt đứt, nếu là tình huống ngoài ý muốn có xin cứu viện hay không? Xin chỉ thị!”

Nhung Hâm Lỗi nghe Trì Gia Hựu báo cáo xong, ánh mắt liền âm đạm đi, một lúc sau mới nói: “Không cần. Nếu thời điểm khó khăn này mà cũng không vượt qua thì không cần thiết tồn tại trong doanh trại của chúng ta nữa.” Nói xong hai tay anh càng nắm chặt, nói gì thì nói những chiến sĩ đang được huấn luyện kia là những người tài giỏi kiên cường dưới tay anh thì sao anh không lo lắng cho bọn họ được chứ, chỉ là bây giờ tình thế có chút thay đổi, cũng coi như tăng độ khó huấn luyện lên vậy.

Trần Cẩn sau khi tan ca sẽ thỉnh thoảng đến nhà Nhung Hâm Lỗi, thay anh dọn dẹp nhà cửa, thời gian

này hai người rất ít liên lạc, mỗi lần cô gọi điện đến thì điện thoại đều tắt máy, nhắn tin thì chẳng thấy trả lời, cô liền đoán được hẳn là anh đi huấn luyện rồi. mỗi lần doanh trại có việc, ban ngày anh đều tắt máy nhưng buổi tối đi ngủ mở máy thấy cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn của cô anh sẽ chủ động gọi lại mà bây giờ thì chẳng thấy động tĩnh gì.

Chỉ là lần này thời gian có chút dài, cô đè nén những lo lắng trong lòng, chờ anh gọi điện ỉnh. Thời gian này, Trần Cẩn lại hay về nhà, về nhà giúp thím một ít việc vặt trong nhà. Lần này về lại ngoài ý muốn thấy chú cô Trần Hồng Phong ở nhà, thường ngày chừng này thì chú đều đến quán khu chơi cờ, uống rượu với bạn rồi. Hôm nay lại khác thường chỉ ở nhà loay hoay với mấy chậu hoa Lan.

Trần Cẩn ngồi trên ghế sofa chăm chú nhìn đồ trên tay Trần Hồng Phong, nheo mắt nhìn lại cẩn thận sau đó hé miệng cười, đầu thì gật gù. Cô không nhịn nổi liền cố ý trêu chọc: “Chú, chú nói xem sao chậu Lan nhìn tràn đầy sức sống như vậy, không phải nó rất khó trồng sao? Mà bây giờ nó vẫn tốt tươi như vậy? không phải là đồ giả chứ?”

Ánh mắt Trần Hồng Phong hơi giận đem chậu Lan trên tay đặt xuống, đi đến trước mặt cô nghiêm nghị nói: “Cháu thỉnh thoảng mới gặp chú không nói câu nào để nghe được sao, lúc nào cũng làm chú bức mình là sao.”

“Cháu nhàn rồi không có chuyện gì làm nhưng chú bình thường bây giờ sẽ không ở nhà, chú làm cháu thấy tò mò. Không phải là chú bất hòa với các chú, các bác trong quân khu đấy chứ?”

“Chú hôm nay không ra ngoài, bởi vì tối nay nhà chúng ta sẽ có một vị khách đến thăm, đến lúc đó cháu sẽ biết.” Trần Hồng Phong cầm nhìn cô chặc chặc cười, rồi cầm ly trà lên uống một hớp.

“Cháu nên quan tâm một chút, người này có quan hệ với cháu vô cùng lớn đấy.” một lúc thấy cô không có phản ứng gì Trần Hồng Phong nói thêm.

“Tại sao cháu phải quan tâm đến chuyện đó, chuyện đó chưa chắc đã liên quan đến cháu nhưng cháu muốn hỏi chuyện liên quan đến chú, tại sao Hâm Lỗi tắt máy mấy ngày nay, ở doanh trại có chuyện gì sao?” nhắc đến Nhung Hâm Lỗi mặt Trần Cẩn có chút thoáng buồn, nhưng cũng rất quan tâm.

Trần Hồng Phong cười khê, lắc đầu nói: “Tiểu Cẩn, hết cách rồi, cháu muốn ở bên Hâm Lỗi thì cần thiết phải chấp nhận được những chuyện này, Hâm Lỗi từ nhỏ đã cố chấp chắc chắn bị lão Nhung cho ra ngoài huấn luyện rồi, các này gọi là Hồ phụ sinh hồ tử, Lão Nhung năm đó muốn huấn luyện cho Hâm Lỗi khiếp sợ để điều nó về bệnh viện quân khu nhưng nó không chịu nên đành rồi các chú các bác chúng ta chăm sóc nó một tý thôi.”

Nghe Trần Hồng Phong nói chuyện trước kia của Nhung Hâm Lỗi làm Trần Cẩn không ngừng đau lòng, Trần Hồng Phong còn nói: “Chuyện cháu và Hâm Lỗi, lão Nhung cũng biết rồi, nên đã bớt chút thời gian đến nói chuyện với Hâm Lỗi, thuận tiện đem chuyện của hai đứa báo cáo, cũng nên sớm kết hôn đi không thể kéo dài mãi được.”

“Chúng cháu vừa mới yêu nhau, còn muốn hưởng thụ thêm tí nữa rồi mới kết hôn, mà Hâm Lỗi đã nói gì đâu, chú gấp gấp làm gì?” Vừa nghe đến kết hôn, cô liền cúi thấp đầu, vò vò tay áo nhỏ nhẹ trả lời.

“Nhìn cháu xem, chú chỉ muốn tốt cho cháu thôi, tránh đem dài lắm mộng.” ông nói đến đây thì Hứa Văn bưng thức ăn ra, cửa phòng vừa mở ra thì chú cô liền đứng dậy nhận thức ăn từ thím bưng tiếp đặt lên bàn rồi cùng thím vào bếp giúp thím nấu ăn, Trần Cẩn nhìn chú thím tình cảm như vậy chợt nghĩ đến mình và Nhung Hâm Lỗi.

Buổi chiều Trần Cẩn vào phòng bếp học nấu ăn, Hứa Văn ở bên cạnh tỉ mỉ, nhẫn nại dạy cô từng chút một, “Loại thịt này phải làm cho tan đá đi mới có thể dùng được. đầu tiên cháu phải ngâm cá trong 30 phút, để khử mùi tanh đi.”

Hứa Văn không sợ phiền phức mà ở bên cạnh kiên nhẫn dạy bảo, Trần Cẩn cẩn thận quan sát rồi ghi nhớ, thỉnh thoảng còn làm thêm chút phụ bếp, lát sau Hứa Văn chợt nói: “Chờ Hâm Lỗi trở về, cháu thử làm một chút. Cháu bỗng nhiên bảo thím dạy cháu nấu ăn, nhất định là vì Hâm Lỗi rồi.”

Trần Cẩn không suy nghĩ liền gật đầu: “Dạ, anh ấy ngày nào cũng huấn luyện cực khổ, tương lai cháu không muốn để anh ấy nấu thức ăn cho cháu, cháu muốn tự mình chuẩn bị thức ăn cho anh ấy.”

Trần Hồng Phong cười khê, lắc đầu nói: “Tiểu Cẩn, hết cách rồi, cháu muốn ở bên Hâm Lỗi thì cần thiết phải chấp nhận được những chuyện này, Hâm Lỗi từ nhỏ đã ngoan cố chắc chắn bị lão Nhung cho ăn không ít khổ, các này gọi là Hổ phụ sinh hổ tử, Lão Nhung năm đó muốn huấn luyện cho Hâm Lỗi khiếp sợ để điều nó về bệnh viện quân khu nhưng nó không chịu nên đành rồi các chú các bác chúng ta chăm sóc nó một tý thôi.”

Nghe Trần Hồng Phong nói chuyện trước kia của Nhung Hâm Lỗi làm Trần Cẩn đau lòng không thôi, Trần Hồng Phong còn nói: “Chuyện cháu và Hâm Lỗi, lão Nhung cũng biết rồi, nên cũng đã dành thời gian đến nói chuyện với Hâm Lỗi, thuận tiện đem chuyện của hai đứa báo cáo, cũng nên sớm kết hôn đi không thể kéo dài mãi được.”

“Chúng cháu vừa mới yêu nhau, còn muốn hưởng thụ thêm tí nữa rồi mới kết hôn, mà Hâm Lỗi đã nói gì đâu, chú gấp gấp làm gì?” Vừa nghe đến kết hôn, cô liền cúi thấp đầu, vò vò tay áo nhỏ nhẹ trả lời.

“Nhìn cháu xem, chú chỉ muốn tốt cho cháu thôi, tránh đem dài lắm mộng.” ông nói đến đây thì Hứa Văn bưng thức ăn ra, cửa phòng vừa mở ra thì chú cô liền đứng dậy nhận thức ăn từ thím bưng tiếp đặt lên bàn rồi cùng thím vào bếp bưng giúp thức ăn ra, Trần Cẩn nhìn chú thím tình cảm như vậy cô lại chợt nghĩ đến mình và Nhung Hâm Lỗi.

Buổi chiều Trần Cẩn vào phòng bếp học nấu ăn, Hứa Văn ở bên cạnh tỉ mỉ, nhẫn nại dạy cô từng chút một, “Loại thịt này phải làm cho tan đá đi mới có thể dùng được. Đầu tiên cháu phải ngâm cá trong 30 phút, để khử mùi tanh đi.”

Hứa Văn không sợ phiền phức mà ở bên cạnh kiên nhẫn dạy bảo, Trần Cẩn cẩn thận quan sát rồi ghi nhớ, thỉnh thoảng còn làm thêm chức phụ bếp, lát sau Hứa Văn chợt nói: “Chờ Hâm Lỗi trở về, cháu thử làm một chút. Cháu bỗng nhiên bảo thím dạy cháu nấu ăn, nhất định là vì Hâm Lỗi rồi.”

Trần Cẩn không suy nghĩ liền gật đầu: “Dạ, anh ấy ngày nào cũng huấn luyện cực khổ, tương lai cháu không muốn để anh ấy lại phải nấu thức ăn cho cháu, cháu muốn tự mình chuẩn bị thức ăn cho anh ấy.”

“Tốt lắm, vậy sau này hai đứa kết hôn thì Hâm Lỗi có lộc hưởng rồi.” Hứa Văn thật lòng khen cô.

Trần Cẩn nghe xong thì mặt liền đỏ lên, tiếp tục vùi đầu vào làm.

Tiếng chuông cửa vang lên, Trần Hồng Phong ngồi trên ghế sofa lập tức đứng dậy đi mở cửa, người đến là một thanh niên xa lạ mặc âu phục, nhìn Trần Hồng Phong cười cười rồi chào: “Chú.”

Ánh mắt Trần Hồng Phong nhìn anh ta có chút sững sờ một lúc rồi mới đáp lại: “Dự Lâm, lâu rồi không gặp cháu nhưng cháu không thay đổi chút nào cả, vẫn giống lúc còn bé chỉ cao hơn thôi, vẫn rất giống ba cháu.” Ông kích động nói, hốc mắt đỏ ửng, hít sâu một hơi kéo anh ngồi xuống sofa.

Trần Cẩn vừa mới làm xong món kho tàu liền bưng ra phòng ăn, nhìn về phía phòng khách nói: “Chú, khách đã tới rồi sao?”

“Ừ, Tiểu Cẩn, cháu ra đây nhìn xem, xem có còn nhận ra ai đây nữa không?” Trần Hồng Phong bước vào kéo Trần Cẩn ra, chỉ về người thanh niên phía trước.

Ánh mắt Trần Cẩn chuyển động, nhìn người trước mặt sững sờ, hoảng hốt, những kí ức cũ từ từ kéo về, người đã mất tích từ lâu lắm đến giờ bỗng chốc đứng trước mặt mình làm cô khó có thể tiếp nhận, Trần Dự Lâm mặc âu phục đen, đeo caravat, quần áo chỉnh tề, làm người ta cảm giác rất nho nhã, lịch sự, nhìn Trần Cẩn đang sững sờ ở trước mặt nhẹ nhàng nói: “Cẩn Cẩn, anh đã về rồi.”

Ánh mắt Trần Cẩn mờ mịt nhìn người trước mặt rồi chạy đến về phía anh trai đám nhẹ: “Anh, anh đã về rồi sao? Không phải anh đang ở nước ngoài à?”. Nói xong còn đưa tay nắm liên tục vào người Trần Dự Lâm, Trần Dự Lâm cúi đầu nhìn em gái mình cười nhẹ, cúi đầu xuống nói: “Sao em không thay đổi chút nào vậy, vẫn đánh đá như xưa. Anh về mấy ngày trước rồi.” Nói xong lại khách sáo đưa túi quà trong tay cho Trần Hồng Phong: “Chú, cháu nhớ chú vẫn hay thích uống rượu nên đặc biệt đưa đến đây tặng chú một chai.”

Rồi lễ phép đưa chai rượu cho Trần Hồng Phong, Trần Hồng Phong đưa tay nhận lấy chai rượu, mở ra xem, là một chai Louie XIII, mắt liền sáng rực đem chai rượu đặt lên bàn rồi tươi cười kéo vào phòng ăn, Hứa Văn đã bưng thức ăn lên đầy đủ, Trần Dự Lâm nhìn thấy Hứa Văn liền lễ phép chào và hỏi thăm sức khỏe,

bốn người ngồi quây quần một chỗ nói chuyện, Trần Dự Lâm đột nhiên đến thăm ông làm Trần Hồng Phong có chút mất mát, ông cũng đoán ra một chút ít nhưng vẫn chờ Trần Dự Lâm nói. Lần này tới đây chắc là muốn nói lại quan hệ với Tiểu Cẩn rồi.

Lần đến thăm này Trần Dự Lâm cũng có chuẩn bị mà đến, tán gẫu với Trần Cẩn một lúc rồi lưu số di động của mình vào máy Trần Cẩn, còn lần này anh về nước cũng là do Chu Di sắp đặt.

Mấy ngày không liên lạc với Nhung Hâm Lỗi nên đi làm cả ngày Trần Cẩn vẫn cứ bất an, thỉnh thoảng lại cứ nhìn vào màn hình điện thoại để giải tỏa một chút, cảm thấy chán lại cất vào trong ngăn kéo, cô vẫn biết nếu có tin nhắn hay cuộc gọi thì chuông sẽ đổ nhưng cô vẫn cứ hay nhìn điện thoại theo thói quen, cô không muốn bỏ qua bất kì thông tin nào của anh cả dù là tin nhắn hay cuộc gọi.

Tan làm với vẻ mặt mệt mỏi, cô không ngờ người mất tích mấy ngày nay lại đứng ở cửa công ty chờ mình, ánh mắt chăm chăm nhìn cô, trong chớp lát cô tưởng là xuất hiện ảo giác, thất thần một lúc mới nhìn rõ Nhung Hâm Lỗi anh tuần đứng trước cửa công ty, vẻ mặt cũng mệt mỏi nhìn cô khẽ mỉm cười.

Không biết vì sao khi nhìn thấy anh, mũi cô có chút chua xót, muốn lập tức chạy về phía trước ôm lấy anh, nhưng cô lại kiềm chế lại, anh hình như gầy đi rất nhiều, giữa hai lông mày nhíu lại không cần nói cũng biết anh đang rất mệt mỏi, dưới cằm râu cũng đã mọc lờm chờm.

Nhung cô cố ý giận dỗi không để ý đến anh, sau đó nghiêng người đi qua anh không ngờ lại bị anh giữ chặt cổ tay, thấy cô vẫn còn giãy giụa anh liền dứt khoát kéo cô vào lòng rồi ôm đến cửa xe, biết mình không thể địch nổi anh nhưng vẫn cố vung tay, bất mãn nói: “Anh biến mất nhiều ngày như vậy có phải không muốn liên lạc với em không?”. Mặc dù biết anh huấn luyện không thể liên lạc được nhưng cô vừa nghĩ đến mấy ngày không có chút tin tức nào của anh lại có chút ỷ khuất.

“Không phải huấn luyện vừa xong anh liền thay quần áo đến đây gặp em đầu tiên sao?” giọng nói của anh lúc này nghe cực kỳ mệt mỏi, giải thích cho cô, nói xong vẫn không quên nhìn cô mỉm cười, không còn khí phách thường ngày lại có vẻ rất dịu dàng, đem mặt nạ lạnh lùng hằng ngày vứt bỏ đi, chỉ nhìn người phụ nữ của mình trước mặt, anh đã ba ngày ba đêm không ngủ, nhưng vẫn lo lắng không thể liên lạc với cô nên sáng nay vừa nghe thông báo là đã hoàn thành nhiệm vụ, liền ra lệnh cho trực thăng đưa họ về ngay.

Bởi vì phải chỉ huy huấn luyện nên anh không thể mang theo di động, vừa về phòng làm việc liền mở điện thoại thấy rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ của cô, mới biết cô luôn chờ điện thoại của anh nên chỉ vội thay quần áo mà chưa ăn uống gì cả liền chạy đến công ty chờ cô tan việc.

Nhung Hâm Lỗi không để ý đến người qua lại bên đường ôm lấy cô thật chặt vào lòng, thở dài nói: “Tiểu Cẩn đừng giận, để anh ôm một lát, mấy ngày nay anh phải huấn luyện nên di động tắt máy.”

“Em biết mà.” Trần Cẩn nép trong lòng anh buồn buồn trả lời.

“Biết vậy sao còn giận anh nữa?” Nhung Hâm Lỗi thấp giọng nói khẽ bên tai cô làm cô không biết phải trả lời làm sao, giọng nói anh có vẻ mệt mỏi, giống như là vượt mọi chông gai trở ngại vì muốn về đây gặp cô vậy.

“Vì em hy vọng anh sẽ mắng em.” Trần Cẩn cũng ôm anh thật chặt thủ thủ trong ngực anh, chỉ sợ anh lại đột nhiên biến mất.

Hai người về đến nhà, Nhung Hâm Lỗi lấy chìa khóa ra mở cửa thì Trần Cẩn đột nhiên ở phía sau ôm anh thật chặt.

“Có chuyện gì sao em?” Nhung Hâm Lỗi mỉm cười, dịu dàng hỏi cô, kéo tay cô ra rồi xoay người lại chăm chú nhìn cô, Trần Cẩn mặt buồn thiu nhìn anh, rồi nhón chân lên chủ động hôn anh, môi cô đột nhiên sát lại làm nhiệt huyết trong người anh dâng cao, hai tay chuyển xuống ôm chặt eo cô, đối bị động thành chủ động, vội vã hôn đáp trả lại, hai người bây giờ chỉ có thể dùng cách này mới có thể có thể thể hiện được sự nhớ nhung về nhau của hai người, đem đầu lưỡi vào trên đầu lưỡi cô hồi lâu mới cảm thấy tìm lại được hương vị yêu thích của mình, đến khi thở gấp mới buông cô ra, giọng nói khàn khàn ở bên tai cô trên chóc: “Nhớ anh sao?”

“Nhớ, mỗi ngày đều nhớ, nhớ đến nỗi điên. Nhưng lại không thể liên lạc với anh.” Nói đến đây giọng cô ỉu xiu, tức giận bĩu môi. Thấy nụ cười trên mặt anh càng ngày càng sâu, lập tức bắt mắt: “Nói mau, nói anh

cũng nhớ em.” Nói xong đưa tay bắt lấy cổ áo anh kéo xuống, giọng điệu ra lệnh, không chút nghi ngờ mà trực tiếp vào chủ đề.

Nhung Hâm Lỗi mím môi, cúi đầu xuống hôn lên mặt cô rồi nói: “Anh cũng nhớ em, bảo bối.” Nói xong liền trực tiếp ôm cô lên lầu, rồi bắt đầu cởi quần áo của mình, nhìn anh không chờ đợi cởi quần áo, cô gãi gãi đầu chăm chú nhìn anh rồi nghi ngờ hỏi: “Hâm Lỗi, không phải vừa mới huấn luyện xong sao? Anh không mệt sao? Không cần nghỉ ngơi à?”

Còn chưa nói xong thì anh đã dùng miệng ngăn lại, nhẹ nhàng cắn vành tai của cô nói: “Hiện tại anh cũng đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức. Tiểu Cẩn....” anh gọi tên cô lại cố ý kéo dài giọng ra, giống như nỉ non vậy, cuối cùng lại tiếp tục trần trọc, hôn mút trên môi cô.

Trần Cẩn e thẹn vùi đầu vào ngực anh trả lại: “Không phải em lo lắng cho sức khỏe của anh sao? Ngộ nhớ anh mệt chết đi thì làm thế nào?”

“Em nên lo lắng cho bản thân mình đi.” Dứt lời anh nhếch môi nhanh nhẹn vòng tay cởi móc áo lót của cô ra, không chờ kịp hôn cô, mười ngón tay hai người xen vào nhau, lần này anh rất khẩn cấp, cảm thấy như thế nào cũng không đủ, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế sức lực của bản thân không làm cô bị thương, anh từ từ cảm nhận, động tác phía dưới càng ngày càng nhanh, Trần Cẩn nằm phía dưới anh không ngừng thở dốc, để mặc cho anh rong ruổi trên người mình, hôm nay anh đối với cô cực kỳ dịu dàng, giờ phút này hai người hòa chung một chỗ, trong phòng tràn đầy hơi thở hoan ái.

Khi hoan ái qua đi, Nhung Hâm Lỗi vẫn bá đạo ôm cô trong ngực, cô cũng để mặc anh ôm cô nằm sát trong lòng anh, cho dù trong mơ cô cũng muốn anh ôm cô vào lòng như thế này, ngay cả trong lúc ngủ mảy của anh cũng nhúu chặt, Trần Cẩn nằm trong lòng anh chăm chú người đang ôm mình, vừa rồi mới ở trên người mình ra sức làm bấy mà bây giờ đã ngủ say, vừa tức vừa đau lòng, nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ trên lưng anh, một lúc sau mới kéo thân thể mệt mỏi của mình vào phòng tắm tắm, tắm xong liền xuống nhà chuẩn bị cơm tối.

Anh thức dậy là chín giờ tối, khi cảm giác được trong tay không ôm ai đó nữa mới tỉnh dậy, xuống nhà liền thấy Trần Cẩn mặc tạp dề đang nấu ăn.

Anh đứng ở chân cầu thang hơi kinh ngạc nhìn cô, nghe tiếng động Trần Cẩn nhìn lại mới phát hiện anh đã xuống nhà, trong tay bưng chén nhỏ nghiêng người nhìn anh một chút rồi nói: “Anh ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, em làm gần xong rồi.”

“Tiểu Cẩn?” nhìn cô chuyên tâm nấu ăn, anh nhẹ nhàng gọi cô.

“Dạ.” Trần Cẩn vẫn tiếp tục nấu ăn, đem cất dầu đi, ngâm cá trông nước thêm vài phút, rồi vớt ra bỏ vào nồi, vì động tác này chưa nhuần nhuyễn nên dầu trong nồi bắn ra ngoài làm cho cô sợ hãi lùi về phía sau. Thức ăn này đều do cô tự đi chợ mua, cô muốn bổ thêm sung dinh dưỡng cho anh, nhìn bộ dạng của anh lúc này rất mệt mỏi.

Nhung Hâm Lỗi đã đứng bên cạnh cô nhìn động tác này nhúu mảy rồi bước đến cầm muỗng trong tay cô, rồi nấu tiếp. Cô không giúp được gì nên đứng sau lưng anh nhìn anh nấu xong món ca kho tàu mới bưng vào bàn ăn.

“Em biết nấu cơm từ khi nào vậy?” Đây là câu nói đầu tiên từ khi anh xuống nhà lại giờ.

“Thím dạy cho em, lần đầu tiên nấu hy vọng sẽ không khó ăn quá, anh ngày nào cũng mệt mỏi nên em muốn khi anh trở về nhà sẽ có thể ăn cơm luôn chứ không muốn khi đó còn phải nấu ăn cho em.”

Anh nghe cô nói xong liền mỉm cười: “Không sao đâu, anh không thể để cho em đi theo anh mà còn bị đói được.” Anh không ngờ cô lại vì anh mà bắt đầu học nấu ăn, nhìn cô cố gắng thay đổi bản thân vì mình, anh chỉ im lặng cảm nhận chứ không nói gì, vì đặc thù của nghề nghiệp nên anh không thể làm tròn nhiệm vụ của một người bạn trai, anh cũng không thể cho cô nhiều nhưng anh biết cô không để ý đến những thứ này.

Sau bữa ăn, anh lên nhà lấy chỉ phiếu giao cho Trần Cẩn, cô có chút kinh ngạc nhận nhưng vẫn nhận lấy chỉ phiếu, rồi ngẩng đầu lên hỏi: “Anh đưa cho em làm gì? Em có tiền mà.”

“Anh biết, nhưng anh đưa cho em giữ, em có thể dùng thêm.” Anh giải thích cho cô. Trừ ở trên giường ra còn khi ở nơi khác anh rất ít nói chuyện tình cảm mà bây giờ lại giao tiền cho cô giữ, hy vọng là cô có thể hiểu được, anh nguyện cả đời này ở bên cô.

Cầm chi phiếu trong tay chơi đùa một lúc, cổ tình hỏi: “Ồ, không phải là đàn ông đều đem tiền cho vợ mình sao?”

Nhung Hâm Lỗi đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống, lười biếng nhìn về phía Trần Cẩn nhíu mày cười nhẹ, dò xét hỏi: “Chẳng lẽ em không muốn làm vợ anh sao?”

“Dạ, không muốn.” Trần Cẩn giả vờ tức giận hừ một tiếng, kiên định lắc đầu, không để ý đến anh.

Nhung Hâm Lỗi bất đắc dĩ tiến đến ôm cô vào lòng nói: “Nha đầu ăn ở hai lòng, em sớm muộn gì cũng phải gả cho anh.” Nói xong sức lực tay ôm eo cô lại tăng thêm.

26. Chương 27

Sáng sớm, chăn bông nhiên bị xốc lên, cảm giác lạnh lẽo liền tràn vào, Trần Cẩn bất mãn rụt người và nằm co lại, rồi mò mẫm tìm chăn kéo lại nhưng lại không thể tìm được, do Nhung Hâm Lỗi đã đem chăn ôm trên người không còn trên giường nữa, anh thật sự không biết dùng biện pháp gì để gọi cô rời giường nữa.

Trần Cẩn bị cái lạnh buổi sáng làm cho thức giấc, cô vừa mở mắt liền thấy Nhung Hâm Lỗi nghiêm túc đứng bên giường, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn mình, cô vò vò đầu tóc rối bời của mình bất mãn nói: “Hâm Lỗi, anh đừng làm phiền em ngủ.” Nói xong kéo chăn trong tay anh lại, đắp kín mặt tiếp tục ngủ. Nhung Hâm Lỗi nhìn cô thở dài, ngồi xuống bên giường vừa nói vừa dỗ dành: “Tiểu Cẩn, dậy đi em.”

Mặc cho anh dụ dỗ thế nào, Trần Cẩn vẫn không hề để ý, không thể không nói nha đầu này luôn làm cho anh đau đầu mà không biết làm thế nào cả.

Anh bước đến gần kéo bên cạnh giường lấy còi trong đó, rồi thổi, trong quân đội thì tiếng còi là hiệu lệnh thức dậy, hôm nay anh đứng trong phòng ngủ thổi còi muốn Trần Cẩn nghe lệnh mình như lính mà rời giường.

Trần Cẩn nằm trong chăn nghe tiếng còi chói tai, liền từ trên giường bật dậy nhìn Nhung Hâm Lỗi đứng cánh đó không xa đang thổi còi, vẻ mặt chưa thỏa mãn nhìn mình, khóe miệng nâng lên thành nụ cười, làm cô xù lông, trực tiếp ôm gối lên đập vào người anh nhưng lại bị anh bắt được.

“Anh xem nơi này là bộ đội sao hả?” Trần Cẩn tức giận nhìn anh gào lên rồi lại tiếp tục lấy chăn che lại để ngủ.

Thấy anh từng bước từng bước lại gần, cô lại làm nũng: “Để cho em ngủ thêm một lúc đi, một lúc nữa thôi, có được không anh? Em thật sự rất mệt.” Âm thanh lười biếng từ trong chăn vang lên, nhưng Nhung Hâm Lỗi lại không nghe rõ cô nói cái gì, chỉ biết lúc này sự nhẫn nại của anh cũng không còn sót lại chút nào, anh hít sâu một hơi, mím chặt môi ngồi xuống giường, giọng nói có chút không vui: “Anh nhớ là tối qua chúng ta không làm gì cả, hôm nay em không đi làm sao?” Lo lắng sáng nay cô phải đi làm nên tối qua anh chịu ầm ục một buổi tối nếu không thì tối qua anh cũng không phải làm khổ bản thân như vậy rồi.

“A! Đang sớm mà anh, có phải cần phải dậy sớm đi làm như trong bộ đội các anh đâu.” Cô thò đầu từ trong chăn ra nói, ánh mắt có chút nghịch ngợm, nhưng vẫn lão đảo xuống giường mặt còn mang theo mệt mỏi.

Khóe miệng Nhung Hâm Lỗi khẽ co quắp, “Không lẽ em muốn anh đuổi về nhà sao?” Mặt anh đen lại hỏi lại cô.

Nghe anh nói như vậy, làm cho Trần Cẩn sợ mất hồn, lập tức chạy lại bên cạnh giường, cắn chặt môi, bất mãn, giận dữ nhìn chằm chằm Nhung Hâm Lỗi, lắc đầu một cái. Cô vội vàng mặc quần áo tử tế rồi lại lão đảo nghiêng ngã chạy vào phòng tắm rửa mặt.

“Hâm Lỗi, bàn chải đánh răng em đâu?” cô mặc quần áo xong việc đầu tiên là chạy vào phòng tắm đánh răng, cúi đầu nhìn lại không thấy bàn chải đánh răng của mình đâu buồn bực hỏi vọng ra ngoài. “Ở bên tay phải, ngăn thứ ba.” Nhung Hâm Lỗi lắc đầu bất đắc dĩ trả lời.

“Hâm Lỗi, anh lấy giùm em cái khăn lông với.” Trần Cẩn đánh răng xong lại thấy thiếu khăn mặt nên lại gọi Nhung Hâm Lỗi mà anh lại không hề thấy phiền hà mặc cho cô sai bảo, lấy khăn lông đưa vào phòng tắm cho cô.

Xuống nhà thì thấy Nhung Hâm Lỗi đã chuẩn bị xong bữa sáng, Trần Cẩn vừa uống sữa vừa tươi cười hỏi: “Hôm nay anh không về đơn vị sao?”. Thấy anh vẫn có thời gian chuẩn bị bữa sáng ỳnh nên hơi ngạc nhiên hỏi anh, rồi liếm liếm môi.

Nhung Hâm Lỗi nhìn cô mặt trầm lại trả lời: “Mai anh mới về.” Một lúc sau nhìn cô vẫn không để ý thông dong ăn bữa sáng, không hề gấp gáp một chút nào, khoe miệng anh co quắp lạnh giọng nói: “Tiểu Cẩn, em ăn nhanh lên một chút, để ý thời gian một chút, nhanh lên ăn xong anh đưa đi làm.”

Câu này chắc là câu nói dài nhất của anh từ trước đến giờ. Anh ở doanh trại thì khi kèn vừa vang lên lập tức chuẩn bị xong xuôi, về khái niệm thời gian ở bộ đội là cực chuẩn, hôm nay về nhà thấy Trần Cẩn có tính lễ mễ này làm anh thật sự đau đầu không biết làm sao, nếu lúc trước là chủ nhật hai người có thể chậm rãi một chút nhưng bây giờ phải đi làm mà cô vẫn lười biếng như vậy.

Trần Cẩn thả thức ăn trong tay xuống nhứ mảy nhìn anh bất mãn nói: “Sao anh lại mắng em?”

“Anh không mắng em.” Nhung Hâm Lỗi lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu của anh có vẻ hết sức nhẹ nhàng.

“Lúc này giọng của anh như vậy không mắng em thì là cái gì chứ?” Trần Cẩn phản bác, thấy khoe miệng anh khê giật giật mà không nói câu gì nên cô cũng không nói thêm, lúc này khi mới thức dậy cô sai bảo anh nhiều như vậy chỉ sợ đã làm anh mất hết kiên nhẫn rồi.

Ăn xong cô đi đến trước quầy rượu rút khăn giấy lau miệng, rồi đi đến bên cạnh anh nắm tay anh nói: “Lúc này vì anh mất anh hiện rõ hai chữ -ghét bỏ. Em nói cho anh biết, bây giờ anh hối hận cũng muộn rồi, huống chi tối qua anh còn nói em là vợ anh, nên anh nhất định phải chấp nhận hết mọi tính xấu của em.”

Nhung Hâm Lỗi vốn định nói thêm nhưng nghe câu phía sau cô nhận là vợ của mình nên sắc mặt mềm mại đi không ít, sau khi lên xe, vẫn giống như trước giúp cô thắt dây an toàn, ngẩng đầu lên nhìn trong gương lại thấy cô đang cười khúc khích.

“Em cười cái gì?” Anh vẫn mặt lạnh không nhìn cô mà chăm chú nhìn phía trước lái xe.

“Không có gì, chỉ là em cảm thấy đi làm có người đưa đón thật thích.” Xe dừng lại trước cửa công ty cô, cô cởi dây an toàn ra, nghiêng người sang cạnh đưa tay ôm cổ anh rồi nhẹ nhàng hôn lướt qua môi anh: “Tạm biệt, tối nay chờ em về.” Cô không chú ý ánh mắt anh rất vui mừng, đang chuẩn bị đứng dậy thì anh lại ôm chặt cô lại rồi cúi đầu hôn lên môi cô, anh hôn rất dịu dàng, nhưng càng lúc càng sâu, hình như anh càng hôn càng không muốn buông cô ra, hai người môi lưỡi triền miên một lúc lâu anh mới buông cô ra, âm thanh khàn khàn nói: “Mau đi đi, nếu không trễ giờ đó.” Giọng nói của anh lúc này rất nhẹ và dịu dàng, giống như thì thầm bên tai cô. Cũng không biết là ai không để cho cô đi bây giờ lại bảo cô đi không trễ giờ.

Bởi vì có anh giục, nên cô vừa mới đến nơi thì Chu Thành đẩy kính mắt từ sống mũi lên, anh ta đeo kính nên cô không nhìn được ánh mắt căm phẫn của hắn, “Cô muộn tý nữa thì trễ giờ đó, biết không?”

“Ừ.” Cô dè dặt gật đầu nhưng nghĩ thầm không phải tôi còn chưa đi muộn đó sao.

“Nếu cô đến trước mười phút, hôm nay chúng ta làm được nhiều việc hơn, hơn nữa còn có thể tan ca sớm, có thể hoàn thành công việc trước, tại sao cô lúc nào cũng đến đúng giờ thế nhỉ, không sớm hơn được một phút.”

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng nhìn thấy người đẹp như tôi sao?” Chu Thành tức giận liếc xéo nhìn cô hỏi.

Chu Thành nói liên tiếp mấy câu làm cô choáng váng cả đầu, chỉ biết gật đầu phụ họa, không phải cô thừa nhận anh ta nói đúng mà cô cảm thấy mình không cần thiết phải so đo với anh ta, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nghe được câu nói cuối cùng của anh ta làm cô kinh ngạc cảm cũng muốn rớt xuống: “Không có, chỉ là tôi cảm thấy hôm nay anh rất đặc biệt, rất quyến rũ. Nhất là khi đeo kính này vào! Làm cho tôi tâm hồn điên đảo luôn.” Trần Cẩn nhìn Chu Thành nịnh bợ mấy câu.

Thấy cô ca tụng mình nên Chu Thành cũng không tiếp tục giáo huấn cô nữa , chỉ cười cười rồi nhún vai một cái.

Cô đang làm việc thì nghe điện thoại reo, nhìn số thì biết anh trai gọi nên liền nghe ngay: “Alo, Tiểu Cẩn.” âm thanh từ bên kia truyền đến.

“Anh, có việc gì thế.” Cô hơi bất ngờ hỏi anh trai, trong lòng có chút vui mừng.

“Không có gì đâu, chỉ là sau khi tan ca muốn tìm em thôi, chúng ta lâu rồi không trò chuyện rồi.” Nghe anh trai nói vậy cô liền đồng ý ngay.

Cô hoàn thành công việc của mình, cố gắng không làm cho Chu Thành bực mình, rồi hai người nhanh chóng làm xong phần việc chung. Sau khi tan ca, Trần Dự Lâm đã đứng trước cửa công ty cô, lần này anh không lái xe đến vì công ty anh cách công ty cô cũng không xa lắm.

Trần Dự Lâm vẫn nho nhã, anh tuân như vậy, đứng tựa vào tường nhìn Trần Cẩn cười cười, nụ cười sâu vào tận đáy mắt. Hai anh em vừa đi dạo trên đường vừa nói chuyện, nói về chuyện của hai người khi còn bé.

Có lẽ do lâu rồi không gặp nhau nên Trần Cẩn hoạt bát hiếu động trước kia, bây giờ đứng trước mặt Trần Dự đã thu lại đi không ít, anh hỏi cô cuộc sống cô ở với chú như thế nào, bất luận anh hỏi câu gì thì cô đều trả lời hai chữ, rất tốt.

Hai anh em đi vào một quán sủi cảo, thấy Trần Cẩn nhìn thực đơn thì Trần Dự Lâm nói: “Ném thử một chút đi, anh nhớ em khi còn nhỏ rất thích ăn sủi cảo mà.”

Hai người tìm vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống, Trần Dự Lâm thay cô đi lấy sủi cảo, thấy cô ngồi ăn đối diện mình làm cho anh cảm thấy như thời gian quay trở lại quá khứ, khi cô còn bé, có thể tự mình ăn, thỉnh thoảng cô còn gấp sủi cảo trong chén của anh, còn hùng hồn giải thích rằng: “Em thấy anh không ăn, em giúp anh ăn đi một ít nếu không rất lãng phí, đến lúc đó ba lại mắng anh.”

Khi đó hai anh em bọn họ cũng ngồi như thế này, trong khoảnh khắc anh giống như đã được trở về lúc còn bé.

“Sao anh không ăn, em thấy mùi vị ở đây cũng không tệ lắm.” Cô vừa ăn vừa nhìn anh trai hỏi, trước kia sủi cảo đều do tự tay Chu Di làm, khi đó cả nhà bọn họ rất hòa thuận chỉ là không ngờ bây giờ lại trở nên như thế này.

“Anh nhìn em ăn lại nhớ đến lúc nhỏ em cũng có dáng vẻ như vậy, à, bây giờ em và Nhung Hâm Lỗi đang bên nhau sao?” Trần Dự Lâm nói đến đây ánh mắt liền ảm đạm đi, chuyện này là anh nghe mẹ nói, anh không nghĩ đến anh em của mình lúc trước lại yêu em gái anh, nghe được chuyện này anh liền cảm thấy việc đời thật khó đoán.

“Đúng vậy, ha ha.....Anh không nghĩ tới đúng không, anh không biết là em rất vất vả mới có thể thu phục anh ấy đấy.” nói xong Trần Cẩn nhìn anh cười hắc hắc, rồi làm hình chiến thắng.

“Em xem em này, ăn nói như vậy đó hả, con gái phải rụt rè một chút chứ. Sao lúc bé anh không nhận ra em có tình cảm với Hâm Lỗi chứ?” nhìn biểu tình của em gái Trần Dự Lâm có chút buồn cười.

Trần Cẩn uống một hớp trà, nhíu mày hỏi: “Rụt rè, anh có biết không nếu em gái anh là em đây mà rụt rè thì không thể giành được tình cảm của anh ấy đâu. Thật ra em cũng không biết em yêu anh ấy từ lúc nào nữa, năm đó anh ấy mặc quân trang đã làm cho em mê mẩn, hơn nữa thần hồn điên đảo rất nhiều năm rồi.” Trần Cẩn nói chuyện say sưa còn đem sủi cảo trong bát Trần Dự Lâm ăn hết, khi nói đến Nhung Hâm Lỗi trên mặt cô hạnh phúc không gì có thể diễn tả được.

Những điều này Trần Dự Lâm đều nhìn thấy và âm thầm ghi nhớ, thấy em gái như vậy làm anh cảm thấy khả năng thành công của dự định anh khả năng thành công rất thấp. Không thấy anh trai nói gì, Trần Cẩn hơi sững sờ sau đó hỏi: “Anh, bây giờ anh làm ở đâu vậy, sao lại biết công ty em?”

“Anh muốn biết em làm ở đâu thì bảo người công ty tra chút là được thôi, công ty anh với em cách nhau không xa lắm, anh là tạm thời là Tổng giám đốc của tập đoàn Tầm Xa.” Ánh mắt Trần Dự Lâm chứa ý cười nhợt nhạt, hình như đoán được cô sẽ hỏi anh câu này.

Trần Cẩm nghĩ một lúc rồi nói: “Em nhớ khi còn bé, anh ước mơ sau này giống như ba vậy, cũng muốn làm quân nhân mà. Không ngờ bây giờ lại là Tổng giám đốc của công ty nước ngoài, ngẩng lên thì như bây giờ cũng không tệ. Xem ra cuộc đời cũng có nhiều lựa chọn.” Nói xong cô đặt đĩa xuống nhìn anh.

Nhắc đến chuyện này ánh mắt Trần Dự Lâm ảm đạm lại, cười khổ, có thể giống như ba và chú, làm một người quân nhân là ước mơ lúc còn bé của anh, sau này anh nói với mẹ suy nghĩ của mình lại bị mẹ mắng ột trận, nguyên nhân đơn giản vì không muốn anh đi vào vết xe đổ của ba mình nữa.

Ăn xong sủi cảo, hai anh em đi về, trên đường về Trần Dự Lâm dò xét hỏi Trần Cẩm: “Em đã bao giờ nghĩ rời khỏi đây chưa?” Anh hy vọng em gái có thể cùng anh về thành phố C để anh có thể bồi thường cho cô.

Trần Cẩm không hề nghĩ mà trả lời ngay: “Không có, những người em quan tâm đều ở đây, em sao có thể rời khỏi đây được, hơn nữa bây giờ anh cũng đang ở đây sao?”

Trần Dự Lâm nghe xong thì chỉ cười nhàn nhạt trong chốc lát rồi thu lại ngay.

Nhung Hâm Lỗi bây giờ chán nản ngồi trên sofa, anh căn giờ đến công ty đón Trần Cẩm, vừa dừng xe trước cửa công ty cô thì thấy cô đang đi cùng Trần Dự Lâm liền quay xe trở về, Trần Hồng Phong cũng đã nói với anh là đã trở về, chỉ là anh cảm thấy Trần Dự Lâm về lần này có mục đích gì đó.

Trần Cẩm từ chối không anh trai đưa cô về nhà, sợ đến lúc biết cô ở cùng Nhung Hâm Lỗi lại nghĩ không hay.

Đón taxi về nhà, vừa mở cửa thì thấy Nhung Hâm Lỗi đang xem ti vi chiếu về tình hình quân sự, anh biết cô về nhưng ánh mắt vẫn không hề nhìn cô, lại còn chăm chú xem tivi.

Thấy anh có vẻ mặt như vậy làm cô hơi tức giận, bình thường khi cô đi làm về anh đều rất vui vẻ, không giống hôm nay làm như không thấy cô vậy, anh cả ngày hôm nay trong lòng chắc chỉ có ti vi thôi, cô tức giận thay giày xong liền đi đến sofa dứt khoát ngồi bên cạnh anh, rồi cẩn thận nhìn anh, thấy anh không có phản ứng gì liền lấy remote trong tay anh đi.

Nhung Hâm Lỗi cũng không hề lên tiếng, chỉ nhàn nhạt liếc Trần Cẩm một cái rồi chuyển ánh mắt lạnh lùng đi nơi khác. Mặc cho cô muốn làm gì thì làm, Trần Cẩm nắm chặt remote nhìn anh cười cười nói: “Anh đừng xem tình hình quân sự nữa, chú em ở nhà lúc nào cũng xem cái này, bây giờ lại tới lượt anh sao.”

“Sao em về muộn như thế này?” anh ngồi trên sofa trầm mặc một lúc, rồi mới đem chuyện muốn hỏi nói ra.

Trần Cẩm cầm remote chuyển sang kênh tài chính rồi mới nói.

“Em đi dạo với anh trai em một lát rồi mới về.” Cô thật thà trả lời.

“Chỉ đi dạo một lát thôi sao, anh ta không nói chuyện gì khác với em sao?” anh nhíu mày hỏi lại cô.

“Nói gì là nói gì, chỉ nói chuyện khi còn bé thôi. Chúng em còn có chuyện gì nói nữa sao?” thấy cô trả lời như vậy mặt anh mới có vẻ dịu lại đi, đưa tay ôm cô vào lòng lẩm bẩm gọi: “Tiểu Cẩm.”

“Dạ.” Cô úp mặt vào ngực anh nhẹ nhàng đáp lại, hiện tại cô cảm thấy mình không thể đoán ra được anh vui buồn thế nào nữa, khi thì dịu dàng chân thành, khi lại lạnh lùng trầm mặc.

“Chúng ta sẽ mãi mãi như thế này nhé!” Nói xong liền cầm chặt tay cô.

Bàn tay anh to lớn, cực kỳ ấm áp, mười ngón tay đan vào nhau, làm cho tim cô đập càng ngày càng nhanh.

Trần Cẩm nghe xong trái tim rung động ngẩng mặt lên nhìn anh, bây giờ trong mắt anh chỉ có hình bóng của cô, anh dịu dàng như vậy làm cô bỏ vũ khí đầu hàng, cô đỏ mặt gật đầu, rướn người hôn nhẹ lên môi anh, lại bị anh giữ chặt lại, đem cô sát vào người mình rồi ở bên tai cô nói khẽ: “Tắt ti vi đi, chúng ta lên lầu làm chuyện khác.”

Nói xong anh cười khẽ một tiếng, nhanh tay tắt ti vi rồi ôm cô lên lầu. Anh thuận thực giúp cô cởi quần áo, rồi nhanh chóng đặt cô dưới thân. Anh ở trên người cô rong ruổi còn miệng thì khẽ sát bên tai cô lẩm bẩm kêu tên cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh đến khi trong mắt hai người chỉ còn hình bóng của nhau.

27. Chương 28

“Hâm Lỗi, tôi không ngờ cậu lại yêu em gái tôi.” Trần Dự Lâm đang ngồi đối diện với Nhung Hâm Lỗi nói, đây là câu nói đầu tiên của người bạn tốt lâu rồi không gặp mặt của Nhung Hâm Lỗi.

“Ừ, không được sao?” Nhung Hâm Lỗi nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, không thay đổi sắc mặt nhìn người đã từng là bạn thân của anh hỏi lại.

Trần Dự Lâm đặt hai tay lên bàn ngẩng đầu nhìn anh: “Cậu có thể cho em gái tôi một gia đình hoàn chỉnh ư?”. Giọng nói vẫn ôn hòa nhưng trong ánh mắt hắn đã có chút lạnh lùng. Cho dù hai người nói chuyện có khách sáo như thế nào thì bây giờ không khí giữa hai người vẫn gương cung bạt kiếm.

“Tôi có thể hay cũng không phải do cậu quyết định, hơn nữa cậu nghĩ có thể bù đắp những tổn thương Tiểu Cẩn trước kia phải chịu ư, cậu làm được sao?” Nhung Hâm Lỗi không nóng không lạnh phản bác.

“Cậu căn bản là không làm được, cậu quên thân phận bây giờ cậu là gì sao, nếu tổ quốc có chuyện gì hay có nhiệm vụ khẩn cấp, tổ quốc lên tiếng gọi thì Tiểu Cẩn phải làm sao, con bé có thể chịu được cú sốc ấy lần thứ hai không? Cậu không quên năm đó ba tôi vì sao mà hy sinh chứ?” Hắn cố ý nói chuyện này, nói xong bưng ly cà phê lên nhấp nhấp.

“Tôi cảm thấy cậu lo lắng quá mức, không cần tự mình là đúng thay cố ấy quyết định tất cả ội chuyện, chuyện cậu quyết định chưa chắc là những chuyện cô ấy muốn, mà bây giờ cậu nói chuyện này có phải quá muộn hay không. Huống chi chuyện cô ấy cũng không phải một mình cậu có thể quyết định.” Vừa nghe Trần Dự Lâm nói xong anh liền thấy tức giận, lập tức phản bác lại ngay không hề để ý đến sắc mặt khó coi của Trần Dự Lâm lúc này.

Trần Dự Lâm nghe anh nói xong lại cười khê, ánh mắt anh ta bây giờ sâu không thấy đáy, khóe miệng khê cong lên nhìn anh với vẻ mặt ôn hòa cười cười đáp lại: “Sau này cậu sẽ biết tôi có thể quyết định hay không?” anh ta cũng bị những lời nói của Nhung Hâm Lỗi làm cho tức giận nhưng vẫn cố duy trì nụ cười mà trả lời.

Những lời này lọt vào tai Nhung Hâm Lỗi làm anh giận tím mặt, lạnh lẽo đứng dậy nhìn Trần Dự Lâm, giọng nói còn mang theo ý cảnh cáo: “Trần Dự Lâm, tôi nói trước cho cậu biết, tốt nhất cậu nên quên ý định này đi, đừng giở trò với tôi! Những chuyện khác tôi không quan tâm nhưng chuyện liên quan đến cô ấy thì tôi tuyệt đối không từ bỏ đâu.” Nói xong liền dùng dùng nỗi giận xoay người rời đi, chỉ còn Trần Dự Lâm ngồi ngây ngốc tại chỗ, trầm mặt cười lạnh.

Nhung Hâm Lỗi đến phòng làm việc trong doanh trại xử lý xong tài liệu, làm luôn kế hoạch huấn luyện ngoài trời của tháng sau nhưng tâm trạng không tốt lên chút nào.

Anh ngồi tựa mình vào ghế yên lặng suy nghĩ, ánh mắt chăm chăm nhìn đồng hồ trên tường, tâm tình càng thêm tồi tệ nên liền đứng dậy ra ngoài sân huấn luyện mặt mày nhứt nhứt nhìn binh sĩ đang tập luyện, một số người vừa mới tập bắn xong đang nghỉ ngơi, thấy thủ trưởng đến, Trì Gia Hựu liền đi đến báo cáo tình hình huấn luyện hôm nay cho anh, không ngờ khi anh nghe xong lạnh lùng đưa mắt quét quanh sân tập một lượt rồi hét lớn: “Tất cả, nghỉ, nghiêm, tất cả chạy bộ 5km. Chạy!”. Lời anh nói ra làm cho tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, trong đó có cả Trì Gia Hựu, ai cũng bị vẻ mặt nghiêm nghị của anh dọa hết hồn.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Vẻ mặt này của các cậu là có ý gì, không phục sao? Chạy ngay lập tức cho tôi.” Anh đem tất cả bức xúc trút lên đầu những binh sĩ vô tội.

Trì Gia Hựu đứng bên cạnh Nhung Hâm Lỗi nhưng không dám lên tiếng, tình hình này mọi người đều hiểu bây giờ là thủ trưởng đang tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chính ủy Đơn Thái Xa nghe nói tình hình hôm nay của Nhung Hâm Lỗi nên đi đến phòng làm việc của anh.

“Hâm Lỗi, sao hôm nay cậu phát hỏa lớn vậy, ăn nhầm thuốc súng rồi hả?” nói xong liền kéo ghế ngồi đối diện Nhung Hâm Lỗi, nhìn Nhung Hâm Lỗi đang suy tư hỏi.

Nghe chính ủy Đơn Thái Xa nói như vậy nhưng anh vẫn duy trì tư thế cũ, thất thần ngồi im, cũng không hề đáp lại, ánh mắt trống rỗng.

“Nói cho anh nghe xem nào, xảy ra chuyện gì rồi. Không phải cậu giận đối với vợ đó chứ? Nếu không sao lại đến doanh trại phát hỏa thế?”. Đơn Thái Xa không hề có ý định bỏ qua cho anh, chỉ dò hỏi thử một câu, đàn ông vô cớ tức giận chỉ có hai trường hợp, thứ nhất là do công việc còn thứ hai là do gây gổ với phụ nữ. Nhưng Đơn Thái Xa ngẫm nghĩ thì Nhung Hâm Lỗi tức giận hôm nay khả năng thuộc về trường hợp thứ hai lớn hơn.

Nhung Hâm Lỗi mặt lạnh nhìn Đơn Thái Xa, giọng nói cũng hết sức lạnh nhạt: “Ông anh, cậu đừng có ngồi đó mà đoán mò. Không có chuyện gì đâu, tôi chỉ muốn cho đám tiểu tử kia tăng cường huấn luyện chút thôi.” Đơn Thái Xa nhìn anh “vịt chết mà còn cứng mỏ” cũng không nói gì thêm.

Chuyện cứ như vậy trôi qua một thời gian, Trần Dự Lâm biết gần đây Trần Cẩm với Nhung Hâm Lỗi thời gian ở bên nhau là rất ít liền gọi điện hẹn cô đi ăn cơm.

Dẫn Trần Cẩm đến một phòng ăn sang trọng, cô vừa mới mở cửa phòng thì thấy có một người đã ngồi chờ trong phòng, cô hướng người đàn ông đeo kính trong phòng mỉm cười thân thiện, người đó liền gật đầu chào lại. Trần Dự Lâm đưa tay giới thiệu: “Tiểu Cẩm làm quen một tý nha, đây là bạn của anh – Triệu Thịnh”.

“Chào anh.” Cô hướng người đàn ông kia mỉm cười gật đầu chào, đối phương liền chào lại: “Chào em”, cô khép cửa phòng lại rồi tùy tiện tìm một chỗ kéo ghế ra ngồi xuống.

Hôm nay, Đoàn Cao Thụy cùng mấy quan chức trùng hợp có buổi tiệc ở đây, thấy Trần Cẩm đang ngồi nói chuyện cùng hai người đàn ông lạ hoắc, hẳn nghiêng người nhìn cho cẩn thận thì bị gọi vào phòng, chỉ nghe loáng thoáng được mấy câu chào hỏi.

Hắn có chút nghi ngờ, nghĩ thế nào cũng có chút không bình thường nên mượn cớ vào phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Nhung Hâm Lỗi.

Nhung Hâm Lỗi nhận được điện thoại, lập tức lái xe đến địa chỉ Đoàn Cao Thụy cho, anh đã từng đến nơi này, chẳng qua khi đó anh đến cùng với ba mình, anh thật không biết Trần Dự Lâm nghĩ thế nào mà đưa Trần Cẩm đến đó, thường chỉ có thương nhân với quan chức lớn mới đến mà hắn lại đưa em gái mình đến nơi đó gặp đàn ông.

Nhung Hâm Lỗi tìm được phòng liền đẩy cửa bước vào, cả ba người trên bàn ánh mắt lúc này đều đặt trên người anh. Trần Cẩm cũng không ngờ khi thấy anh đứng ở cửa phòng, ngạc nhiên liếc mắt nhìn Trần Dự Lâm như muốn hỏi chuyện này là sao, cũng không hiểu nổi tình cảnh bây giờ là thế nào nữa.

Nhung Hâm Lỗi ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Trần Dự Lâm với Trần Thịnh rồi đưa mắt nhìn chằm chằm Trần Cẩm, đưa tay kéo cô dậy: “Đi theo anh.” Rồi kéo cô ra khỏi ghế.

“Chờ một chút.” Trần Dự Lâm mỉm cười nói nhưng Nhung Hâm Lỗi làm như không nghe thấy kéo Trần Cẩm đi, hai tay nắm chặt nổi cả gân xanh, nhưng lại bị Trần Cẩm kéo dừng lại.

Trần Dự Lâm vẫn ngồi bên cạnh mỉm cười, không hề sợ hãi, lạnh nhạt nhìn Nhung Hâm Lỗi, giọng điệu vẫn ôn hòa nói: “Hâm Lỗi, cậu đến rồi thì cùng nhau ngồi xuống đi, tôi với Tiểu Cẩm cùng nhau ăn cơm, đây là bạn của tôi, tôi giới thiệu cho Tiểu Cẩm làm quen một chút, không sao chứ?” Trần Dự Lâm chậm rãi nói, gật đầu với Nhung Hâm Lỗi rồi giới thiệu người với anh, không để ý đến tình cảnh lúc này, người ngoài sáng suốt đều nhìn ra là hắn cố ý khiêu khích Nhung Hâm Lỗi.

“Cái này thì không cần đâu.” Nhung Hâm Lỗi lập tức trả lời, anh hiểu được giọng nói của Trần Dự Lâm cố ý muốn chọc giận anh, “Cô ấy chỉ cần biết tôi là đủ rồi, đúng rồi báo cáo kết hôn của tôi được phê chuẩn rồi, đang chuẩn bị ngày đính hôn, khi đó cậu là anh trai của cô ấy phải đến chúc mừng cho chúng tôi nếu không Tiểu Cẩm sẽ rất buồn.” Nói xong anh lịch sự gật đầu chào rồi kéo Trần Cẩm ra ngoài.

Anh vẫn nắm tay Trần Cẩm thật chặt, kéo cô ra ngoài, trên mặt anh bây giờ hiện rõ là anh đang rất rất tức giận, ra khỏi phòng liền thả tay cô ra, bước nhanh đi phía trước không hề để ý đến cô đang đi phía sau.

Cô cảm thấy anh đang rất tức giận nên vừa đi vừa chạy theo sau, cố gắng đi bên cạnh cầm lấy tay anh, nhưng anh không hề để ý, thấy anh vẫn đang còn tức giận, cô không nhụt chí cầm chặt tay anh không buông, cả người dán chặt lên người anh như ăn vạ, “Trần Cẩm, em buông tay ra.” Anh lạnh lùng gọi cả tên cô ra.

Khi anh gọi cô là Trần Cẩm, giọng nói lạnh lùng không thể lạnh lùng hơn cô mới biết anh thật sự rất tức giận, nhưng anh có ý lạnh nhạt thì cô giận dữ nắm chặt tay anh không buông, “Em không thả, anh lúc này nói muốn kết hôn với em đây, muốn đuổi em đi, không có chuyện đó đâu.” Nhưng Hâm Lỗi cúi đầu nhìn nha đầu đang kè kè bên người mình liền mềm lòng không nói gì thêm.

“Lên xe.” Từ lúc ra khỏi nhà hàng thì đây là câu thứ hai anh nói với cô, chân mày theo thói quen nhíu lại, sắc mặt khó coi nhìn Trần Cẩm quát.

Thấy vẻ mặt anh vẫn đang lạnh như tiền, cô cúi đầu âm ức nói: “Hâm Lỗi, anh đã hứa sau này sẽ không quát em nữa mà.” Giọng nói vẻ như muốn khóc.

Nghe cô nói vậy sắc mặt anh mới dịu xuống, chờ cô thắt dây an toàn, đóng cửa xe lại nhanh chóng khởi động xe, nhưng anh lái xe đi rất nhanh làm cho Trần Cẩm hoảng sợ, cô há hốc miệng nhìn anh lái xe mà không hề để ý phía trước cứ liều mạng phóng đi, khi lái ngang một chiếc xe tải thì hai xe áp sát gần nhau, anh liền nhanh tay lái sang một bên, Trần Cẩm ngồi trên xe theo quán tính bị nghiêng người, cô bị dọa sợ mất hồn mất vía, hoa mắt chóng mặt, không nhìn được hết lớn: “Nhưng Hâm Lỗi, anh điên rồi sao, bị phạt là chuyện nhỏ nhưng anh không muốn sống nữa hả?”

Cô nói xong anh liền dừng xe lại, cô liền bị đập đầu về phía trước, anh lạnh lùng nhìn cô nói: “Trần Dự Lâm cũng rất thủ đoạn, rất biết cách chọc giận anh, em chờ mà xem, anh sẽ có cách làm cho hần cút khỏi nơi này.”

“Hâm Lỗi, anh đừng như vậy, chuyện như vậy do em quyết định.” Cô gấp gáp giải thích cho anh.

“Em với hần gặp nhau nói chuyện gì? Có phải hần muốn em về thành phố C với hần không? Muốn khảo nghiệm tính kiên nhẫn của anh sao?” anh nghiêng đầu âm trầm hỏi cô.

“Anh ấy muốn dẫn em rời khỏi đây nhưng em không đồng ý. Hâm Lỗi anh tỉnh táo chút đi.”

Anh nhìn cô chằm chằm với ánh mắt tóe lửa: “Còn muốn anh tỉnh táo, em nói đi? Lúc này không đánh hần trong phòng đã nổ mặt em lắm rồi.” giọng lớn tiếng nói.

28. Chương 29

Trần Cẩm bị anh nói cho choáng váng không dám nói tiếp, chỉ bủi môi yên lặng ngồi trên xe.

Về đến nhà, anh xuống bếp nấu thức ăn còn cô thì đi cầm cơm, rồi thức thời yên lặng ngồi trên sofa, thấy anh bưng thức ăn ra ngoài cô liền chạy ù vào bếp bưng cơm ra, chuyện này hai người tự ngầm hiểu lấy, khi nào cũng vậy, không cần nói cũng có thể hiểu được ý nghĩ của đối phương. Lúc trước ăn cơm thảnh thơi anh vẫn đưa mắt nhìn cô một chút rồi tiếp tục ăn cơm nhưng bây giờ anh chỉ cúi đầu ăn cơm, nhìn vào bát cơm xem cô như là người vô hình vậy.

Anh không nói chuyện, đương nhiên cô cũng yên lặng ăn cơm.

Trần Cẩm thấy anh từ lúc về đến giờ vẫn cứ im lặng, âm trầm nên tâm trạng rất buồn bã, mất mát. Từ trước đến giờ thì đây là lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh mà cô cảm thấy khó chịu nhất, bản thân cô cũng không hề chuẩn bị tâm lý, sau khi ăn xong thì anh dọn dẹp rồi đi rửa bát chén, còn cô ngồi ngẩn ngơ nhìn anh chằm chằm, anh làm tất cả mọi việc xong xuôi mà cô chỉ ngồi trên ghế không giúp được chút gì, suy đi nghĩ lại một lúc rồi mới chạy lên tầng đi tắm.

Ở phòng tắm hơn một tiếng đồng hồ mới xong, cô vào phòng ngủ thấy anh vẫn chưa về phòng, hai tay đang đặt sau đầu tựa vào sofa xem ti vi, cô bước đến bên cạnh anh cầm khăn lông lau tóc, đứng bên cạnh nhìn chăm chú anh một lúc, khi đó anh mới phản ứng lại nghiêng đầu nhìn cô, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Anh hỏi vậy làm mặt cô xị xuống nhưng vẫn hỏi anh: “Sao anh còn chưa đi ngủ?”

“Em đi lên trước đi.” Ánh mắt anh lại chăm chú nhìn vào ti vi mà không hề liếc nhìn cô một chút nào nữa, giọng nói lại cực kỳ lạnh nhạt, hờ hững. Trần Cẩm khẽ gật đầu, tâm trạng lúc này thê thảm không tả nổi, cô cực ghét loại thái độ này của anh.

Lạnh lùng cười nhìn anh rồi chạy lên tầng thay quần áo, kéo valy ở góc tủ ra, xếp lại quần áo trong valy, kéo tủ ra lấy hết quần áo của cô nhét vào trong valy. Hôm nay anh đối xử hờ hững, lạnh nhạt với cô như vậy, cô khó mà bình tĩnh được, không nổi khùng lên mới lạ. Trần Cẩm ném quần áo lên giường, tìm chiếc quần uất (quần nộ+ quần ức) trong lòng xếp từng cái từng cái cất vào valy.

Nhung Hâm Lỗi đang đi lên tầng nghe trong phòng ngủ có tiếng động lớn, anh vốn định đi tắm nước lạnh rồi về phòng bình tĩnh nói chuyện với cô, không ngờ vừa vào phòng lại thấy cô đang mở tủ quần áo thu dọn đồ đạc cất vào valy.

Tức giận bùng nổ, hai mắt anh đỏ rực chạy nhanh đến thô bạo cướp quần áo trong tay cô nhét trở lại tủ, Trần Cẩm thấy quần áo trong tay mình bị anh lấy sạch, tròn mắt kinh ngạc nhìn anh.

Thấy anh đối xử với mình như vậy, Trần Cẩm xoay người tiếp tục lấy quần áo trong tủ ra nhưng lại bị anh nhanh tay cầm chặt cổ tay, không hề tốn một chút sức lực kéo cô trở lại: “Em muốn làm gì? Muốn nghe lời anh trai em, rời khỏi nơi này sao?” anh bước đến lạnh lùng chất vấn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Cẩm theo bản năng nhắm mắt lại, cố ý lảng tránh ánh mắt của anh.

Không nghĩ Nhung Hâm Lỗi lại kéo cô sát lại, ánh mắt gắt gao nhìn cô lạnh giọng nói: “Trả lời anh!”, nghe anh nói giọng này làm cho cả người cô phát run.

Cô cắn môi, nhúu chặt mày nhìn anh quát lớn: “Liên quan gì đến anh? Không phải anh vẫn không để ý gì đến em sao?”

Cô hùng hồn trả lại, rồi cúi người xuống sửa soạn hành lý, không hề biết Nhung Hâm Lỗi lại bước đến, mất hết lý trí đá văng cái valy cô ra xa. “Ầm” một tiếng thật lớn làm Trần Cẩm hoảng sợ. Cô ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, anh lại bước nhanh đến gần, kéo cô vào trong ngực rồi thô bạo hôn.

(mong mọi người thông cảm đoạn tiếp này mình không có kinh nghiệm)

Anh găm cắn môi cô, thần tốc tiến quân rồi chiếm đoạt toàn bộ, mặc cho cô ở trong ngực anh giãy dụa, tay đâm chân đá lên người anh cũng không hề đáp lại. Anh ôm chặt cô áp chặt trên cửa khẩu trường, gấp gáp hôn cô, “Tiểu Cẩm....Tiểu Cẩm....đừng đi....em còn như vậy anh điên lên mất.” Anh điên cuồng hôn cô, giọng nói khàn khàn vang bên tai cô, thì ra anh sợ cô sẽ rời đi. Lúc trước đối với cô anh cực kỳ tự tin, nhưng khi nhìn cô dứt khoát thu dọn hành lý, trong giây phút đó anh sợ hãi vô cùng, sợ cô không hề lưu luyến gì mà rời khỏi anh. Cho nên anh mới mất lý trí đá văng valy mà không để ý đến cảm nhận của cô.

Luôn là như vậy, khi anh dịu dàng dễ dàng thì bao nhiêu quyết tâm của cô đều không cánh mà bay, tan biến hết. Bất cứ chuyện gì cũng vậy, chỉ cần anh nhỏ giọng nhẹ nhàng nói chuyện thì trong phút chốc cô sẽ quên hết mọi thứ, bởi vì cô rất yêu, rất yêu người đàn ông này.

“Nhung Hâm Lỗi.” cô ngừng giãy dụa, yên lặng trong lòng anh gọi.

“Sao?” anh đáp lại cô.

“Sau này không được bày ra bộ mặt vừa rồi với em nữa.... em ghét thái độ hôm nay của anh.” Cô úp mặt sát vào người anh bất mãn nói. “Tiểu Cẩm, không phải anh không để ý đến em, chỉ là trong lòng anh có chút khó chịu thôi.” Nói xong rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, ôm chặt cô vào lòng.

Một lúc sau, Trần Cẩm đẩy anh ra, đang chuẩn bị thu dọn những đồ đạc bị anh đá rơi ra lúc nãy. Đầu tiên, anh buông cô ra nhưng rồi lại kéo cô trở lại trong ngực mình, váy áo bây giờ của Trần Cẩm lộn xộn không tả nổi nữa rồi, trên người lại có hương thơm nhàn nhạt sau khi tắm.

Nhung Hâm Lỗi cúi đầu thưởng thức cảnh xuân lộ ra không sót thứ gì, ánh mắt càng lúc càng sâu.

“Từ từ, chờ em thu dọn xong nơi này đã.” Hiểu được suy nghĩ từ trong mắt anh, cô muốn đẩy anh ra lần nữa.

Trần Cẩm còn chưa kịp thực hiện thì anh đã thuận thực cởi từng cúc áo trước ngực của cô ra, “Cứ để đó đi, mai anh dọn dẹp giúp em.” Anh nói nhưng tay cũng không hề ngừng lại. Trần Cẩm lùi người về phía sau làm Nhung Hâm Lỗi hiểu lầm là cô trốn tránh anh, mặt lạnh, bá đạo kéo áo lót cô lên, cúi đầu ngậm điểm mẫn cảm trên ngực cô trong miệng rồi khẽ cắn nhẹ nhẹ, chậm rãi thưởng thức ngọt ngào, một tay cũng

không nhàn rồi vuốt ve bên ngực trắng muốt kia làm Trần Cẩm ngứa ngáy khó chịu lên một tiếng, đây mới là phản ứng thành thật nhất của cơ thể cô.

Anh khẽ cười một tiếng đặt cô lên giường rồi hôn từ từ từ ngực xuống đến đùi, nhẹ nhàng đốt lửa khắp người cô, hôn xuống tận đến bàn chân, giống như là ăn chậm nhai kỹ, không hề nóng vội không hề giống mọi ngày luôn mạnh mẽ chiếm đoạt, anh há miệng cắn nhẹ lên đùi cô, cô bị anh cắn đau nhưng không dám lên tiếng, cả người nóng rực nhưng anh vẫn chậm chạp hành hạ cô.

Cảm thấy giữa đùi cô đã ẩm ướt, anh chuyển tay xuống vuốt ve dải đất ẩm ướt ấy, càn rỡ trêu chọc, Trần Cẩm cảm thấy mình bị anh hành hạ đến phát điên rồi, phía dưới đã ẩm ướt đến không chịu nổi nhưng anh lại cứ vờ bên ngoài chậm chạp không tiến vào, “Hâm Lỗi.” Trần Cẩm khẽ cắn môi cầu xin, chờ đợi anh, Nhưng Hâm Lỗi nghe xong lại chỉ nhếch miệng cười, nhìn phản ứng lúc này của cô, anh hôn lên môi cô càn rỡ qua lại trong miệng đến khi cô cảm thấy khó thở mới rời đi, rồi nhẹ nhàng cắn lên vành tai, thở gấp bên bên tai cô làm cô càng thêm muốn anh. Nhưng Hâm Lỗi vẫn làm như không biết, cố nhịn ở bên tai cô dụ dỗ: “Tiểu Cẩm, xin anh, anh liền cho em.”

“Hâm Lỗi.” ánh mắt mờ mịt, sắc mặt ửng đỏ nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Còn gì nữa không?” cô động tình gọi tên mình làm anh mừng rỡ nhưng chỉ chậm rãi tiến vào chứ không định lấp đầy cô, Trần Cẩm cảm thấy cả người lơ lửng không còn cảm giác, vậy mà anh không hề có ý định buông tha, cô mím môi vòng tay ôm lấy cổ anh nũng nịu gọi: “Hâm Lỗi...anh Hâm Lỗi...” nói xong mặt cô liền đỏ rực vùi vào cổ anh, rụt rè dùng bắp đùi cử động, mời gọi anh. Đã thật lâu rồi cô không gọi anh như vậy nữa, từ khi hai người chính thức yêu nhau cô không còn gọi anh là anh nữa, anh đang say sưa hôn trên cổ cô.

Nhưng Hâm Lỗi nghe vậy liền chuyển lên bộ ngực trắng muốt của cô gặm cắn, cho đến khi điểm mẫn cảm trên sưng lên mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt thâm thúy như muốn nhập cô vào cơ thể mình, anh liếm môi cô rồi khẽ cười nói: “Ừ, ngoan, lúc nhỏ em vẫn thường gọi anh như vậy.” nói xong lại từ từ tiến vào rồi nhanh chóng rút ra ngoài, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Thấy anh không còn cử động, cô khẽ gọi: “Ông xã.”, nói xong lại chủ động hôn lên cằm của anh một cái, anh mắt anh chợt sáng lên khi nghe cô nói, giữ chặt eo cô dùng sức tiến vào, giọng nói khàn khàn hỏi cô: “Em vừa mới gọi anh là gì? Gọi lại lần nữa.” anh nâng cao đùi cô lên, cầm lấy cằm cô ép cô nhìn thẳng vào mắt mình còn tay kia thì đưa lại nơi ẩm ướt vuốt ve, trên tay có dính dịch liền thoa lên trên cơ thể cô.

“Ông xã... ông xã...” cô còn chưa thỏa mãn nên gọi anh liên tiếp, lần này anh ngăn miệng cô lại, hai người miệng lưỡi triền miên, anh càng lúc càng gấp như muốn xe rách cô, cuối cùng anh bế cô lên, tiến vào sâu trong người cô, tăng tốc độ, liên tục tiến công. Cả buổi Trần Cẩm bị ép gọi anh là ông xã, còn nghe anh gọi bên tai cô không ngừng, không biết bao nhiêu lần, âm thanh có chút mệt mỏi: “Tiểu Cẩm, em là của anh, anh không cho phép em theo hán rời khỏi đây.” Nói xong ôm cô thật chặt, tiến vào cơ thể cô chạy nước rút.

Cả căn phòng tràn đầy mùi hoan ái, hai người liên tục triền miên.

29. Chương 30

Từ nơi huấn luyện trở về doanh trại, Thích Văn Hâm, Nhung Hâm Lỗi và đoàn trưởng Phạm trên xe bước xuống, cảnh vệ liền mở cổng cho họ, sau khi xuống xe đoàn trưởng Phạm nhìn Nhung Hâm Lỗi cười sâu xa rồi đưa tay vỗ vỗ vai anh.

Nhung Hâm Lỗi về phòng làm việc lấy tài liệu sửa lại lần nữa, thì điện thoại vang lên, thì ra là đoàn trưởng Phạm Hàn Mặc gọi anh đến phòng làm việc của ông ấy. Anh gõ cửa phòng, đoàn trưởng Phạm nhìn Nhung Hâm Lỗi nheo mắt cười cười, đoàn trưởng Phạm một thân quân trang, tóc ngắn đơn giản, khoảng chừng 40 đến 50 tuổi, trên mặt đã có nếp nhăn, thấy Nhung Hâm Lỗi sau khi chào anh liền nở nụ cười nói: “Cậu tính thế nào đi, quân số đã có quyết định, lần này đoàn chúng ta chỉ cử 15 tay súng bắn tỉa đến biên giới, cấp trên chỉ định cậu là người chỉ huy.”

“Có phải ý của ông ấy hay không?” Nhung Hâm Lỗi nhíu chặt chân mày, dò xét hỏi thử. Nghe nói mình được chỉ định làm chỉ huy làm anh ngăn cả người, lần này tập trung những tay súng bắn tỉa không ít người cùng cấp bậc với mình, thậm chí còn có cả mấy thượng tá, dù sao còn có binh đoàn khác nữa tham gia, anh cũng không nghĩ sâu xa nhưng cũng không muốn làm người chỉ huy, thật sự anh không biết đây là một kế hoạch bình thường hay là do ba anh bày ra nữa.

Nghe Nhung Hâm Lỗi hỏi như vậy đoàn trưởng Phạm liền nhíu mày, thuận tay cầm một ly trà, uống một ngụm rồi để ly trà xuống, rồi mới ngẩng đầu nheo mắt nhìn anh nói: “Không phải, tôi biết rõ cậu ghét ông ấy nhúng tay vào chuyện của cậu, nhưng mà công văn chỉ định cậu vào vị trí chỉ huy này lại là do ông ấy tự mình phê chuẩn. Tôi cũng không thể thay đổi được nhưng cậu cũng đừng tự tạo ình quá nhiều áp lực, mấy năm gần đây cậu liệu mạng thực hiện nhiệm vụ chúng tôi đều thấy và ghi nhớ trong lòng, lúc đang học ở trường quân đội cậu cũng đã lập được nhiều kì tích rồi kia mà. Nên không phải đem mọi chuyện đổ lên đầu ông cụ nhà cậu đâu.” Năm đó ông cụ nhà Nhung Hâm Lỗi đưa anh đi Tây Tạng rèn luyện tận mấy năm rồi mới điều về thành phố A, khi đó mọi người trong quân khu không nghĩ ông ấy lại có thể ra tay độc ác với con trai mình như vậy, đem Nhung Hâm Lỗi chinh chết cho chết đi sống lại.

Lần này đến biên giới ít nhất cũng phải đi mấy tháng, Nhung Hâm Lỗi ra khỏi phòng làm việc của đoàn trưởng Phạm không nói gì, nhưng anh lại thấy sợ vì mình với cô bạn gái nhỏ phải xa nhau thời gian khá dài, muốn gặp nhau cũng phải sau khi hoàn thành nhiệm vụ về.

Khi Nhung Hâm Lỗi về doanh trại thì Trần Cẩm liền về nhà ở, cô về đến nhà thấy Trần Hoan tâm trạng có chút không vui, bình thường lúc ăn cơm luôn nói chuyện riu rít nhưng hôm nay lại rất yên lặng khi nào cô hay thím hỏi thì trả lời cho có lệ, chỉ có cô với thím nói chuyện với nhau. Tối nay, chú cô ở quân khu chưa về chỉ còn ba người phụ nữ trong nhà ăn cơm tối, thấy Trần Hoan để bát đĩa xuống nói: “Con ăn xong rồi.” rồi đi vào phòng ngủ.

Trần Cẩm mím môi, cũng không nói gì, nhân lúc thím vào toilet liền dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, rửa xong bát đĩa rồi mới lặng lẽ vào phòng ngủ, Trần Hoan đang nằm nghiêng người co ro trên giường, chăn kéo lên trùm hết cả mặt.

Mái tóc dài buông xõa lộ ra, giờ phút này nhìn Trần Hoan rất nổi bật làm rung động lòng người, “Sao vậy Hoan Hoan, xảy ra chuyện gì rồi?” Trần Cẩm nhìn em như vậy rất lo lắng, dứt khoát cởi dép ra chui vào trong chăn, ôm chặt Trần Hoan.

“Em với anh ấy cãi nhau.” Trần Hoan mở mắt nhìn cô, buồn bã trả lời.

“Phải không vậy! Tính khí Gia Hựu rất tốt mà, không phải rất chiều chuộng em à, có chuyện gì mà lại đến nước này rồi?” cô kinh ngạc hỏi Trần Hoan, tính khí thất thoát của Nhung Hâm Lỗi thì gây gỗ với cô là chuyện bình thường nhưng Trì Gia Hựu mà gây gỗ với Trần Hoan thì đúng là chuyện lạ.

“Anh ấy nói em có quan hệ mập mờ không rõ với một sinh viên nam trong trường, em mới làm ấm lên. Sinh viên nam đó theo đuổi em nhưng em đã từ chối rất nhiều lần rồi, chỉ là không ngờ lần này hắn lại chẳng kiêng nể gì đúng lúc anh ấy thấy liền muốn đánh cho hắn một trận lại bị em giữ lại.” Trần Cẩm cúi đầu, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Sau đó thì sao? hai người chỉ như vậy liền chiến tranh lạnh à, bọn em cả năm gặp nhau được mấy lần, thời gian này rảnh rồi nên kiếm chuyện để làm sao, hai người cố gắng thông cảm cho nhau đi.” Trần Cẩm ở bên cạnh khuyên bảo.

“Câu này chị nên nói với anh Gia Hựu ấy, em thấy em vẫn thông cảm cho anh ấy mà anh ấy mắc bệnh đa nghi quá nặng rồi.” nói đến đây thì Trần Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói. Với tình trạng này thì không có chuyện Trần Hoan sẽ chủ động liên lạc với Trì Gia Hựu đâu, con bé cho rằng Trì Gia Hựu suy nghĩ nhiều, dù sao chuyện này con bé nghĩ nó không sai. Chỉ là trong tình yêu ai đúng ai sai khó có thể phân rõ ràng.

Nghe con bé nói vậy Trần Cẩm cũng không biết nói thế nào để khuyên nó nữa, lúc này chuông cửa vang lên, Trần Cẩm bấu môi nhìn Trần Hoan nói: “Chị đi mở cửa đã, chắc là chú về.” Nói xong liền xuống giường mang giày rồi chạy đi mở cửa, không ngờ người đến lại là Nhung Hâm Lỗi, trong lòng cô rất vui mừng.

Hứa Văn đang định đi mở cửa

mà thấy Trần Cẩn đã đi trước chỉ dừng lại dùng ánh mắt nghi ngờ chăm chú nhìn ra cửa, khi cửa mở ra thì mặt bà mới thả lỏng nhìn người ngoài cửa mỉm cười: “Hâm Lỗi đến à, nhanh vào trong ngồi đi.”

“Dạ, Chào thím.” Nhung Hâm Lỗi bước vào phòng chào hỏi.

Anh đi đến sofa ngồi nghiêm chỉnh, hôm nay anh đến đây không mặc quân trang mà mặc áo sơ mi trắng với quần đen, nhìn rất tuấn tú, Trần Cẩn thấy anh đến kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi chạy vào bếp rót trà bưng ra cho anh.

Nhung Hâm Lỗi nhẹ giọng hỏi: “Thím, hôm nay chú Trần không về nhà sao?”

Hứa Văn ngồi đối diện anh cười hiền nói: “Không về, chú vừa mới gọi điện về nói là ngủ ở đơn vị, hôm nay cháu đặc biệt đến thăm Tiểu Cẩn sao?”

“Không ạ.” Anh bình tĩnh trả lời nhưng nói xong lại đưa mắt nhìn Trần Cẩn một chút, Trần Cẩn lập tức bĩu môi. Hứa Văn thấy vậy liền hiểu ý, “Hai cháu nói chuyện đi, thím về phòng trước.” Cảm giác mình ở đây làm kì đà cản trở hai người nói chuyện nên liền đi về phòng ngủ.

Đợi thím đóng cửa phòng, Trần Cẩn lập tức dịch người ngồi sát bên cạnh anh, mím môi, kiềm chế vui mừng trong lòng tò mò hỏi: “Sao hôm nay anh lại đến nhà em?” nói xong lại nghiêng đầu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh, Nhung Hâm Lỗi bị cô nhìn với ánh mắt như vậy liền có chút không vui, cứng ngắc miệng nói: “Anh đến xem sự trưởng đã về chưa thôi.”

Nghe được anh trả lời như vậy Trần Cẩn cắn môi, kiềm nén tức giận trong lòng, không vui nói: “Anh không phải đến thăm em sao, vậy anh có thể về được rồi đấy, em muốn về phòng ngủ với Hoan Hoan.” (ĐD LQĐ)

“Vậy anh về thật đó.” Nhung Hâm Lỗi hơi sững sờ, ánh mắt lúng túng nhìn cô một lúc rồi hờ hững nói.

Trần Cẩn hai tay khoanh trước ngực, gật đầu nhìn anh rồi nói: “Được, anh về đi. Không tiễn, good bye.” Trên mặt vẫn giữ nụ cười nhìn anh chào.

Nhung Hâm Lỗi lạnh nhạt nhìn cô, khóe môi cứng ngắc, rồi xoay người đi về mà không hề ngoảnh lại. Anh ra đến cửa chỉ do dự mấy giây rồi mở cửa phòng ra, chỉ sau mấy giây anh cứ như vậy biến mất trước mắt cô.

Thấy anh đi mà không hề ngoảnh đầu lại một cái, Trần Cẩn tức giận ngã xuống ghế sofa, ánh mắt dờ dẩn nhìn trần nhà, rồi nhắm lại, thở dài, tự an ủi trong lòng: không nên tức giận, không nên tức giận. Nhưng càng nghĩ lại càng tức, tiện tay cầm gối ôm bên cạnh lên không ngừng đánh loạn lên ghế, Nhung Hâm Lỗi đáng chết, rõ ràng là hai ngày rồi chưa gặp nhau, không gọi điện thoại quan tâm cô cũng được nhưng lâu lắm cũng không đến nhà cô tưởng là đến gặp cô, không ngờ lại lạnh lùng nói đến xem chú cô về chưa. Cô nói anh về anh liền lập tức đi về mà không ngoảnh lại một cái, cô bị anh chọc tức điên lên mất.

Trong chốc lát, cô tủi thân muốn khóc, bình thường khi yêu con gái vẫn rất nhạy cảm, cô cảm thấy chỉ cần cô làm loạn tí là anh liền quay đầu đi, chẳng lẽ anh không nhận ra là cô đang giận dữ sao, nhưng lúc này anh sắc mặt cũng không đổi, càng nghĩ càng tức giận, lấy gối ôm đập một cái thật mạnh rồi ném ra xa. Nhìn cái chén Nhung Hâm Lỗi vừa mới uống, cô khế cắn răng cầm lấy cái chén vào phòng bếp rửa đi rửa lại cho hả giận.

Vừa mới cất chén vào tủ, “Chị, chị có điện thoại.” Trần Hoan từ phòng ngủ gọi vọng ra, Trần Cẩn đoán là điện thoại của Nhung Hâm Lỗi, những chuyện lúc này liền vứt ra sau đầu, nhanh chân chạy vào phòng ngủ, cười nhận lấy điện thoại từ Trần Hoan, lập tức nhận điện thoại.

“Xuống nhà.” Âm thanh trầm thấp truyền từ đầu bên kia đến, trong giọng nói có chút lo lắng.

“Không xuống, sao anh nói xuống em phải xuống, như vậy thật mất mặt.” Trần Cẩn tức giận đáp lời, ít nhất khí thế cũng không thể vứt bỏ.

“Vừa rồi không biết người nào đó vội vàng đuổi anh đi về, bây giờ lại cáu kỉnh sao?” Nhung Hâm Lỗi cười khê trả lời. (ĐD LQĐ)

“Ai cáu kỉnh chứ, xuống thì xuống.” nghe anh nói vậy, Trần Cẩn còn chưa kịp tắt điện thoại liền chạy xuống dưới nhà, xem ra chiều khích tướng của anh rất có hiệu quả.

Mới chạy đến cầu thang, Nhung Hâm Lỗi kéo người cô lại, Trần Cẩn bị dọa hoảng sợ kêu lên, một giây sau người bá đạo nào nó liềng ngăn lại bởi một nụ hôn, anh ấn cô lên tường hung hăng hôn lên môi cô, hai người dây dưa một lúc lâu Nhung Hâm Lỗi mới buông cô ra, Trần Cẩn hỗn hạo hỗn hạo thở gấp, “Tiểu Cẩn, Tiểu Cẩn.” anh ngậm vành tai cô lẩm bẩm nói.

Trần Cẩn yên lặng nép trong lòng anh, rồi khẽ mỉm cười ngẩng đầu cố ý hỏi anh: “Sao anh không đi về luôn đi?”

“Nha đầu thù dai, anh nói sai một câu, bị em chinh anh đã chịu rồi mà.”

“Tiểu Cẩn.” anh ở bên tai cô nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Dạ.”

“Thật ra, đêm nay anh đến đây là để thăm em.” Anh thấp giọng nói, âm thanh có chút khàn khàn, có chút mê hoặc.

30. Chương 31

“Vậy mà anh còn nói đến để gặp chú em, mà sao lại đột nhiên lại đến tìm em vậy?” Trần Cẩn ở trong lòng anh cố ý hỏi.

Nhung Hâm Lỗi chỉ yên lặng ôm chặt cô không đáp lại.

Mùng hai tết, Trần Cẩn nhận được điện thoại của Nhung Hâm Lỗi bảo cô đến nhà anh gặp cha mẹ anh. Ba mẹ anh đối xử với cô rất thân thiết, dù sao trước đây ba cô với ba cô cũng là bạn vào sinh ra tử nên cũng không quá xa lạ, chỉ là không ngờ con trai của mình với Trần Cẩn lại ở bên nhau, nghĩ đến đây trong lòng ba Nhung liền rất vui vẻ.

Mẹ Nhung thì lại không cần lo lắng tìm đối tượng cho con trai mình nữa, Trần Cẩn vừa đến cửa liền thấy một câu đối tết, cô đang do dự đứng trước cửa thì Nhung Hâm Lỗi nhanh chóng mở cửa ngay, bước vào phòng khách đập vào mắt là bức tranh Mẫu Đơn, tên là Phú Quý nở hoa, góc phải còn có một bức tranh thư pháp, đoán chừng câu đối ngoài cửa là do ba Nhung viết. Bây giờ cô cảm thấy chú Nhung giống như là nhà nho.

Cô đứng ở phòng khách quan sát nhà anh một lúc, phát hiện nhà anh rất cổ điển, ghế trong phòng khách là ghế Hồng Mộc (ta chẳng biết là ghế gì cả), phía trước ban công có mấy chậu Huệ Lan rất giống mấy chậu ở ban công nhà cô, thì ra mấy chậu hoa của nhà cô là từ nhà của chú Nhung.

Ba Nhung thấy cô đến thì mặt mày tươi cười chào đón nhưng khi liếc mắt nhìn

Nhung Hâm Lỗi thì mặt mày lại nhúu lại, hai cha con bọn họ mỗi khi gặp nhau đều mặt sưng mày sị.

Một nhà bốn người hòa thuận ăn cơm, mẹ Nhung vào phòng bếp suy nghĩ đang định lên tầng chuẩn bị phòng ngủ cho Trần Cẩn, nào ngờ Nhung Hâm Lỗi không nóng không lạnh nói: “Tối nay, Tiểu Cẩn ngủ với con.”

Sau khi nghe xong, mẹ Nhung cười gian nhìn Trần Cẩn nói: “Rất tốt.” Xem ra ngày mình được bế cháu cũng không xa nữa rồi.

Trần Cẩn nghe xong hai người bọn họ nói thì mặt đỏ bừng.

Buổi tối, Nhung Hâm Lỗi và Trần Cẩn ôm nhau ngủ, anh cũng không hề làm gì, chỉ ôm chặt cô vào lòng rồi ngủ.

Mùng ba tết, buổi tối Trì Gia Hựu đứng dưới nhà cam chịu nhận tội, không ngờ lại gặp Trần Hồng Phong về nhà, cảnh vệ mở cổng giúp ông, Trần Hồng Phong sau khi xuống xe đến gần mới biết là con trai của Liên Trưởng Trì, nhìn người trước mặt đang phát run vì lạnh nhưng thấy ông trở về thì nhanh chóng đứng

nghiêm theo tư thế quân đội chào ông, Trần Hồng Phong khẽ cười bước đến ân cần hỏi thăm: “Tiểu tử, có lạnh lắm không, có muốn vào nhà ngồi không?” còn đưa tay vỗ vào vai hắn.

“Cảm ơn sư trưởng, cháu chờ Hoan Hoan xuống là được rồi.” nói xong thân thể vẫn đứng nghiêm tại chỗ, không hề nhúc nhích, Trần Hồng Phong giật giật khóe miệng, nụ cười trong mắt càng sâu: “Cậu cả người đều lạnh cóng rồi. Cậu muốn dùng khổ nhục kế để con gái tôi đau lòng sao?”

Thấy hắn vẫn đứng nghiêm như cũ, ông cũng đành vào nhà.

Vào phòng khách, ông ngồi trên sofa đọc báo một lúc vẫn thấy Trần Hoan ở phòng ngủ không ra ngoài nên mới lên tiếng hỏi vợ: “Hoan Hoan sao cứ ở trong phòng ngủ không ra ngoài thế?”

“Tiểu Cẩn đang nói chuyện với con bé trong phòng ngủ, tiểu tử kia chưa đi sao?”. Hứa Văn nghi ngờ bước đến hỏi, Trần Hồng Phong liền nghiêm mặt nói: “Ừ, tiểu tử kia cũng không lên nhà đang đứng đợi trước cổng.”

Nghe Trần Hồng Phong nói vậy Hứa Văn lập tức đi đến cửa sổ kéo rèm ra, rồi cúi đầu nheo mắt nhìn ra phía cổng vẫn thấy Trì Gia Hựu đang đứng đợi.

Trong phòng ngủ, Trần Cẩn không ngừng khuyên bảo: “Hoan Hoan, em xem Gia Hựu cứ đứng như vậy, trời thì lạnh, thân thể có là sắt thép cũng ngã bệnh mất thôi.”

Trần Hoan cắn chặt môi, rồi ngó đầu ra ngoài cửa sổ, Trần Cẩn thấy Hoan Hoan đã bắt đầu dao động nên lại nói tiếp: “Em xem, Gia Hựu đã biết sai rồi, cũng nhận lỗi rồi, biết sai nhận lỗi là tốt rồi. Hơn nữa năm hết tết đến, nếu bị chết lạnh thì làm sao đây?”. Nghe câu phía sau của Trần Cẩn thì Trần Hoan khẽ cau mày, khóe miệng co quắp: “Chị, sao chị cứ nói giúp anh ấy vậy, tám phần là vì mặt mũi anh Hâm Lỗi rồi.” Nói đến đây, Trần Hoan tức giận nhìn chị mình một cái, rồi trở về giường ngồi, kéo chăn lên trùm kín cả mặt, lúc này vẫn đang do dự có nên xuống hay không.

“Em nói cái gì vậy, không phải chị muốn tốt cho em sao, các em khó lắm mới được gặp nhau vậy mà còn gây gổ, chị hâm mộ em chết đi được đây này, Gia Hựu như vậy thì em còn muốn gì nữa, Hâm Lỗi chết tiệt ấy thỉnh thoảng còn làm chị em tức chết đi kìa.”

Trần Hoan nghe xong liền sững sờ, sau đó cúi đầu không nói gì, Trần Cẩn liền trực tiếp kéo cô xuống giường giục: “Em còn do dự cái gì nữa xuống nhanh đi.” Nói xong liền cầm tay kéo Trần Hoan một mạch ra cửa, Trần Hồng Phong ngồi trên sofa đang cầm ly trà để uống thấy hai chị em đi qua, liền nhíu mày hỏi: “Hai chị em sao vậy, muốn đi đánh giặc hả?”

Trần Cẩn phụ họa nói: “Cũng không khác mấy đâu.” Rồi mở cửa nhà, đẩy Trần Hoan ra ngoài, đóng cửa lại liền quay đầu nói với Trần Hồng Phong: “Chú, chú có thấy vừa cháu có thật anh hùng và khí phách không?”

Trần Hồng Phong thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của cô liền thấy buồn cười.

Trần Hoan đi xuống dưới nhà, thấy Trì Gia Hựu lạnh run cầm cập, trái tim liền cảm thấy đau đớn, bây giờ anh mặc đồ thường, mặc một áo khoác ngoài màu đen nhưng cũng chẳng thể giúp cho anh áp hơn tý nào, hai người bốn mắt nhìn nhau rồi Trần Hoan nhanh chóng cúi đầu xuống, mím môi không nói gì, đang chuẩn bị chạy về nhà.

Trì Gia Hựu đoán được ý định của cô nên nhanh chân bước đến kéo cô lại gần rồi ôm chặt vào lòng, cả người lạnh cóng, âm thanh có chút run rẩy nói: “Hoan Hoan, anh xin lỗi, hôm đó anh không nên giận dữ với em, tha lỗi cho anh...”

Cô ở trong lòng anh nghe nói vậy liền tủi thân đang sùi sụt, nhưng thấy anh lạnh phát run lại đau lòng, khi nãy khi xuống nhà cô đã chuẩn bị những lời để nói trong nháy mắt lại ân cần hỏi han: “Có lạnh lắm không anh, hay là lên nhà trước đã.” Thấy cô vẫn đang quan tâm mình, Trì Gia Hựu không suy nghĩ được gì nữa, cảm giác như mình được sống lại, trực tiếp nâng cầm cô lên, “Anh không lạnh chút nào.” Nói xong liền động tình hôn cô.

P/S: hihi thức trưa để làm tặng mọi người. sr vì đã chậm trễ

Trần Cẩn đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới nhà thấy hai người đang hôn nhau, liền tươi cười rồi kéo rèm cửa sổ lại.

Hôm nay là Valentine, theo lý thuyết thì Nhung Hâm Lỗi chưa bao giờ quan tâm đến mấy ngày lễ theo dương lịch cả nhưng hôm nay là ngoại lệ, mai anh phải lên đường đến biên giới nên anh giành thời gian ngày hôm nay cho Trần Cẩn.

Hai người nắm chặt tay nhau đi trên vỉa hè, trên đường cũng có rất nhiều đôi tình nhân tình chàng ý thiếp âu yếm nhưng hai người chỉ đơn thuần nắm tay nhau đi dạo, cảm thấy có chút không thích nên Trần Cẩn dừng lại kéo tay anh.

“Sao vậy?” Nhung Hâm Lỗi nhú mày cúi đầu hỏi cô.

“Hâm Lỗi, anh nhìn bọn họ kìa ghen tỵ quá.” Nói xong rồi lấy tay chỉ đôi tình nhân đối diện, cô gái đang cầm trên tay một bó hoa hồng, nói xong cái miệng nhỏ nhắn của cô lại khê nâng lên.

“Chẳng lẽ chúng ta không phải là một đôi sao?” Nhung Hâm Lỗi hỏi ngược lại, nói rồi nắm lấy tay nhỏ bé của cô bỏ vào túi áo mình, anh đương nhiên hiểu ý của cô.

“Không phải, anh không nhìn thấy cô gái ấy đang ôm một bó hoa to sao, em cũng muốn, anh nhanh đi mua hoa cho em đi, hôm nay là Valentine mà anh chẳng tặng em gì cả là sao?”. Thấy anh không nhúc nhích cô tốt bụng nhắc nhở anh.

“Valentine thì sao, đó chỉ là ngày lễ dương, anh chỉ muốn cùng em ra ngoài đi dạo thôi, mà cũng không phải anh chưa tặng hoa cho em. Huống gì tặng hoa có gì tốt đâu, anh cảm thấy thật lãng phí.” Anh hơi giận nói lại.

“Sao anh chẳng có chút lãng mạn nào cả vậy, quý hẹp hòi, chuyện đó từ thời xa xưa như vậy rồi, hơn nữa anh lâu lắm rồi có tặng hoa cho em đâu, lúc ấy anh nói em thích thì anh ngày nào cũng tặng cho em cơ mà.” Cô hậm hực dậm chân, ngẩng đầu tức giận nhìn anh.

“Anh không nhớ là mình có nói lời này.” Anh mím chặt môi, nín cười trả lời cố ý không để ý về mặt uất ức của cô.

Trần Cẩn liền dùng dùng nổi giận.

Dáng vẻ

của Trần Cẩn lúc này giống như một nàng dâu nhỏ bị ghét bỏ, Nhung Hâm Lỗi dắt cô đến cửa hàng thời trang, đưa cô vào cửa hàng mua quần áo, khi chọn quần áo chỉ cần cô thích thì anh không do dự cả thể, gọi nhân viên phục vụ gói vào, mua một hơi rất nhiều quần áo cô mới hả giận, bởi vì tất cả quần áo cô vừa mua anh đều xách hết.

Cầm quần áo để trên xe, anh lại dắt cô vào siêu thị, Trần Cẩn không quan tâm anh muốn làm gì, vẫn đang còn giận anh, Nhung Hâm Lỗi lại mua cho rất nhiều đồ ăn vặt cho cô. Khi tính tiền làm cho nhân viên siêu thị choáng váng. Trong xe đã không chứa nổi, anh liền cẩn thận để đồ ăn vặt vào cốp xe, thấy cô đến gần thì nhanh chóng đóng lại.

Cầm tay cô đi dạo, “Em còn muốn làm gì nữa?” khó có khi anh kiên nhẫn hỏi cô như thế này. Anh rất ghét bởi con gái đi dạo phố, chuyện này cô cũng biết nên lúc trước thấy anh với Phó Lâm đang bên nhau chỉ cần cô ấy muốn dạo phố anh liền lập tức trở mặt.

“A, Hâm Lỗi, hôm nay anh sao vậy, không phải anh không thích đi dạo phố sao?” cô cố ý hỏi anh.

“Còn phải xem là đi dạo phố cùng ai đã.” Anh mặt không đổi sắc, bình tĩnh đáp.

Trần Cẩn nghe xong liền tươi cười gật đầu: “Vậy để em suy nghĩ đã, em muốn đi xem phim, gần đây Châu Tinh Trì có một bộ phim mới tên là Tây Du hàng ma em muốn đi xem, nghe nói là rất hay.”

Nhung Hâm Lỗi nghe cô nói tên người đàn ông khác liền ghét bỏ liếc cô một cái: “phim Châu Tinh Trì anh đã xem qua rồi, nhưng nam chính là ai?”

“Anh đã xem cưới thời hiện đại chưa, nam chính là Lưu Dịch Dương trong phim này đây, đẹp trai vô cùng.” Cô uống nước cầm trên tay, ánh mắt lấp lánh nhìn anh.

Nhung Hâm Lỗi nhìn chằm chằm cô một lúc, không ngờ cô lại có thể nói như vậy, chứng tỏ cô rất hâm mộ hẳn, thấy cô bày ra bộ mặt hy vọng câu trả lời của anh giống câu trả lời của cô, anh liền khôi phục lại vẻ mặt, bình thản trả lời: “Chưa xem qua.” Một lát anh còn nói thêm: “Anh đẹp rồi còn nhìn người đàn ông khác làm gì?” Lần này anh cố ý nhấn mạnh để chọc giận cô.

Lần này Trần Cẩm liền nổi đóa thật, dậm chân kiên nhẫn nói: “Nghe nói ở ngoài đời anh ta cũng là một người đàn ông tốt, rất nghe lời vợ.”

“Chẳng lẽ nghe lời vợ là người đàn ông tốt, em chẳng có đầu óc gì cả. Chẳng lẽ anh không đối tốt với em?” anh lại nhú mồm nhẹ nhàng hỏi cô nhưng lời này lại làm cho cô có cảm giác không lạnh mà run.

Cô háng giọng nói: “Ý của em là anh ấy rất cưng chiều vợ. Anh...” Trần Cẩm đang muốn nói Nhung Hâm Lỗi tính khí khó chịu nhưng lại thấy ánh mắt anh tối sầm lại lập tức tươi cười nín lấy cánh tay anh lấy lòng: “Hâm Lỗi nhà chúng ta đối với em là tốt nhất.”

Sắp chiếu phim thì Trần Cẩm mu một bịch bỏng ngô rồi cùng Nhung Hâm Lỗi vào rạp xem phim, tìm chỗ ngồi xuống đặt bịch bỏng ngô ở giữa chỗ hai người, rồi chần chừ hỏi Nhung Hâm Lỗi: “Anh không ăn phải không?”

Anh hơi nhú mồm trả lời lại: “Không ăn.” Sau đó đem nước uống cho cô, khi biết bắt đầu chiếu phim những hình ảnh trên màn hình dọa cô sợ hết hồn nhưng vẫn cố trấn tĩnh nuốt nước bọt xem tiếp. Nhung Hâm Lỗi bên cạnh lại thường thức bộ mặt thú vị của cô, cô cắt bỏng ngô sang một bên cầm nước uống, cảm thấy hoảng hốt liền uống một ngụm, kiên trì không chịu bộ dạng khóc không được cười cũng chẳng xong này cho anh thấy, nhưng tay lại dùng quá sức làm cho nước văng tung tóe.

Nhung Hâm Lỗi bên cạnh nhú chặt mồm lấy khăn giấy ra cẩn thận lau cho cô, lau đi lau lại không biết bao nhiêu lần, rồi cầm lấy nước uống trong tay cô nói: “Để anh cầm cho, nước uống đến miệng mà còn không biết uống.”

Trần Cẩm cắn môi, nhìn anh tỉ mỉ quan tâm cô làm trái tim cô rất ấm áp không biết nói gì, khi phim đến đoạn hài hước cô không nhịn được cười ôm bụng cười ha ha, thật ra thì không phải chỉ có mình cô cười, trong rạp cũng có rất nhiều người giống cô chỉ có anh khóe miệng co quắp, cô vỗ vỗ tay, sau đó chỉ vào hình ảnh trên màn hình kéo tay anh hưng phấn hỏi: “Hâm Lỗi, anh thấy có buồn cười không kìa? Ha ha ha.... thật không thể nhịn cười nổi.”

“Có gì đáng cười đâu.” Anh mặt lạnh từ đầu đến cuối, anh nhìn thấy rõ ràng, khi cô đang còn hưng phấn anh nói như vậy làm cô cụt cả hứng, cho đến khi xem đoạn cuối cùng thấy nam chính chết thì Trần Cẩm liền chảy nước mắt, yêu nữ chính như vậy nên nam chính tâm tư cẩn thận hơn, hơn nữa tình cảm sẽ thay đổi phong phú hơn, trước kia loại phim cầu huyết này cô xem xong liền quên ngay chứ nói gì đến buồn đến rơi lệ, kể khi yêu Nhung Hâm Lỗi đến này cô liền chẳng có tí tiền đồ nào, thành người mít ướt mất rồi.

Cô có cảm nhận được đôi bàn tay anh lau nước mắt cho cô rất nhẹ nhàng đầy cưng chiều và yêu thương, còn anh khi thấy cô khóc thì trái tim đập cũng chậm lại vô thức đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng khi chạm vào mặt cô thì trong lòng lại có chút ngứa ngáy.

“Sao đi xem phim mà cũng khóc thế?” anh đang lau nước mắt giùm cô nhưng cũng không quên trêu chọc cô.

Cô nép vào ngực anh hít mũi một cái, sau đó mới nói: “Em thấy nữ chính kia còn thê thảm hơn em nhiều, ít nhất em còn có thể làm cho anh động lòng, không tạo thành cục diện không thể cứu vãn.”

“Em có lạnh không?” Nhung Hâm Lỗi mở rộng áo khoác ra, đem cô bao trong ngực, cúi đầu xuống hỏi nhỏ. Anh chuyển chủ đề, anh biết ý của cô nói đến chuyện lúc trước anh cự tuyệt cô, cũng may Trần Cẩm không để tâm đến chuyện đó mà vẫn không buông tay nên hai người mới có thể hạnh phúc như hôm nay.

Trần Cẩm ở trong lòng anh lắc đầu một cái, rồi gọi: “Hâm Lỗi.”

“Sao vậy?” anh cúi đầu xuống đúng lúc môi anh đặt trên trán cô.

“Không có gì đâu, chỉ là em thích gọi tên anh thôi.” Nói xong lại rút cánh tay lại, ôm chặt anh, cô có cảm giác bây giờ mình có cả thế giới.

“Vậy chúng ta lên xe đi, em mặc ít quá nếu như cảm lạnh đi làm sao.” Nói đến đây anh khẽ cau mày, lát sau còn nói thêm: “Em có đói không? Có muốn đi quán ăn cơm tối không, ở trong phòng sẽ ấm hơn đây.”

“Em không muốn đi quán đâu, em muốn ăn cơm anh làm.” Nói xong rồi cọ cọ trong ngực anh giống như đang làm nũng với anh.

“Được, chúng ta về nhà ăn cơm.”

Đi đến bãi đậu xe, Nhung Hâm Lỗi mở cửa xe ra, rồi lấy một bó hoa hồng to ở ghế sau đem đến trước mặt cô.

Trần Cẩm nhìn bó hồng này thì ánh mắt sáng rực, tươi cười lẫn kinh ngạc nói: “Anh mua hoa hồng khi nào thế, khó trách lúc này không mua hoa cho em. Sao bây giờ mới tặng cho em?”. Thì ra anh đã chuẩn bị rồi, chỉ không chịu nhận thôi.

“Một bó hoa to như vậy, em ôm nó ra đường thì anh cầm tay em được nữa sao.” Nhung Hâm Lỗi giật giật khoé miệng, không vui giải thích. Anh không muốn người phụ nữ của mình lưu luyến những thứ không đâu, đến cầm tay của cô cũng không được.

Hoá ra là như vậy, nghe anh nói vậy cô liền một tay ôm hoa một tay nắm chặt tay anh, anh thuận tay kéo cô vào ngực, rồi nhanh chóng hôn lên môi cô, hơi thở ấm áp của anh phả lên tai cô, Trần Cẩm động tình hôn đáp trả, vừa nói: “Hâm Lỗi, em yêu anh.”

Nhung Hâm Lỗi nghe cô nói vậy liền ôm cô chặt hơn, hôn càng sâu: “Em nói lại đi.”

“Em yêu anh.” Cô tiếp tục chìm đắm trong nụ hôn của anh, cho đến khi anh hôn cho đầu lưỡi tê dại mới buông cô ra.

Sau khi lên xe, anh liền bật điều hoà, trong xe từ từ ấm lên, anh bảo cô cởi áo khoác ngoài ra rồi cởi áo của mình ra không do dự bắt cô mặc vào, Trần Cẩm không nói gì chỉ bấu môi nhìn anh.

“Sao vậy?” anh thấy vậy liền hỏi cô.

“Thế anh có yêu em không đấy?” Trần Cẩm thấy mình vừa bày tỏ rất rõ ràng mà anh thì chẳng đáp trả lại tý nào, sao anh nghe xong chẳng bày tỏ một chút nào cả. Chỉ khi hôn xong thì nói: “Anh biết rồi.” Như thế là thế nào, chẳng giống như suy nghĩ của cô tý nào.

“Anh là đàn ông chỉ thể hiện ra hành động chứ nói ra miệng để làm gì, em còn chưa cảm nhận được?” anh liếc nhẹ cô một cái. Thấy mày cô cau lại, mặt có chút ảm đạm, anh liền nhướn mày nhìn cô rồi nhếch miệng lên trêu chọc cô: “Có yêu hay không chỉ nói ở miệng là được sao?”

“Anh không nói làm sao em biết được, vậy anh muốn làm gì?” cô tức giận đáp lại anh.

Anh nghe cô nói xong liền bật cười rồi cúi đầu nói khẽ bên tai cô: “Đương nhiên là hành động thực tế rồi, làm cho em có thể cảm nhận được, nhìn thấy được.”

Cô nghe anh nói vậy trái tim ngứa ngáy, bị anh trêu đùa nên hai má đỏ bừng, cô cố ý né người ra để tránh những hành động mập mờ của anh rồi nói: “Tại sao trong đầu đàn ông các anh đều đầy những ý nghĩ về chuyện kia thế.”

Nhung Hâm Lỗi chưa nổ máy mà thuận tay đang đặt trên vô lăng đưa lên trán vuốt vuốt, cười khẽ rồi đùa giỡn với cô: “Anh có nói chuyện gì đâu, Tiểu Cẩm em suy nghĩ lệch lạc đi đâu thế, cố ý xuyên tạc ý của anh rồi đây.” Anh thành công làm cho cô không thể phản bác lại.

Về đến nhà Nhung Hâm Lỗi lấy mấy túi

trên xe đưa hết vào nhà, nhìn thấy chiến lợi phẩm hai người mang về, Trần Cẩm khinh ngạc nói: “Ồ, nhà chúng ta mua nhiều đồ thế này á.”

Khóe miệng Nhung Hâm Lỗi khẽ giật giật, không đáp lời cô mà đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu ăn. Nấu ăn và dọn dẹp sạch sẽ trong phòng bếp xong, ra ngoài thấy cô đang ngồi trên sofa xem tivi liền dịu dàng gọi: “Tiểu Cẩn, ăn cơm thôi.”

Nghe anh gọi, Trần Cẩn lập tức tắt tivi rồi đứng dậy.

Sau khi ăn xong cô thấy trên ghế sofa còn vài túi đồ ăn vặt và trái cây nên nhíu mày nói: “Sao anh mua nhiều thế này, một tuần em làm sao ăn hết.”

“Vậy thì em mang về cho Tiểu Hoan ăn với. Buổi tối ăn xong quả vặt thì đi đánh răng nếu không sâu răng đấy nha.”

“Bàn chải đánh răng với khăn mặt của em nhớ đặt một chỗ, sau này đừng có vứt lung tung đấy, Trong tủ lạnh cái gì cũng có, nhưng em uống Cacavừa thôi, ăn trái cây cho nhiều vào. Buổi tối khi đi ngủ thì đắp chăn dày ấy, gần đây trời bắt đầu lạnh rồi, nên ngủ tăng nhiệt độ điều hòa lên.” Nhung Hâm Lỗi dặn dò cô.

“Sao hôm nay anh nói nhiều vậy, không phải anh lại chuẩn bị đi đâu đó chứ?” Ánh mắt cô tối lại, bĩu môi tức giận nói. Cái gì anh cũng chuẩn bị hết cả như thế này làm cho cô cảm thấy hoảng hốt, sợ anh sẽ đột nhiên rời đi.

“Hôm nay anh chưa đi, ngày mai đi.”

Buổi tối Nhung Hâm Lỗi giống như giông tố, muốn cô một lần rồi lại một lần, cuối cùng còn dừng lại ở trong cơ thể cô chậm chạp không lấy ra, trận vận động này của hai người làm ướt cả ga giường, sau một lúc lâu, Nhung Hâm Lỗi mới lưu luyến từ trong cơ thể cô ra ngoài, đi vào phòng tắm tắm nước lạnh xong rồi mới xả nước ấm vào bồn tắm.

Mặc xong quần áo ra ngoài, thấy Trần Cẩn đã mơ màng thiếp đi, anh nhếch môi cười, đi đến bên giường, trực tiếp bế cô lên, nhỏ giọng dỗ dành, “Cẩn Cẩn, đi tắm thôi.” Anh cẩn thận bế cô đặt vào bồn tắm, chạm vào nước nên Trần Cẩn lập tức tỉnh lại, thấy Nhung Hâm Lỗi lấy sữa tắm xoa lên vai mình, tay anh cầm súng lâu ngày, những vết chai sần trên tay làm cô ngứa ngáy, mặc dù hai người chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi nhưng anh tắm cho cô làm cô có chút xấu hổ.

“Hâm Lỗi, anh đi ngủ trước đi, em tự tắm là được.”

Ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô rồi xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Đợi cô tắm xong lên giường nằm, anh mới đưa tay qua kéo cô lại, ôm vào lòng để cô gối đầu lên cánh tay mình còn tay kia lại đặt trên ngực cô, cả tối anh đều ôm cô với tư thế này mà ngủ.

Khi Trần Cẩn rời giường, ánh mắt hơi chậm lại, đưa tay xoa mắt, cảm giác chỉ còn bản thân trong căn nhà này cực kỳ khó chịu, anh đã không còn ở đây, chỉ một mình cô đơn trong căn biệt thự, trong nháy mắt cô cảm thấy mất mát dâng lên trong lòng, cô có chút không quen với chuyện như thế này. Sáng nào thời gian này đều là anh phụ trách gọi cô rời giường, rồi nghe cô sai bảo, hôm nay anh đã đi rồi.

Cô đứng dậy, vừa lúc cổ áo ngủ lại rộng, lúc cúi đầu nhìn thấy những dấu vết mà anh đã lưu lại, nghiêng đầu thì nhìn thấy trên tủ có một tờ giấy: bữa sáng ở trên bàn, trong tủ lạnh có sữa tươi, em nhớ hâm nóng lại, nhớ không được ăn lạnh! Chờ anh trở lại! Hâm Lỗi.

Những dòng chữ đập vào mắt làm cô có chút lưu luyến, đưa tay cầm lấy tờ giấy, chữ của anh rất đẹp, rất giống chữ mẫu còn hiện lên được cả khí phách, thật không giống người thường có thắm nghĩ như vậy liền mỉm cười.

Đọc mấy câu sau thì cô thấy trong lòng rất ấm áp. Thuận tay cầm di động, thì ra anh tắt điện thoại của cô, anh sợ có người gọi điện làm cô thức giấc, vừa mở máy lên, đầu tiên là nhận được tin nhắn của anh: “Anh lên máy bay rồi, lần này đi thời gian khá dài. Em hãy chăm sóc bản thân cho tốt, đừng làm anh lo lắng.”

Đọc đến đây, những chuyện phiền muộn về anh cũng biến mất, chỉ cần trong lòng anh luôn có cô, đối tốt với cô, mặc dù thời gian bên cạnh mình không nhiều, chỉ cần trong tim luôn có nhau, trên đời không phải chuyện hạnh phúc nhất là người mình yêu cũng yêu mình sao.

Khi Nhung Hâm Lỗi đến thì trực thăng đã đậu chỉ chờ bọn họ, lập tức tập trung hàng ngũ ngay ngắn, có cả Trì Gia Hựu, chờ xuất phát. Trần Hồng Phong nhìn những người đang đứng nghiêm trang đó nói to: “Lần này hành động phải giữ bí mật, hy vọng các đồng chí sẽ mang vinh quang về cho sư đoàn ta, tôi muốn thấy các đồng chí mỗi người đều thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trở về! Đây là vinh dự của các đồng chí.” Nhung Hâm Lỗi trước khi lên trực thăng đưa mắt về phương xa, giống như đang suy tư chuyện gì, rồi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh bước lên trực thăng.

31. Chương 32

Những ngày không có Nhung Hâm Lỗi, Trần Cẩm vẫn đi làm bình thường, thỉnh thoảng về nhà hai người bọn họ quét dọn, đôi lúc chủ nhật cô một mình về ngôi nhà của hai người rồi ở đó cả ngày. Cô rất hy vọng khi về đó thì thấy anh đã trở về.

Có lúc nghĩ anh theo thói quen tin nhắn cho cô, nhưng trừ tin nhắn trước khi lên máy bay thì anh chẳng hề liên lạc với cô, cứ nhìn lại tin nhắn hay mảnh giấy anh để lại thì cô lại thần thờ, cô cảm thấy càng nhìn thì càng thấy chưa thỏa mãn.

Trần Hoan bây giờ cũng giống như cô, hai chị em cô ngẫm hiểu, âm thầm chờ đợi cũng không dám hỏi Trần Hồng Phong xem khi nào thì hai người đó mới trở lại. Bởi vì hai cô đều biết dù có hỏi thế nào đi chăng nữa thì Trần Hồng Phong chắc chắn sẽ không trả lời cho bọn họ.

Trần Cẩm thỉnh thoảng lại lấy điện thoại xem lịch trên màn hình, rồi khoá màn hình lại, tựa vào ghế làm việc nhắm mắt lại cẩn thận tính toán, Nhung Hâm Lỗi đã đi được 78 ngày 16 giờ rồi. Đây là lần đầu tiên bọn họ xa nhau thời gian dài như vậy, cũng giống như bình thường cô làm xong công việc của mình, Tổng Biên Tập đem mấy nhân viên mới đến cho cô hướng dẫn, công việc cũng nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều. Từ bữa tiệc hôm đó cô rời đi thì không thấy Trần Dự Lâm tìm cô nữa.

Trần Dự Lâm hẹn cô ở quán cà phê dưới công ty nói chuyện, ngồi một lúc lâu, cảm thấy có chút kì lạ, anh lấy thuốc lá ra chậm rãi châm lửa hút rồi lơ đãng nhìn từng làn khói thuốc bay trên không trung, rồi mới dập thuốc đi, ánh mắt thâm thúy nhìn Trần Cẩm ngồi đối diện, nhàn nhạt mở miệng, trong lời nói không có chút gì biến đổi vẫn cứ đều đều nói: “Anh nghe nói em và Nhung Hâm Lỗi rất lâu rồi không gặp nhau, khó trách tâm tình của em trong thời gian này không tốt cho lắm.” nói đến đây anh lạnh nhạt nhìn cô một cái, thấy ánh mắt cô không có gì khác thường thì hắng giọng nói tiếp: “Có phải hai người giận đối nhau không đấy?”

Trần Cẩm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nghi ngờ không hiểu nói: “Người nào nói với anh đây? Ai nói chúng em giận nhau? Tình cảm của chúng em vẫn tốt nhưng trong đơn vị có việc nên gần đây anh ấy rất bận.” Cô cúi đầu che giấu sự không hài lòng, cô không biết anh trai cô lại quan tâm chuyện đó như vậy, xem ra lần này chắc là do Chu Di bày mưu đặt kế rồi, nghĩ đến đây cô phiền muộn cắn môi, vốn cô đã rất lo lắng cho Nhung Hâm Lỗi rồi mà anh trai bây giờ lại còn nhắc đến nữa cô lại càng thêm lo hơn.

Trần Dự Lâm nhíu mày hỏi lại giọng nói hơi giận: “Chẳng lẽ hẳn bạn đến nỗi không có thời gian liên lạc với em sao?”

Cô không biết giải thích với anh trai như thế nào cho đúng, chẳng lẽ nói là lần này anh ấy bị cấp trên điều đi thực hiện nhiệm vụ quan trọng sao, đây không phải là chuyện muốn nói sao thì nói, cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh, em biết anh rất quan tâm em nhưng em lại càng hy vọng anh đừng can thiệp vào chuyện của em, em cũng phải trẻ con, biết rõ mình chọn lựa cái gì, lần trước anh cố ý đưa em đi giới thiệu với đồng nghiệp của anh đơn giản chỉ muốn anh ấy nhìn thấy cảnh như vậy, thật ra thì không cần thiết, là em thích anh ấy trước không liên quan gì đến anh ấy cả. Còn nữa, tết này em đã cùng với anh ấy gặp cha mẹ anh ấy rồi, chuyện chúng em coi như là ván đã đóng thuyền rồi.”

Nghe xong câu cuối cùng Trần Cẩm nói, khóe miệng của Trần Dự Lâm chợt co quắp lại, nắm chặt quả đấm ngón tay giữa hơi trắng bệch.

“Được, chuyện của em nếu chú không phản đối thì anh đây có tư cách gì mà phản đối.” nói xong nhìn Trần Cẩn nhưng cô lại cúi đầu không đáp lời nên anh lập tức cầm áo khoác rồi đứng dậy, than thở nói: “Về thôi, để anh đưa em về.”

Xe dừng lại ở dưới nhà, thấy Trần Cẩn xuống xe anh chỉ nhìn qua một cái rồi mím môi, Trần Cẩn cúi người khom lưng vào trong cửa sổ xe hỏi: “Anh, lên nhà ngồi một lát không?”

“Không cần đâu, tự chăm sóc bản thân mình cho tốt.” anh nói xong thì mỉm cười nhìn cô, khởi động xe rồi lái đi.

Trần Cẩn về đến nhà thấy không khí trong nhà lúc này rất khác thường, mỗi ngày cả nhà ăn cơm đông đủ thì Trần Hoan lại buồn bực không vui nên về phòng ngủ nghỉ ngơi trước, nếu là trước kia thì hẳn con bé đã kéo cô nói chuyện không dứt rồi. Chỉ là sau khi Trì Gia Hựu rời đi làm nhiệm vụ thì con bé ngày nào cũng vậy.

Cô nhận ra sự thay đổi của Trần Hoan trong thời gian này, kể từ khi Trì Gia Hựu đi thực hiện nhiệm vụ con bé mỗi ngày đều chán nản, buồn bã, không muốn nói nhiều, chủ nhật nào về nhà cũng rất ít khi nói chuyện với Trần Hồng Phong.

Nhất là khi thấy Trần Hồng Phong ngày nào cũng nhàn rỗi, thấy ông chỉ loay hoay chăm sóc mấy chậu cây cảnh trên ban công kia là liền giận dữ. Sau khi ăn cơm xong, Trần Cẩn liền giúp Trần Hồng Phong múc cho ông một chén canh, thấy ông tươi cười liền kéo ghế đến gần.

Giờ càng già càng cay, Trần Hồng Phong thấy hai chị em như vậy, đưa tay nhận bát canh rồi nhàn nhạt nói: “Thật ra lần này ta cũng không biết chính xác bọn họ đi đâu và khi nào có thể trở lại. Nhưng hai đứa đừng lo lắng quá, nhất là Hoan Hoan, con xem con ngày nào cũng ủ ê mặt mày.”

Vừa nhắc tới mình, Trần Hoan liền ai oán nhìn ông một cái rồi buông bát xuống lập tức đi rửa mặt rồi chạy vào phòng ngủ.

Lời ông vừa nói như là liều thuốc trợ tim cho hai người, Trần Cẩn cúi đầu ăn cơm cũng không hỏi nhiều, Hứa Văn thì ở bên phụ họa cười cười nói: “Năm đó thím cũng như vậy thôi, hai đứa các con cố gắng nhin đi, nếu không được thì sau này sống làm sao được.”

Sau khi ăn xong, Trần Cẩn mở cửa phòng đi vào, thấy Trần Hoan đang nhắm mắt nằm trên giường, từ nhỏ đến lớn khi nào mà có chuyện không như ý là con bé liền giam mình trong phòng rồi nằm ngáy ngốc trên giường. Trần Cẩn đi đến bên giường vỗ vỗ vai của Trần Hoan, lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Em không sao đâu.” Giọng nói ỉu xìu, rồi nghiêng đầu sang một bên không muốn nói chuyện tiếp, nghe được câu trả lời mắt Trần Cẩn liền ảm đạm đi nhiều.

Thấy em không muốn nói thêm nữa, nó chỉ cúi đầu rồi lại nhắm mắt lại.

“Em lo lắng Trì Gia Hựu xảy ra chuyện gì phải không?” Trần Cẩn vẫn mím môi hỏi.

“Còn chị, anh Hâm Lỗi đi lâu như vậy rồi chẳng lẽ chị không lo lắng cho anh ấy sao? Cũng đã gần ba tháng rồi mà chẳng có tin tức gì cả.” Trần Hoan không trả lời mà nghiêng đầu hỏi lại cô.

“Lo lắng là tất nhiên, mỗi lần anh ấy đi làm nhiệm vụ chị đều tự hỏi anh ấy đang làm cái gì hay khi nào anh ấy có thể trở lại, những chuyện này chị đều không biết chỉ ngây ngốc một chỗ chờ anh ấy, chờ anh ấy trở về, lần này anh ấy đi lâu như vậy mà một cuộc điện thoại cũng chẳng có, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, chị cũng rất lo lắng chứ, nhưng cũng không có cách nào chỉ biết chịu đựng, kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, cho nên Hoan Hoan à em cũng phải cố gắng lên đi.” Trần Cẩn cười khổ, cẩn thận kéo chăn đắp lên người cho em.

Trần Hoan gạt đầu, nhìn Trần Cẩn nói: “Thì ra anh Hâm Lỗi cũng không có tin tức gì cả, em cho là anh Gia Hựu xảy ra chuyện gì nên cố ý không liên lạc với em...em ngày nào cũng sợ hãi anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì đó. Chị, nếu ngộ nhờ có chuyện gì thì em biết phải làm thế nào đây.”

Trần Cẩn lập tức ngắt lời, đưa tay nắm lấy tay em, qua chấn cũng thấy con bé đang nắm chặt, khẽ run rẩy: “Em đừng suy nghĩ nhiều, không có ngộ nhờ, hẳn vào bộ đội lâu như vậy, tình huống như vậy chắc cũng quen rồi, làm gì có nhiều ngộ nhờ như vậy xảy ra đâu. Hãy đến điều tốt đẹp, đừng lo lắng quá.”

Lời này cô nói cho em gái nghe cũng như đang an ủi bản thân mình đừng lo lắng, Nhưng Hâm Lỗi nhất định sẽ nhanh chóng bình an trở về.

Nhưng Hâm Lỗi bên này vừa mới đến gần mục đích không bao lâu, liền cũng với Lôi Tử Kiên bí mật bàn bạc tính toán kỹ lưỡng, muốn đến gần biên giới phối hợp với tổ chuyên án cũng nghiên cứu phương án mai phục để bắt hết bọn buôn lậu thuốc phiện. Lôi Tử Kiên đem tài liệu với ảnh của bọn chúng đưa cho tất cả tiểu đội xem, lần này phối hợp cùng cảnh sát hẳn càng nắm chắc phần thắng.

Hôm nay, hẳn cùng với các tay súng bắn tỉa mai phục trong bụi cỏ đang đợi kẻ địch lọt vào vùng mai phục, lần này có sự hợp tác với cảnh sát hình sự Đại đội trưởng Lôi Tử Kiên cũng ở bên trong cùng nhau thực hiện, một lưới tóm sạch bọn buôn lậu may túy biên giới vùng đông nam.

Sau khi đến nơi, Lôi Tử Kiên liền bố trí, chia nhau vị trí mai phục. Rừng núi âm u, cực kì yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh của các loài chim đang bay với tiếng thông tin truyền đi, bởi vì thời gian mai phục là ban ngày nên chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể bị phát hiện ngay nên ngay cả hô hấp cũng cực kì thận trọng. các tay súng bắn tỉa được bố trí ở những vị trí thuận lợi, nằm rạp trên mặt đất, Nhưng Hâm Lỗi liếc mắt nhìn trên mặt đất, nhiều chỗ có cỏ, rêu và còn cành cây khô không phát hiện một chút dấu vết nào. Anh trầm ngâm rồi ngẩng đầu lên nhìn lên trên những cành cây, lúc này lập tức đề cao cảnh giác: “Tất cả tiểu đội chú ý, gần đây có thể có chôn mìn sát thương, mục tiêu hết sức giảo hoạt, nơi này mọi nơi đều không có dấu vết, phát hiện mục tiêu cần lập tức báo cáo không thể tự tiện hành động, xong.”

“Nhận được, rõ.”

Nhưng Hâm Lỗi mở ống nhòm mờ mờ quan sát thấy phía trước có bóng dáng một người rất cao lớn, Trì Gia Hựu ở bên cạnh là người quan sát, anh cầm ống ngắm lên quan sát kỹ rồi nhắc nhở: “Phát hiện mục tiêu ở hướng 7, cự ly cách 500 thước. xong.”

Nhưng Hâm Lỗi nghe xong sắc mặt trầm xuống, đang chuẩn bị lên tiếng đột nhiên phát hiện một chút ánh sáng nhanh chóng lướt qua mắt anh, anh lập tức lấy tay giữ chặt cò súng, lần nữa hé mắt nơi ống kính tìm kiếm nơi vừa chiếu ánh sáng kia đến, ở đối diện dốc Tùng Lâm, phát hiện rõ ràng kẻ địch đang tập kích cầm súng hướng về phía bên này, Nhưng Hâm Lỗi hít một hơi thật sâu, ngón tay căng thẳng, cũng lúc đó ở phía đối diện bọn chúng cũng giống như cảm giác được, tiếng súng nhanh chóng vang lên, Trì Gia Hựu lập tức tung người nhảy đến đẩy Nhưng Hâm Lỗi sang một bên, “Bùm!” một âm thanh vang lên từ bắp chân Trì Gia Hựu.

“Trì Gia Hựu.” Anh nhỏ giọng quát, rồi lập tức xé vải quần áo trói chặt bắp chân cho Trì Gia Hựu, lúc này Trì Gia Hựu cắn chặt môi, yếu ớt mở miệng: “May mắn hẳn bắn trật, nếu không hai chúng ta mất mạng rồi. Anh đừng để ý đến em, nhanh đi bắt người đi.”

“Bùm, bùm.” Bọn buôn ma túy từ chỗ nấp trong rừng sâu bắn ra, trong mưa bom lửa đạn, bọn chúng bắt đầu ném lựu đạn, hiện trường tiếng súng vang lên khắp nơi, khói thuốc súng tràn ngập. Nhưng Hâm Lỗi với Trì Gia Hựu vẫn nằm im như cũ, thấy Nhưng Hâm Lỗi không hề nhúc nhích, Trì Gia Hựu nắm chặt vết thương ở chân hô lớn: “Mau đi đi.”

Lúc này Nhưng Hâm Lỗi mới lo lắng nhìn Trì Gia Hựu, nắm chặt tay súng chạy về phía trước.

Không khí lúc này giống như một mạch nước ngầm đang bắt đầu chuyển động, bốn phía tiếng súng vang lên không ngừng, bọn buôn ma túy đang chuẩn bị mở đường rút lui, Lôi Tử Kiên mang theo cảnh sát bao vây chúng lại, theo dõi bọn chúng lâu như vậy lần này chắc chắn phải thu lưới thành công.

32. Chương 33

Lôi Tử Kiên nhanh chóng ra lệnh đánh nhanh thắng nhanh, các tay súng bắn tỉa nghe được lệnh lui ra xa 200 thước, tính toán để tiến về phía mai phục.

Nhung Hâm Lỗi đang ép sát người xuống thấp để rút lui, “Đoàng đoàng!” mấy tiếng súng vang lên, tay súng bắn tĩa bên cạnh anh bị trúng đạn ngã xuống đất, anh nghiêng đầu, mắt sắc lạnh kinh hãi giật mình nhìn cảnh này, tay nắm chặt tay súng, anh cắn răng cúi người đỡ đồng đội dậy, không ngờ tay vừa mới chạm đến mặt đất, một đầu đạn nhanh chóng bay lướt qua cánh tay anh.

Anh cố gắng đỡ người bên cạnh dậy, mím môi nhìn về phía bọn buôn ma túy, bọn buôn ma túy nhân cơ hội này liều chết đối đầu với anh.

Bởi vì đối phương có hỏa lực rất mạnh, cộng với chúng không ngừng ném lựu đạn, cuối cùng Nhung Hâm Lỗi bị cấp dưới kéo nhanh chóng rút lui. Có không ít cảnh sát rút lui ra vòng ngoài nắp sau tảng đá mới ngắm bắn.

Nhung Hâm Lỗi mới vừa đi được vài bước, “Đoàng!” một tiếng súng vang lên, một luồng nhiệt từ cánh tay chảy xuống thì ra tay mình bị trúng đạn, anh nắm chặt hai tay thành nắm đấm, khễ cắn răng sắc mặt liền trắng bệch, cũng không quan tâm bản thân mình đã bị thương, vươn tay trái dễ dàng chế ngự đối phương trên mặt đất, một tên trong bọn chúng thừa dịp mọi người đều trúng đạn bị thương liền chạy trốn.

Sau khi giằng co hồi lâu thì bọn buôn ma túy đều sa lưới được hết, cũng với sự giúp đỡ của người dân thì những người bị thương nhanh chóng được đưa đi cấp cứu.

Cùng lúc đó Trần Cẩm đi làm thì trong đầu luôn cảm thấy một cảm giác bất an mơ hồ, lo lắng không biết anh có xảy ra chuyện gì không nhưng lực bất tòng tâm, nhìn đồng hồ một chút đến giờ tan tầm. Cô đưa tay mệt mỏi dụi vào đôi mắt, tắt máy vi tính, sắp xếp lại tài liệu rồi mới đứng dậy ra về.

Trong nhà thì Hứa Văn và Trần Hồng Phong cũng vẫn giống như ngày thường, cô về nhà thì thấy chú mình đang ngồi trên sofa xem chương trình về quân sự. Chú cô vẫn nhàn nhã ngồi xem ti vi, còn thím lại đang bận rộn dưới bếp, cô cũng rảnh rỗi nên ngồi ở sofa một lát, nhưng thấy chú không thèm để ý đến mình nên dứt khoát chạy xuống bếp rửa rau giúp thím, sóng yên biển lặng như thế này làm cho tăng thêm can đảm chờ đợi.

Lại thêm một khoảng thời gian nữa trôi qua, nhưng vẫn không hề có tin tức gì của Nhung Hâm Lỗi, chỉ là hôm nay cô vừa đi làm về liền nhận được điện thoại của Trần Hoan.

“Chị! Anh ấy gọi cho em, anh ấy đã về rồi. Em không muốn chờ nữa, em muốn đi gặp anh ấy. Em gọi báo cho chị một tiếng, đúng rồi, chị, anh Hâm Lỗi đã gọi điện cho chị chưa? Chúng ta cùng đi chứ?” Trần Hoan bên đầu kia điện thoại vui mừng đến giọng nói cũng lạc hẳn đi.

Trần Cẩm nghe xong liền lập tức đứng dậy, cầm chặt điện thoại trong tay: “Bọn họ thật sự đã trở về?”. Nói đến đây giọng nói của cô có chút không tin tưởng nên nói: “Nhưng chị không nhận được điện thoại của anh Hâm Lỗi mà.” Nghĩ đến đó trong lòng cô lại có chút buồn bã.

“Không có chuyện gì đâu, chị xem anh Gia Hựu đã về rồi thì chắc anh Hâm Lỗi chắc chắn cũng về rồi, không chừng anh ấy muốn cho chị niềm vui bất ngờ ấy chứ, hai chúng ta cùng đi chứ chị?” Trần Hoan hưng phấn nói.

Cô với Trần Hoan hẹn nhau trước cửa quân khu, hai người đến cửa quân khu thì thấy người tới chỉ có Gia Hựu, Trần Hoan thấy Trì Gia Hựu thì ánh mắt liền sáng lên, hét lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy đến ôm hân, Trì Gia Hựu khép vòng tay lại, ôm chặt Trần Hoan hơn, cúi đầu nói bên tai: “Anh đã về”. Lời vừa nói ra mắt Trần Hoan liền đỏ bừng, hít mũi một cái, không biết nói cái gì, do quá kích động nên những chuyện đã chuẩn bị trước để hỏi thì khi thấy Trì Gia Hựu liền quên mất không còn nhớ chút nào cả.

Thấy hai người kia ôm chầm lấy nhau kia, Trần Cẩm có chút bất đắc dĩ, nhìn bọn họ như vậy, cô lại càng thấy nhớ anh hơn, cô đứng yên chờ hai người trước mặt buông nhau ra mới khễ mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng: “Nhung Hâm Lỗi đâu?”

“Đúng vậy, Gia Hựu, anh Hâm Lỗi đâu sao không thấy đâu cả? không biết chị em đến sao?” Trần Hoan tò mò hỏi.

Lúc này sắc mặt Trì Gia Hựu liền tối hẳn đi, nhìn Trần Cẩm nhỏ giọng nói: “Trần Cẩm, lão đại...” giọng nói có chút ngập ngừng, chân mày nhướn chặt, hơi khổ sở cắn răng.

“Anh ấy thế nào? Sao cậu đã về rồi mà anh ấy chưa về? Đã xảy ra chuyện gì rồi?” cô chỉ cảm thấy thân thể mình khê run run, giọng nói cũng đứt quãng, cô không dám tưởng tượng câu kế tiếp Trì Gia Hựu nói là gì, cho nên mới nhanh chóng hỏi lại, cổ ý cắt ngang câu nói đó.

Trì Gia Hựu ngập ngừng, lát sau nói: “Em đừng lo lắng, lão đại qua một thời gian nữa mới về được, còn có chút chuyện chưa xử lý xong, anh chỉ nói là anh ấy chưa về được bây giờ thôi.” Anh không biết khuyên cô như thế nào chỉ tìm đại lý do nói cho cô đỡ lo lắng thôi.

Trần Hoan đứng bên cạnh sắc mặt chợt thay đổi, cô cảm thấy trong giọng nói của Gia Hựu có chút khác thường, chỉ mấy giây ngắn ngủi, cô liền khôi phục sắc mặt tiến đến bên cạnh nắm chặt tay Trần Cẩm: “Chị, chị đừng lo lắng, lẽ nào chị không biết anh Hâm Lỗi là người luôn bận rộn sao?”

Nói đến đây Trần Cẩm có chút cô đơn cúi thấp đầu, rồi nhìn hai người trước mặt rồi mới nói khê, giọng nói có chút không rõ: “Em gái em giao cho anh, em về trước đây.” Nói xong liền quay người nhanh bước đi.

“Chị, em về với chị.” Thấy chị gái luống cuống, Trần Hoan nắm chặt tay chị nói.

Trần Cẩm cúi đầu cười cười, gỡ tay Trần Hoan ra, dịu dàng nói: “Không cần đâu, hai người bọn em lâu rồi không gặp nhau cứ nói chuyện đi không cần đi theo chị, đừng lo lắng, chị về nhà thôi.”

Tùy tiện lên Taxi, cô gần như tuyệt vọng tựa đầu vào cửa sổ, tài xế thấy cô hơi lạ lòng nên hỏi: “Đi nơi nào vậy?”.

“Tùy tiện đi dạo một vòng đi, tôi còn chưa nghĩ ra.” Trần Cẩm vẫn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Tài xế Taxi rất kinh ngạc nhìn cô một cái rồi lái đi lòng vòng theo yêu cầu của cô, qua một lúc lâu cô mới mở mắt ra ngoài cửa sổ thấy cảnh vật không ngừng lùi lại về phía sau không ngừng, cứ ngây ngốc nhìn hơn 10 phút sau, trong đầu cô hiện lên một suy nghĩ, cô đột nhiên cảm thấy bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng nữa, thì ra cảm giác khó thở cùng với cảm giác đau đớn là như vậy, cảm thấy trái tim đau đớn không chịu nổi.

Nửa giờ sau cô mới nói địa chỉ nhà.

Xuống taxi, cẩn thận che giấu hết tâm tình vừa rồi, Hứa Văn nghe thấy cửa mở liền ra ngoài nhìn thấy cô liền hỏi: “Cẩm Cẩm về rồi sao, đã gặp Hâm Lỗi chưa?” Vì thấy cô đã đi khá lâu nên mới đoán cô đi gặp Nhung Hâm Lỗi.

“Chưa ạ!” Trần Cẩm miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, khê lắc đầu rồi nói thêm: “Chắc anh ấy còn chưa làm xong nhiệm vụ, thím, cháu về phòng trước. Tối nay cháu không ăn cơm đâu, đừng phần cho cháu.”

Thay xong giày, về phòng mình ngồi ngây ngốc, cô không biết có phải do mình suy nghĩ nhiều quá hay không nữa, trong đầu luôn lặp đi lặp lại là anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhưng vừa nghĩ Gia Hựu đã về rồi nhưng anh còn chưa về. Cô lại ngán lần cầu mong anh bình an vô sự trở về.

Hứa Văn thấy Trần Cẩm về nhà nhưng vẻ mặt cũng như giọng nói có chút khác lạ nên liền đi đến phòng tìm Trần Cẩm, vừa mới đẩy cửa ra liền thấy ánh mắt cô đơn, lạc lõng của Trần Cẩm.

Hứa Văn khê thở dài, đến bên cạnh cô khê vỗ vỗ vai cô an ủi: “Cẩm Cẩm, đừng lo lắng.”

“Thím, cháu thấy Gia Hựu rồi nhưng lại không thấy anh Hâm Lỗi. Thím nói con phải làm gì bây giờ?” giọng nói cô khê run run, Hứa Văn thấy cô như vậy trong lòng cũng thấy rất khó chịu, ôm chặt cô vào lòng vỗ nhẹ nói: “Không có chuyện gì đâu, trước kia thím cũng như vậy thôi, rất nhiều lần cũng nghĩ như cháu, có một lần chú cháu đi Tân Cương hơn nửa năm mới về, lúc đấy thím đã rất suy sụp, khi đó tất cả thông tin liên lạc đều bị cắt đứt, cố gắng chịu đựng từng ngày, bây giờ nhìn lại thời gian khổ sở đó chẳng là gì cả. Cho nên Cẩm Cẩm, cháu cứ thả lỏng tinh thần đi đừng suy nghĩ vẩn vơ.”

“Cháu cảm thấy rất khó chịu, run sợ lo lắng cả ngày, cháu chịu đủ rồi, thật sự chịu đủ rồi...” nói xong cô liền không nhịn được vui mặt vào gối khóc, mới đầu chỉ hơi sùi sụt nhưng sau rồi khóc nức lên âm thanh cũng có chút hơi nghẹn ngào.

Hứa Văn đang muốn an ủi thì cô lại nói trong tiếng nấc: “Thật ra cháu không cầu gì cả, chỉ cần anh ấy bình an quay về là đủ rồi.” ánh mắt của cô lúc này liền ngừng trệ lại, chỉ chăm chăm nhìn khoảng không phía trước tủ quần áo, rồi thần thờ nhìn trần nhà.

“Sẽ, cậu ấy sẽ bình an trở về.” nói xong Hứa Văn đưa tay cầm chặt tay cô, khuyên cô đừng nên suy nghĩ và lo lắng quá nhiều.

Mấy ngày nay, khi làm việc cô cũng không thể tập trung, lúc nào cũng lơ đãng, mắt hờn mắt vía, không phải chỉ là do mất ngủ mà còn do chuyện khác, quãng mắt thâm tím, đồng nghiệp Chu Thành thỉnh thoảng có kích thích nói cho cô mấy câu, đơn giản cũng chỉ muốn quan tâm, muốn cô chú ý nghỉ ngơi.

Trần Cẩm lơ đãng ngồi làm việc nhưng chẳng thể tập trung nổi, lúc này điện thoại để trên bàn liên vang lên, cô nhanh chóng cầm lên, tay cũng khẽ run run vừa nhìn lên màn hình thì liền ngẩng người, một dãy số cực kỳ quen thuộc, cô gắt gao cắn môi, bàn tay run rẩy nhấn nút nghe, giọng nói có chút không rõ ràng: “Alo”. Câu nói này giống như cô đã dùng hết sức lực của mình để nói ra. mấy giây trôi qua đầu bên kia truyền đến một âm thanh khàn khàn: “Tiểu Cẩm.”

Cô không trả lời, nước mắt không nhịn được cứ rơi xuống, thấy mình có chút luống cuống cô đưa tay lau nước mắt, trấn định hỏi anh: “Anh ở đâu vậy?” nói xong cắn chặt môi, chờ bên kia trả lời.

“Ở dưới công ty em.” Còn chưa nói hết câu Trần Cẩm cũng không kịp tắt máy, không quan tâm gì hết, chạy ào nhanh xuống cửa.

Cô thấy anh rồi, rốt cuộc cô đã thấy anh rồi, Nhung Hâm Lỗi đang đứng trước xe cầm điện thoại nhìn về phía cô cười cười, quân phục còn chưa kịp thay, một thân quân phục làm cho anh càng thêm anh tuấn hơn, anh gầy đi rất nhiều, cằm cũng nhọn ra, da đen sạm lại đi.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy anh, Trần Cẩm mắt liền đỏ lên, ngờ ngác đứng yên nhìn anh mấy giây sau đó che miệng lại chạy nhanh về phía anh.

33. Chương 34

Có lẽ do Trần Cẩm quá vui mừng nên không phát hiện trên người Nhung Hâm Lỗi có vết thương, Nhung Hâm Lỗi nhìn thấy cô nên bản thân cũng nên hồ đồ nhưng vết thương bị cô đụng phải đau quá, trong nháy mắt mặt xanh lét, sợ vết thương bị vỡ ra dọa cô sợ nên cố gắng chịu đựng đau đớn hai ba lần liên tiếp, rồi cố gắng đưa tay kéo cô trước mặt.

Lúc này anh cũng không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người nữa, đem cô ôm chặt vào trong lòng, Trần Cẩm biết mình không đủ sức để chống lại anh, chỉ cúi đầu vào lòng anh nức nở nói: “Nhung Hâm Lỗi! Nếu anh không quay về, em liền đi tìm người khác! Em ghét anh.”

Nhung Hâm Lỗi đẩy cô ra, khẽ nghiêng người lùi về sau mở cửa xe ra, đem cô đẩy vào trong xe rồi đóng cửa lại, sau đó đi vòng qua bên kia ngồi lên xe.

Sau khi lên xe Nhung Hâm Lỗi liền quay sang đề cô ngồi yên trên ghế, ánh mắt hướng về phía cô cười xấu xa hỏi: “Em vừa mới nói gì?” Trong lời nói có chút lạnh lùng bức người, làm cho cô ngẩn cả người, cô cắn chặt môi ngẩng đầu tức giận nhìn anh nói: “Em muốn đi tìm ...”.

Trần Cẩm chưa kịp nói xong, Nhung Hâm Lỗi liền nghiêng đầu hôn lên môi cô, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn trên bờ môi sau đó nhanh chóng thần tốc tiến đoạt đôi môi cô, tay anh giữ chặt đầu cô, ép cô lại sát mình hơn: “Cẩn Cẩm, anh rất nhớ em.” Anh nói bên tai cô, giọng nói trầm thấp, giống như đang thì thầm, cảm giác tê dại truyền đến làm tim cô đập nhanh.

Nói xong lại lần nữa hôn cô, cho đến khi cô hít thở không thông nữa anh mới buông cô ra, một lát sau còn nói: “Cẩn Cẩm, anh nhớ em. Rất muốn, rất muốn...”

Nói xong, anh hướng về phía cô thuận tay ôm cô sang bên anh, thật chặt, chẳng hề muốn buông cô ra nữa. Trần Cẩm ở trong ngực anh nín lấy áo anh sùi sụt khóc, nước mắt cứ thế tuôn rơi không thể ngừng lại được. Anh thấy cô như vậy chỉ cười thầm, tám phần nha đầu này bị mình dọa cho ngốc luôn rồi, suy nghĩ một chút anh mới vỗ nhẹ lên vai cô ôn nhu an ủi: “Cẩn Cẩm, ngoan, đừng khóc nữa, không phải anh đã về đây rồi sao, anh xem em làm thế nào đi tìm người khác được.” Rồi cúi đầu đưa tay lau nước mắt cho cô, tay anh để trên mặt nên có chút ngứa nên cô liền nghiêng đầu tránh ra, tức giận lại ghé đầu vào lòng anh.

“Đừng khóc, Cẩn Cẩn, đều là do anh không tốt.” Nhưng Hâm Lỗi bất đắc dĩ mở miệng nói lần nữa, anh lớn như vậy đây là lần đầu tiên kiên nhân dỗ con gái như vậy, trước kia mỗi khi con gái khóc là anh lại thấy phiền phức nên thường là quay người bỏ đi luôn, nhưng anh phát hiện chỉ cần vợ mình khóc thì anh không có chút năng lực chống đỡ, bỏ vũ khí đầu hàng ngay, tùy cô muốn làm gì thì làm.

Nào biết, Trần Cẩn không để ý lời nói của anh chút nào, chỉ chôn mặt vào lòng anh khóc, trong lòng không thoải mái liền đem nước mắt, nước mũi lau lên trên áo của anh hết cả, nhưng vẫn không đủ vẫn cứ cựa quậy, làm cho cả áo anh ướt nhem hết. Nhưng Hâm Lỗi bất đắc dĩ liếc mắt nhìn, anh vừa mới trở về đơn vị chưa kịp chào thủ trưởng lập tức lái xe đến đây, không nghĩ nha đầu này vừa thấy anh là lau hết nước mắt rồi lại nước mũi lên người anh thế này, cúi đầu nhìn cô nín nín ống tay áo mình anh thấy có chút buồn cười nhìn cô nói: “Cẩn Cẩn, có muốn lau lên đây nữa không.” Anh ý bảo cô lau nước mắt lên tay áo mình.

Trần Cẩn lúc này mới ngừng khóc, hít hít lỗ mũi hồng hồng, đôi mắt sưng đỏ, ngẩng đầu ai oán trừng mắt liếc anh một cái: “Nhớ em thế nào, sao em không nhìn ra.”

“Ừ, anh cũng không biết.” Anh cười cười cúi đầu hôn lên trán cô một cái. Lúc này điện thoại vang lên, anh cúi đầu nhìn biểu hiện trên mặt cô, nào biết cô xịu mặt xuống rồi theo phản xạ rời khỏi ngực anh, anh có chút bức mình, thật vất vả mới có thể gặp và ôm cô được một lát thì một cú điện thoại làm cho cô tránh ra, sắc mặt anh trầm xuống lần nữa giữ chặt cô trong lòng, ấn nút nghe, lạnh lùng nói: “Chuyện gì?” Cùng lúc đó đem người trong lòng ôm chặt hơn, mặc cho cô giãy dụa thế nào cũng không để ý.

“Này tôi nói này, sao cậu về mà cũng không thèm thông báo cho tôi một tiếng! Nếu không phải tôi thấy Đội trưởng của tôi về thì tôi cũng không biết tiểu tử cậu đã về rồi, gia ta chạy đến quán doanh thăm cậu như thế nào, cậu lại như một làn khói bỏ chạy đi tìm vợ, Nhưng Hâm Lỗi cậu đúng là trọng sắc khinh bạn. Vết thương đã tốt hơn chưa? Sao không nằm viện thêm ít ngày nữa rồi hãy về?” Đoạn Cao Thụy lúc này đang ngồi trên ghế trong văn phòng anh, cầm điện thoại nói giống như hét quả trách anh.

Nhưng Hâm Lỗi liếc mắt nhìn Trần Cẩn bên cạnh sắc mặt chợt trầm xuống, không biết trả lời như thế nào, dù sao Trần Cẩn cũng chưa biết anh bị thương, ngẫm nghĩ một lát anh mới trả lời: “Tạm được, tôi vẫn rất khỏe, có việc gì nữa không? Hiện tại tôi còn có chuyện rất quan trọng phải làm.”

Nhưng Hâm Lỗi nói lập lờ nước đôi như thế làm cho Đoạn Cao Thụy lập tức im lặng, rồi ở bên này gật đầu một cái nói: “Được rồi, cậu làm việc nên làm với vợ đi. Chú ý thân thể, trên người còn có vết thương tốt nhất là không nên vận động mạnh đâu.” Nói xong “Pằng.” một tiếng lập tức cúp điện thoại, Nhưng Hâm Lỗi chắc hiểu rõ ý của anh rồi, nghĩ đến đây Đoạn Cao Thụy cười khê, rồi giống như đang nghĩ đến chuyện gì con mắt chợt tối lại, đưa tay cầm thuốc trong ngăn kéo hút, hút mạnh một hơi.

Nhưng Hâm Lỗi thấy Trần Cẩn đang chăm chú nhìn mình, trong nháy mắt lại tươi cười, cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Tiểu Cẩn, đừng lo lắng. Là Đoạn Cao Thụy gọi đến thôi. Hôm nay thì ai cũng đừng nghĩ quấy rầy chúng ta.”

Trần Cẩn nghe xong nở một nụ cười yếu ớt, rốt cuộc cũng yên tâm, cô sợ vừa mới được gặp anh thì lại có người tìm anh có việc, nghĩ đến đây tâm tình thoải mái hơn nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Liên quan gì đến em.”

Chờ anh khởi động xe chuẩn bị về nhà cô mới nhớ mình chưa xin phép mà tự tiện ra về nên lập tức gọi điện cho Chu Thành, năn nỉ cầu xin một hồi Chu Thành mới đồng ý giúp hoàn thành công việc hôm nay của cô.

Chuyện công việc đã giải quyết xong, về đến nhà, Nhưng Hâm Lỗi đứng trước sảnh hài lòng gật đầu nói: “Không hổ là nữ chủ nhân của nơi này.” Nhà cô đều dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ, cả sàn nhà đều lau chùi sạch bóng.

Trần Cẩn lập tức hướng ma trảo về phía anh, âm thanh có chút tức giận buồn bực nói: “Em ba, bốn ngày đều trở về đây dọn dẹp nhưng lần nào anh cũng chẳng có ở đây.” Nói đến đây cô cúi thấp đầu, giống như đang nhớ lại bản thân cô đơn lẻ bóng đến đây, lại nói tiếp: “Mấy tháng nay đối với em rất là giày vò, cực khổ. Cái gì gọi là sống một ngày như ba thu em cũng chân chính đã được trải nghiệm.” Nói đến đây cảm thấy có chút tủ thân.

Nhưng Hâm Lỗi xoay người ôm chặt lấy cô, nhún chặt chân mày, đau lòng đặt cằm lên vai cô tham lam hít lấy mùi thơm của tóc, hơi thở của cô, một lúc sau anh mới nói, giọng nói cũng trầm thấp khàn khàn, trong

lời nói cũng có chút bất đắc dĩ nhàn nhạt: “Cẩn Cẩn, thật xin lỗi, để cho em phải lo lắng rồi.”

Trần Cẩn đưa tay ôm chặt anh, ở trong lòng anh nặng nề trả lời: “Đừng nói ba chữ này, đó đều là em cam tâm tình nguyện, em cảm thấy mình rất hạnh phúc rồi, chỉ cần anh thật lòng yêu em, thì tất cả đều đáng giá. Chờ đợi tính là gì, cũng không thể quan trọng bằng anh bình an trở về.” Lời nói này của cô làm anh cảm động không biết nói gì, nơi mềm mại nhất trái tim anh là nơi chứa đựng tình yêu anh dành cho cô.

Tắt vòi hoa sen, Trần Cẩn tắm xong liền vội vàng mặc áo choàng tắm vào rồi đi ngồi lên giường, Nhưng Hâm Lỗi đợi cô tắm xong liền đi vào, hôm nay hành vi của anh có chút khác thường, trước kia thì anh thường cởi quần áo treo ở bên ngoài hoặc là bỏ vào máy giặt, mặc áo sát nách đi vào phòng tắm, nhưng lần này anh liền trực tiếp mặc quần trang đi vào nhà tắm, làm cô đi ra không cẩn thận đụng phải anh, lúc ấy cô cũng không để ý chỉ là không vui chu môi ra.

Lúc chờ anh đi tắm thì cô lên giường ngồi, tiện tay cầm quyển tạp chí trên đầu giường vừa xem tạp chí vừa chờ anh ra ngoài, Nhưng Hâm Lỗi ở phòng tắm sau khi tắm xong, tự mình bôi thuốc, buộc chặt áo choàng tắm thật kỹ rồi mới ra ngoài.

Thấy người trên giường còn chưa ngủ, hình như là đang đợi mình, cầm quyển tạp chí lật qua lật lại xem thấy anh đi ra, mừng rỡ nhìn anh nói: “Anh tắm xong rồi à.” Nói xong quan sát anh thật kỹ, kể từ khi hai người bọn họ đã thân mật thì mỗi khi tắm xong anh đều để trần, áo choàng tắm mua rồi nhưng vẫn cứ cất trong ngăn tủ chẳng thấy anh lấy ra mặc, hầu như mỗi lần ngủ cùng cô anh cũng chỉ mặc áo sát nách hoặc để trần còn cô thì vẫn mặc rất kín đáo.

Hôm nay thật khó thấy được anh mặc áo choàng tắm một lần.

“Ừ.” Nhưng Hâm Lỗi trả lời xong thấy cô vẫn nhìn mình chằm chằm, khóe miệng anh khẽ giật giật, nhúu mày hỏi một câu: “Sao nhìn anh chăm chú vậy?”

Sau đó đi đến bên giường kéo chăn ra rồi lên nằm bên cạnh cô, nào biết cô giống như bạch tuộc nhào đến ôm anh thật chặt.

Nhưng Hâm Lỗi đau quá hít sâu một hơi nhưng không dám phát ra tiếng, cố gắng nhịn đau hỏi: “Sao vậy em?”

“Em sợ là em đang nằm mơ. Trước kia anh đều không mặc áo choàng tắm, hiếm khi thấy anh mặc một lần cảm thấy cứ lạ như thế nào ấy.” Trần Cẩn nói xong lại ôm anh chặt hơn. Anh nghe xong cười khẽ rồi dịu dàng trả lời: “Lâu rồi anh mới về đây nên làm em ngạc nhiên rồi sao.” Anh trả lời cố ý tránh câu nói phía sau của cô.

“Anh ngứa thì có.” Nói xong cô siết chặt tay phải của anh, không ngờ lại chạm đến vết thương, anh mím chặt môi, thấy vẻ mặt anh rất khổ sở, cô mím môi, nhúu mày hỏi hoảng hốt: “Tay phải của anh sao vậy?” nói xong liền nắm chặt tay phải rồi kéo ống tay áo lên

Màu trắng băng trên cánh tay mạnh mẽ vì cô vừa mới đụng phải liền thấm đỏ màu máu, còn có chút mùi thuốc nhàn nhạt và hương thơm của anh sau khi tắm, cô cảm thấy mũi có chút ê ẩm, khó trách anh quân phục cũng chẳng thay liền vào phòng tắm, khó trách mới vừa rồi không để cho cô giúp cái gì cũng tự làm, nghĩ đến anh một mình trong phòng tắm băng bó xong mới ra ngoài vì không muốn để cho cô biết trên người cho vết thương. Cô thậm chí còn không biết phía dưới lớp băng là vết thương như thế nào nữa, hôm nay lại còn dùng sức đánh anh, nghĩ đến đây cô liền hối hận muốn chết.

Ánh mắt anh chợt tối lại, thấy cô lại muốn khóc, giọng nói anh có chút vội vàng: “Không có việc gì đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu, anh sợ em lo lắng nên mới không nói.” Nói xong liền ôm cô lại gần, nghiêng người hôn lên môi để dời đi sự chú ý của cô.

Cảm nhận cái hôn nồng cháy của anh, tùy ý anh chiếm đoạt, cô vừa hôn đáp trả vừa ôm đưa tay lên ôm chặt cổ anh lầm bầm nói: “Buổi chiều chúng ta gặp nhau em còn dùng sức đánh anh. Khó trách sắc mặt anh lúc ấy rất khó coi, Hâm Lỗi, em thật sự không cố ý, cho em muốn xem một chút.”

“Anh biết mà, anh thích bộ dạng ấy của em. Xem làm gì chứ.” Quả quyết cự tuyệt thỉnh cầu của cô, lại trừng phạt cô không chuyên tâm bằng một nụ hôn.

“Tiểu Cẩn.”

“Dạ.”

“Anh nghĩ chúng ta nên vận động đi, làm giãn gân cốt một chút.”

34. Chương 35

Thời gian này Nhung Hâm Lỗi cứ cách hai ngày lại chạy về nhà, vợ chồng son lâu ngày không gặp mặt nên luôn ngọt ngào như mới ngày đầu.

Chủ nhật, Hàn Tinh Tinh ngoài ý muốn gọi điện cho Trần Cẩn. Cô với Tinh Tinh cũng rất lâu rồi không gặp mặt, thời gian này cô cảm thấy cô ấy có chút là lạ, lúc hai người gặp nhau cũng không hề nhắc đến Đoàn Cao Thụy, cô ấy không nói cô cũng hiểu hai người ấy chắc chắn đang giận nhau. Hàn Tinh Tinh vừa cố chấp vừa có lòng tự ái cao, nếu đối phương không hạ mình cô ấy sẽ kiên quyết không nhượng bộ.

Hôm nay đến nhà cô ấy, cũng không khác trước kia nhiều lắm, chỉ là Đoàn Cao Thụy không có ở đây nữa, cô để ý thấy gạt tàn thuốc cũng không còn, ghế sofa, phòng ngủ, phòng bếp đều dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng.

Cô nghi ngờ, dò xét hỏi: “Cuộc sống của cậu bây giờ thật đơn giản nhỉ, cậu với anh Cao Thụy sao vậy?”

Hàn Tinh Tinh đang nằm trên sofa nhắm mắt lại nói: “Mình với anh ấy đã chia tay nửa tháng rồi, không nói cho cậu biết vì mình đang đợi anh ấy nhận sai trước, thật ra chỉ cần một cú điện thoại hay câu nói dỗ dành của anh ấy... thì bọn mình sẽ quay lại nhưng không hề có, đàn ông quả nhiên không một ai tốt, ăn sạch sành sanh được rồi thì chẳng bao giờ quý trọng mình nữa.” Sau khi nói xong cười buồn một tiếng.

Trần Cẩn ngơ ngác đi một lúc, nhớ trước đây hai người bọn họ còn rất tình cảm, ngọt ngào thế mà trong nháy mắt lại như vậy, cô đi đến ghế sofa ngồi cùng Hàn Tinh Tinh, nói: “Hai người rất cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tinh cảm không phải chỉ một người cố gắng là được đâu, nó giống như đánh giặc vậy nếu làm không tốt thì sẽ thất bại liên. Hai người các cậu vẫn đang còn yêu thương nhau thì sau này làm sao đây? Hai người chẳng có ai chịu nhường ai cả, tớ còn nói gì được nữa đây.”

“Có lẽ sống chung lâu với nhau nên nhận thấy đối phương không hợp, rất nhiều chuyện nhỏ cứ phát sinh, tóm lại là do công việc của anh ấy.” Hàn Tinh Tinh chán nản nói, giống như không muốn nhắc lại đến chuyện này nữa. Cô ấy mở mắt nhìn Trần Cẩn một chút, “Chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa, hôm nay mình gọi cho cậu cũng không phải bảo cậu làm cố vấn đâu, tối nay cậu phải theo mình đi dự tiệc của công ty mình tổ chức, mình không có bạn trai nên cậu phải là người đồng hành của mình đây.”

Vừa nghe xong Trần Cẩn liền tức giận, đưa tay đánh Hàn Tinh Tinh: “Ý gì đây hả? coi tớ như đàn ông hả, cậu có thể bắt cóc một anh đẹp trai ở công ty cậu ấy, khả năng này giống phong cách của cậu hơn đấy.”

“Mình có nói sai gì sao? Mình còn muốn làm lành với anh ấy, đi tìm một người khác chọc giận anh ấy thì chúng tớ dứt hẳn luôn ấy.”

“Ồ, cậu cũng biết suy nghĩ như thế à, cũng chưa đến nỗi không cãi tạo được.”

Trần Cẩn gọi điện cho Nhung Hâm Lỗi thông báo tối nay cô phải bồi Hàn Tinh Tinh tham gia tiệc rượu của công ty cô ấy. Tại nơi tổ chức tiệc rượu, đại sảnh được trang trí rất sang trọng và lộng lẫy, sâm banh rót trong ly thủy tinh được bày trên các bàn tiệc đủ loại, Hàn Tinh Tinh thỉnh thoảng phải phải đi cùng cấp trên mời rượu khách, thấy bạn bắt đầu một Trần Cẩn mới bước đến dìu Hàn Tinh Tinh đến ghế ngồi.

Lúc này có một người tiến đến mời rượu: “Hàn tiểu thư, xin chào, vị này là?” Đối phương là một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen đang cầm một ly rượu trên tay.

“Nhâm tiên sinh, đây là bạn của tôi.” Nói xong hai người chạm cốc uống cạn, Trần Cẩn nhìn phía người đàn ông cười cười thay lời chào. Đợi Hàn Tinh Tinh uống xong cô liền kéo bạn sang một bên hỏi nhỏ: “Khi nào chúng ta về đây, cậu cũng uống nhiều rồi, như thế này thì lái xe làm sao được đây.”

“Tớ không lái được thì cậu thay tớ chứ sao.” Hàn Tinh Tinh dứt quãng nói, rồi cười cười đưa chìa khóa xe cho Trần Cẩn luôn.

Trần Cẩn đỡ Hàn Tinh Tinh ra cửa chính, cô ôm thắt lưng Hàn Tinh Tinh đang nghiêng ngả dìu cô ấy về bãi đậu xe, Hàn Tinh Tinh nói nói không ngừng. Cô cũng có chút không chịu nổi: “Hàn Tinh Tinh, cậu đang nói diên gì đấy? Thiếu phụ thất tình hả?”

“Đi thôi...mình cậu đi mới đúng.” Hàn Tinh Tinh trả lời không rõ ràng. Lúc này có mấy bóng người cao lớn đang đi đến chặn đường của hai người. Trần Cẩn thấy một bóng người đang tiến đến gần mình, sợ hãi trừng mắt nhìn người trước mặt.

Nhận thấy bọn họ cứ nhìn chằm chằm Hàn Tinh Tinh, cô đẩy Hàn Tinh Tinh một cái, lúc này cô ấy mới phản ứng lại lập tức buông Trần Cẩn ra, về mặt hốt hoảng theo phản xạ lùi về sau mấy bước, nào biết đối phương cũng không buông tha: “Ồ, đây không phải bạn gái của đội trưởng Đoàn sao? Lần trước tôi còn nhìn thấy hai người bọn họ anh anh em em em trên đường đấy.” Nói xong bước đến đưa tay sờ lên cằm Hàn Tinh Tinh, sợ nên Hàn Tinh Tinh lùi về sau mấy bước vội vàng lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Thì người đầu trục liền tiến lên cướp điện thoại trong tay cô ấy, trực tiếp ném xuống đất, điện thoại bị vỡ bắn tung tóe.

“Buông cái tay bẩn thỉu của mày ra.” Trần Cẩn nổi giận nhìn về phía hắn ta quát lên, kéo Hàn Tinh Tinh ra sau lưng mình, bây giờ cô cũng không biết làm thế nào mới đúng, đối phương có bốn, năm gã đàn ông lực lưỡng nếu một, hai gã thì cô có thể đối phó được dù sao cô họ tả dẫn nhiều năm như vậy thật uống phí nhưng bây giờ còn có Hàn Tinh Tinh bên cạnh nữa mà đám người này lại lại nhắm về phía cô ấy, chắc chắn là do Đoàn Cao Thụy phá án chọc tới người nào rồi, đối phương lại dời mục tiêu quấy phá đến Hàn Tinh Tinh.

“Đại ca, cô nàng này rất cay nha. Đáng người cũng không tồi, em muốn đùa giỡn với cô nàng này chút.” Nghe Trần Cẩn nói vậy, một gã đứng sau lưng gã đầu trục bĩ ỉu nói.

“Các người do ai phái đến?” Hàn Tinh Tinh dò xét hỏi thử, nghĩ thầm phải kéo dài được thêm thời gian chút nào hay chút ấy.

“Không cần phải dài dòng.” Gã đầu trục đưa mắt nhìn hai gã bên cạnh, hai gã này liền xông lên trước nắm chặt lấy tay Hàn Tinh Tinh, chuẩn bị kéo cô ấy lên xe.

Còn gã đàn ông bĩ ỉu lúc nãy lại tiến đến gần Trần Cẩn liền bị cô nhắc chân đá ngay ở chỗ hiểm giữa hai chân hắn: “Dám có suy nghĩ bĩ ỉu với chị này! Mày không có khả năng ấy đâu.” Nhìn gã đàn ông hét thảm lên, nằm lăn lê dưới đất, cô hả hê cười rồi hướng về phía Hàn Tinh Tinh hét lớn: “Tinh Tinh, dùng sức đá vào giữa hai chân bọn chúng ấy! Phải thật mạnh vào đấy.”

Hàn Tinh Tinh vừa giơ chân liền bị bọn chúng giữ chặt lại, Trần Cẩn muốn tiến đến kéo Hàn Tinh Tinh qua, không ngờ lại bị gã đầu trục hung hãn giật tay lại. Trần Cẩn nóng nảy theo phản xạ nhắc chân dùng gót giày nhọn dẫm mạnh lên chân hắn, hận không thể dẫm cho xuyên chân hắn ta luôn, may mắn hôm nay cô đi giày cao gót, gã đầu trục ôm chân kêu thảm thiết.

Trần Cẩn thoát thân được, cô lập tức chạy đến góc bên trái tìm xe Hàn Tinh Tinh cắm chìa khóa và khởi động xe rồi nhanh chóng mở cửa xe ra, giờ phút này cô cực kỳ khẩn trương, trong đầu chỉ có một khái niệm là lái xe về phía mấy gã đàn ông, cùng lắm thì đồng quy vu tận, xe lao nhanh về phía Hàn Tinh Tinh, hai gã đàn ông bị dọa nên buông Hàn Tinh Tinh ra, lùi lại vài bước.

Trần Cẩn lập tức dẫm phanh lại, thân thể theo quán tính đập về phía tay lái, Hàn Tinh Tinh run rẩy mở cửa xe rồi ngồi lên, cả thân thể đều phát run.

Trần Cẩn cảm thấy tức giận nên lái xe dừng lại ở khúc cua phía trước rồi lái nhanh về phía gã đầu trục, gã bị dọa đến hai chân cũng phát run thì cô mới quay đầu xe lái rời khỏi nơi này.

“Cẩn Cẩn, hôm nay không có cậu chắc mình đầu thân đã hai nơi rồi.” Hàn Tinh Tinh dị dọa cả người đều run rẩy, toát mồ hôi lạnh, hơi thở hỗn loạn.

“Chuyện hôm nay cậu nên nói với Đoàn Cao Thụy đi. Ôi trời!! Hôm nay quá kích thích rồi! Linh hồn nhỏ bé của tớ bị dọa bay mất thôi.” Trần Cẩn khoa trương nói.

Không ngờ Hàn Tinh Tinh còn mạnh miệng nói: “Chuyện của mình liên quan gì đến anh ấy.”

“Chị hai của tôi ơi, vấn đề là mấy người đó vì anh ta mới đến tìm cậu. Tám phần là hắn đã đắc tội người nào rồi.”

Đưa Hàn Tinh Tinh về nhà, cô lấy xe của cô ấy lái về nhà mình.

Sau khi xuống xe vào nhà, liền thấy Nhung Hâm Lỗi đang ngồi ở phòng khách chờ cô về.

“Hâm Lỗi.” Trần Cẩm híp mắt tươi cười nhìn anh chào hỏi.

“Chân của em làm sao vậy?” Nhung Hâm Lỗi khẩn trương hỏi, từ khi cô thay giày anh liền phát hiện ra chân cô đi hơi lạ.

“Cái đó do em đi bộ không cẩn thận nên bị trật chân thôi.” Cô tươi cười nói, khoe miệng khe giạt giạt, đi đến ghế sofa ngồi xuống bóp chân.

“Nói thật!” Anh vừa liếc mắt liền nhìn ra cô đang nói dối, lạnh mặt chất vấn.

“Hâm Lỗi, thật sự là...” còn chưa nói hết thì thấy mặt anh trầm xuống, ánh mắt lạnh hơn, cô bị anh dọa sợ liền cúi đầu nói nhỏ: “Em.....em hôm nay đụng phải mấy tên lưu manh nên đánh nhau với bọn chúng.”

“Có bị thương ở đâu không?” Lời nói của cô thành công làm cho anh hốt hoảng, lập tức đến gần cô kiểm tra từ đầu đến chân một lượt.

“Anh đừng tức giận, sau đó em nhanh chân lái xe chở Tinh Tinh chạy đi. Thật ra mục đích của chúng không phải em mà là Tinh Tinh, nghe mấy gã nói thì hình như chúng biết Đoạn Cao Thụy phải, em đoán Đoạn Cao Thụy khi phá án chọc giận bọn chúng, anh gọi hỏi anh ấy thử xem.” Cô nói xong nhưng chẳng thấy anh trả lời, nghiêng đầu nhìn thì thấy anh đang suy nghĩ, “Hâm Lỗi, anh có nghe em nói không đây?” Trần Cẩm cẩn thận hỏi lại anh.

Ai biết anh lại không hề để ý đến cô, mặt lạnh giống như không nhìn thấy cô rồi đứng lên đi lên tầng. Cô lẳng lặng nhìn bóng lưng anh âm thầm cắn môi, anh hình như không quan tâm đến cô nữa rồi, nghĩ vậy cô ảo não cúi thấp đầu. Một lát sau, Nhung Hâm Lỗi cầm theo một túi ni lon đi xuống rồi dừng lại trước mặt cô ném túi ni lon trên sofa, cô nhìn thấy bên trong đựng một chai rượu thuốc, cô trân trối ghen hòng ngẩng đầu nhìn bóng lưng của anh, thấy anh đi vào phòng bếp bưng một chậu nước lạnh ra.

Ngơ ngác ngồi trên sofa, nhìn bóng hình của anh, thì ra anh lên tầng là vì tìm thuốc cho cô.....

Anh bưng chậu nước đến gần cô để xuống bên cạnh, ngồi xuống sofa, nâng chân cô lên cởi tất ra, lấy khăn lông thấm ướt nước đắp lên chân rồi tỉ mỉ xoa bóp, mặt vẫn âm trầm nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng hơn: “Anh không tức giận, anh chỉ lo lắng cho em thôi. Rất đau có phải không?” nói xong còn cẩn thận lau chân cho cô sạch sẽ rồi thoa rượu thuốc lên. Động tác của anh chậm rãi và nhẹ nhàng, sợ dùng lực mạnh sẽ làm cô đau, thấy cô thỉnh thoảng đau sẽ cắn môi, anh có chút tức giận, sớm biết như thế này thì gọi điện giục cô về sớm hơn chút. Nếu Đoạn Cao Thụy bắt được đám người kia thì anh phải đến đồn cảnh sát cho chúng một trận nhừ tử mới được.

“Không sao..., anh không tức giận là được. Anh nhớ nói chuyện với Đoạn Cao Thụy nha, em lo Tinh Tinh sẽ gặp rắc rối.”

“Anh biết rồi. Về sau không cho về nhà muộn như thế này nữa.” nói xong anh nắm tây thành quả đấm, ngón tay giữa trong nháy mắt liền trắng bệch, Đoạn Cao Thụy thế nào cũng phải cho anh một câu trả lời phù hợp.

35. Chương 36

“Anh biết rồi, về sau không cho phép em về muộn như thế này!” Nói xong tay anh nắm thành quả đấm, ngón tay trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cái tên Đoạn Cao Thụy này, để xem cậu ta làm thế nào cho anh một câu trả lời thích hợp.”

“Vâng, em biết rồi.” Trần Cẩm bĩu môi gật đầu. Mới vừa rồi giọng điệu của anh không được tốt lắm, không ngờ Trần Cẩm lại có thể thành thật đồng ý, hiếm khi cô lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy. Sau khi Nhung Hâm Lỗi nhìn biểu hiện của cô, liền nở nụ cười hài lòng, ánh mắt cũng dịu đi vài phần, vươn tay cầm chặt

mắt cá chân của cô, bàn tay bao phủ đầu ngón chân bắt đầu xoa bóp khoảng mười phút sau anh giúp cô xỏ tất, nhẹ nhàng đặt chân cô xuống đất.

Trần Cẩm nhìn anh cẩn thận xoa bóp ỳnh như vậy, trong lòng trào dâng lên cảm giác ngọt ngào. Từ ngày ở cùng một chỗ anh gần như che chở chu toàn cho cô, cơ bản là muốn gì được nấy, đương nhiên ngoại trừ những yêu cầu vô lý. Cô cười nhàn nhạt nghiêng người vòng tay ôm cổ Nhung Hâm Lỗi, hài lòng hôn một cái lên mặt anh: “Hâm Lỗi, anh thật tốt.”

Nhung Hâm Lỗi bị hành động của cô làm giật mình kinh ngạc, một lúc lâu mới có phản ứng, vẻ cứng ngắt trên mặt trong phút chốc dịu đi vài phần: “Sau này đi lại cẩn thận một chút, còn nữa ngày mai không cần phải mang giày cao gót đi làm.” Nhung Hâm Lỗi tốt bụng ở bên cạnh nhắc nhở.

“Nhưng đi làm dĩ nhiên ăn mặc phải đẹp một chút, nếu không hình tượng sẽ không được tốt.” Trần Cẩm ở bên cạnh kiên nhẫn giải thích.

“Đây là em đi làm, hay đi thi người đẹp hả!” Lúc này mặt Nhung Hâm Lỗi đen lại trả lời một câu, mỗi lần Trần Cẩm đi làm đều cẩn thận chọn lựa quần áo, cô cũng rất để ý đến trang phục, thậm chí nhiều lúc tới doanh trại thăm anh cũng ăn mặc tỉ mỉ. Mặc dù như vậy khiến anh nở mày nở mặt, nhưng anh thật sự có chút không hiểu được tâm lý thích làm đẹp của phụ nữ, chân đã sưng lên như vậy vẫn còn muốn đi giày cao gót. Chẳng lẽ cô không nhận ra anh đang lo lắng cho cô.

Nhung Hâm Lỗi nói những lời này cứ rần rần chặn lại lời Trần Cẩm muốn nói, lần nào cũng vậy hoặc là không lên tiếng, vừa lên tiếng liền khiến cô không thể phản bác, hơn nữa mỗi lần đều sắc bén như thế này, sắc mặt Trần Cẩm bỗng buồn bực, ai oán liếc anh một cái, lại phồng má “Hừ!” Một tiếng.

Nhung Hâm Lỗi thấy dáng vẻ giận dữ của cô đúng là rất đáng yêu, cười xấu xa một tiếng, ngồi xuống bế cô lên.

“Nhung Hâm Lỗi, anh thả em xuống! Nói cho anh biết bây giờ em đang tức giận! Tối nay cấm động vào em!” Trần Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, cô chỉ nói ngoài miệng, nhưng lại không có hành động mang tính phản kháng.

“Không thả! Anh có nói đêm nay muốn động vào em sao?” Anh ôm chặt cô trong ngực, nhướn mày nhìn cô khẽ cười một tiếng, sau đó xiết chặt chân mày nhìn cô chằm chằm hỏi ngược lại.

“Không động thì không cần động, ai thèm anh động. Có bản lĩnh cả đời anh đừng động vào em.” Lúc này mặt Trần Cẩm cũng đỏ lên vì bị anh chọc tức, không ngờ chính mình lại bị anh lật ngược, nghĩ đến mỗi lần đều bị anh ăn sạch sành sanh, Trần Cẩm cúi đầu không dám nghĩ tiếp liếc anh một cái.

Nhung Hâm Lỗi bế cô lên tầng, đi tới phòng đủ đặt cô lên giường. Chuẩn bị cởi quần áo tới phòng tắm ngâm nước lạnh rồi trở về ngủ cùng cô.

Nào biết Trần Cẩm đang hài lòng dựa vào thành giường, hai tay gói sau đầu, mắt sáng quắc nhìn anh: “Hâm Lỗi, em muốn uống nước.” Giọng điệu giống như ra lệnh.

Thấy Nhung Hâm Lỗi nhất thời giật giật khóe miệng, ngừng lại động tác cởi quần áo, lúc này anh mới kịp cởi hai cúc áo sơ mi, có thể mơ hồ nhìn thấy bắp thịt rắn chắc phía sau lưng, dáng vẻ cực kỳ hấp dẫn. Nhìn anh như vậy Trần Cẩm không cảm lòng được nuốt nước miếng một cái, trong lòng âm thầm nghĩ, quả nhiên vẫn là người đàn ông của mình có thân hình thật đẹp nha.

Lúc này Nhung Hâm Lỗi đứng yên tại chỗ khóe miệng cứ đờ nhìn cô, cô nhanh chóng kịp phản ứng lại, gần như làm nũng: “Ai ui, chân em bị trẹo, đi lại có chút không dễ dàng mà.”

Sau khi nghe xong Nhung Hâm Lỗi lạnh mặt không nói gì, đi xuống tầng rót chén nước ấm đưa cho cô. Trần Cẩm gật đầu hài lòng, cầm lấy chén nước uống một ngụm rồi đặt ở học tủ bên cạnh giường.

Uống nước xong, ánh mắt khẽ động giống như chợt nghĩ ra chuyện gì, cô lại bắt đầu kêu la: “Em còn còn muốn đọc sách. Đúng rồi, là quyển sách đó.” Nói xong ánh mắt nhìn về tủ sách nhỏ phía bên trái, chỉ quyển sách mình mới mua, đặt ở một chỗ dễ nhìn thấy nhất trên tầng thứ hai.

Nhung Hâm Lỗi nhìn theo ánh mắt của cô, đi tới tủ sách nhỏ tìm được quyển tâm lý học cô mới mua, ngược lại tính tình dễ chịu đặt trước mặt cô.

Trần Cẩm cầm lấy quyển sách, hơi nheo mắt lại cẩn thận nhìn anh một cái, chờ anh xoay người đi lại hô: “Hâm Lỗi, làm phiền anh lấy giúp em cái bút, em phải đánh dấu.” Nói xong nhìn về phía Nhung Hâm Lỗi nhíu mày cười.

Được rồi! Anh nhận tội, đi tới đưa cho cô một cái bút.

Sau khi Trần Cẩm nhận lấy bút ký, cực kỳ nghiêm túc mở sách ra đọc vài tờ, cảm nhận được trước mắt xuất hiện một cảm giác áp bức vô hình khiến người ta sợ hãi, cô ngẩng đầu liếc nhìn, không ngờ Nhung Hâm Lỗi còn chưa đi, cô nhíu mày hỏi “Sao thế anh? Còn chưa đi tắm.” Cô thử hỏi một câu thăm dò, không biết tiếp theo Nhung Hâm Lỗi có nổi giận không.

“Còn có chuyện gì nữa không?” Đây là diêm báo Nhung Hâm Lỗi đang kiềm chế tức giận. Hiếm khi anh kiên nhẫn hỏi cô như vậy, mặc dù nhận ra anh đang cố gắng chịu đựng, nhưng không hiểu tại sao sau khi nhìn thấy anh như vậy nhất thời Trần Cẩm cảm thấy tâm trạng rất tốt, lập tức mấp máy môi, “Không có, anh đi tắm đi.” Nói xong còn cười sung sướng, dáng vẻ như thực hiện được gian kế, giống như hoàn toàn không biết tới tay chờ đợi cô sẽ biết thế nào là dữ dội.

Sau khi bị anh hành hạ tới sắp muộn giờ đi làm, cuối cùng Trần Cẩm cũng không dám coi thường anh. Tối qua trước khi cô mê man ngủ thiếp đi, Nhung Hâm Lỗi gần như bá đạo ôm cô vào trong ngực nói một câu khiến cô dựng tóc gáy: “Lần sau trước khi muốn giở trò khôn vặt đùa giỡn anh, trước tiên phải nhìn xem em có đủ thể lực không đã!”

Trong phòng làm việc, sau khi Nhung Hâm Lỗi thiết kế tốt bảng kế hoạch tuyển binh lính, mới chuẩn bị rời đi, tựa vào ghế trầm tư suy nghĩ một lúc, anh liền nhớ tới dáng vẻ khập khiễng của Trần Cẩm, nhất thời nhíu mày, bấm điện thoại gọi cho Đoạn Cao Thụy.

Đầu dây bên kia vừa được kết nối, ai ngờ Đoạn Cao Thụy đang ở hộp đêm, Nhung Hâm Lỗi không nói hai lời lái xe đến chỗ Đoạn Cao Thụy. Sau khi vào phòng nhìn thấy sắc mặt Đoạn Cao Thụy khó chịu đang ngồi trên ghế salon hút thuốc, bên cạnh còn có mấy người đàn ông trung niên cùng mấy cô gái xinh đẹp đang uống rượu, ở bàn phía trước mặt còn có mấy người đang ngồi một chỗ đánh mạt chược.

Ngược lại ghế lô này bố trí không tệ, cả phòng nhìn rất trang nhã, phía trước bàn có vài bồn hoa, sàn gỗ màu đậm, anh thật sự không ngờ ở hộp đêm lại có một nơi như vậy.

Thấy Nhung Hâm Lỗi đột nhiên xông vào, tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau một lúc lâu, lúc này bên cạnh Đoạn Cao Thụy có người tiến lên trước cười hỏi: “Tiểu Đoạn, vị này là do cậu mời tới? Anh ta là?” Cùng lúc đó lại Nhung Hâm Lỗi, mi tâm mang theo vài phần ý cười.

Đoạn Cao Thụy dập tắt khói thuốc trong gạt tàn, lại liếc mắt nhìn Nhung Hâm Lỗi đang giận dữ nhìn mình, cực kỳ lễ phép trả lời: “Đúng vậy.”

“Anh ta là con trai cháu chú Nhung.” Một lần nữa, Đoạn Cao Thụy nghiêng đầu về phía người bên cạnh nhỏ giọng trả lời.

Không ngờ nụ cười của đối phương càng sâu hơn, ngược lại cảm giác nhiều thêm vài phần nịnh nọt: “Thì ra là con trai của sư trưởng Nhung.”

“Nếu đã là người quen, tới đây ngồi xuống cùng chơi một chút.” Nói xong nheo mắt nhìn về phía người đẹp quyền rũ động lòng người bên cạnh. Cô gái đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đàn ông đẹp trai như vậy, có thể nói Nhung Hâm Lỗi hoàn toàn khơi lên hứng thú của cô, đang muốn nhích người qua kéo Nhung Hâm Lỗi.

Không ngờ Nhung Hâm Lỗi căn bản không để ý đến lời của người kia, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Đoạn Cao Thụy, lạnh nhạt đáp lại một câu: “Không cần, tôi không rảnh!” Sắc mặt càng thêm khó chịu, tỏa ra khí thế chói lọi, dọa người đàn ông trung niên kia không dám nói thêm gì nữa, nữ tiếp viên rót rượu bên cạnh tất nhiên cũng không dám làm loạn.

Lúc này Nhung Hâm Lỗi nhíu mày từ trên cao nhìn xuống Đoạn Cao Thụy nói: “Mấy ngày nay cậu ở chỗ này sống qua ngày? Thật vất vả tu thân dưỡng tính một thời gian, bây giờ lại bắt đầu nổi loạn rồi hả?” Trước mặt nhiều người như vậy, anh cố tình không nể mặt cậu ta.

Nhưng Hâm Lỗi cũng không nói mấy lời hay ý đẹp với thằng nhóc Đoạn Cao Thụy này, chỉ thấy Đoạn Cao Thụy nheo mắt nhìn về phía người bên cạnh cười ngại ngùng, Nhưng Hâm Lỗi tiến lên mạnh mẽ túm cổ áo cậu ta.

“Đoạn Cao Thụy, cậu rút ra đây cho tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu!” Nhìn dáng vẻ chán chường của Đoạn Cao Thụy, anh khinh thường không muốn nói gì với cậu ta, vẫn lạnh mặt như cũ nhìn về phía cậu ta quát lên.

Nhưng Hâm Lỗi không nói hai lời, kéo Đoạn Cao Thụy ra ngoài. Ra khỏi phòng Đoạn Cao Thụy mới đưa tay lên gạt tay Nhưng Hâm Lỗi xuống, nhìn về phía anh tức giận hỏi: “Có chuyện gì không thể từ từ nói, có cần phải lên giọng thủ trưởng nói chuyện với tôi không, nói đi cuối cùng là có chuyện gì.”

Nhưng Hâm Lỗi vẫn không lên tiếng trả lời, vẫn lạnh mặt đi về phía trước, Đoạn Cao Thụy vẫn luôn đi theo phía anh.

“Cậu có biết không, vừa rồi tôi có chuyện cần xin bọn họ giúp một tay, lời của đàn anh kia dù có tẻ nhạt, cậu không thể nể mặt tôi cho người ta chút thể diện được sao!” Thấy Nhưng Hâm Lỗi vẫn im lặng, ra đến cửa chính Đoạn Cao Thụy liền vượt lên trước chỉ trích anh một phen.

Nhưng Hâm Lỗi nhíu chặt chân mày, nhịn kích động muốn đánh cậu ta, “Cậu tự biết mình có thân phận gì, đi tới mấy chỗ ăn chơi đó còn chưa tính, vậy mà còn muốn cùng bọn họ thông đồng làm bậy?”

“Nhưng Hâm Lỗi sao cậu có thể nói như vậy!” Đoạn Cao Thụy khó có được vẻ nghiêm túc nhìn về phía anh nghiêm mặt trả lời.

Nhưng Hâm Lỗi nhỏ giọng hỏi: “Vụ án lần trước cậu điều tra thế nào rồi?”

“Làm sao vừa mới từ biên giới Tập Độc trở về lại có hứng thú với vụ án của tôi rồi hả?” Đoạn Cao Thụy khôi phục lại dáng vẻ bất cần đời, cười cười trả lời.

“Tôi nhắc nhở cậu...tốt nhất cậu nên cẩn thận một chút, có người đang đánh vào điểm yếu của cậu.”

“Nói rõ một chút, cậu có ý gì?” Lúc này Đoạn Cao Thụy thật sự nóng nảy, mơ hồ cảm thấy có chuyện không lành sắp xảy ra.

“Lần trước Tiểu Cẩn cùng tổ tông nhà cậu thiếu chút nữa bị hại, đối phương còn biết tên cậu, rõ ràng là nhắm về phía cậu! Thế nào? Những chuyện này cô ấy không nói với cậu sao?” Nhưng Hâm Lỗi cười lạnh hỏi ngược lại.

Lúc này sắc mặt Đoạn Cao Thụy đột nhiên thay đổi, nắm tay siết chặt hơi thả lỏng, nhìn Nhưng Hâm Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu nói cái gì? Tên kia ngang nhiên dám đánh chủ ý trên đầu cô ấy, ông đây sẽ không để yên cho bọn chúng, chờ chúng ta thập đủ chứng cứ thu lưới bắt hết cả đám vào nhà giam, ông sẽ nghĩ cách hành hạ chết bọn họ!” Nói tới đây Đoạn Cao Thụy gơ tay đâm một quyền vào bức tường phía sau.

Nghĩ thế nào Đoạn Cao Thụy cũng nghĩ không ra đối phương lại nhắm vào Hàn Tinh Tinh, trong lòng anh hoảng sợ vỗ vỗ bả vai Nhưng Hâm Lỗi: “Người anh em, tôi có việc gấp đi trước.” Nói xong lập tức chạy tới bãi để xe, không cần nói cũng biết lúc này nhất định là chủ động đi tìm Hàn Tinh Tinh.

36. Chương 37

Trở lại doanh trại Nhưng Hâm Lỗi bận rộn trong phòng làm việc, lúc này vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Tri Gia Hựu đẩy cửa bước vào, đầu tiên là gơ tay nghiêm trang hành quân lễ, đợi sau khi Nhưng Hâm Lỗi nhìn anh gạt đầu ý bảo thôi, anh lại nghiêng người đặt một tập tài liệu lên bàn làm việc của Nhưng Hâm Lỗi. Nhưng Hâm Lỗi dựa lưng vào ghế liếc nhìn tập hồ sơ màu vàng, anh thuận tay cầm chén nước trên

bàn lên nháp một ngụm rồi hỏi: “Trước tiên ngồi một lát, còn có chuyện gì nữa không?” Nói tới đây anh lơ đãng cầm tập hồ sơ lên nhìn một chút, sau đó trực tiếp bỏ vào trong ngăn kéo khóa lại.

“Vẫn còn, vừa rồi lão Hạng tới hỏi, có thể xem xét từ doanh trại chọn ra một số binh lính khá hơn chuyển qua bên đó không, tôi nói chuyện này cần phải được cấp trên đồng ý, tôi không thể tự quyết được.” Nói xong Trì Gia Hựu nhìn về phía anh cười mờ ám, sau đó cầm tới một cái ghế ngồi đối diện với anh. “Lão ta nói như thế nào.” Mắt Nhung Hâm Lỗi nheo lại thử hỏi một câu thăm dò, sau đó theo thói quen sờ mười đầu ngón tay. “Lão nói nhất định sẽ được đồng ý.” Trì Gia Hựu nhắc lại từ đầu đến cuối đáp án của đối phương.

Nhung Hâm Lỗi khẽ cười một tiếng, cũng không trả lời ngay lập tức, sau một lúc lâu anh lạnh mặt gật đầu một cái, trả lời: “Theo ý lão đi, cứ làm theo yêu cầu của lão, chỉ cần không quá đáng là được. Nếu chính mình cảm thấy có chỗ nào không ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể đến trao đổi.” Trì Gia Hựu nghe anh dặn dò xong mấp má môi, giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó gật đầu một cái.

Lúc này Nhung Hâm Lỗi đứng dậy nhìn sân huấn luyện binh bên ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng bọn họ hô to khẩu hiệu, giống như nhớ ra chuyện gì, đột nhiên anh quay lại nhìn về phía Trì Gia Hựu, cười nói: “Cuối cùng thẳng nhóc như cậu hình như cũng chịu viết tốt báo cáo kết hôn rồi đúng không?” Ánh mắt Trì Gia Hựu kinh ngạc, không ngờ lão đại cũng quan tâm đến chuyện riêng của mình: “Dạ, đã đưa tới tận tay đoàn trưởng, ngày hôm qua bộ chính trị vừa mới phê chuẩn, sao thế? Hình như lão đại cũng đã sớm lấy rồi mà.”

Nhung Hâm Lỗi lại ngồi xuống, ánh mắt khẽ nhìn cậu ta một cái, cũng không nhìn mặt cậu ta trả lời: “Ừ, sau khi báo cáo chuyện yêu đương thì chuẩn bị luôn báo cáo kết hôn.” Trì Gia Hựu hơi ngại ngùng gãi gãi đầu, một lát sau lại cúi đầu nói: “Không vội, cô ấy còn hơn hai năm nữa, đợi cô ấy vừa tốt nghiệp liền kết hôn.”

“Tính toán rất chu toàn.” Nhung Hâm Lỗi ho nhẹ một cái, sau đó lên tiếng đáp lại một câu. Theo lý mà nói, bố hai người quen biết đã lâu, Nhung Hâm Lỗi cũng chỉ lớn hơn Trì Gia Hựu vài tuổi, không ngờ cả hai lại có duyên ở cùng một doanh trại. Trong nhà Trì Gia Hựu đứng thứ ba, lúc Trần Hồng Phong mới biết chuyện của cậu ta với con gái mình, đã không ít lần tức giận với bố Trì Gia Hựu, nói con trai ông lén lút cùng con gái tôi qua lại một thời gian dài như vậy, từ lớp mười một đã bắt đầu, xem ra bọn chúng giữ bí mật không tệ. Nghĩ tới chuyện này trong lòng Trần Hồng Phong lại tức giận, ngay từ lúc con gái mình còn nhỏ đã bị người khác lừa mất. Từ đó về sau gặp Trì Gia Hựu, thỉnh thoảng Trần Hồng Phong phải trêu chọc hăm dọa một phen, nếu không thật khó có thể giải tỏa mối hận trong lòng.

Hôm nay Trần Cẩm về nhà ăn cơm tối với Trần Hồng Phong còn có Hứa Văn, Trần Hoan vì buổi tối có tiết học nên không về kịp. Nhân viên bảo vệ tiến lên mở cửa xe, không ngờ cùng xuống xe còn có Nhung Hâm Lỗi, sau đó anh lên tầng gõ cửa. Hứa Văn bận rộn trong phòng bếp không thể phân thân ra được, vẫn là Trần Cẩm chủ động đứng dậy ra mở cửa, thấy Trần Hồng Phong đã về ngọt ngào lên tiếng: “Chú.....ngược lại hôm nay về nhà rất sớm nha.”

“Đó là đương nhiên, đâu phải ai cũng giống cháu, mỗi ngày đều không về nhà ở lại nhà người khác.” Trần Hồng Phong nheo mắt nhìn cô khẽ cười, thu lại câu tức giận. Trần Cẩm đang muốn phản bác lại ông, nào ngờ vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy Nhung Hâm Lỗi đứng sau lưng Trần Hồng Phong, cô không ngờ Nhung Hâm Lỗi cũng tới, Trần Cẩm ghen ghét trở mắt nhìn anh nói: “Sao anh cũng tới.” Nói xong còn hé miệng cười yếu ớt.

“Sao thế? Không chào đón anh à?” Nhung Hâm Lỗi cúi đầu nhìn cô hỏi ngược lại. Trần Cẩm không trả lời chỉ liếc xéo anh một cái, lại xoay người nhìn về phía Trần Hồng Phong tiếp tục nói: “Lúc trước không phải là không cho phép em tới sao, không được phép em nào dám.” Lúc này không biết cô vô tình hay cố ý liếc Nhung Hâm Lỗi một cái, không ngờ anh chẳng những không trả lời, ngược lại còn cố nhin cười nhìn cô, ý cười lan đến tận khóe mắt.

Cô cũng thức thời tới phòng bếp giúp Hứa Văn, nhường lại phòng khách cho hai người đàn ông bọn họ. Trần Hồng Phong cùng Nhung Hâm Lỗi vừa vào tới cửa, đầu tiên là đến phòng làm việc giống như có chuyện cần trao đổi. Cô và Hứa Văn đang bận việc trong bếp. Cô giúp Hứa Văn rửa sạch rau quả để rửa sạch sang một bên xem cô ấy nấu, thấy dầu trong chảo sôi lên bắn tung tóe, khiến cô trong nháy mắt hoảng sợ nhảy ra thật xa. Thật vất vả mới nấu xong thức ăn đặt lên bàn, lúc này bát đĩa cũng đã chuẩn bị đầy đủ, thấy

Nhung Hung Lỗi cùng Trần Hồng Phong vẫn còn ở trong phòng làm việc, hai người ngồi đợi khoảng năm phút đồng hồ, vẫn chưa thấy bọn họ đi ra.

Trần Cẩn cúi đầu cẩn thận quan sát sắc mặt Hứa Văn, nhưng lại không nhìn thấy Hứa Văn có biểu hiện gì. Đầu tiên Hứa Văn thở dài, sau đó trực tiếp đến trước cửa phòng làm việc gọi: “Hồng Phong, thức ăn đều chuẩn bị xong rồi, gọi Hâm Lỗi ra cùng ăn cơm thôi.” Bên trong phòng làm việc Trần Hồng Phong cùng Nhung Hâm Lỗi đang trao đổi kế hoạch tuyển binh, chợt nghe thấy giọng Hứa Văn ở ngoài cửa. Trần Hồng Phong phục hồi lại tinh thần nói: “Được rồi, cứ thế mà làm, cấp trên còn có chỉ thị cùng tài liệu chưa xét duyệt xuống, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.”

Trên mâm cơm một nhà hòa thuận vui vẻ, “Hâm Lỗi, ăn nhiều một chút, ở nhà không cần khách sáo như vậy.” Hứa Văn ở bên cạnh nói. “Dạ, cảm ơn dì.” Nhung Hâm Lỗi vừa ăn vừa trả lời. Trần Hồng Phong ở bên cạnh nhìn thấy như vậy liền không vui, đầu tiên là nhìn Trần Cẩn một cái, thấy cô thành thật cúi đầu ăn cơm, ông lập tức đáp lại: “Cũng sắp là người một nhà, sao còn khách sáo như vậy. Chỉ sợ về sau phải thay đổi cách xưng hô,” câu này lại hoàn toàn lọt vào tai Trần Cẩn, cô hắng giọng một cái, đang muốn uống một ngụm trà. Vừa mới chạm tay tới cái cốc, một bàn tay ấm áp xẹt qua mu bàn tay cô, thì ra là Nhung Hâm Lỗi vươn tay đoạt lấy cốc trà, còn đen mặt nói: “Lúc ăn cơm không nên uống trà, không tốt cho dạ dày.”

Hứa Văn nhìn chỉ khẽ cười nhàn nhạt. Trần Hồng Phong thu tất cả vào trong mắt nhưng cũng im lặng không nói gì. Trần Cẩn chán nản liếc anh một cái, tự biết mình đuối lý, chuyện này thể hiện rõ ràng Nhung Hâm Lỗi quan tâm đến mình, mặc dù biện pháp hơi bá đạo. Nghĩ tới đây, cô ngẩng đầu nhìn hai vợ chồng Hứa Văn cười cười, suy nghĩ xem bọn họ có giúp mình không, nghiêm nhiên cả hai đều bày ra dáng vẻ xem kịch vui. Cô liền cúi đầu tiếp tục cầm đôi đũa: “Nếu có Hoan Hoan cùng Trì Gia Hựu ở đây thì tốt biết mấy.”

“Làm sao?” Nhung Hâm Lỗi nhún mày nhẹ giọng hỏi, tầm mắt vẫn không thay đổi. “Không sao cả, như vậy cả nhà được vui vẻ chứ sao.” Lời này là cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hâm Lỗi nói.

Sau khi ăn xong Trần Cẩn tiễn anh xuống tầng rồi mới đi ngủ, hai người lưu luyến chia tay, thật ra cô muốn đi cùng Nhung Hâm Lỗi nhưng lại thôi. Cũng đã lâu rồi cô không ở nhà cùng chú thím nên muốn ở lại mấy ngày rồi trở lại chỗ anh.

Đêm đó, sau khi Nhung Hâm Lỗi tắm xong lên giường, Trần Cẩn liền nhào tới dính lấy anh không rời. Nhìn cô chủ động khác thường, anh có chút buồn cười hỏi: “Sao thế em?” Lại cúi đầu hôn lên tóc cô.

“Hâm Lỗi, em có chuyện muốn hỏi.” Nói xong lại vùi đầu vào ngực anh cọ xát. “Em nói đi.”

“Rốt cuộc là anh bắt đầu thích em từ lúc nào?” Chính cô cũng không biết bắt đầu từ lúc nào Nhung Hâm Lỗi quan tâm đến cô như vậy. Quan hệ của bọn họ từ từ thay đổi như thế nào bản thân cô cũng không nhớ rõ.

Nhưng chuyện này lại làm khó Nhung Hâm Lỗi rồi, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào mình cảm thấy có hứng thú với nha đầu này, nghe thấy câu hỏi của Trần Cẩn, mặt Nhung Hâm Lỗi trong nháy mắt đen lại: “Em có thể đừng hỏi những câu nhằm chán như vậy không?”

Anh nhớ rõ lần cô dùng cảm giác thân cũng đã hỏi những câu khiến anh đau đầu. Hâm Lỗi, rốt cuộc anh có thích không. Khi đó Trần Cẩn vì muốn ngăn cản anh tấn công, kiên quyết hỏi anh những câu như vậy. Anh vẫn luôn không thích biểu hiện bằng lời nói, cái gì gọi là thích là yêu, trước đây anh đều rất ghét hơn nữa cảm thấy đau đầu. Sau khi ở cùng một chỗ với Trần Cẩn hình như có rất nhiều thứ đã ngầm biến đổi theo cô, bây giờ anh nghĩ lại, cảm thấy hai vấn đề này ngu ngốc như nhau. Thậm chí ngốc đến mức khiến anh cảm thấy nhức đầu: “Sao còn tiếp tục hỏi vấn đề nhằm chán này, không nói không yên được sao.”

Trần Cẩn nhìn anh tức giận đáp. “Ừ, anh suy nghĩ một chút.” Nhung Hâm Lỗi giả vờ sờ sờ lên cằm, trần trọc đưa mắt lướt qua ngực cô, cảnh xuân rục rờ khiến anh nhất thời không dời mắt đi được, Trần Cẩn thấy anh nhìn như vậy liền hiểu ý, kéo chăn lên bọc kỹ mình lại, “Anh nhìn cái gì thế, không trả lời thì không cho nhìn.”

“Chắc là bắt đầu từ lúc nhìn thấy em chống gậy, ừ, dáng vẻ rất ngoan ngoãn thành thật, anh rất vừa lòng.” Nói xong chống lại ánh mắt kinh ngạc của Trần Cẩn, anh cũng mặc kệ cô lúc này đã thẹn quá hóa giận,

trực tiếp ôm chặt cô vào ngực.

Trần Cẩm tức giận nằm trong lòng anh đầm đã: “Sao anh không nói thẳng luôn là đáng về đó rất buồn cười. Đúng không, bây giờ em mới hiểu rõ ý của anh, thì ra khi đó trong lòng anh đang cười em.” Nói xong lại ra sức đâm vào lồng ngực anh, tức giận nhìn anh. Cô thật sự không ngờ lúc mình cùng Hàn Tinh Tinh tới quán bar, khiến bắp chân bị thương phải chống gậy.

Khi đó Nhung Hâm Lỗi mặt không biến sắc nhìn cô, sau đó nhàn nhạt lên tiếng quan tâm hỏi tình trạng vết thương của cô, thì ra là anh đang tận lực kiềm chế cười. Nhung Hâm Lỗi dừng cười, ôm cô trong lòng nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Được rồi, được rồi, gây sự như vậy đủ rồi.” Nói xong lại xoay người đặt cô nằm dưới thân mình, lập tức chứng minh mình có thể lực kinh người.

Đêm đó Nhung Hâm Lỗi mạnh mẽ muốn cô nhiều lần, ôm cô thật chặt vào trong ngực, vùi đầu vào tóc cô thở dốc, thỏa mãn hôn một cái lên trán cô. “Hâm Lỗi.” Cô nằm trong ngực anh có chút giận dỗi, “Uh.” Nhung Hâm Lỗi cúi đầu đáp lại. “Hình như đêm nay không có mang cái kia.”

Nhung Hâm Lỗi nghe thấy vậy, cúi đầu xiết chặt chân, mày nhìn cô chăm chú. Tay cô chống đỡ ngực anh, hơi xấu hổ bĩu môi: “Đừng nhìn em như vậy, cảm giác là lạ.” Nói xong đẩy ngực anh một cái, sắc mặt đỏ bừng nói: “Chúng ta không dùng bất cứ biện pháp nào, nếu như mang thai thì phải làm thế nào?”

“Vậy thì sinh ra là được rồi.” Nhung Hâm Lỗi theo phản xạ bật thốt lên.

“Sinh cái gì mà sinh, lúc đó đám cưới còn chưa tổ chức mà đã có đứa bé, anh vẫn giữ suy nghĩ muốn có con rồi mới cưới! Đơn vị không xử phạt mới là chuyện lạ!” Nói xong Trần Cẩm hung dữ liếc anh một cái.

“Tiểu Cẩm, thật ra báo cáo kết hôn đã viết xong rồi, yên tâm đến lúc đó anh tuyệt đối sẽ không để em bụng to rồi mới làm đám cưới.” Anh hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô.

37. Chương 38

Nhung Hâm Lỗi đứng trên khu căn cứ đối diện với hơn một trăm binh sĩ thụ huấn, thân hình thẳng tắp tầm mắt quét xuống dưới, ban đầu là mặt lạnh chăm chú nhìn, quan sát từng biểu hiện trên mặt bọn họ, lúc này Trì Gia Hựu đem cái loa đến.

Nhung Hâm Lỗi đưa tay cầm loa Trì Gia Hựu mang tới, lớn tiếng nói: “Tin rằng mọi người đều chuẩn bị tốt về mọi mặt mới tiến vào đội bắn tỉa, nhưng phải vượt qua khảo hạch dưới đây mới được lưu lại, còn lại đều trở về đơn vị cũ. Muốn thể hiện quyết tâm, mọi người nhất định phải xuất ra chút hết bản lĩnh”.

Mọi người đều nhìn phía trước không chớp mắt, nghe Nhung Hâm Lỗi phát biểu, một lần nữa hô to khẩu hiệu, sau khi xong xuôi tất cả giải tán đi tới căng tin ăn cơm, chuẩn bị buổi chiều bắt đầu huấn luyện.

Nhung Hâm Lỗi hoàn thành kiểm duyệt ở căn cứ, đợi mọi người giải tán hết liền đi tới căng tin, Lúc này Trì Gia Hựu vội vàng theo sau anh, hai người đi giữa căn cứ mênh mông, trên bãi cỏ trước mặt xe tăng đang từ từ đi qua, kèm theo từng trận tiếng vang cạc cạch, bụi đất cuộn cuộn bay lên, cảnh vật xung quanh trong nháy mắt bỗng trở nên mơ hồ không chịu nổi.

Anh cứ trầm ngâm đi trên căn cứ như vậy, bước chân vững chắc ổn định, một thân quân trang vừa vặn thẳng tắp làm nổi bật lên vẻ cao ngạo tuấn tú, phát hiện ra Trì Gia Hựu vẫn theo phía sau mình, lúc này Nhung Hâm Lỗi khẽ liếc mắt nhìn anh ta nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Lão Hạng, chuyện bên kia làm thế nào rồi?”

Trì Gia Hựu ở phía sau vừa đi vừa đáp: “Tất cả đều theo mong muốn.”

“Đội trinh sát thiết giáp bọn họ cứ như vậy thiếu nhân lực rồi hả?” Nhung Hâm Lỗi cau mày xoay người hỏi ngược lại.

“Không phải, binh sĩ trong tiểu đoàn cũng do bọn họ đề xuất, chắc là cũng muốn chọn ra một số tay súng bắn tỉa khá để trợ giúp, chỉ là lần này ông ta lại nợ chúng ta một nhân tình.” Trì Gia Hựu nói xong tự cười cười.

“Cũng không thể nói như vậy, dù sao mấy mầm non tốt bên đội chúng ta đều từ phía bọn họ chuyển qua, diễn tập quân sự có bọn họ làm hỏa lực che chở cũng không có gì không tốt.” Nhung Hâm Lỗi nói xong liền lui một bước về phía sau do dự nhìn Trì Gia Hựu rồi vỗ vỗ bờ vai anh. Năm đó Trì Gia Hựu mới 8 tuổi, vị thượng úy trẻ tuổi này, dường như luôn khiến anh phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Cho tới nay, bất luận là huấn luyện binh lính hay thi hành nhiệm vụ hai người đều cực kỳ ăn ý, anh cũng luôn đánh giá cao Trì Gia Hựu, giống như nhìn thấy mình khi còn trẻ ở trên người anh ta.

“Lão đại nói cũng đúng, bước tiếp theo kế hoạch huấn luyện nên làm thế nào, liệu có chỉ thị gì không?” Trì Gia Hựu ở bên cạnh khiêm tốn xin ý kiến. Mặc dù mỗi lần đều là anh mang binh đi huấn luyện, nhưng vẫn phải nghe một chút ý kiến cùng chỉ đạo của Nhung Hâm Lỗi, dù sao Hâm Lỗi mới là thủ trưởng.

“Ừ, trước cứ dựa theo quy định để xây dựng kế hoạch huấn luyện, nếu có thêm ý tưởng gì mới, hoặc muốn gia tăng độ khó, cũng có thể bổ sung. Tóm lại bản thân quyết định dứt khoát là được, không có gì cần lo lắng.” Nhung Hâm Lỗi nói xong liền nở nụ cười với Trì Gia Hựu, hai người vừa đi vừa nói chả mấy chốc đã tới cửa căng tin.

Hai người vừa vào nhà ăn, Nhung Hâm Lỗi cùng Trì Gia Hựu tìm chỗ ngồi xuống, lại thấy chính trị viên Đơn Thái Xa ở bàn đối diện cầm bát, xoay người đi về phía hai người bọn họ, trực tiếp ngồi đối diện với Nhung Hâm Lỗi, chuẩn bị cùng ăn cơm với anh, lúc này mọi người xung quanh đều vui đầu ăn cơm, không ai chú ý tới động tĩnh bên này của họ.

Nhung Hâm Lỗi nhú mày theo thói quen, nhìn cử động kỳ lạ của chính trị viên. Nếu là trước đây anh đã sớm coi như không thấy gì, chỉ là hôm nay không biết tại sao anh cảm thấy nhất định phải chuẩn bị sẵn tinh thần về chuyện này.”

Về mặt Đơn Thái Xa đáng vẻ hào hứng bừng bừng nhìn bọn họ hỏi: “Nói, cả hai không có ý định thông báo một chút chuyện riêng.”

Đôi đũa trên tay Nhung Hâm Lỗi dừng lại, xiết chặt chân mày nhìn lão một lúc lâu, lập tức trao đổi ánh mắt Trì Gia Hựu, rồi im lặng không nói gì. Anh căn bản không muốn để ý đến vị chính trị viên dài dòng này, mỗi lần chỉ cần nhắc đến chuyện cá nhân hoặc là đồng đội nào đó tìm đối tượng, lão đều cực kỳ ân cần hỏi han một phen.

Trì Gia Hựu che miệng lại ho nhẹ một tiếng, liếc mắt một nhìn thấy sắc mặt Nhung Hâm Lỗi chợt trầm xuống như anh mong đợi: “Chính ủy, ngài cũng đừng bà tám như vậy chứ?”

“Chuyện này cũng gọi là bà tám sao, bạn đời của quân nhân cũng nằm trong phạm vi cần phải quan tâm.” Nói xong nhìn về phía bọn họ cười hắc hắc, khiến cho Nhung Hâm Lỗi cự kiềm chế tức giận không bùng nổ.

“Gia Hựu trước hết không cần nói đến, thằng nhóc này cùng cô gái nhỏ kia còn lâu, ngược lại là Hâm Lỗi, lần trước trong phòng làm việc của đoàn trưởng tôi vô tình nhìn thấy báo cáo kết hôn, à, hình như là viết rồi nhỉ?” Nói xong câu cuối cùng còn cố ý hạ thấp âm lượng tiến tới bên tai Nhung Hâm Lỗi nhỏ giọng hỏi, làm như sợ người bên cạnh nghe thấy, tránh mang tới một đám người muốn tham gia náo nhiệt.

Sắc mặt Nhung Hâm Lỗi đen sì, một lúc sau mới khôi phục bình tĩnh nhìn chăm

chú vào Đơn Thái Xa, nhú mày cười một tiếng hậm hực nói: “Thì sao, có phải định từ chối phê chuẩn.”

“Nào dám, ai có cái quyền lực đó, tên nhóc, thật ra thì nên sớm làm như vậy, cô gái nhỏ kia vất vả theo đuổi cậu nhiều năm như vậy, đâu có dễ dàng gì. Dù sao cũng đã trời con nhà người ta lại rồi, nên cho cô ấy một câu trả lời thích hợp, không phải sao.” Đơn Thái Xa vừa dứt lời, ở bên cạnh Trì Gia Hựu nhếch miệng cười thành tiếng. Mọi người vừa vặn nghe được phần sau câu chuyện, tất cả ngơ ngác nhìn nhau một lúc, rồi đưa mắt nhìn về phía bàn Nhung Hâm Lỗi, trong nháy mắt chợt hiểu rõ cười âm lên.

Nhung Hâm Lỗi thấy mọi người đều khó hiểu nhìn mình, nhất là tiếng cười ngoài dự đoán của Trì Gia Hựu, sắc mặt Nhung Hâm Lỗi càng đen hơn, “Lão Đơn, ăn

cơm đi, làm gì mà nhiều lời như vậy!” Nói xong ăn qua loa vài miếng liền quay trở về phòng làm việc.

Thật là viết báo cáo kết hôn cũng bị chính trị viên trêu chọc một phen, chỉ trách

anh năm đó mạnh miệng cam đoan với Đơn Thái Xa anh và Trần Cẩm là không thể nào. Bây giờ nghĩ lại ai có thể đoán trước được tương lai, giống như chính bản thân anh cũng không ngờ Trần Cẩm sẽ thích mình, đến cuối cùng hai người bọn họ lại thuận nước đẩy thuyền ở cùng một chỗ. Thế nên mới trở thành nhược điểm cho người khác công kích, thậm chí ngay cả Trần Cẩm thỉnh thoảng cũng đem chuyện này ra trêu chọc anh. Nghĩ tới đây Nhung Hâm Lỗi khẽ cười, sớm biết kết quả sẽ thế này thì ban đầu anh không nên làm vậy.

Hiện tại cơ hội của anh đều bị phá hủy rồi.

Cặp oan gia Hàn Tinh Tinh cùng Đoàn Cao Thụy coi như đã làm lành. Sau một hồi giận dỗi, Hàn Tinh Tinh liền gọi điện báo tin mừng cho Trần Cẩm, nói rằng Đoàn Cao Thụy đã liên tục hứa hẹn cam đoan với mình, ở đầu dây bên kia Trần Cẩm chỉ đành bắt đầu lắc đầu một cái, lúc quan trọng còn phụ họa mấy câu theo Hàn Tinh Tinh, lần này Đoàn Cao Thụy chủ động nhận sai khiến Hàn Tinh Tinh vui mừng không nói nên lời.

Đã hẹn chủ nhật cùng ra ngoài dạo phố, nên cô tạm thời bỏ qua buổi hẹn với Nhung Hâm Lỗi để đến chỗ Hàn Tinh Tinh. Thật ra có đôi khi cô cảm thấy tình bạn khó có thể so sánh với tình yêu, nhưng có lúc lại phát hiện ra hai vấn đề này cũng không có gì xung đột.

“Tinh Tinh, mình nhớ cửa hàng lần trước chúng ta đến cũng có rất nhiều quần áo đẹp, chắc là có mẫu mới rồi, chúng ta đi xem một chút đi.”

“Được, mau đi thôi.” Vừa nghe đến mẫu trang phục mới, ánh mắt Hàn Tinh Tinh bỗng phát sáng rực rỡ, kéo Trần Cẩm liên tục đi về phía trước.

“Đi chậm một chút, cậu gấp cái gì chứ.” Có thể do Hàn Tinh Tinh kéo đi nhanh

quá, Trần Cẩm có chút không chịu nổi. Cô dùng sức thoát ra khỏi bàn tay đang nắm cánh tay mình, tiếp tục đi về phía trước. Đôi khi con gái là một loại động vật rất đáng sợ, từ việc đi dạo phố có thể thấy rõ điểm này, càng đi càng hưng phấn, nhất là chính mình lại chọn được một bộ lại thêm một bộ quần áo vừa ý.

Hai người đi đi dạo đến khi trời tối, trên tay cũng xách theo túi lớn túi nhỏ quần áo, đang chuẩn bị qua cầu vượt bắt xe.

“Phải rồi Tinh Tinh, tại sao hôm nay không bồi anh Đoàn nhà cậu?” Trần Cẩm tò mò hỏi một câu.

“Anh Đoàn nhà mình không có bận rộn giống người kia nhà cậu, hơn nữa anh ấy rất sợ cùng tớ đi dạo phố, nhiều nhất là một giờ đồng hồ, nhiều hơn là anh ấy sẽ nổi nóng. Tuy có lúc bận cả ngày lẫn đêm nhưng thời gian rảnh tuyệt đối nhiều hơn so với vị kia nhà cậu, cho nên không vội.” Nói xong hướng về phía Trần Cẩm làm mặt quỷ. Trần Cẩm đành bắt đầu nhìn cô.

Hai người xách theo đồ đang hăng say vừa đi vừa trò chuyện, “A,!” Trần Cẩm bỗng hét lên một tiếng, thân thể chợt khựng xuống, may mắn Hàn Tinh Tinh ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô. Lúc này túi xách trong tay cô đều rơi hết, đợi Trần Cẩm đứng vững, Hàn Tinh Tinh đành phải khom người thay cô nhặt đồ.

Bởi vì đang đi trên bậc thang, phía sau còn rất nhiều người đi đường nên Hàn Tinh Tinh không thể làm gì khác đành đỡ Trần Cẩm tập tễnh đi nơi dừng chân phía trước nghỉ tạm. Hóa ra là tại lúc cô bước xuống bậc thang, không chú ý nhìn đường nên hụt chân, ngay cả gót giày chân trái cũng bị gãy. Nhìn mũi giày gãy gập xuống đất, Trần Cẩm ngượng ngùng cúi đầu, một chân xỏ giày, vịn tay Hàn Tinh Tinh nhảy lò cò đi tới dưới tầng cây bên đường nghỉ ngơi.

“Cẩn Cẩm, không sao chứ? Có đau hay không để tớ xem một chút?” Hàn Tinh Tinh xắn ống tay áo lên, cúi đầu nhìn Trần Cẩm cùng chiếc giày gãy gót, thật ra nhìn rất giống giày đế bằng. Cô nhìn kỹ một chút, lại cúi người, vươn một tay nắm lấy gót chân Trần Cẩm.

“Tinh Tinh làm gì thế, có cái gì hay đâu mà nhìn, tớ không có việc gì, nhưng mà giày này có vấn đề, vừa rồi chỉ không cẩn thận bước hụt liền gãy gót, làm tớ xấu hổ muốn chết.” Trần Cẩm bĩu môi, sắc mặt khê ửng

hồng, dưới ánh đèn màu ấm áp đương nhiên không nhìn rõ vẻ mặt của cô, chỉ là giọng nói lộ ra vài phần ngượng ngập, ngại ngùng.

“Làm sao bây giờ, từ cửa hàng đến chỗ này ít nhất cũng mất một tiếng, quay trở lại mua cũng không kịp. Không may lại gặp phải đám lưu manh lần trước thì biết làm sao, phải đi lên đoạn đường phía trước mới đón được taxi.” Nói xong Hàn Tinh Tinh nhìn chằm chằm chân cô một lúc lâu, Trần Cẩm nghi ngờ nhìn Hàn Tinh Tinh bật thốt lên: “Làm sao thế?”

Hàn Tinh Tinh không vội vàng trả lời, hình như chợt nghĩ ra cái gì đó, âm thanh nhỏ nhẹ dụ dỗ nói: “Không có việc gì, có cách rồi, nghe tớ, bỏ chân xuống,” Hàn Tinh Tinh ở một bên chỉ đạo, thấy Trần Cẩm dùng vẻ mặt nghiêm túc hoài nghi mình, liền nhấn mạnh: “Nghe tớ, không sai đâu, nâng chân phải lên, cởi chiếc giày kia ra.”

Lúc này Trần Cẩm nửa tin nửa ngờ hạ chân trái xuống, vừa nhấc chân phải, Hàn Tinh Tinh nhanh chóng cởi giày cô ra, Trần Cẩm còn không kịp ngăn cản, một tiếng “Cộp!” Hàn Tinh Tinh bẻ gãy nốt chiếc gót còn lại, động tác gọn gàng, dứt khoát, không chút do dự. Nhìn chiếc gót giày nằm trên mặt đất, Hàn Tinh Tinh có chút thỏa mãn với kiệt tác của mình, nháy mắt ý bảo Trần Cẩm nhanh chóng xỏ giày.

Lần này giày cao gót cực kỳ thành công biến thành giày đế bằng.

Trần Cẩm không thể tin nhìn Tinh Tinh, bật thốt lên: “Chị gái, đây là làm sao?” Cô nhin tức giận không có phát tác, có lẽ sau một thời gian ở cùng một chỗ với Nhung Hâm Lỗi, tính tình cũng tốt lên không ít.

“Vì để giữ cơ thể thẳng bằng, đi bộ không gặp trở ngại, thấy thế nào, cách này là nhanh nhất hiệu quả nhất. Cứ coi như thành giày đế bằng là được, dù sao về đến nhà cũng bỏ đi, nên cứ lờ đi phía dưới của nó đi.” Hàn Tinh Tinh vừa nói, vừa nhìn cô cười đắc ý.

“Không phải, sao cậu luôn làm những chuyện tuyệt diệu như vậy chứ?” Trần Cẩm thật sự không nhịn được, chỉ đành nhìn Tinh Tinh đỏ khóc đỏ cười.

“Tuyệt diệu? Chưa xem qua một bộ phim giống như vậy à, nữ chính bị gãy gót giày, nam chính bẻ nốt chiếc gót còn lại. Như vậy hai chiếc giày gãy gót lại thành một đôi giày đế bằng, đi bộ cũng dễ dàng hơn, không cần khập khiễng nữa. Dù sao chỉ đi về phía trước một chút nữa thôi, chúng ta cũng không có nhiều thời gian.” Hàn Tinh Tinh hào hứng bưng bưng, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt của Trần Cẩm.

Trần Cẩm nghe thấy câu trả lời, nhất thời hai mắt cảm thấy choáng váng, tại sao trong phim nam chính có thể hành động kỳ quặc như vậy, còn kéo bạn mình học hỏi theo.

Hai người mải tranh luận, không biết ở bên này Nhung Hâm Lỗi đã chờ đợi đến phát bực, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Đã hơn mười giờ mà Trần Cẩm vẫn chưa về, chẳng lẽ cô không biết hôm nay mình trở về à. Để sớm gặp cô, vừa kết thúc huấn luyện anh lập tức lái xe đi, không ngờ cô gửi tin nhắn thông báo cùng Hàn Tinh Tinh đi dạo phố, hơn nữa đến bây giờ còn chưa về. Trải qua chuyện lần trước, chỉ cần đến tối không thấy cô về anh lại cảm thấy lo lắng. Sợ cô lại gặp phải bọn lưu manh lần trước, chỉ cần nghĩ đến sắc mặt Nhung Hâm Lỗi liền đen lại, cuối cùng không kiềm chế được nữa, nhanh chóng bấm điện thoại.

Lúc này Trần Cẩm cùng Hàn Tinh còn đang đứng ở ven đường chờ xe, càng về đêm người đi lại càng lúc càng nhiều, chen chúc trên xe buýt còn chưa nói, ngay cả taxi đều có khách. Lúc này di động của Trần Cẩm chợt đổ chuông, vừa bấm nghe máy đã nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến âm thanh chất vấn: “Em đang ở đâu, giờ này sao còn chưa về nhà?” Nhung Hâm Lỗi cố kìm xuống tức giận trong lòng, tra hỏi cô.

“Em đang đợi xe.” Trần Cẩm nói xong còn liếc mắt một cái.

“Có phải chưa bắt được xe, giờ em đang ở chỗ nào? Anh tới đón.” Nhung Hâm Lỗi hiếm khi tốt tính hỏi.

“Em đang ở...” Nói xong, Trần Cẩm hậm hực liếc Hàn Tinh Tinh, ngập ngừng thông báo địa chỉ.

Sau khi cúp điện thoại, chưa đầy nửa tiếng, Nhung Hâm Lỗi đã nhanh chóng đến nơi.

Dừng xe ở ven đường, Nhung Hâm Lỗi lạnh mặt hạ cửa kính xe xuống, hướng về phía Trần Cẩm gọi: “Nhanh lên xe.” Hàn Tinh Tinh biết điều ngồi phía sau, mạnh mẽ đẩy Trần Cẩm về phía ghế lái phụ.

Nhung Hâm Lỗi cũng không lập tức lái xe, mà căng mặt quay sang liếc Trần Cẩn một cái, cái nhìn đó khiến trong lòng Trần Cẩn phát run. Đột nhiên thấy anh cúi người, cách một tiếng giúp cô thắt dây an toàn.

Dọc đường đi, Nhung Hâm Lỗi không nói tiếng nào, anh im lặng Trần Cẩn dĩ nhiên không dám chủ động lên tiếng, nhìn sắc mặt anh kém thể cô nào dám mở miệng. Sau khi đưa Hàn Tinh Tinh về tới nhà, hai người lái xe về chỗ của mình, vài phút trôi qua Nhung Hâm Lỗi lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng trong xe: “Có biết chúng ta đã không gặp nhau bao lâu rồi không?”

Trần Cẩn buột miệng đáp: “Bấy ngày, sáu tiếng.” Nói xong còn nheo mắt hơi liếc Nhung Hâm Lỗi một cái. Bên trong xe, ánh đèn hắt lên mặt anh, hiện rõ đường nét khuôn mặt hoàn mỹ, Trần Cẩn âm thầm suy nghĩ người đàn ông của cô càng nhìn càng thấy đẹp trai.

“Ngược lại em nhớ rất rõ.” Nhung Hâm Lỗi nhàn nhạt mở miệng, chỉ là giọng nói không có lạnh nhạt như lúc này.

“Lần sau sẽ không như vậy nữa, em chỉ nghĩ ra ngoài dạo một chút, mấy ngày nay đi làm hơi mệt.” Trần Cẩn lên tiếng giải thích, không phải cô không hiểu ý tứ trong lời nói của Nhung Hâm Lỗi.

Đến nhà, Nhung Hâm Lỗi nhanh chóng cởi dây an toàn xuống xe, vòng qua tay lái phụ giúp cô xách đồ. Trần Cẩn mở cửa xe, đặt chân xuống đất, chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, thân hình chột nghiêng về phía trước. Nhung Hâm Lỗi thấy thể cực kỳ khẩn trương bước nhanh lên trước đỡ lấy cô. Hóa ra nguyên nhân là tại đôi giày gầy gót, cô cũng quên mất đôi giày đã biến thành đế bằng, lúc xuống xe vẫn theo thói quen cũ, nên mới bị mất thăng bằng.

“Sao rồi? Có phải chân bị thương không?” Nhung Hâm Lỗi cúi đầu, ân cần diu dàng hỏi cô.

“Không phải.” Nói xong Trần Cẩn đi tới cửa, lấy chìa khóa ra mở cửa. Cửa vừa mở, còn chưa kịp thay dép, Nhung Hâm Lỗi đã nhanh tay đóng cửa, kéo Trần Cẩn ép lên mặt cửa gấp gáp hôn cô, túi đồ trong tay Nhung Hâm Lỗi rơi đầy đất, cảm thấy Nhung Hâm Lỗi thỏa sức cướp đoạt trong miệng mình, sau vài giây, Trần Cẩn ôm chặt eo anh, đưa lưỡi chủ động hôn lại. Hai người quấn quýt một lúc lâu, chờ đến lúc Nhung Hâm Lỗi thở hổn hển buông cô ra. Mặt Trần Cẩn đỏ bừng đẩy anh một cái tức giận nói: “Nhung Hâm Lỗi, rốt cuộc anh có bao nhiêu đói khát vậy!”

“Có biết không, đã lâu rồi mình không làm chuyện đó, nếu không khát khao thì thật bi thảm. Có bà xã ở bên cạnh còn không đụng chạm, là có ý gì? Hả?” Anh cũng không buông cô ra, cúi đầu cắn nhẹ tai cô, càng dùng sức ép sát cô lên cửa, đưa tay ôm chặt eo cô, hung hăng chất vấn, ánh mắt càng thêm nóng bỏng. Không hiểu tại sao một ngày không nhìn thấy vợ mình, trong lòng anh liền cảm thấy cực kỳ buồn bực.

“Lần trước đã nói gì? Có nhớ đã đồng ý thực hiện tốt?” Anh không có ý định buông cô ra, cúi đầu nhìn cô chăm chú lạnh giọng chất vấn lần nữa.

Trần Cẩn nhịn xuống đau đớn, chậm rãi lên tiếng: “Lần trước nói không được về trẻ, kết quả ...” Còn chưa nói hết Nhung Hâm Lỗi đã dùng sức cắn bả vai cô, Trần Cẩn đau đến nỗi hét lên một tiếng.

Trần Cẩn cắn răng, há miệng cắn cằm Nhung Hâm Lỗi. Cô cũng không phải loại người bị bắt nạt để mặc Nhung Hâm Lỗi giở trò, dù sao cũng hòa nhau, cắn xong cô hài lòng liếm liếm môi, Nhung Hâm Lỗi nhưu nhật chân mày, sờ cằm, cúi đầu nhìn Trần Cẩn đang cười đắc ý, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Nhung Hâm Lỗi, anh dữ cái gì! Em còn chưa được ăn cơm này, giày cũng bị gãy.” Trần Cẩn có chút buồn bã lên tiếng ngăn cản hành động tiếp theo của Nhung Hâm Lỗi.

Nhung Hâm Lỗi nghe xong hơi ngẩn ra, lại cúi đầu nhìn cô, đôi giày cao gót bình thường cô thích đi biến thành giày đế bằng. Dáng người của anh cũng không tệ, cao hơn cô một cái đầu, từ góc độ này nhìn một lúc lâu anh mới hiểu. Nếu không nhìn kỹ thật sự cũng không phát hiện ra đây là giày đế bằng, sau khi nhìn một lúc lâu anh khẽ cười.

Nhìn dáng vẻ sung sướng khi người gặp họa của anh, Trần Cẩn tức giận, dậm chân lớn tiếng: “Cười cái gì, mà cười!”

“Giày bị gãy gót mà vẫn đi dạo hăng say, quên cả ăn cơm.” Nhung Hâm Lỗi nhếch lông mày cười khê chậm rãi lên tiếng, không giấu sự đùa cợt trên choker cô.

“Đó là tại vì lúc qua cầu vượt bị gãy, anh không biết đi dạo phố khiến người ta quên cảm giác đói cùng cảm giác đau đớn à!” Trần Cẩm mặt mày đau khổ đáp trả lại anh, nói xong rồi khỏi anh, đi sang bên cạnh thay dép.

Nhung Hâm Lỗi không để ý đến cô nữa mà tiến vào phòng bếp đeo tạp dề, thay cô nấu cơm. Sau khi Trần Cẩm cầm quần áo treo vào tủ liền xuống tầng mở ti vi chờ Nhung Hâm Lỗi.

Nhung Hâm Lỗi chuẩn bị cơm canh xong, liền tắt bếp, đặt thức ăn lên bàn, xới cơm cho cô.

Anh ngồi ở vị trí đối diện nhìn Trần Cẩm ăn, thấy cô ngay cả ăn cơm cũng lơ đãng, biết là cô giận dỗi chuyện vừa nãy. Nghĩ tới đây trái tim anh bỗng mềm nhũn, chủ động dịu dàng dằn dụa: “Còn tưởng chuyện gì, không phải chỉ là đôi giày sao, ngày mai anh dẫn em đi mua đôi khác được không.”

“Thật hay giả đây, anh dẫn em đi mua thật không.” Khó có thể nghe thấy Nhung Hâm Lỗi chủ động nói muốn cùng cô đi dạo phố, Trần Cẩm dừng đôi đùa trong tay, mở to mắt nhìn anh như xác nhận.

“Trước mắt ăn cơm thật ngon, còn nữa ngày mai không cho phép đi dạo quá lâu, nếu không tự mình đi bộ về.” Lúc này Nhung Hâm Lỗi lạnh mặt, nghiêm túc nhìn cô trả lời.

38. Chương 39

“Được, lúc này có nói gì em cũng nghe.” Hiếm khi thấy Nhung Hâm Lỗi dễ tính đáp ứng như vậy. Trần Cẩm lại ăn qua loa vài miếng cơm.

Nhìn Trần Cẩm phản kích như thế, anh bật thốt lên suy nghĩ trong lòng: “Vậy lấy thân báo đáp thì sao?”

Trần Cẩm nhìn Nhung Hâm Lỗi đang cười xấu xa hỏi ngược lại mình, đầu tiên là nheo mắt lại quan sát anh một lúc, “Chuyện đó dĩ nhiên em cầu còn không được nha.” Nhìn Trần Cẩm lên tiếng cho anh một đáp án hài lòng, nụ cười trên mặt Nhung Hâm Lỗi không kiềm chế được sâu thêm vài phần. Kể từ khi ở cùng một chỗ với Nhung Hâm Lỗi, Trần Cẩm phát hiện hình tượng anh bây giờ và anh khó tính trước khi quen cô khác nhau một trời một vực. Cô có chút không thích ứng được với sự tương phản như vậy, lúc hai người ở cùng một chỗ anh đều nói với cô chuyện bất chính, thậm chí trắng trợn giở trò, hơn nữa mỗi lần anh về nhà đều có thể lực dồi dào ép khô cô.

“Đây là em tự nói, đến lúc đó đừng đổi ý.” Mắt Nhung Hâm Lỗi sáng lên, đầu tiên là ánh mắt sâu xa nhìn cô một lúc, sau đó nghiêng người thì thầm bên tai cô nhấn mạnh nói.

Trần Cẩm nghe xong hăng hái ăn hết đồ ăn còn sót lại một mẩu cũng không để thừa, sau khi ăn xong cô tự giác đi rửa bát, không ngờ vừa mới cầm bát đĩa đứng dậy, Nhung Hâm Lỗi liền lạnh lùng đoạt lấy bát đĩa của cô, “Để anh.” Giọng điệu không cho phép cô động vào, không biết tại sao lời này rơi vào tai Trần Cẩm lại cực kỳ dễ nghe, không biết từ lúc nào hình như hai người đã từ từ phân chia công việc, anh lo chuyện phòng bếp, Trần Cẩm phụ trách những việc còn lại.

Thật ra không phải chuyện gì cô cũng bỏ mặc cho Nhung Hâm Lỗi tự thân vận động, chủ nhật rảnh rỗi cô sẽ giúp anh giặt quần phục, hoặc làm chút việc nhà, đối với cô mà nói cuộc sống như vậy hình như cũng rất hưởng thụ.

Cô đứng trước cửa nhìn chằm chằm bóng dáng Nhung Hâm Lỗi một lúc, vóc người anh cao lớn, đang đứng cặm rủa bát, nhìn cảnh tượng như vậy khiến Trần Cẩm trong nháy mắt sinh ra ảo giác bọn họ giống như đã sớm thành một gia đình. Nhung Hâm Lỗi nói báo cáo kết hôn đã được phê duyệt, nhưng trong tiềm thức cô thật sự không biết Nhung Hâm Lỗi định khi nào mới hoàn thành chuyện kết hôn.

Hai người bọn họ biết nhau từ bé đến bây giờ, tất cả mọi chuyện từ nhỏ như giọt nước đều cùng nhau trải qua, cô vì anh cũng rơi không ít nước mắt, hiện tại nhớ lại dường như đã là chuyện từ lâu lắm. Giống như

đã trải qua mấy đời, chờ lâu như vậy, đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được trời quang mây tạnh. Bỗng nhiên cô cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng giá.

Trần Cẩm cứ đứng như vậy nhìn anh một lúc lâu, ngẩn ngơ nhìn hình ảnh phía xa không ngừng chuyển đổi, đi một vòng lại quay trở lại suy nghĩ ban đầu của cô, cô mím môi cẩn thận đi vào phòng bếp, tới bên cạnh Nhung Hâm Lỗi, từ phía sau cô vòng tay qua eo anh, hơi co lại, ôm anh thật chặt, cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Sau lưng không ngừng truyền đến sự ấm áp, Nhung Hâm ngưng bát dưa trong tay lại một lát, sau đó mới lên tiếng, dịu dàng hỏi: “Sao thế em?”

Trần Cẩm cười phù một tiếng, “Không sao cả, tự dưng em muốn như vậy. Phải rồi, Hâm Lỗi khi nào thì mình kết hôn?” Nói tới đây đầu cô lại theo thói quen cọ cọ trên lưng anh, sau lưng truyền đến cảm giác tê dại, khiến trong lòng Nhung Hâm Lỗi ngứa ngáy khó nhịn, hít vào một hơi thật sâu, đúng lúc đó cái bát trên tay anh không tự chủ trượt xuống đột nhiên rơi vào nước,”Bùm!” một âm thanh vang lên, nước trong bồn bắn lên một mảng bọt lớn, làm mu bàn tay Trần Cẩm cũng dính vài giọt nước.

Nhung Hâm Lỗi lập tức nhíu mày nghiêm mặt, mượn chuyện này chuyển đề tài, “Tiểu Cẩm tránh xa một chút, không cần phải đùa với lửa, có phải muốn anh rửa cái chén cũng không xong.” Nhung Hâm Lỗi nói xong, mở vòi nước rửa tay sạch sẽ, cầm tới một chiếc khăn lông. Lúc này chân mày anh nhíu chặt, cúi đầu nhẹ nhàng nâng tay cô lên, giúp cô lau sạch những giọt nước đọng, bỏ tay Trần Cẩm ra, cùng lúc đó thân hình anh lùi lại phía sau vài bước giữ khoảng cách với cô.

Trần Cẩm không nghe được đáp án mình mong đợi, trái lại còn bị Nhung Hâm Lỗi quát lớn, cô không kiềm chế được nữa trong lòng phát hỏa, khẽ hừ một tiếng, dậm chân, hình như là cố ý để cho Nhung Hâm Lỗi nghe thấy, sau đó nhanh chóng trở lại phòng khách.

Đi qua cửa trước tới phòng khách, ngồi trên sofa cúi đầu khó chịu. Nhung Hâm Lỗi nhìn Trần Cẩm bày ra dáng vẻ tức giận, hé miệng lắc đầu một cái, không phải anh không biết trong lòng Trần Cẩm đang nghĩ gì, chỉ là không muốn để cho cô biết nhanh như vậy.

Rửa bát xong anh đi ra ngoài tới ngồi trên sofa cùng với cô, cảm thấy bên cạnh có hơi thở đè nén, Trần Cẩm cố ý nhẹ nhàng dịch thân hình sang bên phải, Nhung Hâm Lỗi nhếch môi cười đưa tay trực tiếp ôm lấy cô.

“Tức giận sao?” Nhung Hâm Lỗi thử thăm dò dụ dỗ cô nói, nói xong còn ôm sát hơn vài phần nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô.

“Thì sao.....” Trần Cẩm cố ý kéo dài chữ sao, Nhung Hâm Lỗi nghe xong mím môi một cái, sau đó cố tình dùng giọng đùa cợt khẽ cười nói: “Chuyện kết hôn sao em còn gấp hơn cả anh, cứ như không thể đợi?” Nói xong còn cố ý hạ thấp giọng nhẹ nhàng cúi người thở hỗn hển bên tai cô.

Khiến cả người Trần Cẩm ngứa ngáy, trong nháy mắt cảm thấy ngay lỗ chân lông cũng dựng lên, cô thay đổi tư thế tìm một vị trí thoải mái dựa vào ngực anh: “Tốt anh còn chưa đổi ý, cho nên em mới hỏi một chút chuyện của mình định khi nào mới tổ chức, nếu anh không nguyện ý thì coi như bỏ qua đi, dù sao cũng còn trẻ không cần vội, kết hôn sớm như vậy cũng không phải là chuyện tốt.” Nói xong còn cố ý cười cười nhìn anh, nghe xong sắc mặt Nhung Hâm Lỗi chợt trầm xuống, đúng như mong đợi Trần Cẩm thấy rõ khóe miệng anh giật giật, trái lại cô muốn nhìn một chút, cuối cùng chuyện này ai mới là người gấp.

“Đây là em đang ngầm ám chỉ?” Lúc này giọng Nhung Hâm Lỗi có chút lạnh nhạt khác thường.

“Không có.” Cảm nhận được Nhung Hâm Lỗi tức giận, Trần Cẩm lập tức phủ nhận.

Nhung Hâm Lỗi một lần nữa ôm cô chặt thêm vài phần: “Có hay không trong lòng em rõ nhất, chờ xem tối nay anh xử em thế nào.” Câu sau cùng Nhung Hâm Lỗi cẩn thận nghiêng lợi nói bên tai cô, nói xong trực tiếp bế cô lên lầu đóng cửa lại thực hiện kế hoạch.

Đêm đó quả nhiên Nhung Hâm Lỗi không có nuốt lời giày vò cô đến tận khuya mới chịu đi ngủ. Hôm sau Trần Cẩm kéo anh đi dạo phố mua được không ít đồ, Nhung Hâm Lỗi đứng sau nhìn cô lựa chọn từng món đồ, đợi cô hài lòng anh đến quầy tính tiền.

Bắt đầu ra ngoài từ lúc mười rưỡi sáng đi dạo đến hơn một giờ chiều, hai người đã cùng nhau phí phạm hơn ba tiếng đồng hồ tẻ nhạt.

Nhìn Trần Cẩn không ngại phiền phức chọn đồ, anh đứng bên cạnh có chút sốt ruột lên tiếng: “Em chọn được chưa?” Nhưng Hâm Lỗi thật sự không kiềm chế được nữa, anh cảm giác đây đã là cực hạn của mình rồi. Nhìn Trần Cẩn vui vẻ đi dạo như vậy, anh cũng không đành lòng quấy rầy tâm trạng của cô cho nên mới không thúc giục Trần Cẩn, nhưng giờ anh không thể kiềm chế được xúc động muốn giục cô trở về.

“Em bảo đảm đi dạo thêm một lúc nữa lập tức sẽ chọn được, có được không, Hâm Lỗi?” Trần Cẩn nói xong còn chủ động cầm tay anh lắc lắc làm nũng nịu giống như một đứa trẻ.

Bất kể Trần Cẩn có yêu cầu vô lý hơn nữa, chỉ cần cô hạ giọng nhỏ nhẹ làm nũng tất cả phòng bị của Nhung Hâm Lỗi theo phản xạ buông vũ khí đầu hàng, “Đây là em nói, quá một lúc nữa, anh sẽ thật sự mặc kệ.” Nhung Hâm Lỗi nhú mày nghiêm mặt nhìn cô chăm chăm lên tiếng.

“Được,” Sau khi có được sự đồng ý của anh Trần Cẩn lập tức kéo anh đi siêu thị, anh vẫn đứng phía sau cô, nhìn Trần Cẩn đang quét tầm mắt chọn lựa đồ trên quầy thực phẩm, hai người vẫn duy trì tư thế nắm tay như cũ. Trước khi đi Trần Cẩn vẫn lôi kéo tay anh thật chặt không buông, anh cúi đầu nhìn xuống, tay cô so với tay anh vừa nhỏ gầy lại trắng nõn. Bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt bàn tay anh, giống như sợ chỉ cần buông ra anh sẽ chạy mất.

Nhìn cô chọn không ít trái cây, sau khi chọn xong anh đến quầy thu ngân cà thẻ thanh toán, nhận hóa đơn xách đồ hai người đi ra cửa siêu thị. Lúc này Trần Cẩn nhìn điện thoại di động thấy thời gian vẫn còn sớm, bước chân chần chờ vài giây, Nhung Hâm Lỗi vừa nhìn đã đoán được ý định của cô, làm mặt lạnh nhìn cô mấy giây, sau đó ngay lập tức không thương lượng buông tay cô ra, tức giận xách theo túi đồ đi về phía bãi đậu xe.

Trần Cẩn thấy anh đi vội vàng như vậy, cũng lập tức đuổi theo đi cùng, thấy anh nhanh nhẹn lưu loát để đồ vào trong cốp, rồi đi vòng qua chỗ khác mở cửa nhanh chóng lên xe, nào biết động tác của Trần Cẩn còn nhanh hơn so với anh, chạy lên trước mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, còn nhìn về phía anh khẽ mỉm cười.

Nhung Hâm Lỗi nghiêng đầu nhìn sang, thấy người bên phải đang nhìn mình cười ngây ngô, lúc này sắc mặt cứng đờ của anh mới hòa hoãn lại vài phần. Vẫn im lặng như cũ, khởi động xe, một giây sau anh tiếc chữ như vàng nhắc nhở: “Thắt dây an toàn.”

Trần Cẩn cúi đầu quan sát, tự mình đưa tay kéo dây an toàn xuống cài cẩn thận, Nhung Hâm Lỗi vẫn nghiêm túc nghiêng đầu nhìn cô, cho đến khi vang lên một tiếng két, anh biết Trần Cẩn đã thắt dây an toàn, lúc này Nhung Hâm Lỗi mới bắt đầu cho xe chạy. Dọc đường đi không khí trong xe có chút tẻ nhạt, Trần Cẩn nghiêng đầu thận trọng nhìn Nhung Hâm Lỗi, vốn muốn lên tiếng bảo anh mở radio nghe chút nhạc hoặc tin tức, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt hờ hững của Nhung Hâm Lỗi trong nháy mắt cô dừng lại ý tưởng vừa rồi.

Thấy anh vẫn nghiêm túc không chớp mắt lái xe, Trần Cẩn thử lên tiếng thăm dò, giọng nói cực kỳ êm ái: “Hâm Lỗi, có phải theo em đi dạo phố phiền không?” Nhung Hâm Lỗi biểu hiện như vậy cô còn không nhìn ra thì chính là kẻ ngốc. Vừa rồi cô ý lại anh luôn cưng chiều cô muốn gì được nấy, một lần lại một lần khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh, cho nên bây giờ người đàn ông này rất tức giận.

“Không phải.” Mặt Nhung Hâm Lỗi vẫn lạnh lùng như cũ trả lời hai chữ.

“Không phải, sao anh còn bày ra bộ mặt như vậy, nếu là đàn ông không chừng sẽ nghĩ là anh muốn đánh nhau.” Trần Cẩn tiếp tục nghiêng đầu nhìn anh nói.

“Em cảm thấy anh sẽ yêu một người đàn ông sao?” Mặt Nhung Hâm Lỗi đen lại trả lời, nhưng vẫn không quay sang nhìn cô.

“Cũng không nói trước được, xã hội bây giờ tự do yêu nhau, nam nữ bình đẳng, nam yêu nam cũng không phải là chuyện không thể.” Cô thoải mái nói ra không kiêng dè, Nhung Hâm Lỗi nghe xong lại có cảm giác không thể nào tưởng tượng được.

Cảm giác hình như mình vừa mới bỏ qua chuyện gì đó, một lát sau cô mới có phản ứng kinh ngạc nhìn anh: “Anh vừa nói gì? Yêu?” Cuối cùng cô cũng nghe được Nhung Hâm Lỗi nói ra từ mà mình tha thiết mong ước.

“Từ đâu học được những suy nghĩ quái gở như vậy.” Nhung Hâm Lỗi nghiêng đầu liếc cô một cái, hơi tức giận, bỏ qua lời cô vừa nói ngoảnh mặt làm ngơ.

“...Chuyện này sao, có cần phải nói rõ ra như vậy không, hiện nay rất nhiều chuyện đều như vậy mà.” Trần Cẩm ấp a ấp úng nhìn anh cười cười, cảm môi không nói gì, lúc này trong lòng cô rất vui vẻ.

Cô cũng không thể nói những chuyện này đều có trong sách đam mỹ, Nhung Hâm Lỗi sẽ nghĩ về cô như thế nào.

Sau khi về đến nhà cô mới phát hiện, người đàn ông này thật sự khó nắm bắt, mới vừa rồi ở trên xe còn lạnh lùng, giờ về đến nhà đã lập tức thay đổi.

Bởi vì thứ hai Nhung Hâm Lỗi phải trở lại doanh trại, cho nên buổi tối cũng không làm gì cô chỉ ôm cô thật chặt vào lòng làm cách nào cũng không muốn buông ra.

Đi tới công ty, Trần Cẩm liền để tư liệu đã chuẩn bị xong lên bàn, bắt đầu từng bước hoàn thành lượng công việc của một ngày. Chu Thành đi tới nhìn thấy nàng liền dựng biểu tượng ok, đầu tiên là nhìn cô cười tít mắt, sau đó mới lên tiếng: “Tiểu Cẩm Cẩm, gần đây sắc mặt không tệ, vạn người mê, có phải trúng thưởng không.” Âm thanh cực nhỏ giống như có ý hạ thấp giọng nói.

Trần Cẩm nghe thấy câu quảng cáo quen thuộc, bật cười sờ mặt một cái nhú mày trả lời: “Không có trúng thưởng, chỉ là đang yêu, xin đừng làm phiền.” Giọng điệu của Trần Cẩm giống hệt với giọng điệu vừa rồi của Chu Thành.

“Hừ.” Giọng điệu Chu Thành khinh thường hừ một tiếng, tiện tay cầm bản sao tài liệu đã được sửa chữa cẩn thận trực tiếp ném lên bàn Trần Cẩm: “Đây là bài phỏng vấn viết về lộ trình của tập đoàn khi đưa ra thị trường, sửa chữa lại một chút. Nghe nói chỗ này quen thuộc, tiện tay giúp đỡ, tính xem nên cảm ơn như thế nào.”

“Được, cảm ơn Chu tỷ đã nâng đỡ.” Sau khi tiễn Chu Thành đi Trần Cẩm ngoài cười nhưng trong không cười, đầu tiên dựa cả người lên ghế trầm tư vài giây, nhớ tới công việc tiếp theo, ánh mắt lại sững sờ nhìn chằm chằm tờ giấy A4. Hai chữ “Lộ trình” to đùng trên giấy đập vào mắt mình, theo quen nhú mày một cái, cầm chặt tài liệu nhìn một lúc lâu. Nghe nói công ty này năm trước mới đưa xí nghiệp ra thị trường nước ngoài, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã phát triển rất khá ở thành phố A, gần đây chính phủ kêu gọi đầu tư công ty này cũng nằm trong danh sách, Trần Dự Lâm hiện đang giữ chức tổng giám đốc công ty. Nghĩ tới đây cô thuận tay lật xem vài tờ, gấp lại trong nháy mắt bỏ vào ngăn kéo.

39. Chương 40

Mỗi lần Nhung Hâm Lỗi đến đơn vị, Trần Cẩm sẽ về nhà ở. Không cần cô thông báo Hứa Văn cũng có thể đoán chính xác thời gian cô trở về. Máy ngày nay, không hiểu vì sao cô cảm thấy làm việc không được yên, tâm trạng buồn bã, cả ngày ngơ ngẩn, thậm chí một môi rã rời, có khi Nhung Hâm Lỗi gọi điện về cũng chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện.

Về đến nhà, Hứa Văn đã chuẩn bị xong thức ăn, quét mắt nhìn thấy bồn hoa ngoài ban công tươi tốt hơn. Hôm nay là thứ năm đúng lúc Trần Hoan không có tiết học, vì không thể gọi điện thoại cho Trì Gia Hựu nên không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn về nhà. Hai chị em vừa gặp mặt đã náo loạn một phen. Hứa Văn cởi tạp dề, nhìn qua cửa phòng bếp gọi: “Hoan Hoan, tiểu Cẩm, ra ăn cơm.”

“Dạ.” Nghe thấy giọng Hứa Văn hai chị em đồng thanh đáp lại, đi vào phòng bếp bưng thức ăn ra ngoài. Trần Cẩm vừa bước vào bếp liền thấy một mùi dầu mỡ bay vào mặt, dạ dày trong nháy mắt nổi lên cảm

giác buồn nôn. Vì Hứa Văn đang ở đây không thể làm giác ngoài nín thở đè xuống phản ứng kỳ lạ này, gần đây luôn xuất hiện phản ứng khó hiểu như vậy, chắc là ăn phải thứ gì không tốt gây đau bụng.

Ba người ngồi cùng mâm, thi thoảng Hứa Văn lại gấp thức ăn cho hai người. Ngược lại bà rất thương Trần Cẩn đi làm vất vả, chưa nói tới chuyện mỗi ngày phải ngồi máy vi tính, còn bị giày vò đến tận tối mới xong việc, cho nên mỗi lần cô về bà đều hết lòng chuẩn bị đồ ăn phong phú. Hứa Văn nhìn hai cô cười cười, mức canh cho Trần Cẩn cùng Trần Hoan.

“Thím ah, không cần phiền như vậy, canh này bọn cháu sẽ uống hết mà.” Nhìn thím đích thân gấp thức ăn, rót canh ỉnh, Trần Cẩn cuống cuống bật thốt lên.

“Không được, phải ăn hết thức ăn, không thể lãng phí.” Sắc mặt Hứa Văn có chút không vui lắc đầu một cái.

Trần Cẩn đành bưng canh lên uống, chỉ cảm thấy một mùi khó chịu xông lên, cô vội vàng ôm ngực nhanh chóng chạy tới nhà vệ sinh. Hứa Văn cùng Trần Hoan hơi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau một lúc lâu, thấy phản ứng kỳ lạ của Trần Cẩn, trong lòng Hứa Văn đã hiểu một chút nhưng chỉ nhíu mày tiếp tục ăn cơm.

Trần Cẩn vừa vào nhà vệ sinh đã nôn ra hết những gì vừa ăn, chảy cả nước mắt, nôn thốc nôn tháo, cô thở hổn hển, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Lấy tay lau mặt rồi đi tới gương sững sờ nhìn bóng mình, tại sao thời gian gần đây hay xuất hiện phản ứng này, chẳng lẽ dạ dày mình có vấn đề, nghĩ tới đây cô nhìn chính mình đầu tóc bù xù trong gương, hít một hơi thật sâu. Mở vòi nước, rửa mặt, chỉnh sửa lại đầu tóc ổn thỏa, trở lại ngồi ăn cơm.

Hứa Văn vừa thấy cô đi ra, vội vàng quan tâm hỏi thăm: “Sao rồi, Tiểu Cẩn? Có phải thấy không thoải mái hay là?”

“Cháu không sao ạ, chỉ là dạ dày hơi khó chịu, nôn ra.” Nói tới đây Trần Cẩn không mấy may suy nghĩ nhiều, lau miệng, tiếp tục cầm đũa ăn cơm.

“Như vậy nên tới bệnh viện kiểm tra một chút mới được.” Hứa Văn nói xong về mặt quái dị nhìn cô một lúc lâu. Thật ra không chỉ Hứa Văn thấy khác thường, Trần Hoan cũng bày ra vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô. Thấy hai mẹ con hiếm khi về mặt cùng nhất trí, Trần Cẩn bật cười hỏi: “Sao hai người đều nhìn cháu như vậy?”

“Tiểu Cẩn thím hỏi một câu, có phải gần đây thấy mệt mỏi? Triệu chứng buồn nôn cũng xuất hiện nhiều lần?” Hứa Văn nhíu mày suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng hỏi.

“Cũng chưa lâu lắm, quả thật gần đây cháu luôn thấy mệt mỏi, không có tinh thần làm việc, còn bị tổng biên tập mắng một trận.” Sắc mặt Trần Cẩn buồn bã thành thành thật khai báo, thấy vẻ mặt hai người không thay đổi, cô lại hỏi: “Thím ah, sao thím lại hỏi cháu như vậy?”

“Không có chuyện gì, Hâm Lỗi có nói khi nào thì kết hôn không?” Một lúc sau Hứa Văn chần chừ hỏi.

“Dạ, báo cáo kết hôn hình như đã được phê duyệt, chú không nói lại với thím sao?” Trần Cẩn ăn một miếng, lại nghiêng đầu nhìn Hứa Văn nghi ngờ hỏi.

“Umh, nhanh chóng kết hôn là tốt rồi, ngộ nhỡ,” Nói tới đây Hứa Văn dừng lại không tiếp tục, nhìn Trần Cẩn chuyển chủ đề: “Ngày mai để Hoan Hoan theo cháu tới bệnh viện kiểm tra một chút. Trong người thấy không khỏe nên đi kiểm tra để biết có vấn đề gì không.”

“Dạ,” Trần Cẩn gật đầu.

Sau khi ăn xong, ngay cả bát đũa Hứa Văn cũng không cho cô động, dặn dò cô đi ngủ sớm. Trần Cẩn thấy có chút kỳ lạ, về phòng thấy Trần Hoan đã nằm trên giường, cô cởi quần áo lên nằm cùng. Nào ngờ cô vừa động, Trần Hoan đã quay đầu nhìn cô không chớp mắt. Dưới ánh trăng mờ, mắt Trần Hoan mở to ngáp nước چشم chú nhìn cô, khiến Trần Cẩn giật mình sợ hết hồn, kêu thành tiếng: “Vẫn chưa ngủ ah.”

“Không ngủ được.” Trần Hoan trở mình lăn qua lăn lại tức giận trả lời.

“Chị.” Cô ngừng lại một chút thử thăm dò.

“Sao.”

“Chị nói xem, có khi nào có thai không? Ở cùng Hâm Lỗi một thời gian dài như vậy. Cũng nên sớm có, nếu không thì thật không bình thường.” Nói tới đây, Trần Hoan dừng lại chờ phản ứng của Trần Cẩm.

Trần Cẩm nghe thấy cô nói vậy, lập tức có chút không vui: “Nói nhăng nói cuội gì đó, đừng nói Trì Gia Hựu chưa từng động tới.”

“Còn chưa có, mỗi lần anh ấy đều kịp thời kiềm chế, còn chưa đến bước cuối cùng, anh ấy bảo còn nhỏ phải chờ tốt nghiệp mới có thể làm.” Trần Hoan hơi ngượng ngùng khi đề cập đến chuyện đó, nghiêng người quay đầu về phía cửa sổ.

“Ngược lại anh ta có thể nhận nhin vô địch. Ừ, không tệ là người đàn ông tốt.” Trần Cẩm cười cười. Xem ra Trì Gia Hựu lại phải nỗ lực hơn Nhung Hâm Lỗi, lúc trước cô phải lấy hết can đảm mới dám ăn Nhung Hâm Lỗi sạch sành sanh, đoán chừng Trần Hoan không có được nửa lá gan của cô. Như vậy cũng tốt, ai biết mấy năm sau sẽ xảy ra chuyện gì, tên nhóc kia suy nghĩ cũng thật chu toàn, là người đàn ông có trách nhiệm, chờ sau khi bọn họ tốt nghiệp cũng là chuyện tốt.

Vài giây trôi qua, thấy Trần Cẩm không lên tiếng, Trần Hoan lại nhìn cô: “Chị, đây là sự thật, chị không thấy vừa rồi trên mặt mẹ viết rõ hai chữ nghi ngờ ah, nếu không sao lại bảo chị đi bệnh viện kiểm tra.”

“Không thể nào, như vậy cũng quá nhanh đi.” Trần Hoan vừa dứt lời, nhắc đến một chuyện này cô phát hiện hình như mình chưa từng nghĩ tới. Vừa rồi cô đột nhiên nhớ lại, mình cùng cùng Nhung Hâm Lỗi đã bao lâu không dùng biện pháp, có một lần cô còn nhắc anh, nào ngờ Nhung Hâm Lỗi lập tức trả lời để cô sinh ra là được. Đến bây giờ cô cảm thấy mọi chuyện đến quá nhanh, khó trách vừa rồi Hứa Văn lại dùng ánh mắt đó nhìn mình.

Trần Hoan đổi vị trí gối đầu, sau đó kéo kéo tay áo Trần Cẩm, nhỏ giọng nói: “Nếu không, để ngày mai em theo chị tới bệnh viện kiểm tra một chút, ngộ nhỡ nếu có thật, chuyện của chị cùng anh Lỗi sớm thành cũng tốt.”

Thứ hai, cô đặc biệt xin nghỉ một ngày, đến bệnh viện kiểm tra, làm thủ tục xong đến bệnh viện quân đội để khám, nghe nói lấy máu xét nghiệm là chính xác nhất.

Ngồi chờ một lúc lâu trên ghế ngoài hành lang khoa sản, khi trong phòng gọi tên Trần Cẩm, Trần Hoan cố ý đưa tay đẩy cô một cái.

Trần Cẩm đứng dậy vào phòng, ngồi trước mặt là một nữ bác sĩ trung niên, bà đang nhìn chằm chằm tờ xét nghiệm gạt đầu một cái, ngẩng đầu hỏi cô: “Ông xã tới rồi chứ?”

“Dạ không ạ.” Trần Cẩm lắc đầu.

“Ừ, chuyện là như vậy, mang thai bốn tuần rồi.” Nữ bác sĩ nói xong lại cúi đầu cầm bút lên, rút ra một tờ giấy viết viết gì đó, một lát sau, vị bác sĩ này đưa tờ giấy cùng kết quả xét nghiệm cho Trần Cẩm.

“Đây là những điều cần lưu ý, có vấn đề gì có thể tới kiểm tra.” Bác sĩ nhẹ nhàng nói với nàng.

Ra khỏi vòng khám, cô vô thức cầm tờ xét nghiệm, lại đưa tay sờ lên bụng của mình, cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu. Không ngờ nơi này đang có đứa bé của cô và Nhung Hâm Lỗi, cô không thể ngờ chuyện này lại tới không hề báo trước. Nghĩ tới đây cô bỗng hồi hộp tim đập thình thịch, có phải nên lập tức gọi điện báo tin mừng cho Nhung Hâm Lỗi sao.

“Chị, bác sỹ nói thế nào rồi?” Trần Hoan nhanh chóng chạy lên kéo tay cô ân cần hỏi thăm.

“Bốn tuần.” Trần Cẩm nói xong nhìn Trần Hoan một chút, lúc này Trần Hoan chỉ giương mắt nhìn, cũng không có phản ứng khác thường. Cô lại nói lớn hơn: “Bác sỹ nói thai đã được bốn tuần rồi, ngược lại em đoán đúng rồi.”

“Bốn tuần, vậy em chính là di nhỏ rồi. Trời ạ, chị cùng Hâm Lỗi cũng thật nhanh. Nhanh, mau gọi điện thông báo cho anh ấy.” Nói tới đây Trần Hoan không kiêng dè lôi kéo tay cô dậm chân.

Trần Cẩm đen mặt ngăn cô lại, “Chị muốn đợi anh ấy về mới nói, cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.”

Rời khỏi bệnh viện, lúc trên xe taxi cô bấm điện thoại gọi cho Nhung Hâm Lỗi, chuông đổ một lúc lâu nhưng không có ai nhắc máy, Trần Cẩm hơi tức giận, ấn phím thoát.

Về đến nhà Hứa Văn đã tới chỗ làm, cô ngồi trên ghế sofa mệt mỏi nhắm hai mắt lại, trái lại Trần Hoan lại cẩn thận rót cho cô chén nước để trên bàn.

Lúc này điện thoại đổ chuông, khiến Trần Cẩm tỉnh giấc trong nháy mắt. Cô nhanh chóng cầm điện thoại trên bàn bấm nút nhận cuộc gọi: “Tiểu Cẩm.”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc, mắt cô trong nháy mắt đỏ lên, bên kia truyền đến âm thanh náo nhiệt, Trần Cẩm biết chắc anh mới vừa từ căn cứ lên, nghĩ tới đây cô khịt mũi nói: “Hôm Lỗi, khi nào thì anh về.”

“Ừ, phải mất mấy ngày nữa mới về được, nhớ chăm sóc bản thân, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Không đợi Trần Cẩm trả lời, Nhung Hâm Lỗi đã vội vàng cúp máy.

“Sao rồi chị? Có em bé phải vui mừng mới đúng.” Nhìn Trần Cẩm buồn bã Trần Hoan có chút khấn trương hỏi.

“Còn chưa kịp nói anh ấy đã cúp máy rồi, có lẽ đang bận.” Trần Cẩm uất ức trả lời.

Điện thoại không được, cô quyết định gửi tin nhắn, bấm tới bấm lui lại cảm thấy không ổn, xóa đi viết lại, một lúc lâu tóm gọn trong mấy chữ: “Hâm Lỗi, anh được làm ba.”

Không biết sau khi Nhung Hâm Lỗi nhận được tin sẽ có phản ứng gì, Trần Cẩm nhìn tin nhắn suy nghĩ một lúc lâu.

40. Chương 41

Cô vẫn cầm điện thoại, chờ bên kia gọi lại, không biết sau khi Nhung Hâm Lỗi đọc tin nhắn sẽ có vẻ mặt như thế nào nhỉ, có phải cũng giống như tâm trạng của mình. Cứ vài giây cô lại liếc nhìn màn hình, sau đó lạc lõng ấn phím tắt. Chỉ vì không muốn bỏ qua từng phút từng giây cùng anh, vì sợ tin nhắn gửi đến mình không kịp đọc, cô liên tục nhìn điện thoại di động, hơi dùng sức nắm thật chặt, cảm thấy lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Qua một lúc lâu, đầu dây bên kia vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Trần Hoan ở bên cạnh cảm nhận được, không biết làm gì đành ngồi bên cạnh nhẹ nhàng vỗ bả vai chị, thật cẩn thận nhẹ nhàng lấy điện thoại từ bàn tay đang nắm chặt của cô, nhỏ giọng nói: “Chị, không cần khấn trương như vậy, thả lỏng một chút, nếu không thì uống nước cũng được ạ.” Nhìn Trần Cẩm như vậy, Trần Hoan cũng hơi lo lắng, ở bên cạnh an ủi cô, để cô khỏi suy nghĩ linh tinh.

Trần Cẩm sững sờ nhìn cốc nước trên bàn, một lát sau cô mới cầm lên nhấp một ngụm, suy nghĩ lát nữa thím trở về phải nói thế nào. Không lẽ thẳng thắn nói cho bà biết mình đã có thai, mình và Nhung Hâm Lỗi đều chưa chuẩn bị để có đứa bé. Không biết Hứa Văn sẽ có định kiến với Nhung Hâm không, nghĩ tới đây cô khẽ lên tiếng: “Hoan Hoan, có nên thành thật nói chuyện này cho thím, mặc dù báo cáo kết hôn đã phê chuẩn rồi nhưng anh chị vẫn chưa đăng ký, nói ra chỉ sợ chú thím sẽ trách anh ấy.”

“Chị cứ nói sự thật đi, dù sao ba mẹ cũng biết anh chị vẫn ở cùng nhau, chuyện này cũng không có gì lạ.” Trần Hoan nhanh mồm nhanh miệng khẳng định với cô.

Nhung Hâm Lỗi đi kiểm tra khu căn cứ xong liền nhận được tin nhắn của Trần Cẩm, sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm mấy chữ trên màn hình: “Hâm Lỗi, anh được làm ba.” Anh không thể tin vào mắt mình, thì ra vừa rồi cô gọi điện cho anh là muốn báo tin vui này, ngón tay anh khẽ động vào màn hình, không chớp mắt nhìn mấy chữ này, trái tim dâng lên một cảm xúc khó tả, khoe miệng khẽ cong lên, thân mình nghiêm trang đứng bất động một chỗ. Một lúc lâu sau anh mới cố gắng dè xuống kích động, đi tới phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, tài liệu gì anh cũng không nhìn thấy, nhìn bản kế hoạch chỉ thấy bóng dáng của Trần Cẩm, hôm nay dù làm gì anh cũng chỉ nghĩ đến vợ mình. Nghĩ đi nghĩ lại anh cầm bút trên bàn, nắm thật chặt trong tay cười cười, cô mang thai đứa con của anh, bọn họ có đứa bé của mình. Anh vui đến nỗi chỉ

thiếu chuyện ngay lập tức đóng cửa nhảy cẫng lên hoan hô. Đây là chuyện vui nhất trong ba mươi mấy năm cuộc đời của anh.

Thậm chí anh còn không biết nên trả lời tin nhắn kia thế nào, cầm điện thoại nghĩ tới nghĩ lui do dự vài giây, cuối cùng anh nhắn lại vài chữ: “Chờ anh trở về.”

Trần Cẩm thấy điện thoại rung, lập tức mở khóa nhìn chữ trên màn hình, sắc mặt buồn bã không ít. Cô còn tưởng Nhung Hâm Lỗi sẽ gọi lại ngay lập tức dặn dò cẩn thận hoặc thể hiện nỗi lòng mình, kết quả không có gì cả. Quả nhiên người đàn ông này không giống những người khác, về phương diện cuộc sống rất dịu dàng chăm sóc cô, nhưng có khi lại khiến cô tức cười, ví như hôm nay nhìn thấy mấy chữ ngắn ngủi trên màn hình.

Năm rưỡi chiều Hứa Văn về đến nhà, trong tay còn đang cầm thức ăn trên đường về nhà mua, chuyện đầu tiên nhìn thấy Trần Cẩm chính là hỏi thăm sức khỏe của cô.

“Tiểu Cẩm, hôm nay đi kiểm tra sức khỏe thế nào rồi, có chuyện gì không?” Nói tới đây bà lại đưa mắt nhìn Trần Hoan, ánh mắt như thăm dò.

“Mẹ, chuyện là như thế này, chị có thai bốn tuần rồi.” Nói xong Trần Hoan đưa mắt nhìn Trần Cẩm, không dám đối diện với Hứa Văn, Trần Cẩm khẽ gật đầu một cái ngầm đồng ý với câu trả lời của Trần Hoan.

Hứa Văn thấy Trần Cẩm xác nhận đáp án, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi liên tục, ánh mắt vốn nhàn nhạt yên tĩnh trở nên sâu xa. Bà giật giật khóe miệng nhìn Trần Cẩm mấy giây, sau đó cực kỳ khấn trương đi tới cầm tay cô hỏi: “Tiểu Cẩm, chuyện này phải cực kỳ cẩn thận, tháng sau cũng đừng đi làm nữa, còn nữa Hâm Lỗi đã biết chuyện này chưa? Nói với hắn chưa, hai người chưa kết hôn đã có em bé.” Nói đến câu xong giọng điệu của Hứa Văn chậm lại thậm chí còn có chút do dự, không biết là nên vui mừng hay lo lắng.

“Cháu vừa nhắn tin báo cho Hâm Lỗi. Về chuyện công việc cháu sẽ sắp xếp ổn thỏa, thím đừng lo lắng.” Trần Cẩm mím môi một cái, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hứa Văn.

“Vậy cậu ta nói thế nào?” Hứa Văn vội vàng hỏi, lúc này càng quan tâm đến thái độ của Nhung Hâm Lỗi. Tuy nói chuyện hai nhà đã định, nhưng không nhận được từ đối phương một câu trả lời chắc chắn và bà vẫn không yên tâm.

“Anh ấy nói chờ anh ấy trở về.” Trần Cẩm thành thật trả lời. Hứa Văn nghe xong hơi suy nghĩ rồi gật đầu, sau đó nhìn cô một lúc lâu như chợt nghĩ ra chuyện gì đó, nhanh chóng chạy vào bếp cắt thức ăn, nhô đầu ra nhìn Trần Cẩm nở nụ cười: “Đợi lát nữa gọi điện thoại báo tin mừng cho lão Nhung.”

“Thím, vậy nên nói với chú như thế nào.” Nghĩ tới Hứa Văn đã biết mọi chuyện, không biết Trần Hồng Phong sẽ có phản ứng như thế nào sau khi biết chuyện. Cô liền đứng trước cửa phòng bếp, giọng điệu cầu xin nhìn Hứa Văn.

“Sợ gì ông ta, hắn còn chia rẽ hai đứa được sao, chỉ sợ biết rồi lại trách Hâm Lỗi không biết điểm dừng. Để thím nói chuyện với hắn, không cần lo lắng, cứ yên tâm chăm sóc tốt ỉnh là được, đừng suy nghĩ linh tinh.” Nghe thấy câu trả lời của Hứa Văn, Trần Cẩm mới hoàn toàn yên tâm.

Sau khi ăn xong, Trần Cẩm cùng Trần Hoan nhàn chán ngồi trên ghế salon trong phòng khách xem tivi, Trần Hoan thì thoảng lại đưa mắt lên nhìn bụng cô vài lần, “Nhìn cái gì?”

“Em chỉ thấy kỳ lạ, nhớ lại mới ngày nào chị còn đang theo đuổi anh Hâm Lỗi, không ngờ bây giờ lại có thai.” Trần Hoan khẽ thở dài nói một câu.

“Không phải đã lâu rồi sau, còn nói lại chuyện năm đó.” Mới nói tới đó đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa. Trần Cẩm đưa mắt nhìn Trần Hoan ý bảo cô đi mở cửa, tám phần là Trần Hồng Phong đã về.

Trần Hoan rụt rè đi tới cửa trước, cửa vừa mở cô đã ngạc nhiên hô lớn: “Anh Hâm...Lỗi, sao lại tới đây.” Trần Hoan nói xong tròn miệng nghẹn họng nhìn trần trối người đàn ông cao lớn trước mặt.

Trần Cẩm nghe thấy Nhung Hâm Lỗi, giống như phản xạ có điều kiện đứng bật dậy từ ghế salon, ánh mắt khiếp sợ nhìn người đột nhiên xuất hiện. Trên người anh vẫn còn mặc quân phục chưa kịp thay, lúc này bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Nhung Hâm Lỗi còn cực kỳ dịu dàng.

Nhung Hâm Lỗi kìm nén niềm vui mừng như điên, nhìn cô cười dịu dàng.

Anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô chăm chú không chịu rời, Trần Cẩn cúi đầu, không để ý đến anh.

Cảm thấy hơi thở của anh tới gần, anh tới bên cạnh cầm tay cô, nói câu đầu tiên: “Cùng anh về nhà.” Giọng nói có chút trầm thấp, không cứng nhắc như bình thường, hay lúc cố ý dụ dỗ cô.

Lòng bàn tay truyền tới độ ấm khiến cô ngẩn ra. Anh tự nhiên nắm lấy tay cô, cầm thật chặt. Trần Cẩn ngẩng đầu nhìn Trần Hoan cảm thấy thật kỳ cục, liền giãi ra, không muốn cho anh cầm tay.

Hứa Văn ở trong bếp nghe thấy có tiếng động ngoài phòng khách, nhanh chóng đi tới, nhìn Nhung Hâm Lỗi cười nói: “Hâm Lỗi tới hả, Hồng Phong cũng sắp về.” Trợn mắt nhìn rõ ràng là nhắm vào Nhung Hâm Lỗi.

Anh đứng trong phòng khách rất lễ phép nhìn Hứa Văn gật đầu: “Dì ạ, cháu tới là muốn đón Tiểu Cẩn về nhà.” Lúc này Nhung Hâm Lỗi chậm rãi lên tiếng, giống như đang khấn cầu.

“Mọi người không phản đối chuyện hai đứa ở chung, Hâm Lỗi có mặt Tiểu Cẩn ở đây thím hỏi một chút, đứa bé cũng đã có rồi định tính đến khi nào thì kết hôn?” Hứa Văn bình tĩnh hỏi ngắn gọn dứt khoát. Trần Cẩn nghe thấy vậy trong lòng liền hồi hộp, không thể làm gì khác đành nhìn Nhung Hâm Lỗi không chớp mắt, nhìn xem anh trả lời thế nào, người thông minh vừa nghe liền hiểu giọng của Hứa Văn đang âm thầm trách móc.

“Dì, thật xin lỗi, là cháu sơ sót, chỉ cần Tiểu Cẩn đồng ý, ngay ngày mai có thể dẫn cô ấy đi đăng ký.” Nhung Hâm Lỗi gần như là bật thốt lên, Hứa Văn nghe xong liền cười cười: “Thật ra mọi người không phải muốn ép giục hai đứa kết hôn, nhưng cũng đã báo tin mừng cho lão Nhung rồi, chắc bây giờ vẫn đang cười như hoa nở, dì đoán bọn họ cũng sẽ nhanh chóng gọi điện đến xác nhận.”

Đúng là lúc Nhung Hâm Lỗi ở trong phòng làm việc đã nhận được điện thoại của mẹ, ở đầu dây bên bà mắng hấn xối xả, nói bọn họ nhanh chóng tổ chức hôn lễ. Lớn như vậy lần đầu tiên Nhung Hâm Lỗi im lặng nghiêm túc lắng nghe mẹ mắng chửi mình. Anh im lặng tiếp thu, thậm chí thỉnh thoảng còn nói đồng ý, khéo miệng còn nở nụ cười hạnh phúc. Nếu là trước kia anh cũng không cãi lại, mà lập tức ngắt điện thoại, tai không nghe đâu không phiền.

Nhung Hâm Lỗi gật đầu thành khẩn nói với Hứa Văn, nhận được sự đồng ý của bà liền dắt Trần Cẩn ra ngoài, chào Trần Hoan rồi đi ra cửa thang máy. Nhung Hâm Lỗi vẫn nắm tay cô thật chặt, cửa thang máy mở ra, hai người vừa bước vào anh đã mạnh mẽ ôm chặt cô trong ngực.

Trần Cẩn hét lên một tiếng, phát hiện ra mình đã bị Nhung Hâm Lỗi ôm chặt trong ngực. Cô vùi đầu trong ngực anh cọ tới cọ lui thấy Nhung Hâm Lỗi vẫn không có phản ứng gì, một lát sau cô nhỏ giọng nói với anh: “Hâm Lỗi, em có thai, được bốn tuần rồi.”

“Đã biết.” Nhung Hâm Lỗi mạnh mẽ đáp lời, cố ý hạ thấp giọng nói bên tai cô, khiến Trần Cẩn ngửa ngáy: “Vậy sao anh không nói gì, hay là không vui?” Cô khó chịu hỏi một câu. Nhìn anh vẫn không hề bày tỏ thái độ, từ lúc vào cửa nhìn chỉ mình cười, vào thang máy cũng không nói với cô một câu.

Trần Cẩn vừa nói xong, Nhung Hâm Lỗi đã ôm cô lên xoay vài vòng, sau đó bỏ cô xuống đặt một nụ hôn lên trán: “Dĩ nhiên là vui mừng, em biết không lúc nhận được tin nhắn, trong đầu anh trống rỗng, thiếu chút nữa nổi điên trong phòng làm việc, cảm ơn bà xã.” Nói xong anh vùi đầu vào tóc cô thở thật mạnh, cố gắng kiềm chế tâm trạng đang kích động.

“Cảm ơn em đã mang thai đứa con của chúng mình.”

41. Chương 42

Suốt đường đi, Nhung Hâm Lỗi lái xe cực kỳ cẩn thận, mắt nhìn thẳng phía trước xuyên qua tấm kính thủy tinh, khéo môi thỉnh thoảng lại cười cười. Trần Cẩn cảm nhận được sự hưng phấn của anh, thư thái nhìn ngoài cửa sổ.

Lúc này ánh đèn lung linh tỏa sáng trong màn đêm, khiến thành phố càng thêm xinh đẹp. Thu tất cả vào mắt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ giống như đang suy nghĩ chuyện gì, một lát lại cúi đầu cười nhàn nhạt. Nhìn lại thấy Nhung Hâm Lỗi bên cạnh, khuôn mặt người đàn ông dưới ánh đèn ảm áp trong ra càng thêm tuần tú. Phía trước có đèn đỏ, Nhung Hâm Lỗi dừng lại quay sang nhìn cô thật lâu, khóe miệng lại cong lên, tự nhiên hạ tay phải xuống.

Chính xác nắm lấy tay trái của cô, Trần Cẩm cảm thấy sức nặng trên tay khẽ tăng lên, kèm theo ảm áp từ lòng bàn tay anh truyền tới, khiến trái tim cô cũng ảm lên. Cô phát hiện mình rất lưu luyến cảm giác này, một lát sau tính trẻ con của Trần Cẩm lại bộc phát nhìn anh như cổ tình không hiểu, hỏi: “Sao thế anh, sao lại nhìn em như thế.”

“Không sao cả, chẳng lẽ anh không được nhìn vợ mình cùng con mình ah?” Nhung Hâm Lỗi bật thốt ra câu trả lời, nháy mắt khiến Trần Cẩm cười khúc khích, lời này còn hơn cả lời ngon tiếng ngọt, giờ phút này cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lúc này đèn xanh nhảy lên, Nhung Hâm Lỗi chậm rãi rút tay về, tiếp tục cầm lái đi về phía trước, vừa lái xe vừa nhìn cô: “Em biết từ lúc nào?”

“Umh, ngày hôm qua em tới bệnh viện quân đội kiểm tra.” Trần Cẩm lên tiếng giải thích. Sau khi nghe xong anh im lặng không trả lời tiếp tục lái xe về phía trước.

Lúc về đến nhà câu đầu tiên Nhung Hâm Lỗi nói với cô là: “Ngày mai anh lại đưa em tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận một lần nữa.” Thật ra thì anh còn có một số chuyện quan trọng cần phải hỏi bác sĩ, dù sao đây là lần đầu tiên Trần Cẩm mang thai, không tránh khỏi anh có chút lo lắng.

“Cũng được.” Trần Cẩm nghe xong như đang suy nghĩ, gật đầu.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Trần Cẩm thay quần áo liền nằm xuống, Nhung Hâm Lỗi đang tắm, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm. Cô nằm trên giường, tự nhiên bật cười, cũng không biết đã đợi bao lâu, thời gian này vì cô có thai nên cực kỳ thích ngủ, lúc đang sắp ngủ lại cảm thấy mình rơi vào một vòm ngực ảm áp. Lúc này Nhung Hâm Lỗi nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, vùi đầu vào tóc cô, ngửi thấy mùi hương thơm ngát nhàn nhạt, hít thật sâu, cùng lúc đó tay trái của anh cẩn thận đặt lên bụng, khẽ vuốt ve qua làn áo ngủ mỏng manh, cảm nhận một sinh mệnh bé nhỏ thuộc về bọn họ đang ở bên trong.

Trần Cẩm bị động tác của anh đánh thức, hai chân cảm thấy run run, cúi đầu, động tác thân mật như vậy cả hai đã làm nhiều lần. Mỗi lần lại khiến cô tim cô đập mạnh, lúc này cô có thể cảm nhận được trái tim của anh đang nhảy lên từng nhịp theo quy luật, một lát sau tay anh phủ lên tay cô, khẽ nắm lại.

Hai người dùng tư thế ảm áp, cảm nhận hơi thở của nhau.

“Hâm Lỗi...” Trần Cẩm muốn nói chuyện, vừa mới bật ra tên anh, Nhung Hâm Lỗi đã thuận tay lật người nhanh chóng hôn lên môi cô. Anh không đề lên người cô, chủ động chống thân mình, nghiêng đầu cẩn thận hôn, càng lúc càng sâu, giống như đã thú đói khát lâu ngày, càn rỡ chiếm đoạt trong miệng cô, đầu lưỡi dây dưa qua lại, hút lấy ngọt ngào của cô, thấy bao nhiêu cũng không đủ, không thể làm gì khác ngoài đưa tay lên ôm lấy mặt cô hôn càng kịch liệt.

Không biết đã hôn bao lâu, chờ đến lúc Trần Cẩm sắp không thở nổi anh mới buông cô ra. Bốn mắt nhìn nhau, cô phát hiện người đàn ông trước mặt mặc áo sát nách, làn da nâu nổi bật, lấy tay sờ lên ngực anh, phát hiện người anh rất nóng.

Ánh mắt Nhung Hâm Lỗi cũng càng ngày càng nóng bỏng, trong mắt đỏ sậm khiến trong lòng Trần Cẩm ngẩn ra, cô biết anh rất muốn, nhưng vẫn đang tận lực chịu đựng.

Nhung Hâm Lỗi nhìn cô chằm chằm, đưa tay vén mấy sợi tóc cô qua tai, sau đó rút tay lại một lần nữa ôm cô thật chặt vào trong ngực.

“Hâm Lỗi.” Trần Cẩm giành quyền lên tiếng trước.

“Sao em?” Anh cúi đầu, hôn cô một cái, giọng anh khàn khàn hỏi.

“Anh xem một số điều bác sĩ dặn dò, trong ba tháng đầu, không nên vận động mạnh, không tốt cho em bé.” Cô tốt bụng ở bên cạnh nhắc nhở, thật ra thì cô cũng rất muốn người đàn ông trước mặt.

“Đã biết, anh chỉ muốn ôm như vậy.” Nhung Hâm Lỗi gần như dờ giọng điệu ăn vạ trả lời, lại vùi đầu nằm trong cổ cô, chậm rãi thở ra. Đương nhiên anh biết, phụ nữ có thai không thể làm chuyện phòng the, đây là do lúc ở doanh trại, không ít lần anh nghe thấy mấy binh lính thảo luận những chuyện này, những lúc như vậy ngược lại anh rất nghiêm túc lắng nghe, nhưng lại giả vờ như không nghe thấy. Nghĩ lại anh cũng thấy mình thật đáng thương, ở đơn vị làm hòa thượng về đến nhà cũng phải tiếp tục, cùng vợ mình ngủ chung một giường lại không thể động vào, thật không biết cuộc sống này bao giờ mới kết thúc.

Sau khi nghe thấy đáp án của anh Trần Cẩn cười thầm, làm nũng trong ngực anh cọ qua cọ lại, sau đó thay đổi tư thế thoải mái tiếp tục nằm trong ngực anh, ôm lấy anh vui vẻ nói một câu: “Umh, ông xã thật tốt.”

“Biết anh tốt liền ngoan ngoãn ngủ đi, không nên động tới động lui, sự nhẫn nại của anh cũng không tốt như trong tưởng tượng.” Giờ phút này giọng của Nhung Hâm Lỗi cực kỳ thô trầm, tới gần mặt cô nhẹ cắn vành tai, nhỏ giọng nỉ non.

“Tiểu Cẩn, thật ra có thể yên tâm, tháng sau mẹ muốn đón em về nhà ở, dù sao bà ở nhà cũng không có việc gì làm, bà muốn chăm sóc em em, em thấy thế nào.” Lúc sắp ngủ đột nhiên Nhung Hâm Lỗi hỏi một câu như vậy.

“Anh có ý gì?” Trần Cẩn từ trong ngực anh, thò đầu ra tròn mắt nhìn anh nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

“Nếu em không thích không cần miễn cưỡng. Dù sao cũng nghe theo em, chỉ là anh không yên tâm để mình em với em.” Anh nhẹ nhàng lên tiếng, giọng điệu hết sức mềm mỏng. Trần Cẩn đang có thai, anh lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, càng không thể làm hết trách nhiệm của một người chồng, cho nên anh cần thận suy nghĩ về lời đề nghị của mẹ, nói đến cùng anh thấy không yên tâm về cô.

“Vậy thì nghe theo anh đi, để anh khỏi lo lắng.” Trần Cẩn dùng giọng điệu giống như của anh đáp lời.

Nhận được đáp án chắc chắn của Trần Cẩn, ánh mắt Nhung Hâm Lỗi thoáng chốc sáng lên, lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “Thật chứ?”

“Uh.” Trần Cẩn ngẩng đầu khẳng định nhìn anh gật đầu một cái.

“Thật ra chúng ta nên sớm kết hôn một chút, Tiểu Cẩn mình kết hôn đi.” Nói tới đây Nhung Hâm Lỗi thở dài, vẫn là anh kéo dài chuyện của bọn họ, nghị tới đây anh lại không nhận được giận chính mình. Sau khi nói xong thấy người trong ngực không có phản ứng gì, anh lại thấp giọng gọi: “Tiểu Cẩn?”

Lúc này anh mới phát hiện, người trong ngực đã sớm ngủ, khóe miệng nàng khẽ mím lại, hơi thở đều đặn trong ngực mình. Thấy đáng vẻ nàng lúc ngủ, khóe miệng anh lại khẽ cong lên, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, thuận tay đắp chăn, ôm lấy cô rồi ngủ.

Dự định cho tương lai, trước tiên cô tới công ty xin nghỉ sinh, bắt đầu từ tháng sau ở nhà dưỡng thai. Chu Thành lại bày ra vẻ ai oán nhìn cô, khó khăn lắm mới gặp được một người hợp tác ăn ý, không biết khi nào mới có thể làm việc cùng cô.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Trần Hồng Phong, Trần Cẩn thành công bước vào nhà Nhung Hâm Lỗi. Thật ra thì Trần Hồng Phong muốn phản đối cũng không được, với tính khí của ông Nhung nếu đánh nhau, Trần Hồng Phong cũng phải chịu đòn. Nghĩ tới hai nhà đã sắp thành thông gia, ông bà Nhung còn cố ý tới nhà Trần Cẩn, thương lượng với Trần Hồng Phong cùng Hứa Văn chuyện kết hôn của Nhung Hâm Lỗi.

Nhung Hâm Lỗi còn chưa cầu hôn, ông đã thấy sốt ruột, chuyện gì cũng không quan trọng bằng cháu đích tôn của mình.

Ông bà Nhung rất vui mừng, nhất là sau khi gặp Trần Cẩn. Có Trần Cẩn ở nhà thật tốt, trong lòng bà Nhung vui vẻ, số lần con trai mình về nhà cũng thường xuyên hơn, trước kia dù ngày nghỉ cũng chỉ ở trong đơn vị, bây giờ chỉ cần có thời gian sẽ lập tức chạy về nhà, giống như sợ mình ăn thịt Trần Cẩn.

Thằng nhóc này không thấy vợ không chịu yên, thật đúng là con trai mình vất vả nuôi lớn lại để dành cho vợ, cuối cùng bà lão như mình ngay cả vốn ban đầu cũng không thu hồi được, nghĩ tới đây trong lòng bà Nhung âm thầm mắng.

Lúc này bà Nhung mới vào bếp, bưng cháo gà hầm cách thủy ra ngoài. Trần Cẩn vừa mới về ngủ thấy mùi dầu mỡ trong bếp, lại dè xuống cảm giác buồn nôn.

“Tiểu Cẩn đã về rồi hả.” Bà Nhung cời khăn quàng, cẩn thận đặt cháo lên bàn.

Trần Cẩn đưa mắt nhìn đồ ăn trên bàn, nhìn về phía bà Nhung nhàn nhạt cười: “Dạ, thưa dì.” Ngày đầu tiên tới nhà Nhung Hâm Lỗi, bà Nhung chăm sóc cô rất chu đáo, còn muốn cô cũng giống Nhung Hâm Lỗi gọi bà là mẹ. Nhưng da mặt cô mong, hơn nữa hai người cũng chưa chính thức là vợ chồng, cho nên Trần Cẩn thấy gọi mẹ thật ngại ngùng.

Trần Cẩn lên tầng cất đồ xong còn muốn vào bếp giúp một tay, mới vừa bước vào, bà Nhung đã kéo nàng ra ngoài: “Tiểu Cẩn, phòng bếp có mùi dầu mỡ, con ngồi chờ ở ngoài là được rồi, không cần làm bất cứ chuyện gì.”

“Không sao ạ, ở công ty con vẫn làm việc bình thường, về nhà sao có thể được nuông chiều như vậy.” Trần Cẩn cười yếu ớt lên tiếng.

Buổi tối Nhung Hâm Lỗi về nhà đúng giờ, vừa vào đến phòng khách, đã nghe thấy tiếng bà Nhung vọng từ trên tầng xuống, quan tâm hỏi: “Con trai, đã ăn cơm chưa?”

“Con ăn ở đơn vị rồi, Tiểu Cẩn đâu ạ,” Về đến nhà câu đầu tiên Nhung Hâm Lỗi hỏi là Trần Cẩn.

Bà Nhung nhìn hẩn cười nói: “Trần Cẩn hơi mệt nên về phòng ngủ trước rồi.” Một lát sau bà lại nói: “Có Tiểu Cẩn ở nhà thật tốt, thằng nhóc ngày nào cũng về, không cần làm bố nó tức giận.”

Nhung Hâm Lỗi nghe thấy vậy vẻ mặt hơi cứng lại, chậm rãi lên tiếng: “Mẹ, cũng không còn sớm, nên đi nghỉ sớm, không cần chờ ba về.”

Nói xong liền đi lên tầng khe khẽ mở cửa phòng. Nhung Hâm Lỗi bỏ mũ lính ra, cời quần phục treo vào trong tủ, nhìn trên giường đã sớm có người nằm, anh mím môi bước đến đắp chăn cho cô, không chớp mắt nhìn cô một lúc lâu, cảm thấy không bao giờ đủ, một lúc sau lại tự mình đến phòng tắm ngâm nước lạnh.

42. Chương 43

Sau khi Nhung Hâm Lỗi tắm xong, lau khô người rồi mới đi ra ngoài, tóc của anh vốn ngắn ngủi, cầm khăn lông lau qua vài lần cũng đã tạm ổn. Anh đi tới cạnh giường vừa lau tóc vừa nhìn Trần Cẩn đang nằm trên giường. Chỗ này là phòng của anh, vì Trần Cẩn chuyển tới, nên bà Nhung sai người đổi lại giường lớn hơn một chút, cho đôi vợ chồng son. Nhung lên giường, kéo chăn ra thuận tay Trần Cẩn lại gần.

Mặc dù động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Trần Cẩn vẫn bị anh đánh thức, cô khẽ mở mắt, giơ tay lên lười biếng xoa mắt mắt. Hình ảnh Nhung Hâm Lỗi từ từ rõ ràng trong mắt cô, đầu tiên cô trợn mắt nhìn, sau đó bình tĩnh lại, trong mắt hiện lên sự mừng rỡ, một lát sau mới chậm rãi lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần ngái ngủ: “Hâm Lỗi, anh đã về.” Lời này rơi vào tai anh cảm thấy thật dịu dàng, cực kỳ thoải mái, lại thêm vài phần nũng nịu.

“Uh, sao hôm nay em ngủ sớm thế.” Anh vòng tay ôm lấy cô thật chặt từ phía sau, để cho thân hình cô dựa chặt vào lồng ngực của anh, cúi đầu thì thầm bên tai.

Hơi thở ấm áp phả bên tai cô, Trần Cẩn khẽ co người, xoay người nằm gọn trong ngực anh, trả lời: “Gần đây, em cảm thấy rất mệt.”

Sau khi nghe thấy câu trả lời của cô, sắc mặt hòa hoãn của Nhung Hâm Lỗi trong nháy mắt trở lại như ban đầu, nhíu chặt chân mày, cúi đầu hỏi: “Có còn nôn nữa không? Có chỗ nào thấy không thoải mái, mấy ngày nữa anh dẫn em tới bệnh viện kiểm tra một chút.” Trong giọng nói lộ rõ vài phần lo lắng. Mỗi lần về nhà anh đều hỏi mẹ tình hình của Trần Cẩn. Anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, cũng chỉ có thể làm như vậy. Anh gọi điện hỏi bác sĩ phụ khoa ở đơn vị, họ đều nói phụ nữ khi mang thai sẽ cực kỳ thích ngủ, thậm chí hay buồn bực dễ nổi nóng, tâm trạng không ổn định, khiến Nhung Hâm Lỗi toát mồ hôi, do vậy lúc ở gần anh rất quan tâm đến Trần Cẩn.

“Mấy ngày nay đỡ hơn rồi, không phải còn có đi hết lòng chăm sóc em sao, em không có chuyện gì.” Nhận thấy anh đang buồn lo, cô nhanh chóng giải thích.

“Có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói với mẹ.” Đây là câu Nhung Hâm Lỗi nói nhiều nhất mỗi khi về nhà, cô cũng không phát hiện từ khi nào anh đột nhiên trở nên nhiều lời dài dòng như vậy.

Mấy ngày sau, Trần Cẩm chính thức tạm dừng công việc một thời gian, toàn tâm toàn ý dưỡng thai, ba tháng đầu không thấy có gì khác thường, số lần nôn cũng giảm đi rất nhiều, bụng cũng bắt đầu nhô lên. Không nhìn kỹ, thật khó phát hiện cô đang mang bầu, thỉnh thoảng Hàn Tinh Tinh nhận sự ủy thác của người nào đó cũng sẽ dẫn Trần Cẩm đi dạo, có người ở bên cạnh tâm sự, tâm trạng cũng khá lên không ít.

Nhung Hâm Lỗi bận huấn luyện, số lần về nhà cũng ít hơn. Mỗi lần đều gọi điện thoại, hoặc hỏi mẹ tình hình của Trần Cẩm, ngay cả điện thoại bàn trong nhà cũng không có Trần Cẩm dùng, sợ bức xạ sẽ ảnh hưởng tới thai nhi.

Hôm nay đúng lúc thời tiết đẹp, hai người ra ngoài đi dạo một chút. Hàn Tinh Tinh rảnh rỗi kéo cô tới trường học cũ của hai người, đứng trước cửa trường nhìn ngắm một lúc lâu. Hàn Tinh Tinh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đột nhiên nói một câu cảm khái: “Thật là, cảnh và người đều không còn!”

Trần Cẩm không chịu nổi ánh mắt của Tinh Tinh, khẽ đẩy cô một cái: “Cậu sao thế? Nhớ anh Đoàn ah. Bất chợt lại đa sầu đa cảm rồi?” Nói xong không để ý đến cô cười cười. Hàn Tinh Tinh cũng nhìn Trần Cẩm cười.

Bước vào trong trường, hai bên đường vẫn là hàng thông già, phía trước là con đường mòn. Nhớ trước kia mỗi lần Hâm Lỗi thường đưa cô đến chỗ này liền xoay người rời đi, vẫn là cô năn nỉ một lúc lâu, người ta mới đồng ý đi cùng cô một đoạn đường. Nghĩ tới đây cô lại cười cười, cúi đầu vô thức vuốt ve bụng của mình, đột nhiên cảm thấy dường như những chuyện đó đã qua cả mấy đời.

Bởi vì đang là mùa hè, học sinh cũng về nhà, chỉ còn vài nhân viên ở lại trông coi trường. Trong suốt đoạn đường đều là Hàn Tinh Tinh một mực kéo cô đi về phía trước. Bởi vì được người nào đó liên tục dẫn dắt, cho nên Tinh Tinh cũng cực kỳ chú ý đến từng cử động của Trần Cẩm, đi bộ cũng không dám buông tay cô ra.

Xuyên qua con đường nhỏ, vượt qua khúc quanh đi tới trước cửa nhà ăn, liền thấy phía trước sân trường có vài bóng dáng quen thuộc. Nổi bật nhất là Nhung Hâm Lỗi, dù anh không mặc quân trang, nhưng chỉ cần nhìn một cái cô có thể nhận ra anh. Cô cứ đứng từ xa nhìn anh như vậy, áo sơ mi màu xanh lam mặc trên người anh, cực kỳ hài hòa. Phía sau anh là Đoàn Cao Thụy, Trì Gia Hựu còn có cả Trần Hoan đang ở bên cạnh nhìn cô mỉm cười. Không ngờ bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, cô còn tưởng rằng Nhung Hâm Lỗi muốn cùng mình ước hẹn tại đây.

Nhung Hâm Lỗi nhận thấy ánh mắt của cô, khoe miệng khẽ cong lên mỉm cười, hai người bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn bỏ quên những người xung quanh.

Nhìn Trần Cẩm đang đến gần, Nhung Hâm Lỗi bước về phía trước mấy bước, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương. Chân mày anh vẫn nhíu chặt nhìn khoảng cách giữa mình với cô ngẩn dần lại, sau đó anh nở một nụ cười máy móc, cố định thân thể chần chờ nhìn cô vài giây. Trong nháy mắt liền khụy gối xuống, lấy ra một chiếc hộp màu xanh. Trần Cẩm hơi ngạc nhiên khi thấy hành động của anh, kinh ngạc không nói nên lời.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn cô: “Tiểu Cẩm, anh đã suy nghĩ rất lâu, cũng không biết nên cầu hôn em theo cách nào, liền chọn địa điểm là trường cũ. Anh nhớ mỗi lần đưa em về, đều đứng ở chỗ này xoay người rời đi, không thém để ý đến suy nghĩ của em. Anh còn nhớ ngay tại nơi này...” Nói tới đây anh dừng lại một chút, giọng áy náy: “Sau đó anh làm em khóc. Thật xin lỗi, vì anh không nhận ra mình đã bỏ lỡ bao lâu, hôm nay anh chính thức cầu hôn em. Cẩm Cẩm, gả cho anh nhé, về sau anh sẽ dùng cả đời của mình để chăm sóc em thật tốt. Anh yêu em Trần Cẩm, em nguyện ý gả cho anh chứ?” Nói xong Nhung Hâm Lỗi mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương. Dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng long lánh, khiến trí nhớ từng giọt từng giọt tràn ra ngoài.

Cô cũng nhớ anh từng ở chỗ này cảm tức nhìn mình, gần từng câu từng chữ: “Anh đối xử tốt với em, hoàn toàn xuất phát từ sự kính trọng với bố em.”

Trần Cẩm anh đối với em chỉ có tình anh em... Tất cả ngày hôm qua dường như hiện về, hòa nhập với bức vẽ của ngày hôm nay, khiến cô cảm thấy đây không giống sự thật.

Tất cả kỷ niệm trong nháy mắt tràn về, khóe mắt Trần Cẩm đỏ lên nhìn anh, không khỏi nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia. Cô không có nghe nhầm, anh đang thổ lộ với cô, anh nói anh yêu cô, cô đã chờ những lời này từ rất lâu rồi, anh đã khiến cô phải chờ đợi thật lâu, cô cắn chặt môi, nhìn Nhung Hâm Lỗi không chớp mắt. Anh làm cô cảm động không biết nói gì, chỉ mở to mắt nhìn anh. Cô hiểu dụng ý của anh, anh mời những người quan tâm tới bọn họ tới làm chứng, Chọn nơi anh từng từ chối cô để cầu hôn, khiến cô có những hồi ức mới đẹp đẽ về nơi này.

Đúng lúc này Đoạn Cao Thụy lại đi tới nói một câu phá vỡ phong cảnh đẹp: “Em gái, được chưa, em xem Nhung Hâm Lỗi quỳ thật chặt vật, tối hôm qua cậu ta mất cả đêm suy nghĩ nên cầu hôn như thế nào, thậm chí còn gọi điện tìm anh tôi tâm sự, thời gian vui vẻ của tôi bị cậu ta phá hỏng. Cậu ta chỉ sợ em không đồng ý, bây giờ cậu ta cũng quỳ rồi, em đồng ý đi.” Hàn Tinh Tinh đi tới, nắm tay Đoạn Cao Thụy, giọng điệu khinh thường: “Anh không biết nữ nhân đều đa sầu đa cảm sao, anh nói sai rồi, Trần Cẩm còn đang có em bé, người này nói gì cô ấy cũng rất dễ khóc.”

“Chị, nhanh đồng ý đi.” Trần Hoan tay trong tay với Trì Gia Hựu cũng không quên phụ họa. Trì Gia Hựu buông tay Trần Hoan ra, ôm lấy eo cô, không chịu thả.

“Về sau chúng ta cũng giống như bọn họ vậy.” Trì Gia Hựu cũng không quên nhỏ giọng thì thầm bên tai Trần Hoan.”

Cô vẫn nhìn Nhung Hâm Lỗi, vừa gật đầu vừa đáp lời: “Đương nhiên em đồng ý.” Cùng lúc cũng không kiềm chế được nước mắt. Nhung Hâm Lỗi thấy Trần Cẩm nhận lời, vội vàng đứng dậy, đeo nhẫn cho cô, sau đó hôn khô những giọt nước mắt, hưng phấn ôm cô vào trong ngực.

Cuối cùng anh cũng cầu hôn thành công.

Buổi tối hai người nằm trên giường lớn, Trần Cẩm có thể cảm nhận được nơi dính sát với mình nóng rực, chỉ cần cô khẽ động, Nhung Hâm Lỗi lập tức có phản ứng. Đã đến mấy tháng anh chưa chạm vào cô, bởi vì sợ ảnh hưởng đến thai nhi, cho nên Nhung Hâm Lỗi vẫn cực lực chịu đựng, đối với anh mỗi đêm là một loại hành hạ.

Lúc này Nhung Hâm Lỗi ôm cô chặt thêm vài phần, nhỏ giọng bên tai cô: “Tiểu Cẩm, hôm nay là ngày anh cầu hôn, có phải nên làm cái gì đó để chúc mừng.” Sau khi nói xong, liền cúi đầu trong cổ cô hôn một cái, lời nói nồng đậm vị dụ dỗ.

“Không được.” Trần Cẩm lập tức cự tuyệt, thấy sắc mặt Nhung Hâm Lỗi đột nhiên tối lại, cô chần chừ, không thể làm gì khác hơn liền giải thích: “Hâm Lỗi, em sợ, đứa bé.” Nói xong lại kéo tay anh áp lên bụng mình, giọng điệu mang theo vài phần uất ức.

“Anh nghe nói, sau ba tháng là có thể, Tiểu Cẩm anh sẽ vô cùng cẩn thận.” Nói xong Nhung Hâm Lỗi còn thò tay vào trong áo ngủ, sờ lên trên, cách một lớp vải mỏng, khiến cả người Trần Cẩm run rẩy, anh vuốt ve bàn tay mềm mại của cô, tận tình trêu chọc.

Trần Cẩm cũng hiểu, quả thật rất khó khăn khi bắt anh nhịn lâu như vậy. Thấy ánh mắt Nhung Hâm Lỗi như muốn ăn tươi nuốt sống mình, phần dưới của anh cũng có phản ứng, cô mím môi hơi nhăn nhó gật đầu.

Nhận được sự đồng ý của cô, anh cực kỳ thuần thực cởi áo ngủ ra, hôn dọc từ cổ của cô xuống, lúc tiến vào bên trong cô cũng cực kỳ khống chế lực đạo, thận trọng cử động, chống lên thân hình cẩn thận nuốt cô vào, đúng là lần này anh rất dịu dàng.

Mồ hôi hòa vào với nhau, ga giường phía dưới đã sớm bị chà đạp nhăn nhúm, anh cố gắng một lần cuối bắn ra sau đó chậm dần.

43. Chương 44

Trần Cẩn ở dương thai cũng rất buồn bực, thi thoảng Trần Hoan cùng Hàn Tinh Tinh có thể đến nhà họ Nhung để thăm cô, nhưng cũng chỉ đến một lúc rồi về. Cách mấy tuần, bụng Trần Cẩn to lên không ít, ngoại trừ bụng những chỗ khác vẫn không có nhiều thay đổi. Dáng người trông đầy đặn hơn một chút. Vì bảo vệ làn da cô dùng hết tất cả các loại biện pháp, mỗi ngày đều không ngừng ăn rau quả cùng trái cây, cũng rất chú ý đến thức ăn. Bây giờ nhìn cô vẫn giống như trước kia nhưng có nhiều thêm một chút hương vị của người làm mẹ.

Ngày nào thuốc bổ cũng nhiều ăn không hết, Trần Cẩn ăn đến phát nôn luôn, có lúc nôn liên tục không còn sức để nói chuyện, nói cũng không có tác dụng ngày mai đâu lại vào đây. Nhiều lần Nhung Hâm Lỗi gọi điện về, cô chỉ có thể im lặng nghe anh nói chuyện.

Cho dù Nhung Hâm Lỗi nói nhiều hơn nữa cô cũng chỉ trả lời ngắn gọn vài câu, cũng không thể nói nhiều hơn. Bởi vì đôi khi chỉ cần vừa mở miệng cô đã muốn nôn, thậm chí nghiêm trọng đến mức lúc nôn cảm thấy trời đất quay cuồng, choáng váng, muốn khóc không khóc được.

Tính đi tính lại, đã sắp đến ngày cử hành hôn lễ của hai người. Thật ra ông bà Nhung đã sớm chọn được ngày đẹp. Lúc trước hai người còn đến tìm Trần Hồng Phong cùng Hứa Văn để bàn bạc một lúc lâu, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định, thật vất vả mới có thể định ngày thành hôn cho bọn họ.

Mỗi ngày Nhung Hâm Lỗi ở đơn vị cũng không yên tâm, lần nào gọi điện về nhà cũng nhận được tin tức xấu của cô. Lần này anh cố tình xin nghỉ ba ngày, muốn đưa cô tới bệnh viện kiểm tra một lần, gặp bác sĩ xin lời khuyên, thấy cô khó chịu trong lòng anh cũng khó chịu.

Nhung Hâm Lỗi dừng xe bên cạnh bệnh viện, cẩn thận đỡ cô xuống đi vào bệnh viện quân đội. Lúc Nhung Hâm Lỗi xuất hiện, các cô y tá trên hành lang rồi rít nhìn lên, tất cả đều lọt vào mắt Trần Cẩn, nhất thời ghen tị liếc họ một cái, lại bầu một cái vào tay Nhung Hâm Lỗi. Cô vuốt ve bụng mình, thấy ánh mắt người bên cạnh nhìn chồng mình, bằng trực giác của người phụ nữ cô biết y tá này thêm muốn Nhung Hâm Lỗi. Cô đứng bên cạnh không vui hừ lạnh một tiếng, cầm chặt tay Nhung Hâm Lỗi kéo về bên cạnh mình, nghiêng đầu bình tĩnh chậm rãi đi về phía khoa phụ sản.

Nếu là trước kia, nhất định cô sẽ tự hào vì sức quyến rũ của người đàn ông nhà mình, còn thể khiến cô nở mày nở mặt rồi, nhưng bây giờ thi thoảng cô cũng bắt đầu lo lắng cho mình.

Nhìn hành khống khó hiểu của cô, Nhung Hâm Lỗi theo thói quen xiết chặt chân mày, lại ôm cô chặt hơn vài phần, cúi đầu bên tai cô dụi dụi hỏi: “Sao thế em?”

Ai ngờ, Trần Cẩn không để ý đến anh, càng tức giận đi nhanh hơn, vừa mới đi được mấy bước liền bị Nhung Hâm Lỗi kéo lại, “Sao đang yên lành, lại bắt đầu cáu kỉnh rồi hả?” Lúc này giọng điệu Nhung Hâm Lỗi có chút bất đắc dĩ. Xem ra cô có thai thật không dám có một sai sót, tạm thời không nói đến tâm tình không ổn định, chỉ cần cô không khóc không nháo là mọi chuyện đều tốt lành.

Cuối cùng vẫn là Nhung Hâm Lỗi kiên trì muốn cùng Trần Cẩn vào phòng khám. Nữ bác sĩ ngồi trước bàn làm việc màu trắng, cầm tập bệnh án lên xem đi xem lại, sau đó nheo mắt nhìn cặp vợ chồng son khề mồm cười, lúc nhìn Nhung Hâm Lỗi ánh mắt càng khó giấu vẻ vui mừng. Bà đánh giá cao Nhung Hâm Lỗi, gật đầu một cái rồi chậm rãi lên tiếng: “Bây giờ, đàn ông có thể kiên trì cùng vợ đi khám bệnh không nhiều lắm, còn đến khám khoa sản.” Bà cũng khá quen thuộc với Nhung Hâm Lỗi, mấy lần trước Trần Cẩn đến kiểm tra anh cũng đi cùng, mặc dù có một lần không phải bà trực, nhưng có thể nhìn thấy bóng dáng anh trên hành lang.

Nhung Hâm Lỗi nghe xong vẻ mặt hơi xấu hổ khề ho một tiếng, Trần Cẩn nghe thấy lại cúi đầu cười cười, cầm chặt lấy tay anh, tay hai người đan vào nhau.

Ra khỏi cửa bệnh viện, thấy sắc mặt Trần Cẩn lại buồn bã như lúc mới vào bệnh viện, khinh khỉnh nhìn anh cười cười. Một lát sau thấy cô vẫn như vậy, không có chuyển biến tốt lên, anh không nhịn được thử hỏi: “Sao em lại không vui?”

“Anh không thấy ánh mắt của mấy cô y tá trong bệnh viện sao? Nói thật, bụng em to như vậy có phải rất xấu không, thật sự anh không ghét nó chút nào sao.” Nói tới đây cô buồn bã cúi đầu. Cô thừa nhận mình

nhảy cảm đa nghi. Nhưng bây giờ cô đầy đà, khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, ai bảo người đàn ông nhà mình ưu tú như vậy, không canh chừng cẩn thận làm sao có thể thoát. Nhớ tới trước kia mình cũng từng là thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, mới một thời gian ngắn nháy mắt đã thành phụ nữ đang mang thai.

“Em suy nghĩ nhiều rồi!” Nhung Hâm Lỗi nghe xong khoe miệng giật giật vài giây, không nhịn được lạnh lùng trả lời cô. Đây cũng không phải lỗi của anh, chẳng lẽ phải đánh dấu lên mặt mình cô mới cảm thấy yên tâm.

Suốt đường đi, anh giận dữ không nói chuyện với cô, nhưng lúc lên xe vẫn cẩn thận đỡ cô lên ghế, sau đó cẩn thận lái xe.

Trần Cẩm ngồi ghế sau không nói lời nào, bĩu môi, rồi cắn môi như sắp khóc. Cô đưa tay lên lau mặt, thật sự có nước mắt, lúc nào thì cô trở nên thích khóc như vậy, rõ ràng là anh sai, nhưng anh lại hung dữ với cô. Càng nghĩ càng uất ức, hai tay nắm chặt thành quả đấm, lòng bàn tay cũng đỏ mề mề.

Về đến nhà, cảm xúc của Trần Cẩm cũng không tốt hơn, vẫn buồn bực bĩu môi như cũ. Nhung Hâm Lỗi cảm thấy hình như người bên cạnh có chỗ nào đó không thích hợp liền cúi đầu nhìn, thấy khoe mắt cô khe đỏ, rõ ràng là vừa mới khóc.

Anh nhận tội thở dài, ôm cô trong ngực dụ dỗ hỏi: “Tại sao em khóc?”

“Anh vừa mới dữ với em.” Nói tới đây, nước mắt lại vòng quanh chuẩn bị rơi, Nhung Hâm Lỗi nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt cho cô, khe hôn môi cô một cái nhỏ giọng dụ dỗ: “Được rồi, là anh sai, về sau sẽ không dữ với em nữa.”

“Anh phải cam đoan đó, về sau không được như vậy, không phải...” Nói xong lại khịt khịt mũi, nhìn đáng vẻ như đang muốn khóc. Lúc này Nhung Hâm Lỗi hoàn toàn phục tùng, anh đành phải lặp lại lời vừa rồi: “Nhung Hâm Lỗi xin hứa về sau sẽ không hung dữ với Trần Cẩm nữa.”

“Nếu anh sớm hứa, có phải sẽ tiết kiệm được ít nước mắt không?” Trần Cẩm nghe được lời anh hứa, lập tức cười rộ lên, khe dụ mắt, lại cầm tay anh vui vẻ đẩy cửa phòng.

Cô chống tay vào tường đang muốn thay giày, thấy Nhung Hâm Lỗi vẫn âm trầm đứng ngoài cửa nhìn cô chằm chằm không nói câu nào. Cô mạnh dạn hỏi anh một câu: “Sao anh không vào nhà?”

“Mới vừa rồi, em cố ý dọa anh đúng không?” Có phải anh chiều em đến tận trời, cho nên tùy ý thích làm gì thì làm? Trần Cẩm từng tưởng rằng em đang mang thai anh sẽ không có biện pháp!” Anh gọi thẳng tên cô, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo.

“Anh định làm thế nào?” Trần Cẩm dựa vào tường thay giày, sau đó tới bên cạnh anh phản bác. Thấy Nhung Hâm Lỗi đen mặt cô sung sướng nói: “Em có cố ý đâu, anh không biết phụ nữ có thai tâm trạng phức tạp dễ thay đổi ah.” Một câu sau cùng phá hủy tâm trạng tức giận của anh, anh nói không sai, cô ý lại anh chiều mình nên mới ở trước mặt anh muốn làm gì thì làm.

Đi kiểm tra một lần không có vấn đề gì lớn, đều là hiện tượng bình thường, thời gian này cô cũng không nôn nhiều như trước, Nhung Hâm Lỗi nghe lời bác sĩ dặn, buổi tối bắt đầu áp dụng.

Đêm đó, Trần Cẩm cùng bà Nhung ngồi trên salo xem tivi. Nhung Hâm Lỗi ở bên cạnh lấy tấm chắn trái cây cho cô để sẵn trên bàn, Trần Cẩm muốn ăn gì, chỉ cần hô một tiếng anh sẽ đưa tới.

Thấy hai người ngồi trên salon đang xem hăng say, Nhung Hâm Lỗi nhìn Trần Cẩm cười cười, đi tới phòng tắm lấy một chậu nước ấm để bên cạnh Trần Cẩm, sau đó ngồi xuống cầm lấy chân cô. Trần Cẩm bị hành động của anh làm kinh sợ hét lên một tiếng, anh cẩn thận cởi tất nhìn chân cô sưng vù, chân mày càng nhíu chặt lại.

Giờ phút này Nhung Hâm Lỗi im lặng nhìn chằm chằm chân của cô. Trần Cẩm hơi thẹn thùng co chân lại, dĩ nhiên cô không muốn để anh nhìn thấy tình trạng như vậy, nào ngờ vừa khe co bắp chân lại anh lại cầm chặt hơn. Anh cẩn thận đưa tay thử nước xem đã vừa chưa, sau đó đặt chân cô xuống.

Anh cô gặp phản ứng trong thời gian mang thai, anh nhìn thấy mà đau lòng, anh đã rất áy náy vì không thể ở cạnh cô, có lúc ở cùng cô nói chuyện điện thoại, chưa nói được câu nào cô chạy tới nhà vệ sinh nôn. Cũng chính vì thế anh ở bên kia mất ăn mất ngủ, không yên lòng mới xin nghỉ vài ngày.

Anh chỉ biết phụ nữ sinh con rất đau, không ngờ thời gian mang thai lại phức tạp như vậy. Anh tự tay cầm chân cô cẩn thận vuốt ve, xoa bóp.

Bàn tay chứa đầy vết tay, xoa bóp, khiến Trần Cẩn lúc mới đầu còn hơi khó chịu giật giật. Nhưng Hâm Lỗi lại nắm chặt chân khiến cô không thể nhúc nhích, vừa rửa chân cho cô vừa nói: “Bác sĩ nói, ngâm chân có lợi cho phụ nữ có thai.”

“Em cảm thấy thế nào, có dễ chịu hơn không?” Anh cúi đầu thăm dò, mấy ngày này đúng lúc anh rảnh rỗi, xem ra ngày nào cũng phải ngâm chân cho cô.

Trần Cẩn mím môi, nhìn anh nhẹ nhàng trả lời: “Dạ, rất tốt.”

Vài phút sau, nước trong chậu lạnh dần, anh liền rót thêm nước nóng, mỗi lần đều hết sức cẩn thận sợ làm cô bị bỏng.

Bà Nhung ở bên cạnh nhìn con trai coi con dâu như báu vật, trong lòng hơi ghen tị, bà Nhung cười nói: “Tiểu Cẩn thật có phúc, năm đó lão già không có giống như Hâm Lỗi, lúc đó bé Hâm Lỗi thì sao còn biết lấy nước nóng ngâm chân, một tháng gọi về vài lần đã là không tệ rồi.” Bà bắt đầu trách móc ông Nhung nắm đó, thật hâm mộ nhìn con trai đối xử với con dâu.

Dĩ nhiên Trần Cẩn hiểu ý bà Nhung, những lời này cô đều giữ trong lòng, thậm chí mỗi lần nghĩ lại cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

44. Chương 45

Kết thúc một.

Hôn lễ của Nhung Hâm Lỗi cùng Trần Cẩn tiệc rượu được bày ở nhà cũ của ông nội Nhung Hâm Lỗi. Ban đầu định tổ chức tại nhà ông bà Nhung, nhưng ông cụ cảm thấy phiền phức khi gặp những người không quen đến đưa quà tặng cùng phong bì. Cuối cùng thương lượng với Trần Hồng phong tổ chức ở nhà ông nội vì không muốn cho nhiều người biết, tránh một số người mượn danh nghĩa đến dự đám cưới của họ để làm chuyện khác.

Bởi vậy hôn lễ của hai người, cũng chỉ có người của đơn vị Nhung Hâm Lỗi. Ngày đó tại tiệc rượu cả tiểu đoàn gần như có mặt đông đủ, mọi người liêu mạng nâng ly chúc rượu chúc mừng Nhung Hâm Lỗi, Trần Cẩn ở bên cạnh cũng không có cách nào ngăn lại.

Lúc này Trần Cẩn đã có thai hơn bảy tháng, bụng to đứng hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi người chủ hôn đứng trên đài đọc diễn văn xong, mọi người ở dưới đồng loạt đứng dậy lớn tiếng hô: “Hôn đi, hôn đi, hôn đi.”

Sắc mặt Nhung Hâm Lỗi cứng lại, tay vẫn thoải mái vòng qua eo Trần Cẩn, cẩn thận đỡ cô, chỉ sợ lúc cô lên xuống cầu thang không thuận tiện. Tay anh vô thức đặt lên miệng khe ho khan một tiếng, sắc mặt Trần Cẩn ở bên cạnh cũng hơi đỏ lên, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Nhung Hâm Lỗi. Lúc này âm thanh ồn ào của mọi người lại lớn hơn vài phần, cô hơi xấu hổ nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống.

Cô đã sớm đoán được, đám người này nhất định sẽ làm ồn. Nhất là người cầm đầu chính trị viên Đơn Thái Xa, có người đi đầu mọi người bắt đầu ào lên, không kiêng kỵ người trước ngã xuống, người sau xông lên. Nếu là trước kia Nhung Hâm Lỗi đã sớm kéo cô lại tường thuật tiếp hôn cuồng nhiệt, nhưng hôm nay dù sao trong đơn vị cũng có mấy ông cụ cùng các bậc trưởng bối, cho nên hai người không dám quá đà.

Lúc này dưới đài một mực hô hào: “Hôn đi, hôn đi...” Sắc mặt Nhung Hâm Lỗi cùng Trần Cẩn cứng ngắt nhìn nhau nở nụ cười. Tay Nhung Hâm Lỗi ôm eo cô cũng chặt thêm vài phần, tâm ý hai người dường như đã sớm tương thông. Mặt Trần Cẩn lại đỏ thêm vài phần, cảm thấy hơi thở Nhung Hâm Lỗi kề bên tai, xấu hổ đến mang tai cũng đỏ, bất chợt một nụ hôn phớt qua má cô. Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, lại khiến

cô trong nháy mắt không biết nên phản ứng như thế nào, cúi đầu thấp hơn, sau đó thuận nước đẩy thuyền giấu mặt trong ngực Nhung Hâm Lỗi.

“Ai, ui, chị dâu xấu hổ.” Lúc này mọi người đồng thanh lên tiếng phụ họa, Trần Cẩn chỉ cảm thấy mặt nóng rực, Nhung Hâm Lỗi thấy vợ mình bị các anh em tốt chọc ghẹo, anh chỉ nghiêm mặt nhìn mọi người dưới đài quát: “Đừng chọc phá nữa!” Không thấy vợ người ta đang xấu hổ ah. Nhung Hâm Lỗi lại cúi đầu dịu dàng thì thâm bên tai cô: “Em có mệt không? Có muốn về phòng nghỉ ngơi một chút?” Chưa đầy nửa giây cùng một người đã như biến thành người khác, vẻ mặt giọng điệu đối với Trần Cẩn đều rất nhẹ nhàng.

“Em rất ổn.” Trần Cẩn nhẹ giọng trả lời. Cô vẫn đi bên cạnh Nhung Hâm Lỗi cùng với anh chúc rượu khách, bởi vì đang có thai nên không thể uống chỉ đứng bên cạnh nhìn. Vừa uống với đoàn trưởng Phạm, Nhung Hâm Lỗi đưa mắt nhìn thấy Trần Dự Lâm, anh dắt tay Trần Cẩn tới chỗ anh ta cùng và Chu Di. Một tiếng mẹ khiến Chu Di khóc không ra tiếng, lúc này này Trần Dự Lâm mặc một bộ đồ âu bó sát, vẫn là nụ cười nho nhã, ánh mắt dừng trên người Trần Cẩn vài giây, rồi lại nhìn Nhung Hâm Lỗi, cuối cùng trịnh trọng nói: “Hâm Lỗi, cậu phải đối xử thật tốt với em gái tôi nha!” Dứt lời vỗ vỗ lên bả vai Nhung Hâm Lỗi, nâng ly rượu lên hai người cùng cạn ly, nhìn nhau cười, “Yên tâm đi.” Nói tới đây anh cầm chặt tay Trần Cẩn như đang tuyên thệ. Chu Di đứng ở bên cạnh cũng thấy được an ủi cười cười.

Giày vò đến tận tối Nhung Hâm Lỗi mời về đến phòng cưới. Phút cuối Trì Gia Hựu cùng Trần Hoan giúp đỡ thành công ngăn cản những người kia muốn nháo động phòng. Trần Cẩn trở về phòng trước, được Trần Hoan giúp tắm nước nóng rồi lên giường nằm, yên lặng chờ Nhung Hâm Lỗi.

Tập chí đã sớm bị cô dỡ đi dỡ lại có nếp nhăn. Cô cúi cấp đầu, kéo cao chân lên một chút, sờ lên bụng mình. Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng động, một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, cô khẽ nghiêng đầu nhìn Nhung Hâm Lỗi đang mở cửa đi vào, nhanh chóng khóa trái cửa ngăn cách tiếng ồn ào phía bên ngoài.

Mặt anh đã sớm đỏ bừng, thấy bà xã ngồi trên giường ánh mắt lấp lánh nhìn mình, anh khẽ nhếch miệng lên, xiêu vẹo đi tới ngồi ở mép giường kéo Trần Cẩn lại, miệng còn lẩm bẩm gọi “Bà xã.” Trần Cẩn thấy mặt anh đỏ, ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, giọng nói mang theo vài phần nũng nịu, thật khác với phong cách thường ngày của anh, nghĩ tới đây không hiểu sao cô cũng bật cười.

Nhung Hâm Lỗi cúi đầu thấy người trong ngực đang cười khúc khích, liền nghi hoặc không hiểu, nhìn thẳng vào mắt cô. Đêm nay dường như cô xinh đẹp hơn mọi lần, khuôn mặt tinh xảo đã sớm bỏ đi lớp trang điểm, càng mê người trong mắt anh, nhìn khóe môi cô khẽ hé mở, anh không nhịn được nữa hôn lên.

Hơi thở trong miệng hòa quện vào nhau, mùi rượu nháy mắt bao phủ Trần Cẩn, khiến cô ngơ ngẩn mất mấy giây, sau đó dùng sức đẩy Nhung Hâm Lỗi. Nào ngờ làm vậy càng khiến anh hôn kịch liệt hơn, xem ra anh chuẩn bị ăn cô sạch sành sanh. Trần Cẩn khẽ chép miệng nhìn anh lên tiếng: “Cả người nồng nặc mùi rượu, anh nhanh đi tắm đi.” Anh không để ý vẫn tiếp tục dây dưa trong miệng cô, tay cũng bắt đầu làm việc xấu thò vào trong áo ngủ vuốt ve, một loạn cảm giác tê dại ập tới.

Đến khi thấy hơi tức ngực, Trần Cẩn mới bừng tỉnh trong nháy mắt, đồng thời hét lên: “Đau, Hâm Lỗi em đau.” Lần này khiến Nhung Hâm Lỗi sợ hãi dừng lại động tác, vẻ mặt khẩn trương, hơi thở hỗn loạn nhìn chằm chằm Trần Cẩn ân cần hỏi: “Sao thế bà xã, em đau ở chỗ nào? Có phải con lại đá em?”

Trần Cẩn cúi đầu, đẩy Nhung Hâm Lỗi ra, cũng không trả lời.

Sao anh có thể yên tâm được, một lần nữa kéo cô lại sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc em sao rồi, hay là để anh đưa em tới bệnh viện kiểm tra.” Nói xong đang chuẩn bị đứng dậy thì Trần Cẩn nắm chặt ống tay áo anh, cúi đầu không dám nhìn. Một lúc lâu mới thốt nên một câu: “Không phải vậy, tóm lại là về sau anh đừng tùy tiện sờ em, em không đau bụng mà là tức ngực!” Trần Cẩn đỏ mặt nói ra.

Nhung Hâm Lỗi nghe cô dịu dàng trả lời, sững sờ trong chốc lát không nói nên lời, lúng túng cúi thấp đầu. Bác sĩ cũng có nói qua với anh về vấn đề này, chỉ là anh lại vô tình quên mất, vừa rồi động tình không thể không chế giở trò với Trần Cẩn.

Nghĩ tới đây, anh đành nản chí cởi áo ngoài, tới phòng tắm rửa hết mùi rượu. Lúc trở lại giường anh để Trần Cẩn gối đầu lên tay mình vùi đầu vào cổ cô, lặng lẽ vuốt ve lên bụng, ai oán thở dài. Trần Cẩn cảm nhận được hơi thở của anh đang vây quanh mình. Cô múm môi cảm tay anh đặt lên tay mình, nhẹ giọng

hỏi: “Sao thế anh? Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, anh không vui ah.” Thật ra thì cô đã phát hiện, trong suốt tiệc rượu anh vẫn luôn tươi cười kính rượu khách, cầm chặt tay cô, mặt mày vui vẻ nở nụ cười.

“Không phải, đều là do thằng nhóc này, khiến anh không thể đụng vào em.” Nói xong Nhung Hâm Lỗi lại nặng nề hung hăng hôn lên cổ cô một cái. Nhìn từng vết ửng hồng, ấn ký kiết tác của mình, anh mới hài lòng mím môi, cười, ôm Trần Cẩn chặt hơn.

“Lời này, người làm cha cũng nói ra được sao.” Trần Cẩn bắt đầu dĩ cười cười, một lần nữa đan chặt tay vào Nhung Hâm Lỗi mười ngón giao nhau, lần đầu tiên cô được nghe thấy Nhung Hâm Lỗi dùng giọng điệu trẻ con như vậy.

“Cẩn Cẩn,” Anh dịu dàng gọi cô.

“Dạ?” Cô nghi ngờ đáp lời.

“Anh yêu em, bà xã.” Nhung Hâm Lỗi chôn chặt người bên tai cô thì thầm. Trước kia anh cho rằng dù yêu hay không yêu, dần ông nói ra những lời như vậy cảm giác là lạ. Nhung Hâm Lỗi cũng từng nghe cô tỏ tình với mình, Trần Cẩn đã không chút e ngại đứng trước mặt anh nói ra câu đó. Sau đó mọi chuyện bắt đầu, từng chuyện từng chuyện, cô mở rộng lòng chờ đợi đến ngày bọn họ thành một thể, Nhung Hâm Lỗi cảm thấy giữa bọn họ đã sớm vượt xa cả tình yêu.

Trần Cẩn nghe xong khoe mắt đỏ lên, khẽ nghiêng người nhìn thẳng vào mắt anh, cô cảm thấy có câu nói này của anh là đủ rồi.

Hai.

Gần đến ngày sinh, Nhung Hâm đã sớm chuẩn bị mọi thứ cho cô. Vì sợ Trần Cẩn bị đau, liền tính cho cô sinh mổ, bệnh viện quân khu nói không cần phải chờ đến ngày sinh, chỉ cần báo trước một ngày khi chuẩn bị vào viện là được. Nào ngờ lúc đang xuống cầu thang, Trần Cẩn kêu đau, bà Nhung hoảng sợ lập tức gọi người đưa cô tới bệnh viện.

Nhung Hâm Lỗi nhận được điện thoại, liền xin nghỉ chạy về, trên trán còn nhỏ mồ hôi, nghe Trần Cẩn kêu gào trong phòng chờ sinh, anh bực bội không yên nhìn mẹ mình: “Mẹ, không phải con đã nói để Trần Cẩn sinh mổ rồi sao? Sao còn kêu đau như vậy.” Vừa dứt lời phía trong phòng lại truyền tới tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Sắc mặt bà Nhung thay đổi, bà cũng nhắc Trần Cẩn, nào ngờ cô kiên quyết muốn sinh thường, sợ tiêm thuốc mê không tốt cho con, ngừng lại vài giây bà áy náy nói: “Mẹ nghe nói sinh thường, đứa bé sẽ thông minh hơn.... Cho nên mẹ mới...” Còn chưa nói hết câu Nhung Hâm Lỗi đã giận tái mặt quát: “Con không biết sinh thường sinh mổ gì hết! chỉ biết bây giờ cô ấy đang rất đau, chẳng lẽ mẹ không nghe thấy cô ấy đang gào thét sao?” Giọng điệu của anh mang theo vài phần chất vấn, hai nắm chặt thành nắm đấm, ngón tay trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Nhung Hâm Lỗi đứng ở ngoài phòng sinh, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cửa, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng hét, anh lại đau lòng cắn chặt răng, cả toát mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Khoảng hai tiếng sau, bên trong vẫn không ngừng truyền tới tiếng gào thét, lúc này ông Nhung cùng vợ chồng Trần Hồng Phong, Chu Di cũng chạy tới, nhìn thấy bà Nhung liền hỏi: “Thế nào rồi?” Vừa lên tiếng bên trong lại truyền đến tiếng thét chói tai trả lời vấn đề của bọn họ.

Ông bà Nhung lại khẩn trương ngồi trên ghế chờ, Chu Di cũng hơi lo lắng nhìn phòng sinh. Trần Hồng Phong đi tới tti lui trước cửa, khẩn trương nắm chặt tay.

“Con trai, lúc con ra đời, ta cũng như vậy, con nghĩ thoáng một chút, có phụ nữ nào sinh con mà không đau.” Bà Nhung thấy dáng vẻ lo lắng của con, không đành lòng khuyên nhủ vài câu.

Ông Nhung cũng phụ họa: “Không phải chỉ là sinh con thôi sao, có gì ghê gớm đâu, năm đó bố cũng khẩn trương như con, thật ra thì không có chuyện gì.” Nào ngờ trong phòng sinh lại truyền tới tiếng la hét, Nhung Hâm Lỗi thấy tim mình thất lại, cảm giác như đang dùng dao khoét thịt trên người mình, khắp nơi đều đau nhức.

Ông bà Nhung còn chưa nói xong, Nhung Hâm Lỗi đã nổi giận, toát mồ hôi đầm một cái vào tường lạnh lùng nói: “Các người chỉ quan tâm đến cháu trai, còn con chỉ cần bà xã!”

Nhung Hâm Lỗi chán chường ngồi trên ghế lấy tay che mặt, chưa bao giờ anh cảm thấy mình vô dụng như lúc nào. Chẳng qua chỉ là sinh đứa bé, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cô anh liền sợ mất hồn mất vía, sống hơn ba mươi năm, dù đã nhiều lần lên biên giới giết tội phạm buôn ma túy, anh cũng chưa từng khủng hoảng như thế này.

Ông Nhung thấy giọng điệu nói chuyện của con, định lên tiếng khiển trách vài câu, nào ngờ bà Nhung lại ngăn lại, cha con hai người khó khăn lắm mới hòa hoãn một chút, không thể lại xảy ra xung đột.

Lúc này cửa phòng sinh đột ngột mở ra, một bác sĩ đi ra: “Phụ sản đang khó sinh, có thể sẽ gặp nguy hiểm cần phải làm giải phẫu, mời người nhà kí tên.”

Anh chỉ nhớ lúc mình cầm bút kí tên, tay vẫn run run. Một giờ sau, trong phòng sinh truyền đến tiếng khóc oe oe, mới biết Trần Cẩn đã thuận lợi sinh một bé trai. Lúc ấy ông bà Nhung vui như hoa nở, cuối cùng cũng được bế cháu. Phản ứng đầu tiên của Nhung Hâm Lỗi là chạy tới phòng sinh nhìn Trần Cẩn.

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, nằm trên giường bệnh, tóc đã sớm bết dính mồ hôi. Nhung Hâm Lỗi ngồi trên ghế, cẩn thận cầm tay cô lên khẽ hôn một cái, nhìn thấy cô trong khoảnh khắc nước mắt đã sắp tràn mi, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cũng có lúc rơi lệ.

“Hâm Lỗi, em không sao.” Trần Cẩn mệt mỏi mở mắt, thấy dáng vẻ Nhung Hâm Lỗi vẫn chưa tỉnh táo, khó khăn lên tiếng. Nhung Hâm Lỗi mạnh mẽ ghì nước mắt, khịt khịt mũi nhìn Trần Cẩn, giọng nói run run: “Cẩn Cẩn, em vất vả rồi.” Dứt lời anh lại chặt tay cô.

Những lời này còn hơn cả ngàn câu vạ chữ.

Cả đời người chỉ cần có vậy, hi vọng được cùng với người mình yêu bên nhau đến tận lúc bạc đầu.

—HẾT—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuot-khuon>